GIORGIO CAJATI

FILIERA FALCONE

ROMAN
La limita adevărului

EDITURA NEMIRA

TOP SECRET

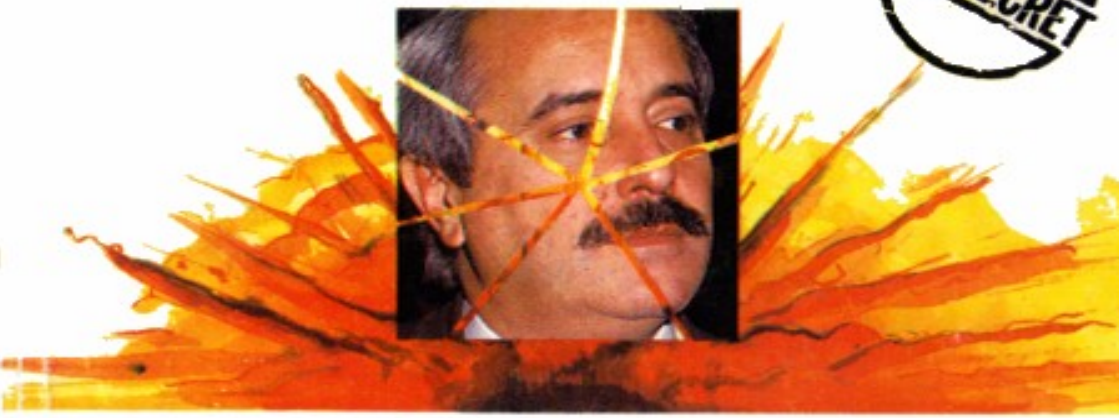

GIORGIO CAJATI

FILIERA

FALCONE

ROMAN La limita adevărului

TRADUCERE DE CARMEN POPA ŞI SANDA ANTONESCU

Coperta colecţiei:
DAN ALEXANDRU IONESCU

© Giorgia Cajati, 1993
FALCONE CONNECTION

Editura NEMIRA, C.P. 26—38, Bucureşti

ISBN 973-9144-70-5

De ce
FILIERA FALCONE

Ar fi putut avea onoruri şi bogăţii. Au murit în tranşee, în apărarea libertăţii, a noastră şi a fiilor noştri. Lupta, împotriva lumii interlope dusă de Giovanni Falcone şi Paolo Borsellino, până la ultimele ei consecinţe, a scos din amorţeală societatea noastră, lipsită decenii întregi de merite, prăbuşită în bunăstare şi orbită de zeul Ban. Moartea lor, priveliştea trupurilor sfârtecate îngrozitor, a dezlănţuit în piepturile multora mânia şi furia. Prima adiere de primăvară într-o Italie strivită de Mafie şi de Mită. Şi italienii şi-au regăsit orgoliul de a fi cinstiţi. Această carte este o modestă contribuţie la ceea ce a rămas nemuritor; amintirea celor doi eroi adevăraţi şi, totodată, este o mărturie a felului în care dorinţa lor de adevăr şi-a făcut drum în inima noastră. Cu această carte şi noi am căutat adevărul. Nădăjduim că l-am găsit.

Mulţumim Falcone, mulţumim Borsellino. Niciodată nu vă vom uita!

Mulţumiri

Autorii sunt obişnuiţi să mulţumească celor care i-au ajutat la lucru, în special „în ceea ce priveşte cercetările”. Eu în schimb, am intenţia să mulţumesc unui grup care mi-a stat alături şi m-a îndemnat în clipe grele, atunci când eşti torturat de „criza scrisului”, şi încurajat ca pe biciclistul care, nemaiputând să urce panta, să ajungă-n vârf, merge-n zig-zag, cu riscul să cadă în noroi.

Pentru că acesta este primul meu roman. Şi, cu toate că în sfârşit aş fi avut satisfacţia să ocup chiar primul loc absolut în topul vânzătorilor de cărţi, în faţa unei sarcini atât de grele şi de apăsătoare cum este redactarea unui roman poliţist de suspans, nu o dată mi-a fost teamă că nu-l voi mai duce până la capăt, că nu voi fi la înălţimea ţelului dinainte fixat. Chinuitor! De aici, dorinţa de a lăsa totul baltă şi de a mă da bătut.

Dacă nu am făcut-o, a fost tocmai pentru că am primit ajutor, înainte de toate, de la agentul meu literar, Elfriede Pexa care, încetul cu încetul, de la un capitol la altul, a avut răbdarea să mă urmărească şi să mă sfătuiască. Ea şi asistenta ei. Lorena Franzini, au fost primele victime ale „Filierei Falcone”.

O mulţumire specială se îndreaptă cu drag către vărul meu, arhitectul Alberto Casarotti, computerul care, răbdător, de fiecare dată când o luam razna cu IBM-ul meu, m-a repus pe făgaş.

Şi ce să mai spun despre încurajările directorului artistic, Romano Vitale, nepreţuit nu doar pentru sfaturile lui profesionale? Cum să-i dau uitării pe prietenii Vittorio Durante, Antonio Fuschino, Rosanna Postiglione şi pe muzicianul Iliano Casini, care cât timp am scris cartea, au lucrat cot la cot cu mine la realizarea programelor de televiziune, au depus un efort sporit, înlocuindu-mă în momentele grele?

Adânci mulţumiri, de asemenea, tânărului Alex Marchesi, autorul unei coperte într-adevăr splendide (va fi folosită şi de câteva edituri străine), bunului meu prieten Pino Grosetti, căci aparatul lui de fotografiat merita un subiect mai acătării; lui Sergio Masoni, cel care cu atâta drag a urmărit volumul în tipografie; lui Walfrido Chiarini de la Olympia, lui Vincenzino Falsaperla de la Giornalfoto şi lui Arnaldo Liverani, care mi-au pus la dispoziţie agenţiile lor foto.

Multe, multe mulţumiri lui Ute Körner şi Guenny din Barcelona, lui Rolf Schmitz de la Bastei Luebbe (Germania), lui Boris Hoffman din Paris, lui Tom Mori din Tokio, Simonei Kessler de la GPA Gerd Plessl din Bucureşti, lui Kezban Akcali şi Nimet Tuna din Istanbul şi lui Tracy Howell de la Maria Campbell din New York, care au colaborat cu Elfriede Pexa pentru o mai mare răspândire a cărţii mele în lume.

Iar acum, fii tare, Gian Franco (Borelli)! Din această clipă, tu eşti răspunzător. Eşti tu magul difuzării au ba?

Pe Mediterana, sâmbătă 23 mai 1992, ora 17.50, în dreptul oraşului Palermo

Elicopterul aproape atinge apa mării. Un tânăr coboară pe iaht. Are încă la gât căştile micului *walkman* din care răsunaseră notele ariei *Nessun dorma* din „Turandot” de Puccini, interpretate de Luciano Pavarotti, la pasajul unde tenorul cântă: „*Ma il mio mister o è chiuso in me/il nome mio nessun saprà*...”

Semnalul pe care l-a transmis la sol de la bordul elicopterului are o semnificaţie precisă: „Giovanni Falcone a sosit punctual, la ora 17.45, pe aeroportul de la Punta Raisi şi se îndreaptă spre Palermo. Fiţi gata deci, cei din grupul care trebuie să intre în acţiune. Peste circa 12-14 minute coloana de automobile va trece pe podul racordului autostradal de la Capaci, locul ales pentru atentat”.

Tânărul nu vorbeşte prea bine limba italiană. Dar ce contează! N-are nevoie de asta ca să-şi îndeplinească rolul ce-i revine în cadrul operaţiei. Şi-a folosit doar ochii, walkman-ul şi telefonul portabil.

Gândindu-se la telefon îi vine să râdă. Dacă mesajul său a fost interceptat sau auzit din întâmplare şi anchetatorilor le va veni ideea să-l pună în legătură cu masacrul, niciodată nu vor ajunge până la el. Telefonul lui nu există. Cum nu există nici cel de la sol cu care a intrat în legătură.

Aparatele sunt furate şi, la rândul lor, au furat numerele altor două telefoane mobile.

Pentru amicii săi sicilieni a fost un joc de copii. Telefonaseră câtorva proprietari de posturi mobile dându-se drept angajaţi ai companiilor de comunicaţii Sip sau Italtel şi, pretextând că e nevoie de un control, obţinuseră „numărul de înregistrare”. La început avuseseră unele greutăţi: oamenii erau neîncrezători. Dar pe urmă câţiva abonaţi muşcaseră din momeală şi le dezvăluiseră codul lor secret, care identifică linia folosită de aparatul telefonic. Cu telefonul furat, el pătrunsese apoi pe linia respectivă pentru a transmite mesajul ce avea să-i aducă moartea lui Giovanni Falcone.

În ciuda tuturor acestor precauţiuni, tânărul aruncă în mare telefonul portabil. „Niciodată nu poţi fi suficient de prudent”, îşi spune.

Pe iaht n-are nevoie de telefon. E singur şi n-are chef să vorbească cu nimeni. Căci dacă s-ar întâmpla ca planul să dea greş... Nici măcar nu vrea să se gândească la asta. Şi-ar găsi sfârşitul pe fundul mării. El şi vasul acela superb. O bijuterie a tehnicii şi a rafinamentului. Doar se pricepe şi el la tehnică. Şi cu toate că nu e chiar un rafinat, „simte” că ceea ce are în jurul lui e de bun gust, elegant şi discret.

Îl fascinează realizările „navigaţiei simplificate”, sistemul de *easy sailing* care îi permite să se deplaseze cu un vas lung de douăzeci şi cinci de metri fără ajutorul nimănui, să manevreze cu uşurinţă velele, alunecând în tăcere pe suprafaţa apei. Fericirea desăvârşită.

Se uită la ceas. Ora 17.55. Ora H se apropie.

Se hotărăşte să facă o saună. Trebuie să-şi îndepărteze cât mai repede tatuajul gigantic care îi acoperă corpul. O imitaţie de tatuaj, se înţelege. Încă una din miile de precauţii luate în eventualitatea că vreun ochi indiscret ar fi putut să-l vadă coborând pe iaht din elicopter. Pe urmă o să se bage în cadă şi o să savureze îndelung plăcerea unui hidromasaj.

Păcat de tatuaj! Îi plăcea aşa de mult! Îl achiziţionase în Japonia, la Tokio, cu câteva luni în urmă, când fusese angajat de Yakuza, mafia japoneză, pentru altă trebuşoară.

Aşa cum face de fiecare dată când intră în baie, se opreşte în uşă s-o admire. Este cum a vrut-o el, neagră toată, în marmură cu vinişoare galbene. O treabă „extrem de şic”, cum se zice. Pentru restul iahtului cedase tentaţiei lemnului, covoarelor persane moi şi culorilor pastel.

Pe vasul său se simte un rege. Care îşi pune tronul la bătaie. Care peste câteva minute va şti dacă se va putea îndrepta spre insulele greceşti, spre iubita sa insulă Hydra, sau dacă... Dă la o parte cealaltă ipoteză. Operaţia a fost pregătită minuţios, cu o precizie nemţească. N-are cum să dea greş.

Radioul de la bord începe să dea semne de viaţă. Este semnalul mult aşteptat. Nu răspunde, cum s-a convenit. Radioul continuă să mai funcţioneze câteva secunde, apoi tace.

Se uită la ceas. Ora 18. Explozia a avut loc. Trecând peste 100 de kilograme de trinitrotoluen, maşina lui Giovanni Falcone a fost desigur făcuta bucăţi. Dumnezeu să-l odihnească! Şi pe soţia lui, şi pe oamenii din escortă. Căci cu atâta explozibil, n-a scăpat, cu siguranţă, nimeni.

Poate să plece. Se hotărăşte să amâne sauna. De-abia atunci îşi dă seama că a transpirat. Fir-ar să fie! Îşi şterge cu mâna sudoarea de pe frunte. O să-şi schimbe mai târziu tricoul şi şortul, ude leoarcă. Acum vrea neapărat să se îndepărteze. Cât mai iute. Merge să se aşeze în fotoliul din cabina de comandă, apasă pe mai multe manete, programează computerul şi fixează cursul spre Grecia.

E ora 18.10.

— Adio, Sicilia! urlă cât îl ţin puterile, într-un strigăt eliberator. N-o să ne mai vedem niciodată!

Zürich, sâmbătă 23 mai 1992, ora 18.15

Telefonul e anonim. Nesemnificativ. De o banalitate ucigătoare. Ar putea păcăli orice ureche indiscretă. Dar fundalul sonor nu, fir-ar să fie, asta aşteaptă de luni de zile.

„Ce voce extraordinară are Pavarotti! Ce mult îmi place *Nessun dormea.* Bravo, Puccini!" îşi spune în sinea lui. Şi, în mod reflex, îi trimite o bezea. „Turandot" i-a plăcut totdeauna ca operă, cum oscilează între ură, dragoste şi moarte. De multe ori s-a simţit în pielea prinţului Calaf, dispus să-şi rişte viaţa ca s-o cucerească pe frumoasa Turandot. A fost ideea lui DON să facă din *Nessun dorma* parolă… Genial, pur şi simplu genial.

Să auzi „*Ma il mio mister o è chiuso in me/il nome mio nessun saprà"* ca fundal muzical al unei voci care-ţi vorbeşte la telefon, înseamnă că s-a executat actul întâi al operaţiunii „Filiera Falcone"

Ascultă mai departe. Dar nu-l mai interesează ce-i spune necunoscutul de la capătul firului. Muzica i-a spus deja totul. Începe să fantazeze.

Oare ce chip are şi cum se numeşte vocea care îmi vorbeşte ca şi cum am fi vechi prieteni!? se întreabă în sinea lui. Şi ce faţă o să facă atunci când, după ce o să pună jos receptorul şi o să dea să iasă din cabină, în loc de un chip surâzător care să-i întindă un plic cu suma stabilită, se va trezi cu o ţeavă de pistol care îl va expedia, fără zgomot, pe lumea cealaltă!

— Am înţeles, mai vorbim, îi spune interlocutorului şi închide telefonul.

Se duce spre barul din colţul imensei camere de zi, îşi toarnă un coniac şi dă drumul casetofonului. Ce mult îi place muzica de operă! Şi-a înregistrat singur o bandă cu toate ariile care îl scot din minţi. Fireşte, are şi *Nessun dorma*. Care, din ianuarie, e pe primul loc în topul preferinţelor.

— Trebuie s-o mai aud o dată, îşi spune cu voce tare.

În timp ce primele note se revarsă din aparat, începe să danseze prin cameră, cu paharul în mână. Dar îl roade ceva. Începe iar să se gândească la telefon.

„A cui o fi, adică mai bine zis în clipa asta, a cui a fost mâna care a apăsat pe trăgaci ca să-l ucidă pe interlocutorul meu anonim?" se întreabă. „Trebuie să fie unul cu sânge rece şi care dispreţuieşte pe toată lumea ca să ucidă un necunoscut, probabil numai ca să demonstreze că «are stofă» de om al Mafiei, adică al organizaţiei Cosa Nostra, elita lumii interlope". Ia o înghiţitură de coniac şi continuă să-şi depene firul raţionamentelor şi întrebărilor.

„Asasinul o să urce treptele ierarhiei din Cosa Nostra sau o să rămână «carne de tun», adică un ucigaş cu «unică întrebuinţare» cum zice DON?"

Eh... Dar puţin îi pasă lui de toate astea. A fost totdeauna un „rece", ba chiar un „glacial". Şi totuşi muzica aia, vocea aia... Îi vine să cânte. Dând din cap şi umflându-şi pieptul „se gargariseşte": „*Ma il mio mister o è chiuso in me/il nome mio nessun saprà*..."

Aruncă o privire ceasului de pe casetofon. Ora 18.22. „Trebuie să văd neapărat telejurnalul italian!"

Se tolăneşte în fotoliu. Apasă pe telecomandă şi porneşte televizorul care, mulţumită antenei parabolice, îi aduce şi Italia în casă. Într-o clipă se trezeşte proiectat în plină ediţie specială. „Una din multele", îşi zice.

„Palermo. La ora 17.58, în urma unui atentat cu dinamită, a fost ucis judecătorul Giovanni Falcone. Maşina în care călătorea împreună cu soţia sa, Francesca Morvillo, a sărit în aer în timp ce trecea pe podul racordului autostradal de la Capaci, pe autostrada care duce de la Punta Raisi la Palermo, către care se îndrepta judecătorul. Împreună cu soţii Falcone şi-au găsit moartea trei oameni din escortă, Antonio Montinaro, Vito Schifani şi Rocco di Cillo, care precedau, la bordul unui automobil Croma, de culoare maro, maşina albă a judecătorului. A fost astfel retezată viaţa eroului principal al luptei anti-Mafia, chiar în

momentul în care acesta era pe punctul de a pătrunde în inima organizaţiei criminale.”

„S-a făcut!” ţipă, sărind în picioare pe fotoliu. A venit momentul să se bea în cinstea evenimentului. În mini-frigiderul barului se află sticla de şampanie pe care i-a dăruit-o DON la sfârşitul întrunirii de la începutul anului, când se hotărâse totul.

I-o înmânase personal, spunându-i: „Când o să auzi la televizor că s-a încheiat operaţiunea «Filiera Falcone» ia sticla asta şi bea-o. Din clipa respectivă banii noştri nu mai sunt în pericol. Şi nu doar atât, o să-i înmulţim, iar munca ta o să fie mult mai uşoară.”

E adevărat, acelaşi lucru le spusese şi celorlalţi, participanţi la întrunire, dar ei erau veterani în comparaţie cu el, un boboc. Ce mândru fusese când DON îi acordase enorma încredere de a-l pune la curent cu planul lui grandios! Se simţise într-adevăr cineva, să fie acolo de fată, printre putinii aleşi. Fusese investitura care îl făcuse membru al „Cupolei”, grupul care conduce Cosa Nostra.

Dopul sticlei de şampanie pocneşte ca un foc de pistol, făcându-l să tresară.

— La naiba, ce zgomot! exclamă, iritat mai mult pentru că, s-a umplut de spumă. Doar asemenea mici incidente reuşeau să-l scoată din fire.

Scenele de pe ecranul televizorului îi readuc buna dispoziţie. Sunt difuzate, iar şi iar, cumplitele imagini ale masacrului de la Capaci cu sirenele care urlă, trupurile mutilate, şoseaua distrusă, maşinile acoperite de ţărână roşiatică şi de pietre. Imagini înspăimântătoare, tragice, de neuitat pentru milioane de spectatori.

Începe să „ţopăie pe canale”, trecând de la un post de televiziune la altul. Acum crainicul vorbeşte despre consternarea generală a publicului şi a politicienilor.

„Mafia, spune acesta în concluzie, şi-a demonstrat încă o dată brutalitatea fără margini, dar şi puterea. A arătat tuturor că poate lovi pe cine vrea şi când vrea. A adresat un mesaj clar inamicilor şi prietenilor: În Sicilia, ea este stăpână absolută!

„Frumos lucrat, băieţi!” spune neştiind prea bine cui anume. Şi în vreme ce pe ecran se perindă imagini tot mai înspăimântătoare, ridică paharul pentru propriul său viitor. Apoi, minuţios şi exact cum a ştiut întotdeauna să fie (de asta îi şi spune DON „contabilul meu”), execută ordinele pe care le-a primit.

Cu patru telefoane şi tot atâtea denumiri codificate, cere corespondenţilor săi de la băncile din oraş să transfere tot ce are la un institut de credit din Labuan, Malaezia. E sâmbătă, ce-i drept, dar numai pentru cetăţenii de rând. Nu şi pentru el care mânuieşte cifre ameţitoare cu un simplu telefon.

Apoi se ridică, se apropie de masă şi ia caseta cu Pavarotti stabilită ca parolă a tam-tam-ului pe care trebuie să-l transmită pe mai multe continente. Unor persoane fără chip şi nume. Protagonişti sau actori cu o singură apariţie? Nişte *boss* sau doar comisionari ai unor *boss* ultraprudenţi? Nu ştie. Opt persoane trebuie să „salute” şi opt persoane salută. Pe urmă şterge orice urmă a ultimelor sale operaţiuni financiare.

La ora 19.18, când îşi încheie misiunea, hotărăşte să se răsplătească cu două pahare de şampanie. Fantastică şampania Dom Perignon ’83! Ceva extraordinar, pentru gâtlejuri ultrafine. De acum înainte poate să se scalde în şampanie renumită!

Fiindcă odată cu asasinarea lui Giovanni Falcone s-a declanşat operaţiunea „Filiera Falcone”, o adevărată explozie în lanţ de asasinate, atentate şi lovituri de mare efect pe care a hotărât-o DON la întrunirea la nivel înalt din ianuarie, dar a mai început şi pentru el o nouă viaţă, numai trandafiri fără nici un spin.

Strategia de terorism a lui DON are mai multe obiective. Să elimine obstacolele din calea Mafiei şi a expansiunii sale economice: anchetele judecătorilor Giovanni Falcone şi Paolo Borsellino, dezastrul provocat de blestematul acela de magistrat de la Milano, Antonio Di Pietro, care nu se mulţumeşte să vâre la închisoare oameni politici şi industriaşi corupţi, dar mai şi încearcă în toate chipurile să

pătrundă în fortăreaţa secretului bancar din Elveţia, adevărată catastrofa pentru mafiile din toată lumea. Să reducă la tăcere amici şi colaboratori din toată lumea care îl acuză pe faţă că ar fi bătrân şi depăşit. Care îi contestă pe faţă şi pretutindeni hegemonia.

În sfârşit, să provoace o furtună financiară mondială ca să poată distrage atenţia guvernelor, să poată crea panică, făcând ca ţările bogate să întrevadă spectrul sărăciei şi să-şi poată astfel vedea netulburat de realizarea visului său… atomic.

Planul său personal este însă mai modest decât cel al lui DON: se va mulţumi să fugă cu banii „familiei”. De asta a transferat banii la Labuan, Malaezia, deşi primise ordin pentru Nassau, Bahamas. O chestie în care poţi să-ţi laşi oasele. Dar el a prevăzut totul, a organizat totul până în cele mai mici amănunte. Luni întregi de muncă în secret. Dar acum… acum i-a sosit şi lui clipa. Totul e pregătit. Cu ordinele pe care le-a dat adineauri funcţionarilor de la mai multe bănci a declarat propria sa „Filieră Falcone”. Dar ce credea DON? Că după ce, ani de zile, a „spălat” pentru el miliarde de dolari o să se mulţumească cu firimituri? Ce, e prost?

Ia de pe masă rama cu fotografia ei. Ce frumoasă e! Prea frumoasă pentru unul ca el. Dar în curând nu va mai fi nici el un oarecare.

Se uită la ceas. Ora 19.25. Peste două ore o să se topească.

Îi fug din nou ochii spre televizor. Ziaristul spune: „Din îngrozitorul masacru s-au salvat, ca prin minune, şoferul judecătorului Falcone, Giuseppe Costanza, 45 de ani, căsătorit, trei copii, doi băieţi şi o fată, şi cei patru bărbaţi care alcătuiau restul escortei, aflaţi la bordul maşinii albastre care venea în urma automobilului lui Falcone. S-a declanşat imediat urmărirea, cu scopul de a identifica pe autori şi pe iniţiatorii îngrozitoarei crime”.

— Pe care n-or să-i găsească niciodată, spune cu voce tare. Or să vadă ei de ce e în stare DON. Nu e nici terminat,

nici ramolit! Apoi adăugă zâmbind satisfăcut: Numai eu sunt mai deştept ca el!

Aruncă o privire spre ceasul de mână. Distrat. Nici măcar nu vede cât e ceasul.

E sigur de sine dar, în acelaşi timp, are nevoie să se mai întremeze. Cu ceva tare. O cafea. Îşi face o cafea şi o bea din ceşcuţa cu flori roz pe dinafară şi aurită pe dinăuntru pe care a cumpărat-o, cu luni în urmă, de la Praga. O ceaşcă de colecţie. Casetofonul merge în continuare: „*Ridi, pagliaccio, del nome tuo ridi...*" cântă de data asta Pavarotti.

E prima zi a „Şarpelui". Şarpele. Aşa se cheamă Cosa Nostra. Zilele care urmează vor limpezi, odată pentru totdeauna, că tot la Palermo e creierul, nu la Medellin, la New York, la Frankfurt sau la Tokio. Şi în creierul acela se conturează un plan de o ambiţie fără pereche.

Ridică iar cupa de şampanie şi, privind efervescenţa vinului, zăreşte Poarta Brandenburg. Un simbol pentru „Filiera Falcone".

Într-adevăr, totul a devenit mai uşor după căderea zidului de la Berlin. Sigur că DON... (se ferea întotdeauna să-i pronunţe numele, chiar şi în gând) gândea la dimensiuni mari. Ce cap! Ce geniu ăl crimei şi al finanţelor!

La primele semne de destrămare a blocului sovietic îşi trimisese oamenii cei mai abili şi mai de încredere în toate ţările din Est, ca să încheie alianţe cât mai strânse cu lumea interlopă locală care lucrase în general, până atunci, pe scară destul de mică. Excepţie făcea mafia cecenă, cu care întreţinuse dintotdeauna relaţii foarte bune: pornind dintr-un mic stat asiatic, aceasta se infiltrase de minune în toate centrele de putere de la Moscova. Încă de pe vremea lui Brejnev. Se bazau, pe lângă ferocitate şi pe o ură absolut nedisimulată faţă de ruşi, moscoviţi sau ce-or mai fi fost.

Ordinul era: „Fiţi gata pentru ziua când se va destrăma imperiul sovietic ".

Când acest lucru se întâmplase, oamenii plătiţi de Cosa Nostra primiseră un nou ordin: „Cumpăraţi tot, la orice preţ“.

Era o ocazie extraordinară, irepetabilă, de a recicla imensele cantităţi acumulate de bani murdari.

După căderea zidului de la Berlin, piaţa se lărgise şi mai mult. „Cumpăraţi tot” rămăsese cuvântul de ordine însă cu referire specială la fosta Germanie de Est, pradă uşoară pe moment, care unindu-se cu Germania de Vest avea să multiplice considerabil investiţiile şi să îngăduie Mafiei să se plaseze în punctele strategice ale naţiunii care, DON era sigur de asta, avea să conducă lumea în anii ce vor veni. Din punct de vedere financiar, se înţelege. Se închidea astfel „triunghiul de aur al anului 2000“ profetizat de DON: Germania-Moscova-Kazahstan. Kazahstan? Da, cea mai mare republică asiatică ex-sovietică, devenită autonomă, era o putere nucleară. Cu un uriaş arsenal de arme atomice, păzite de oameni înarmaţi până în dinţi, dar „poftind la toate”, spusese DON, „şi deci uşor de corupt”.

După mai puţin de două luni, de la jumătatea la sfârşitul lunii martie ’92, în cursul unei singure săptămâni, presa dăduse două ştiri zguduitoare.

Mai întâi se aflase, din surse rămase necunoscute, că trei rachete nucleare tactice dispăruseră în mod misterios din arsenalul atomic al Kazahstanului. Apoi, în cursul unei întâlniri din Ucraina, generalul Viktor Samoilov le dezvăluise experţilor americani de la International Security Council (Centrul de Cercetări Private, cu sediul la Washington) că dispăruseră trei încărcături nucleare destinate rachetelor strategice şi depozitate, după toate probabilităţile, în Rusia.

„Să fie oare mâna lui DON?” se întrebase atunci. Dar nu putuse să-şi dea nici un răspuns.

Aria din „Madame Butterfly” „...*un bel di vedremo/ levarsi un fil di fumo*...” îl distrage de la amintirile lui. Ce multe şi ce frumoase amintiri! Dar o nimica toată, faţă de viaţa care îl aşteaptă de acum înainte! Îşi frecă mâinile cu un gest de bucurie.

Ora 19.45. La televiziune e rândul biografiei lui Giovanni Falcone, a luptei lui cu Cosa Nostra şi cu Mafia din toată lumea, a vieţii lui în automobile blindate, cu escortă până şi în casă. „O viaţă nebunească, imposibilă. Plătită cu câteva milioane de lire pe lună. Patru sau cinci, cel mult. Cât câştigă cel mai amărât traficant de droguri într-o săptămână”, îşi spune. Apoi, când pe ecran se perindă chipurile oamenilor din escortă şi aude că şi-au riscat viaţa (pierzându-şi-o, de data asta) pentru un pumn de lire, un milion şapte sute - un milion opt sute de mii pe lună, lucrând de la şapte şi jumătate dimineaţa până la trei noaptea uneori (orele suplimentare se plăteau câte nouă mii de lire, la sfântul aşteaptă), până şi un om ca el se întreabă ce i-a împins să-şi rişte viaţa. Pentru un stat care nu e capabil să-i apere, care le va uita imediat sacrificiul, răsplătindu-i în schimb pe „tâlharii de la Roma”, cum li se spune – băgându-i în aceeaşi oală – tuturor politicienilor care figurează pe „lista de plată” a Mafiei.

— Telefoane şi telegrame de condoleanţe sosesc la Palermo din întreaga Italie, continuă vocea de la televizor. De la preşedintele Republicii, Luigi Scalfaro, la preşedintele Consiliului de Miniştri, Giulio Andreotti, de la ministrul de interne Vincenzo Scotti la ministrul justiţiei, Claudio Martelli, la deputaţi din diverse regiuni, cu toţii aduc un omagiu judecătorului Falcone şi „oraşului martir” Palermo.

Pufneşte în râs ascultând pomelnicul obişnuit al politicienilor: „nu vom slăbi vigilenţa”, „vom face imposibilă existenţa Mafiei”, „prin acest act Cosa Nostra şi-a semnat propria condamnare” şi alte fraze pe cât de răsunătoare, pe atât de inofensive, pe care le-a citit de mii de ori şi le-a auzit rostite de nenumărate ori.

Dar ce curaj, ce îndrăzneală pe politicienii italieni! Fără nici un fel de ruşine. Mulţi erau în slujba Mafiei: el le deschisese şi alimentase conturile din Elveţia; iar acum vorbeau de parcă ar fi fost duşmani neîmblânziţi ai lumii mafiote.

De câte ori, înfuriat de atâta neruşinare, nu avusese pornirea să fotocopieze documentele pe care le ţinea

ascunse în seif şi să inunde cu ele birourile ziarelor şi ale magistraţilor ca să afle cu toţii ce erau în realitate acei vajnici stâlpi ai onestităţii!

Falcone da, el putea să meargă cu capul sus, dar conduita ireproşabilă şi inflexibilitatea îl aduseseră în situaţia de a fi aruncat în aer şi îl trimiseseră într-o călătorie fără întoarcere. Instinctiv îi veni să dea onorul acestui duşman neîmpăcat. „Mare om”, îşi spune singur, „păcat că era de partea cealaltă. Dacă s-ar fi lăsat corupt, azi era încă în viaţă. Şi cu un cont în bancă, stratosferic, aici, la Zürich…”

Falcone. Scotociseră în fel şi chip în trecutul lui ca să-l poată discredita, ca să-i descopere vreun viciu, vreun schelet ascuns în dulap. Degeaba. În ’89 îi puseseră chiar 50 kg de trotil în Vila de la Addaura, într-o sâmbătă când era la mare, ca să-l convingă să renunţe. Dar el, ca un dur ce era, îşi văzuse neabătut de drum.

Atunci recurseseră la oameni politici şi la magistraţi prieteni ca să-i pună beţe în roate, ca să-i distrugă cariera. Reuşind numai să-i provoace nişte amărăciuni. Falcone mersese tot înainte, ca un buldozer. Descoperise inima Cupolei, călătorise în secret prin lume ca să-şi facă cunoscute teoriile, ca să descopere noi traficuri şi noi alianţe. Făcând toate astea, dăduse mare bătaie de cap organizaţiei şi neplăcerile create de el se înmulţeau cu fiecare zi. Şi n-avea deloc intenţia să slăbească strânsoarea.

Iată de ce, la începutul anului, membrii Cupolei îi hotărâseră moartea. Nu exista altă soluţie. De fapt, nu deciseseră numai moartea lui. El urma să deschidă lista deceselor ilustre ale anului ’92.

În ziua aceea, vede pentru a nu ştiu câta oară la televizor, Falcone plătise cu viaţa lupta lui cu Cosa Nostra.

O soluţie radicală, ce nu se mai putea amâna. Şi pentru că judecătorul era gata să le descopere planul ultrasecret. Cosa Nostra hotărâse să joace o carte mare, imensă, cum nu mai făcuse vreodată. Saltul calitativ fusese decis şi nimeni şi nimic nu trebuiau să-l mai împiedice.

Se aude soneria de la uşă, de două ori.

— Poştaşul sună întotdeauna de două ori, zice cu voce tare în timp ce merge zâmbind să deschidă. Poştaşul îi înmânează o telegramă. Pe care n-o aştepta. Fără să închidă măcar uşa, o deschide neliniştit. Vine de la Singapore. De la ea, care îi scrie: „Te aştept cu dragoste şi nerăbdare”. Curios, de pe bandă (căci aparatul continuă să meargă) se aude aria *Amami Alfredo* din „Traviata”, interpretată de Maria Callas.

Ora 20.33. A sosit momentul să se pregătească de plecare.

Soarbe şampania şi se duce la seif. După ce a aranjat cu banii şi a făcut valizele, mai are o singură sarcină. Personală. Deschide seiful şi scoate câteva opere de valoare inestimabilă: doi Canaletto, un Van Gogh, trei splendide şi bine conservate amfore etrusce, un relicvariu de la Saint Etienne din secolul XII, o sculptură în lemn policrom din secolul XVI, un medalion de urnă funerară de la 1100. Totul provenind din furturi comisionate în Italia, Franţa, Austria şi Portugalia.

În fundul seifului, o casetă misterioasă pentru oricine, dar nu şi pentru el: conţine un dosar exploziv care îl priveşte pe DON. O muncă de ani de zile. Cu hărnicie şi migală. O muncă de „contabil”. Cu un cod de lectură pe care îl cunoaşte doar el. Mai mult decât atât. Cu un dispozitiv de autodistrugere în caz că altcineva ar încerca s-o deschidă. Numai el ştie să declanşeze mecanismul de deschidere fără ca totul să ia foc.

O deschide. Vrea să mai asculte o dată ceea ce a spus DON în discursul său super-secret, pe care el l-a înregistrat. Dacă DON l-ar fi prins, ar fi pus să fie ucis pe loc. Dar a meritat riscul: acum are în mână o carte ce îi asigură moartea de bătrâneţe.

Schimbă caseta cu muzică de operă cu cealaltă. Vocea se aude limpede. Dă mai încet. Nu se ştie niciodată.

„Epoca noastră este a celor mai duri, a seniorilor războiului, a negustorilor de arme, a traficanţilor de droguri”, spune DON. „Uniţi constituim a cincisprezecea

putere financiară a lumii. Trebuie să destabilizăm nu numai economia Italiei, ci şi a Germaniei, a Statelor Unite, a Japoniei şi a fostei URSS. Avem toate atuurile. Dezorganizând finanţele acestor ţări vom putea să ne reciclăm mai uşor banii. Guvernele, vor fi mai maleabile, naţiunile divizate, întreprinderile ni se vor oferi pe tavă, iar şomajul crescând ne va îngădui să ne întărim armatele. În prezenţa unor asemenea probleme nimeni nu va mai avea dorinţa şi răgazul să ne împiedice în operaţiunea noastră cea mai răsunătoare, admiţând că va afla despre ea: vom pune mâna pe bomba atomică. Atunci vom domina cu adevărat lumea. În calea noastră stau numai oameni mărunţi. Nu le putem îngădui să ne împiedice”.

— Şi eu sunt un om mărunt, spune el adresându-se benzii, dar uite ce festă ţi-am pregătit! Ce-o să mai râd când o să te trezeşti cu casa golită!

Se simte într-adevăr în formă. Mai dă pe gât o cupă de şampanie. Sticla e aproape goală.

Acum poate pleca spre Labuan, mica insulă malaeză, noul său paradis. Şi nu doar fiscal. Fiindcă dacă e adevărat că autorităţile au deschis larg porţile investiţiilor străine, decretând un secret bancar de nepătruns, impozite la limita ridicolului, operaţii extrem de simple şi de rapide, tot atât de adevărat e şi că absolut totul îl fascinează pe insuliţa aceea din Marea Chinei de Sud, la doi paşi de sultanatul Brunei şi la opt paşi de dinamicul Singapore. Chiar dacă e cu totul altfel decât cum şi-o imaginase el în copilărie, citind aventurile lui Sandokan şi ale tigrilor săi, născute din fantezia şi sub condeiul marelui Salgari.

Îl fascinează faptul că, prin lege, este interzis să se facă cercetări asupra provenienţei şi destinaţiei oricărui tip de capital care tranzitează prin Labuan. Îl atrage viaţa de petreceri. Femeile încântătoare, blânde şi supuse îl fac să viseze. Îl umple de mândrie să fie un pionier al acelei „zone libere a banului” din Extremul Orient care va lua locul Hong Kong-ului în inima tuturor oamenilor de afaceri, mai mult sau mai puţin oneşti, din lume, atunci când, în 1997, fostul protectorat englez va reveni în sânul patriei-mume chineze.

Dar mai mult decât orice îl încântă escala pe care o va face la hotelul Raffles din Singapore, unde îl aşteaptă ea.

Fusese acolo prima oară în 1987, cu câteva zile înainte ca istoricul şi gloriosul hotel să fie închis pentru restaurare. Revenise apoi la sfârşitul anului 1991 când acesta îşi deschisese din nou porţile. Şi mai frumos decât înainte. Cele 160 de milioane de dolari cheltuite (peste 195 de miliarde de lire la schimbul de astăzi, 23 mai ’92 – îşi spune) ca să i se dea un aspect nou se vedeau integral: marmura de Carrara fusese înnoită, lemnul tropical lustruit, splendidele arcade majestuoase arătau ca noi.

O ştire transmisă la televizor îi întrerupe şirul gândurilor. Ziaristul respectiv spune: „Cotidianul *Giornale di Sicilia* a primit un mesaj prin care este revendicată uciderea judecătorului Falcone şi în care se spune că asasinatul este un cadou de nuntă pentru Salvino Madonia. Acesta, fiul mezin al şefului de clan don Ciccio Madonia, considerat autorul moral al uciderii industriaşului Libero Grassi, s-a căsătorit într-adevăr astăzi în închisoarea palermitană de la Ucciardone. Faptul că ştirea despre această căsătorie nu a fost dată publicităţii indică anchetatorilor că revendicarea nu este lipsită de orice temei. Rămâne de văzut dacă e vorba de o simplă demonstraţie de aroganţă sau dacă s-a intenţionat să se ofere o «pradă apetisantă» celor care fac cercetări”.

Întrebarea şi-o pune şi el, chiar dacă ştie prea bine cine a ordonat asasinatul.

Se întoarce cu gândul la Singapore. Revine la Raffles. Hotelul acela îi cucerise inima. Nu numai datorită argintăriei vechi cu care se servea prânzul în Tiffin Room şi care în timpul războiului fusese salvata fiind îngropată în grădina. Şi nici datorita atmosferei din jurul meselor de la barul scriitorilor unde stătuseră cândva Kipling, Maugham, Herman Hesse şi Conrad. Nici măcar datorită fiorului care îl încerca când atingea cu mâna vechea masă de biliard lângă care, în 1902, fusese ucis ultimul tigru din Singapore.

Îl impresionase în special povestea unui grup de funcţionari englezi care, în timpul ultimului război, când

trupele japoneze ale împăratului Hirohito erau la marginea oraşului, ştiind că îi aşteaptă ani grei de prizonierat, puseseră să li se servească un banchet copios şi degustaseră cele mai rafinate mâncăruri intonând „*There will always be an England*” şi bând râuri de şampanie scumpă.

Cum face şi el acum. Numai că pe el îl aşteaptă fericirea şi bogăţia, nu prizonieratul.

Scurge ultimul strop din sticlă. Acum totul e gata.

Ora 21.06. Poate să cheme un taxi.

Când dă să se îndrepte spre telefon, bagă de seamă că i s-au îngreunat picioarele şi că i se învârteşte capul. „Mai bine să mă întind puţin”, se gândeşte. „Poate că n-am digerat încă toate emoţiile zilei de azi. Nu mai sunt nici eu «glacialul» de odinioară”. Se tolăneşte la loc în fotoliul din faţa televizorului.

În scurt timp, nici măcar scenele cutremurătoare ale masacrului de la Palermo nu mai reuşesc să-i ţină ochii deschişi. Din casetofon răsună o arie din „Tosca”. Placido Domingo intonează aria lui Cavaradossi: „*Svani per sempre il sogno mio d’amore/ l’ora è fuggita, io muoio disperate*”.

El unul, însă, moare fericit. La ora 21.12, cu treisprezece minute înainte de ora H, 21.25, când trebuia să-şi ia zborul spre o nouă viaţă.

Ucis de şampania pe care i-a dăruit-o DON, după ce a „asezonat-o” cu ceva otravă.

Medicul care îi va constata decesul va fi la început perplex, apoi, după ce va efectuă obişnuitul screening toxicologic, va pune diagnosticul de „moarte prin stop respiratoriu” în urma unei boli foarte rare, cu un nume cât se poate de ciudat, „blestemul sirenei”, o boală care provoacă leziuni pe creier, în zona care reglează respiraţia.

Decesul său va trece, prin urmare, drept „moarte naturală” a unui solitar traficant internaţional de opere de artă. În, cazul că nu va avea nimeni interesul să ceară o autopsie. Singura modalitate de a descoperi că a fost otrăvit.

Aceeaşi „moarte naturală” va fi diagnosticată şi pentru cei opt (cu toţii „curaţi”, cu toţii – oficial – fără pată) pe care el îi anunţase cu o jumătate de oră în urmă, telefonând în toată lumea, despre succesul deplin al lansării „Filierei Falcone” şi care, de bucurie, destupaseră şi băuseră şi ei preţioasa sticlă de şampanie dăruită de DON ca să închine în cinstea morţii lui Falcone.

Cap Ferrat, duminică 24 mai 1992, ora 23

Ricky e nebun după Place Clémenceau, inima localităţii St. Jean-Cap Ferrat, această bijuterie a Coastei de Azur, unde e primar René Vestri. Mai ales primăvara. Când nu e prea cald pentru munca pe care o face, turul său e totdeauna acelaşi. Îşi ia pe umăr aparatul de fotografiat, strecoară un casetofon în buzunar, încalecă pe motocicletă şi coboară până la portul nou. Aici se plimbă observând cu atenţie iahturile, dă o raită pe cheiurile de acostare ca să vadă dacă nu e ceva interesant de fotografiat şi abia pe urmă ia micul dejun. Totdeauna în acelaşi loc, la cafeneaua „Le Croissant”. E foarte legat de „Le Croissant”. S-ar putea spune că au crescut împreună. Nu era mai mult de o gaură într-un zid atunci, când venise el la Cap Ferrat prima oară. Iar el n-avea mai mult de douăzeci de ani.

„Le Croissant” vindea cornuri calde. Şi el era pofticios. Se înţeleseseră imediat. Pe urmă „Le Croissant” se extinsese. Două vitrine, trei vitrine şi, pe lângă cafea, cappuccino şi cornuri, apăruseră salate, omlete, ceva peşte. Iar Ricky se apropia acum de treizeci de ani.

Crescuse ca şi el, care plecase din vila de la Saint Tropez a tatălui său şi se stabilise la Cap Ferrat. Aici locuia singur, în compania unui aparat de fotografiat şi a unei maşini de scris şi a sumedeniei de casetofoane de toate dimensiunile.

Uneori, când se gândea la situaţia lui, se simţea cu adevărat „oaia neagră” a familiei. Nu că ar fi fost un dezmăţat, nu că ar fi trăit din furtişaguri sau chestii de felul ăsta, dar era „pătat” de când hotărâse că nici nu se gândeşte să-şi ia licenţa şi pe urmă să intre la firma tatălui său, pe care avea s-o moştenească într-o bună zi.

El simţea că are suflet de *reporter*, cum auzise că li se spunea în filmele americane celor care făceau ce-i plăcea lui: fotografii şi articole de jurnal. Şi aşa începuse, la Milano, să frecventeze agenţiile foto lumea ziaristică. Pe urmă, vara, mergea întotdeauna pe Coasta de Azur, făcând naveta între cele două proprietăţi ale tatălui său: vila de la Saint Tropez şi apartamentul din Monte Carlo. Asta fiindcă, trebuia s-o recunoască, după ce încercase în fel şi chip să-l împingă spre studii superioare şi spre uzinele familiei – nu-l avea decât pe el şi suferea la gândul că făcuse atâtea sacrificii să-şi creeze un mic imperiu economic propriu pe care n-avea cine să-l moştenească —, tatăl lui îi acceptase dorinţa de a face altceva. Şi îl ajutase unde şi cum îi stătuse în putere. Întâi şi întâi deschizându-i uşile multor personaje importante, prieteni de-ai săi care aveau pe Coasta de Azur case, vile, mori vechi transformate în vile, „cabane” princiare, iahturi de toate tipurile şi dimensiunile. Unele dotate chiar cu elicoptere, ceea ce le permitea să plece seara în smoking de pe vas şi să ajungă în doi timpi şi trei mişcări la cazinourile din Cannes şi Monte-Carlo.

O lume care îl atrăgea, nu ca să fie protagonist, cum ar fi putut foarte bine, ci ca observator.

Aşa începuse să facă reportaje însoţite de fotografii şi să le vândă, mai întâi în Italia, apoi prin lumea largă. Până când hotărâse să lucreze pe cont propriu, să fotografieze şi să scrie) numai ce vrea şi când vrea.

Dar, ca bază de lucru, Saint Tropez era prost situat din punct de vedere strategic. Hotărâse, aşadar, să găsească o localitate mai potrivită, adică una care să-i permită să ajungă mai uşor în celelalte centre mondene.

În excursia de explorare pe care o făcuse de-a lungul coastei, tot timpul „*à bord de mer*”, adică mergând pe

lângă ţărmul mării, se îndrăgostise de St. Jean-Cap Ferrat, de poziţia sa, ca un pinten în mijlocul apelor, şi de posibilităţile pe care le oferea, situat pe două golfuri: Beaulieu et Villefranche. Care îl fascina mai mult decât orice alt loc din lume.

Din punct de vedere logistic, Cap Ferrat era perfecţiunea însăşi. Zece kilometri până la Nisa, şi mai puţin până la Monte Carlo.

Mentone, frontiera cu Italia, se găsea la 23 de kilometri, Cannes la circa 40 de kilometri şi splendidul său promontoriu la vreo 50. Cam aceeaşi distanţă o avea de parcurs când urca înălţimea pe care erau cocoţate localităţile Vence, Saint Paul, Mougins, unde se aflau cuibărite casele atâtor actori de cinema, atâtor personaje de *jet-set*, adică ale celor imortalizaţi uneori pe nepregătite, alteori intrând în casele lor ca să realizeze imagini cuminţi şi „lustruite”. Obiectivul său cel mai depărtat era Saint Tropez, la ceva mai mult de 100 kilometri, dar nu se ducea acolo decât în miezul verii.

Place Clémenceau. Ce denumire solemnă pentru o pieţişoară pe cat de fermecătoare, pe atât de micuţă! Ricky se aşează la mesele unuia din cele două baruri, „La Civette” sau „Nautic”, după cum bate soarele. Vine totdeauna aici, după ce şi-a luat micul dejun la „Le Croissant”, urcând o scară care duce din port până în mica piaţă şi traversând o încântătoare platformă panoramică, de dimensiunile unui salon. Înainte să se aşeze, dă o fugă la librăria de pe Avenue Jean Mermoz: treizeci de paşi, dus şi întors. Se instalează la o măsuţă cu teancul de ziare pe care le-a cumpărat. Le citeşte ca să mai afle cine e prin zonă, dacă circulă vreo bârfa picantă care ar putea să urce cota fotografică a unor V.I.P., care e situaţia amorurilor în curs printre personajele importante care urmează să sosească pe Coastă, mai devreme sau mai târziu. Şi cărora le ştie adresele şi numerele de telefon, chiar şi pe cele secrete.

Pe lângă tatăl său, ce-i drept, l-au mai ajutat să-şi îmbogăţească parcul de amiciţii şi agenda de telefoane şi

portarii marilor hoteluri, mai mulţi *maîtres d'hotel* de la restaurantele cele mai exclusive, gestionarii plajelor celor mai rezervate, proprietarii celor mai în vogă localuri de noapte. La început s-a descurcat împărţind bacşişuri consistente, apoi pe bază de „mă ajuţi, te ajut". Ceea ce înseamnă „şopteşte-mi ce mă interesează şi eu fac să se vorbească de localul tău în toată lumea". Un sistem folosit şi cu multe personalităţi, în special din lumea spectacolelor, în ajunul lansării vreunui film sau în câte un moment delicat al carierei."

Câte poveşti de amor n-a inventat! Câte fotografii „pe ascuns" n-a pus la cale cu victimele! Şi în câte locuinţe considerate inaccesibile n-a intrat cu aparatul de fotografiat numai şi numai datorită vanităţii stăpânei casei sau rivalităţii, (câteodată chiar urii) dintre două femei care, când se întâlneau, se strângeau în braţe şi se sărutau de parcă n-ar fi fost prietene mai bune pe lume!

Astăzi, Ricky se uită prin ziare abia acum: se face miezul nopţii peste un ceas. A dat un telefon să-i fie lăsate la bar. Trebuia să-şi petreacă toată ziua la Mougins, făcând un fotoreportaj: din zori şi până la apusul soarelui a tot fotografiat casa unui V.I.P.. Aproape fără să pună ceva în gură. O gustare şi atât. Aşa face de multe ori, când lucrează. Şi chiar când nu lucrează, ca acum, dar se simte obosit şi nu vrea să se culce cu stomacul prea încărcat. Ar mânca un *pan bagnat* (o chiflă mare, golită de miez şi umplută cu salată, castraveţi, roşii, ton, sardele şi ouă) dar „au trecut pe aici italienii", îi spune proprietarul. Ceea ce vrea să zică „au ras tot, n-a mai rămas nimic". Se mulţumeşte cu o pâine prăjită şi cu un cappuccino.

Aşteptând să i le aducă, deschide ziarele italiene. Sare de pe scaun. Ce bombă! Ieri Cosa Nostra l-a aruncat în aer pe judecătorul Falcone. Urmează pagini întregi cu relatări ale atentatului şi ale primelor cercetări.

„Uite – îşi zice – ce mi-ar trebui mie: să intru într-un roman poliţist de felul ăsta. Să urmăresc ancheta. Să anchetez şi eu pe cont propriu." Câte filme n-a văzut în care un fotoreporter oarecare, ca el, ancheta câte un caz

de răsunet şi îl rezolva. „Ăsta *scoop*, ce lovitură ziaristică ar fi… Poate că într-o zi…” Îşi adună ziarele. „Coboară la loc pe pământ, Ricky – îşi spune – viaţa nu e cinema!”

Acasă la el, pe terasă, cu ziarele de dimineaţă şi cu telejurnalul de noapte, reconstruieşte uciderea lui Falcone de către Mafia. Câteodată pierde firul, făcând slalom printre ştirile care se succed şi se suprapun. Nu l-a cunoscut pe Falcone, dar i-a fost întotdeauna simpatic. Fiindcă şi el mergea împotriva curentului. Nu se resemnase oare Sicilia în faţa puterii Mafiei? Iar el, Falcone, sicilian din Palermo, nici să n-audă. Lupta împotriva ei din răsputeri.

Făcea oare statul italian altceva decât să vorbească prin intermediul miniştrilor săi, să vorbească şi iar să vorbească fără să realizeze nimic? Falcone îi băga la închisoare pe capii Mafiei, în urma unor procese după toate regulile. Se baza puterea centrală de la Roma pe vorbele oamenilor politici italieni care îşi linişteau, de formă, colegii din alte regiuni? Falcone ţintea drept în inima organizaţiei, după ce făcuse o breşă în zidul conspiraţiei tăcerii care o protejase permanent, şi mărea în fiecare zi numărul mafioţilor care se „pocăiau” dispuşi să vorbească. Personaje indispensabile pentru a putea descoperi Cosa Nostra în adevărata ei esenţă, a-i cunoaşte structurile, averile şi planurile.

Italienii se dezinteresau de Cosa Nostra, spunându-şi fiecare „pe noi personal nu ne priveşte” (şi nu era defel adevărat: să se fi gândit numai la banii pentru lucrări publice proveniţi din buzunarele tuturor, ca impozite, şi pe care îi „sugea” Cosa Nostra, mărind imens costurile oricărei lucrări pe care putea să pună mâna). Falcone se bătea pentru ca acest lucru să nu se mai întâmple. Mare om! „Un judecător pe care toată lumea îl invidiază”, spusese în repetate rânduri onorabilul Claudio Martelli, ministru al justiţiei italiene. Iubit mai mult în străinătate decât în Italia. Sau, mai bine zis, iubit mai mult de italienii de rând, decât de mulţi dintre colegii săi, invidioşi pe el că este numărul unu.

Şi tocmai acolo, în oraşul său pe cate îl părăsise ca să se mute cu serviciul la Roma, după dezamăgirile şi piedicile create de colegii săi magistraţi, în iubitul său Palermo, îşi pierduse viaţa într-un mod atât de tragic. În timpul unei călătorii inofensive, când voia să-şi revadă soţia, să treacă în fugă, într-un automobil blindat, însoţit de o puternică escortă care îl preceda şi îl urma cu sirenele în funcţiune, şi să mai arunce o privire către acele locuri pe care le îndrăgea atâta.

Imaginile masacrului sunt cutremurătoare: asfaltul autostrăzii e doar o grămadă informă de ţărână, de pietre, de bucăţi de metal împrăştiate peste tot. Nu s-au jucat atentatorii: 1000 de kilograme (o tonă!) de trotil ascuns în şanţul de pe marginea şoselei şi aruncat în aer prin comandă de la distanţă. Vroiau ca Falcone să moară. Cu orice preţ. Nu conta că o dată cu el aveau să-şi piardă viaţa şi alte persoane. Şi într-adevăr, alături de el muriseră şi trei agenţi din escortă (Antonio Montinari, Vito Schifani şi Rocco Di Cillo), împreună cu soţia lui, Francesca Morvillo, 46 de ani, tot magistrat şi ea. Scoasă cu greu dintre rămăşiţele automobilului sfărâmat, cu picioarele zdrobite de explozie, fusese transportată, în stare gravă, la spital, unde se încercase o intervenţie chirurgicală care durase trei ore. Inutil.

Un mic roman poliţist luase naştere în jurul decesului ei. După ce agenţiile de ştiri îi anunţaseră moartea, o nouă speranţă se înfiripase în urma unui telefon anonim, primit de redacţiile ziarelor locale, care spunea: „Vedeţi că soţia lui Falcone n-a murit. E încă în viaţă sub resturile maşinii”. O speranţă vană: judecătoarea Morvillo decedase la ora 22.58.

Scăpase ca prin miracol, dar în condiţii disperate, Giuseppe Costanza, şoferul lui Falcone, care îi cedase şefului său volanul şi se aşezase pe bancheta din spate. Şi Falcone mai respira când au sosit primele ajutoare, care se deplasaseră cu mari dificultăţi pe autostrada transformată în „câmp de luptă”, printre şapte automobile distruse şi douăzeci de răniţi (printre ei, doi turişti austrieci care, din

întâmplare, treceau pe pod chiar în acea clipă tragică), însă acea cursă contra morţii se dovedise inutilă.

Când ambulanţa care îl transporta ajunsese la camera de gardă a spitalului, bătea ora şapte seara. Şefului de secţie, doctorul Francesco Crisci, nu-i rămânea altceva de făcut decât să constate decesul. Prin stop cardiac. Cu toate, că nu mai era nimic de făcut, medicii încercaseră imposibilul. Făcându-i timp de un sfert de oră masaj cardiac. Dar miracolul nu se petrecuse.

„Printre cei care îl plâng disperaţi pe Falcone” – se spune acum la televizor – „se află şi bunul său prieten şi coleg Paolo Borsellino: realizaseră împreună instrucţia rechizitoriului acelui maxi-proces care avusese loc la Palermo în 1986 şi care adusese în spatele gratiilor nume de primă mărime din Cosa Nostra, mulţi dintre care fuseseră condamnaţi pe viaţă. Un detaliu inedit. Cu câteva zile mai înainte, Paolo Borsellino reuşise să evite o capcană mortală pe care i-o întinseseră «cei din Corleone», nu numai pentru «antecedentele» sale, ci şi fiindcă reuşise să-l convingă pe Vincenzo Calcara, 36 de ani, să spună tot ce ştia despre *cosca*[1] regională a Mafiei şi despre harta la zi a activităţilor pe care le desfăşura Cosa Nostra în zona Trapani. Mafiotul «pocăit», care obişnuia să se travestească în călugăr şi să-i controleze nederanjat de nimeni pe «curierii de droguri», îl pusese la curent cu ceea ce se pregătea contra lui”.

Ricky e obosit. I se închid ochii. Aproape că a adormit în fotoliu. Dar nu închide televizorul. Plutind între veghe şi somn, împinge la o parte, telecomanda. Se teme că dacă se stinge ecranul, televizorul va exploda. E forţa fanteziei şi a sugestiei.

[1] Nucleu de mafioţi.

Cap Ferrat, luni 25 mai 1992, ora 9

Se scoală cu capul greu. A dormit prost, foarte prost. Nu fiindcă a adormit pe terasă (i se întâmplă când e vreme bună), ci din cauză că imaginile de la televizor şi lecturile cu privire la asasinatul lui Falcone l-au chinuit toată noaptea. Cu toate astea, Ricky vrea să ştie. Se îmbracă în grabă, cum se nimereşte, încalecă pe motocicleta şi pleacă după ziare. Pe care le ia cu el şi le răsfoieşte în vreme ce îşi ia micul dejun în port. Nu i s-a mai întâmplat niciodată până acum, ritualul de dimineaţă era sacrosanct: fără ziare şi telefoane nici înainte şi nici în timpul micului dejun.

Dar astăzi nu rezistă. Uciderea lui Falcone îl mai obsedează încă. Vrea să afle mai multe. Şi repede. Comandă un *cappuccino* şi o felie de prăjitură cu pere; şi cere să i-o presare cu scorţişoară pe deasupra.

Falcone apare pe prima pagină a tuturor ziarelor. Veşti şi precizări ulterioare cu privire la masacru. Deocamdată răniţii sunt opt, şi nu douăzeci. Ziariştii aflaţi la fata locului relatează că au fost sili{i să meargă pe jos câteva sute de metri, printre dărâmături, ca să poată vedea de aproape prăpastia care s-a creat pe autostradă de pe urma tonei de explozibil folosit în groaznicul masacru.

Automobilul Croma de culoare maro al agenţilor de escortă, cel care deschidea coloana, a executat un zbor de 100—200 de metri înainte să se facă fărâme. Încărcătura de trotil a explodat chiar sub automobil. Miile de piese care îl alcătuiau au ajuns într-o plantaţie de măslini, amestecate cu trupurile lor, şi ele făcute mii de bucăţi. Ca şi cum fiecare dintre agenţi ar fi înghiţit o bombă care i-a explodat în stomac. Extrem de grea şi de aproximativă reconstituirea corpurilor.

Îngrozitor! În pozele publicate de ziare apar surâzând. Cum erau atunci când îl urmau pe Falcone. Era o mândrie pentru ei să fie îngerii păzitori ai lui „dottor Giovanni”,

inamicul numărul unu al Mafiei. Şi în fapte, nu în vorbe. Cei trei au murit fără să-şi dea seama măcar. Cine ştie, poate râdeau de vreo glumă a unuia dintre ei.

N-au murit pe loc însă judecătorul şi soţia lui, care îi urmau venind cu altă maşină. Şoferul celor doi soţi a scăpat cu viaţă: nu era la volan, i-l cedase judecătorului, la cererea acestuia. Mai mult. Falcone nu-şi fixase centura.

De necrezut! Dacă ar fi avut-o, sau dacă ar fi stat pe scaunul din spate, alături de soţie, ar mai fi încă în viaţă. O confirmă starea maşinii. Partea din faţă pulverizată de explozie, motorul, geamul anti-glonţ făcut ţăndări, ceea ce mai rămăsese din caroserie se răsucise înspre interiorul maşinii strivindu-i pe soţii Falcone.

Bine, dar cercetările? Investigatorii au prea puţine elemente la dispoziţie. Geniştii au scotocit bucăţică cu bucăţică toată ziua, adunând în pungi de plastic tot ce găseau şi credeau că ar fi util pentru a se identifica, mai întâi, tipul de explozibil folosit şi cantitatea lui exactă. În focul evenimentelor s-au gândit la trotil şi chiar la o tonă din acest explozibil. Acum lucrurile sunt ceva mai clare: cincizeci sau o sută de kilograme cât priveşte cantitatea. Asupra tipului de explozibil, în schimb, subzistă încă multe îndoieli: T4, trinitrotoluen sau nitroglicerină?

Unii avansează ipoteza conform căreia comanda de la distanţă care a făcut să explodeze „bomba” ar fi putut proveni de la bordul unui avion. Alţii susţin că telecomanda a acţionat „de la sol”, că avea probabil un dublu cod de siguranţă, pentru a se evita interferenţa altor unde magnetice şi, deci, o explozie accidentală. Că trebuie să fi făcut uz de unde radio, capabile să opereze pe o rază de maximum 500 de metri: pentru eficacitatea semnalului şi pentru că cel care apăsa pe buton avea absolută nevoie de o vedere panoramică, atât a sosirii convoiului de maşini al lui Falcone, cât şi a trecerii sale prin punctul unde fusese plasată încărcătura explozivă.

Trebuia să acţioneze în câteva secunde. O greşeală de ordinul zecimilor de secundă putea să însemne eşecul atentatului.

Puţin lipsise să-l rateze pe Falcone. Artificierul anticipase declanşarea exploziei: maşina lovită nu era cea a judecătorului, ci a escortei care deschidea convoiul. O „eroare” remediată de împrejurări: judecătorul călătorea la volanul automobilului în loc să stea pe bancheta din spate şi, pe deasupra, nici nu avea centura.

Dar pregătirea atentatului? Unii susţin că au văzut, de miercuri până vineri, în zilele dinaintea masacrului, câţiva lucrători în salopetă, cu o dubiţă de felul celor utilizate de obicei de societatea Anas când se fac lucrări de întreţinere a drumurilor. S-ar putea ca pretinşii lucrători să fi pus explozibilul în conducta subterană (care serveşte la scurgerea apei şi traversează ambele sensuri de mers ale autostrăzii). Pentru a face explozia mai puternică şi măi eficace, au astupat gura de intrare cu o saltea.

O capcană aşezată cu siguranţă de profesionişti cu mare pricepere şi experienţă.

„O tehnică – îşi spune Ricky – amintind de cea cu care a fost ucis la 20 decembrie 1973 în Spania primul ministru, amiralul Carrero Blanco. Dar şi de maşinile-capcană din Liban şi, prin cantitatea considerabilă de explozibil utilizat, de masacrele săvârşite de columbienii cartelului de la Medellin.”

Iar columbienii, se ştie, au contacte foarte strânse cu Cosa Nostra din Sicilia. Contacte pecetluite chiar de căsătorii între femei siciliene şi „respectabili” bărbaţi columbieni.

Printre ştirile ajunse la ziare e una deosebit de curioasă. Cel care a condus primele cercetări la locul masacrului a fost substitutul procurorului din Palermo, Alberto Di Pisa, cunoscut drept „corbul” de la Palatul de Justiţie, în urma unor complicate afaceri începute în martie 1989.

În perioada aceea o ploaie de scrisori anonime se abătuse asupra celor mai înalte oficii instituţionale ale statului. Susţineau că „Falcone împreună cu o serie de judecători din apropierea lui şi capii poliţiei din Palermo fac orice, numai pentru a fi ei „protagonişti”. Se insinua chiar că erau pe punctul de a-i acorda o „licenţă de a ucide”

mafiotului „pocăit” Salvatore Contorno, ca acesta să-i elimine pe câţiva exponenţi de marcă ai clanului de la Corleone.

Se născuse astfel „corbul” de la „palatul cu otrăvuri”. În urma a fel de fel de cercetări i se dăduse un chip şi un nume: cel al lui Di Pisa. Pentru a-l putea confrunta acestuia amprentele cu cele de pe scrisorile anonime, Domenico Sica – pe atunci înalt comisar anti-Mafia – le ridicase de pe paharul din care Di Pisa băuse în cursul unei întrevederi programate anume. Acesta, adică Di Pisa, se apărase vorbind de un „monstruos complot” îndreptat împotriva sa. Povestea se încheiase în februarie anul acesta (1992) cu condamnarea judecătorului Di Pisa la un an şi jumătate de închisoare, pentru calomnie.

O altă ştire era, în schimb, răsunătoare: cel care îi dăduse primul ajutor Francescăi Morvillo, adusă în stare foarte gravă la spitalul „Cervello”, fusese medicul primar ortoped Andrea Vasallo, pe care judecătorul Falcone îl condamnase la trei ani de închisoare pentru asociere cu Mafia.

Aproape la aceeaşi oră, într-o splendidă şi misterioasă vilă de la Cap Ferrat, la circa un kilometru de Place Clémenceau

Gloria citeşte şi ea ziarele. Ceea ce o mişcă mai tare decât masacrul de la Capaci este zbuciumata poveste de dragoste a soţilor Falcone. O legătură puternică, pe care moartea a făcut-o indisolubilă. Amândoi magistraţi, amândoi cu o căsnicie ratată la activ. Se iubeau, nu ascundeau acest lucru. Un adevărat scandal pentru „palatul cu otrăvuri”. Sunt chiar „mustraţi” de preşedintele Curţii de apel, Giovanni Pizzillo, care îi spune răspicat lui Falcone:

— Cereţi-vă transferul, dacă nu vreţi să mă văd constrâns să mă adresez Consiliului Superior al Magistraturii.

— Nu avem de ce să ne ascundem, Excelenţă, îi răspunde Falcone. Faceţi ceea ce credeţi.

La scurtă vreme Francesca şi Giovanni se căsătoresc, „în miez de noapte, ca nişte hoţi” vor spune mai târziu. Alături de ei, numai patru prieteni.

Casa din via Notarbartolo, unde locuiesc, e o prelungire a Palatului de Justiţie. Dosare, acte, telefoane le încarcă nu numai birourile, ci şi toate celelalte mobile din, casă. Nu au copii. Cum ar putea avea, când „viitorul e atât de nesigur”? Dar iubirea le umple viaţa. Sigur, se văd puţin şi nici să nu mai vorbim în ce condiţii! Nici un fel de viaţă mondenă, nici un fel de petreceri. Nu le prea plac petrecerile, ce-i drept, dar, pe de altă parte, cum ar putea să se ducă la vreuna?

Atenţi să „deranjeze cât mai puţin posibil”, pentru ei doi e o problemă să meargă la cinema, la restaurant, la cină la prieteni. Adică să fie o pereche cum sunt milioane. La cinema intră după începerea spectacolului, înconjuraţi tot timpul de oamenii din escortă. Prin restaurante le calcă rar piciorul: localul trebuie mai întâi inspectat, trebuie să fie uşor de protejat, iar agenţii din escortă sunt şi acolo prezenţi în toate colţurile.

Prietenii de încredere sunt foarte puţini, şi totuşi a merge la ei în vizită e o problemă, dat fiind tot ceea ce comportă asta: înainte ca ei să intre acolo, apartamentul trebuie să fie percheziţionat până în cele mai ascunse unghere. În rest, o viaţă… blindată. Dar iubirea lor reuşeşte să umple cu prisosinţă vidul pe care sunt siliţi să-l aibă în jurul lor. Şi se întăreşte, dacă mai e nevoie, cu fiecare dificultate în plus. Amărăciunea pe care o încearcă Giovanni din cauza invidiei colegilor, luptele intestine din „palatul cu otrăvuri”, dezamăgirea lui când superiorii îl preferă, pentru fotoliul de consilier de instrucţie la Palermo, pe judecătorul Antonino Meli, „cu o vechime mai mare”, azvârlindu-i la coş experienţa şi priceperea.

Spaima atentatului din iunie ’89 o marchează mai mult pe soţia sa Francesca decât pe el. Când Giovanni se transferă la Roma în postul de director general al afacerilor penale, ea nu-l urmează.

— Fiindcă, le spune prietenelor, e greu de găsit un post în capitală. Toţi aspiră la posturi în minister şi lista de aşteptare e lungă.

— Cine ştie câţi n-au avut aceleaşi scrupule şi, cu proptele de tot felul, au ajuns până la urmă la Roma, se trezeşte spunând cu voce tare Gloria.

Dar Falcone, care e totuşi puternic şi pe care ministrul Claudio Martelli îl apreciază atâta, nu-i cere nimic. Nu vrea ca soţia sa să i-o ia cuiva înainte, să fie nedreptăţit cineva. Aşa este el: dintr-o bucată. Un om care pare inventat, într-atât constituie o excepţie în Italia de azi. În lumea de azi.

Se va afla ulterior că acela urma să fie ultimul zbor cu avionul: cu douăzeci şi patru de ore mai înainte, Francesca primise transferul la Roma.

Cap Ferrat în aceeaşi zi (luni 25 mai 1992), tot la ora 9, într-o încăpere de lângă camera Gloriei

Joe e profund zguduit de uciderea judecătorului Falcone. Ştia de multă vreme că va avea loc. Dar faptul îl zguduie totuşi.

Îşi aminteşte ce-i spusese DON la New York, după „maxi-procesul” de la Palermo din 1986. O dată istorică pentru ciocnirea dintre statul italian şi Mafia: pentru prima oară fusese posibil, nu numai să se ţină procesul, aducând la bară căpetenii, *killer*-i şi „soldaţi” aparţinând de Cosa Nostra, ci chiar să se ajungă la sentinţe, cu condamnări

care au făcut să se clatine „Cupola”, organul de conducere al Mafiei. La capătul a treizeci şi cinci de interminabile zile petrecute în sala de consiliu fuseseră pronunţate nouăsprezece condamnări pe viaţă, 2 655 de ani de recluziune şi amenzi în valoare de cincisprezece miliarde cinci sute de milioane. Printre cei condamnaţi pe viaţă, câteva dintre cele mai prestigioase nume ale elitei mafiote, de la Michele Greco zis „Papà” la Pino „*Scarpuzzedda*” (pantofior) Greco, de la Nitto Santapaola şi Pietro Vernengo la superclandestinii Salvatore „Totò” Riina şi Bernardo Provenzano, respectiv numerele 1 şi 2 în Cosa Nostra. Mai mult decât atât. Se pătrunsese în esenţa de contraputere a Mafiei, având regulile sale, un guvern, un teritoriu, o armată. Un adevărat stat în stat. Totul graţie acestui instrument de pătrundere extraordinar care se dovediseră a fi cei „pocăiţi”, în cap cu Tommaso („Don Masino”) Buscetta (actualmente sub protecţie în Statele Unite), care prin dezvăluirile sale sfâşiase literalmente vălul de *omertà* ce acoperea dintotdeauna organizaţia, afacerile şi crimele Mafiei. O lovitură cumplită pentru organizaţie. Atunci spusese DON, care în faţa lui nu-şi disimulase mânia: – Judecătorii care ne-au adus afrontul ăsta, Falcone ăla şi Borsellino ăla, împreună au lucrat şi împreună or să moară. Socoteşte-i de pe acum două „cadavre ambulante!” Iar Mafia, ştia el prea bine, are memorie bună. Nu uită. Te loveşte când te aştepţi mai puţin.

Un „aviz” îi trimisese DON lui Falcone trei ani mai târziu la 21 iunie 1989. Lui îi spusese cu câteva zile înainte, la ieşirea dintr-uri bar din Brooklyn unde gustase o cafea italiană, glumise şi râsese împreună cu nişte conaţionali. Cât au fost acolo înăuntru, nici un cuvânt. Afară, pe stradă, îi spusese aproape la ureche:

— Am pregătit un „plocon” pentru Falcone. Îl primeşte în câteva zile.

Atentatul (cincizeci de cartuşe de dinamită ascunse de un scafandru printre stâncile de la vila închiriată de judecător pe litoral, la Addaura, pe şoseaua care merge de-a lungul falezei, de la Palermo la Mondello) fusese

dejucat de agenţii din escortă. În casa lui Falcone se aflau în zilele respective ca oaspeţi şi doi magistraţi elveţieni – Claudio Lehman şi Carla Del Ponte – împreună cu care judecătorul făcea investigaţii asupra „banilor fierbinţi” (*hot money*), adică circuitul internaţional de fonduri ale Mafiei, de la conturile secrete din Elveţia la cele risipite prin lume în nenumăratele „paradisuri fiscale” unde sunt reciclate mai ales imensele încasări provenind din comerţul cu droguri.

Era a doua oară când Cosa Nostra încerca eliminarea inamicului numărul 1. Prima avusese loc în 1985, când asasinatul fusese „comisionariat” lui Salvatore Sanfilippo, „călăul penitenciarelor”. Uciderea trebuia să aibă loc în interiorul închisorii Ucciardone din Palermo, în timp ce Falcone îl interoga pe Ignazio Lo Presti, un personaj aflat în legătură cu Salvatore Inzerillo, în cadrul anchetei care avea să conducă la marele proces de la Palermo.

Chiar Lo Presti fusese cel care îi salvase atunci viaţa lui Falcone, căci zărindu-l pe Sanfilippo în vizeta uşii de la camera unde avea loc interogatoriul, şoptise: „E pentru noi!” Şi, dintr-un salt, Falcone îi închisese uşa în nas celui care se pregătea să-l ucidă.

New York! Ce de amintiri pentru Joe! Pe vremea aceea nu devenise încă Joe, cum i se spune acum în Europa. Era Sal, „degetul care nu iartă”, *killer*-ul preferat al marilor mafioţi, dintre care făcea şi el parte. Sal, diminutiv americanizat de la Salvatore. Salvatore/Sal, pe care Mafia îl recrutase de pe când mai umbla încă în pantaloni scurţi, îşi etalase îndemânarea la furat şi răceala cu care înfrunta orice situaţie. Chiar şi bătăile cu băieţii mai mari şi mai voinici decât el.

Salvatore/Sal. Un tânăr care făcuse rapid carieră şi urcase scările ierarhiei mafiote trăgând cu pistolul. O viaţă aventuroasă, presărată cu cadavre. Un morman de cadavre, pe care îşi ridicase averea şi succesul.

O biografie, o viaţă de asasin.

Gândindu-se acum la toate astea, lui Joe îi vine să vomite. Din noaptea de Halloween a anului 1990, de la New York, Joe nu se mai priveşte în ochi când se rade dimineaţa în faţa oglinzii. Nu mai are curaj. Chiar dacă azi e o altă persoană, care nu are nimic de-a face cu cea de acum aproape doi ani.

Joe se uită pe fereastră, îşi cuprinde faţa în mâini (un gest pe care îl face totdeauna când încearcă să-şi amintească) şi deapănă în gând momentele zguduitoare ale vieţii sale din ultima vreme. Cu două date care îi stau gravate în inimă ca într-o placă de marmură: New York – noaptea de Halloween, 1990, Cap Ferrat – noaptea de Halloween 1991. De la 31 octombrie 1990 până în aceeaşi zi a anului următor. O viaţă întreagă!

Joe revede filmul acelor 365 de zile. De parcă ar fi acum. E ziua de 31 octombrie 1991. Ora 11 dimineaţa. Cap Ferrat e superb în extrasezon. Toamna târzie e blândă, vila superbă, o încântare când apare soarele pe terasă. Dar el plânge. Îşi ia obrajii în mâini şi plânge în hohote. Are nevoie să se descarce, fără să-l vadă nimeni. Mai ales fără să-l vadă fata lui, pe care o cheamă acum Gloria, în vreme ce în America se numea Sally, şi Linda, prietena ei, singurele fiinţe omeneşti care locuiesc împreună cu el, pe imensa proprietate.

Îl aşteaptă o zi îngrozitoare de amintiri. Cu un an în urmă, s-a petrecut evenimentul cel mai groaznic al vieţii lui, în noaptea de Halloween, la New York, în 1990. O noapte care încă îi mai provoacă coşmaruri şi va continua aşa până la sfârşitul zilelor sale.

De câte ori n-a retrăit acea noapte! Însă azi, la prima ei aniversare, îl ustură şi mai tare. Uneori i se pare chiar că cineva îi smulge carnea de pe el. „O durere atât de sfâşietoare”, se gândeşte Joe, „numai ciocul unui vultur o poate stârni”.

Revede noaptea aceea îngrozitoare. E aproape miezul nopţii în Manhattan când este chemat de urgenţă la camera de gardă a spitalului.

— Fiica dumneavoastră a avut un accident, îi spun ei, nu vă speriaţi, nu e nimic grav.

Ca să nu-l alarmeze.

Aleargă în fugă, disperat, la spital, traversând cu maşina un oraş răscolit de ajunul sărbătorii morţilor, Halloween.

Simte că moare când pătrunde în rezervă: fata lui se află sub un cort de oxigen. Mai bine zis, ceea ce i se spune că e fata lui, pentru că e acoperită complet de bandaje: are doar ochii, nasul şi gura libere. Îi fuge privirea către mâinile ei delicate, pe care a visat totdeauna să le vadă într-o zi sprijinite de claviatura pianului. Şi ele sunt complet acoperite de pansamente.

Rămâne ţintuit locului, pierdut. Aproape paralizat.

O mână i se aşează pe umăr.

— Curaj, îi spune o voce de bărbat, o să scape!

— Cum adică, o să scape? E aşa de grav? întreabă el.

— Da, dar o să scape.

— Puteţi să-mi juraţi? spuse Sal (aşa îl chema pe când trăia în America, îşi repetă Joe aproape fără să creadă nici el, ori de câte ori îşi aminteşte de viaţa lui în Statele Unite), fără măcar să se întoarcă spre doctor.

— Da, pot să vă jur.

Sal scoate un suspin de uşurare atât de puternic, că fata se mişcă. Imperceptibil, dar se mişcă. Poate l-a auzit. Poate i-a înţeles strigătul de iubire. Cel puţin aşa i se pare lui.

Cu privirea aţintită la maldărul de bandaje despre care îi spun că ar fi fata lui, fără să se întoarcă, întreabă:

— Ce s-a întâmplat? Un accident de maşină?

Medicul nu răspunde.

— Veniţi cu mine, îi spune întorcându-l de umeri şi conducându-l spre uşă.

Sal are picioarele ca de plumb. Mai mult se târăşte decât merge, urmându-l pe doctor. Când intră în cabinetul medicului, se prăbuşeşte greoi în fotoliu. Şi repetă întrebarea.

— Ce s-a întâmplat, doctore?

— Relaxaţi-vă, îi repetă medicul. Se înţelege că îi vine greu să vorbească. Când se trezise în faţa corpului

martirizat al fetei de pe canapeaua din camera de gardă, până şi el, care văzuse atâtea pe când lucra în Harlem, tresărise ca lovit de un pumn greu în stomac.

Iar acum nu ştie cum să-l înfrunte pe acest tată.

— Doctore, de ce nu-mi spuneţi ce s-a întâmplat? nu-i dă răgaz Sal.

— Pentru că… nu ştim încă exact. E îngrozitor dar aşa stau lucrurile.

Apoi băgă mâna în sertar şi scoase un dosar abia alcătuit, înăuntru se află fotografiile făcute de poliţie în momentul când a fost găsită fata şi descrierea stării în care se afla la internare.

— Nu beţi un whisky? întreabă medicul.

— La dracu, doctore, ce s-a întâmplat? aproape că urlă Sal.

Doctorul ia o înghiţitură să-şi facă curaj. Deschide dosarul, scoate fotografiile şi i le arată tatălui fetei.

Priveliştea e înspăimântătoare!

Chipul superb al fetei nu e decât o mască însângerată. Obrajii şi trupul îi sunt pline de crestături de cuţit. Dacă medicul nu i-ar spune că e vorba de fata lui, aproape că nici n-ar recunoaşte-o. A văzut multe la viaţa lui, dar aşa ceva niciodată. Groaznic! E cumplit pentru el, atât de obişnuit cu distrugerile.

Se simte îmbătrânit într-o clipă cu o sută de ani. Are o singură dorinţă: să moară. Pe loc.

Doctorul pare să-i citească gândurile.

— O să scape, fiţi liniştit, o să scape. Înţeleg că e greu, dar să ştiţi că scapă cu viaţă. După tot ce s-a întâmplat, puteaţi s-o plângeţi la ora asta pe masa de la morgă.

— Cine a adus-o în halul ăsta?

— Nu se ştie. Un pescar a văzut-o căzând prin aer de pe podul Brooklyn, în East River. Un zbor de peste nouăzeci de metri! S-a apropiat în viteză cu şalupa lui, a sărit în apă şi a reuşit s-o salveze. Se înecase aproape când a scos-o din apă.

— Şi cine a adus-o în halul ăsta?

— Nu există nici o urmă. Desigur, mai mulţi. Au maltratat-o, au violat-o şi au aruncat-o în râu ca să i se şteargă urma. Din fericire, pescarul…

Medicul se ridică, se duce la fereastră şi priveşte afară. Mai are să-i spună ceva acelui tată zdrobit. Ceva şi mai rău decât i-a arătat şi i-a spus până acum. N-are curajul să-l privească în faţă. Are un nod în gât. E şi el tată.

— Mai e un lucru pe care trebuie să vi-l spun: nu putem şti în ce condiţii „mentale” se va trezi când îşi va reveni.

Sal se ridică de pe scaun, dă ocolul micului birou al medicului. De data asta îl ia el pe doctor de umeri ca să-l întoarcă spre el. Vede că are lacrimi în ochi.

— O fată aşa de frumoasă, zice medicul doborât. Ce crimă! Ce crimă!

— Doctore, ce poate fi şi mai rău decât măcelul pe care l-am văzut adineauri? Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

Zicând asta, îl zgâlţâie cu putere pe medic.

— Judecând după primele examene sumare, după violenţele la care a fost supusă, după echimozele şi tăieturile de la cap, mă tem că nu-şi va putea aminti nimic la trezire. Din punct de, vedere mental nu-i exclus să devină o legumă. Înţelegeţi ce vreau să vă spun?

Din seara aceea, Sal nu mai fusese el însuşi.

Cu ochii aţintiţi asupra golfului Villefranche şi cu spaima cea mai adâncă în suflet, Joe parcurge din nou cu gândul calvarul ultimelor două luni. Crede în Dumnezeu, chiar dacă în felul său şi, să-şi compare suferinţele cu Calvarul Mântuitorului i se pare o necuviinţă, dar chiar de un veritabil calvar a fost vorba. Pentru el şi pentru copila lui adorată. Păcate de ispăşit avea multe: le-a plătit pe toate dintr-un foc.

De multe ori în ultimii ani se gândise că era o pedeapsă divină. Dar de ce să sufere fata, care n-avea nici o vină, când păcatele erau toate ale lui? Justiţia divină a vrut să-l lovească în ce avea mai scump. Dar ce fel de justiţie era, dacă lovea în cei nevinovaţi?. Dacă Dumnezeu şi-ar fi

abătut mânia asupra lui… ar fi avut toate motivele s-o facă. Dar ea nu, ea nu avea pentru ce să-şi ceară iertare.

Se apropia de şaizeci de ani când Sally, singura lui fiică, tot ce-i mai rămăsese pe lume după moartea soţiei lui, Rosa, fusese mutilată. Avea în urmă un trecut de *killer*, dar în prezent era bogat, ba chiar un foarte bogat om de afaceri care reuşise să şteargă până şi în sinea lui amintirea crimelor comise. Dar el nu fusese niciodată un om rău. Ucidea la comandă, la rece, ca şi cum ar fi rezolvat o lucrare de birou, căutând să facă să sufere cât mai puţin victima. Trăgea şi fugea. Vederea sângelui îi întorcea stomacul pe dos. Incredibil pentru un ucigaş de profesie!

Şi totuşi, când omora, uneori pe bani, alteori fără să primească nimic, nu i se părea că face rău. Ucidea trădători, posibili delatori, spioni, concurenţi nemiloşi şi fără scrupule care stăteau în calea „familiei”. Uneori se credea un justiţiar.

Cumplita seară petrecută cu un an în urmă îi deschisese ochii. Cu o violenţă nemaipomenită. Atunci îşi dăduse seama de tot. De răul pe care îl făcuse. De familiile în care adusese jalea. De copiii în scutece pe care, cu un glonţ tras câteodată cu plictis, îi făcuse orfani. Şi nu se mai simţise un justiţiar.

Stătuse lângă Sally zile şi nopţi, nopţi şi zile. Din nefericire, medicul avusese dreptate. „Masacrul” lăsase urme ireversibile în creierul ei: nu-şi aducea aminte de nimic. Nici măcar nu-l recunoştea. Dar faţa? I-o refăcuseră la loc, imediat ce se întremase destul ca să suporte intervenţia chirurgicală.

Zbătându-se disperat s-o ţină în viaţă şi convins că era o pedeapsă pentru el de la Dumnezeu, Sal nici nu se gândise măcar cum să se răzbune pe cei care o aduseseră într-o asemenea stare. De altfel, nici măcar nu ştia încotro s-o apuce. Ştia doar că Sally plecase în seara de Halloween la plimbare, frumoasă, elegantă şi fericită cum n-o mai văzuse vreodată. Aşa voia s-o ţină minte. Aşa o să şi-o aducă aminte totdeauna.

Medicii şi poliţia reconstituiseră tragicele secvenţe, fără a reuşi însă să pună un nume protagoniştilor. Fata se drogase (sau fusese drogată?) şi fusese violată. În mod repetat, şi, de mai multe persoane. Maltratată. Nu rămăsese nici un ungher din fiinţa ei de femeie neviolat. Bestial.

Nemulţumindu-se cu atât, autorii violului o torturaseră apoi făcându-i tot felul de răni cu nişte cuţite foarte ascuţite.

În cele din urmă o duseseră pe podul din Brooklyn şi o aruncaseră ca pe un sac de gunoaie în râu, ca să dispară pentru totdeauna.

Însă Dumnezeu nu voise să moară. O scosese din apă în ultima clipă, sub chipul unui pescar.

Nici pescarul nu putuse să le spună nimic: repetase numai, tot timpul, că o văzuse căzând de pe pod. Atât şi nimic mai mult. Că în timp ce venea spre ea în barcă, se gândise la o persoană hotărâtă să-şi ia zilele. Şi că, pescuind-o, riscase să cadă şi el în apă. Atât de mare îi fusese oroarea când o văzuse în starea aceea.

Un singur lucru reuşise să obţină Sal: să nu afle ziarele. Şi într-adevăr, nimeni nu vorbise despre asta.

Apoi dispăruse literalmente din circulaţie. Dar n-avea de ce să-l caute nimeni din „familia” mafiotă căreia îi aparţinea. Amicii lui ştiau că avea obiceiul să plece des cu Sally, pe nepregătite, în scurte călătorii. Şi cum dispărea, tot aşa îşi făcea din nou apariţia. Fiindcă, de când îi murise nevasta, el fusese şi mamă şi tată pentru Sally, care avea atunci abia şase ani. Nu se mai recăsătorise, ca să i se poată dedica şi să-i pregătească un viitor îmbelşugat şi fericit.

Într-o zi spera s-o ducă în Europa, într-o vilă pe care o cumpărase în secret la Cap Ferrat, ca Sally să poată trăi fericită în lumea largă. Fără ca el să mai sufere coşmarul că ar putea descoperi adevărul despre tată-său. Avea să cunoască un băiat, care va fi imediat pentru el ca un fiu, aveau să aibă copii, aveau să-l facă bunic.

Acum se află amândoi aici, la Cap Ferrat, în vila secretă în care locuiesc de două luni. Totul s-a schimbat. Până şi feţele şi numele lor. Pe ea o cheamă Gloria, pe el Joe. Gloria trăieşte senină. Din fericire nu-şi mai aminteşte nimic din viaţa ei trecută. E ca şi cum ar fi murit în noaptea de Halloween (31 octombrie) a anului 1990 şi ar fi renăscut în primăvara lui 1991.

„Iarna 1991–1992” spune la radio un meteorolog, „se anunţă umedă, cu toate acestea va fi blândă şi caldă”.

„Mai bine aşa”, îşi spune Joe în timp ce închide radioul, se scoală din fotoliu şi se îndreaptă spre birou. Îngenunchează în faţa dulapului şi dă la o parte covorul persan. Dedesubt e un parchet cald, de nuc. Scoate pila de unghii pe care o poartă tot timpul în buzunar, o vâră între două lamele de lemn. Ca prin minune, scândurelele subţiri se ridică în sus şi se deschid. O uşiţă secretă în miniatură.

Acolo dedesubt e caseta pe care a înregistrat (de acum a ajuns la sfârşit) toate asasinatele comandate de DON, toate traficurile ilegale de care ştie, ale lui şi ale mafiilor de pretutindeni. Complicitatea unor politicieni albi, negri sau galbeni, cu ochi migdalaţi sau cu păr blond. Marii „protectori de stat”! La nivel de miniştri! Până şi în fotoliul de preşedinte. Doi sunt chiar din Italia sa natală! Caseta aceea e tezaurul lui. Secretul lui. Arma răzbunării sale. Care va fi cumplită. O pregăteşte cu grijă. S-a gândit la tot. Îşi va expedia „bomba atomică” la cinci avocaţi: unul din New York, unul din Londra, unul din Roma, unul din Berlin şi unul din Paris. Fără să ştie unul despre celălalt şi fără să cunoască nici numele expeditorului, nici conţinutul trimiterii, li se va cere să deschidă plicul din coletul cu caseta la exact treizeci de zile după ultimul său telefon. Dacă timp de treizeci de zile nu vor primi nici o veste de la el printr-un telefon cu o frază codificată, vor trebui să ducă pachetul la poliţie. Şi ca să nu-i vină nici unuia dintre avocaţi ideea să facă pe deşteptul, (n-a avut niciodată prea mare încredere în ei), o să mai adauge că a fost plătit un *killer* ca să-i trimită pe lumea cealaltă, în caz că nu vor executa imediat instrucţiunile primite.

Joe ia caseta din ascunzătoare, pune la loc lamelele din parchet şi îşi închide originalul seif. Azi nu are chef să-şi mai blindeze „bomba atomică” cu noi date.

Surâde gândindu-se la planul pe care îl are. Un plan perfect, care o pune pe Gloria la adăpost de orice vendetă. Cu toate precauţiile pe care şi le-a luat, cine va putea să ajungă vreodată la fata lui, la fata aceea superbă şi distinsă care stă într-unui din locurile cele mai frumoase şi mai apărate din lume? Şi dacă, din întâmplare, Gloria va citi în ziare despre apocalipsul care se va dezlănţui, o va face cu convingerea că se informează despre o lume care nu e a ei, despre persoane şi lucruri pe care nu le cunoaşte. Pe care nu le va pune niciodată în legătură cu tatăl ei.

De asta e sigur şi pentru că…

Numele. Feţele. Drama. New York, oraşul blestemat! Viaţa sa în Manhattan fusese, din momentul tragediei fetei lui, o succesiune de lovituri de teatru. Până în seara când descoperise numele asasinilor. Fiindcă asta îi considera, după tot ce îi făcuseră. Mai rău decât dacă ar fi ucis-o.

Se întâmplase ca în plină noapte ea să se trezească brusc, strigând:

— John, nu mă lovi! Ajutor, Charlie! Ce vreţi de la mine? Nu, John, nu vreau! Ce v-a apucat?!?! Joseph, pentru Dumnezeu, lasă-mă! Opriţi-vă! Nu, nu! Duceţi-mă acasă! Lăsaţi-mă în pace! Fatty, de ce?

Apoi îşi pierduse cunoştinţa.

Sal fusese cuprins de o presimţire groaznică: numele acelea îi erau familiare.

„E adevărat – îşi spusese – că New York-ul e plin de Charlie, de John, de Joseph, dar de Fatty…”

Şi luate la un loc numele acelea spuneau ceva. Ba chiar spuneau totul. Erau băieţii lui DON. Era sigur de asta. Cunoscuţi pentru violenţă şi răutate. Se distinseseră totdeauna în cele mai teribile acţiuni de pedepsire sau de „descurajare”. Toţi se temeau de ei. Erau nedespărţiţi. Făceau totul împreună. Formau un „comando al groazei”

cum puţine se întâlniseră în lumea interlopă americană, aşa pavată cu râuri de sânge cum era.

În plus, Fatty îi făcuse lui Sally curte, fără succes.

Sal îşi dăduse seama că a înţeles tot. Şi hotărâse să le-o plătească. Răzbunarea sa va fi cumplită. Feroce şi nemiloasă. Aşa cum fuseseră şi ei cu fiica lui.

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte să se adreseze lui DON. Ca orice părinte, era orb în privinţa lor.

Şi, pe urmă, exista un precedent.

Cu doi ani mai înainte, fata lui DON fusese obiectul atenţiilor galante ale unui tânăr care era fiul unui mafiot din „familia" lor. Fraţii fetei aflaseră, şi, atrăgându-l pe băiat pe o străduţă întunecoasă, îl strangulaseră mai întâi, apoi îi tăiaseră testiculele, i le băgaseră în gură şi îl azvârliseră în râu.

— În râu, se gândise Sal iluminându-se, asta e încă o dovadă.

Când aflase tatăl băiatului, doborât de durere mersese la DON să-şi ceară dreptatea. DON negase cu dispreţ că fiii săi ar fi putut să fie autorii unei asemenea crime îngrozitoare, cu toate că îi ştia în stare de orice. Şi, după ce îl ameninţase pe nefericitul tată pentru acuzaţiile aduse, îşi demonstrase mărinimia „răsplătindu-l" pentru moartea băiatului cu un teritoriu mai mare pentru prostituatele care depindeau de acesta şi cu o parte din câştigul unui transport însemnat de droguri.

— Să-mi fi propus mie să-mi vând fata pe cincizeci de curve, l-aş fi ucis pe loc, se gândise Sal.

Într-o joi seara, prima oară după douăzeci de zile, îşi lăsase fiica singură la spital şi se dusese acasă. Era furibund. Clocotea de ură.

Coborând din taxi, observase în dreptul casei lui o umbră ghemuită pe treptele de la intrare. „Un vagabond", şi-ar fi zis oricine. Dar nu el, nu un om precaut ca el. Procedase cu mare grijă. La vederea lui, individul ieşise din întuneric şi o luase la fugă. Sal avusese atunci o presimţire ciudată. Şi se hotărâse să urce cu liftul de serviciu.

— Acum vine momentul-cheie al serii, îşi spune Joe. Îşi ia caseta lui cu amintiri, o pune în aparat, apasă pe butonul de înregistrare. O clipă i se rătăceşte privirea în splendoarea amurgului care incendiază micul golf Villefranche, apoi Joe începe să înregistreze. Cu voce aproape şoptită. Gloria e în camera de alături.

„Ajuns la etajul respectiv, ascult la uşă: nu vreau să am surprize. Linişte absolută. Introduc binişor cheia în broască. O răsucesc şi deschid încet uşa. Înăuntru – pustiu. Cercetez amănunţit casa, la lumina care vine din stradă. Nimic. Linişte. Mă relaxez. Mi s-a făcut pielea ca de găină. Sunt plin de, sudoare. Aproape că mi-am înfipt unghiile în podul palmei".

Joe controlează dacă merge aparatul, apoi reia:

„Eram într-un hal fără de hal, ajunsesem aşa fără să-mi dau măcar seama. Din cauza încordării nervoase. Intru în baie, aprind lumina şi mă răcoresc, dându-mi cu apă pe faţă. Îmi bag capul sub robinet. Pentru prima oară de când am alergat la spital, am curajul să mă uit în oglindă. Arăt groaznic. Rămân ca hipnotizat. Mă scoate din transă telefonul.

— Sal, sunt eu, Fatty. Trebuie să vorbim. Trebuie să-ţi explic. Vrem să-ţi cerem iertare. Noi toţi. Nu ştiu ce ne-a apucat... am băut... am lins ceva pe sub nas... ştii cum se întâmplă. Dar cu Sally nu vroiam să se sfârşească aşa. Era ca o soră pentru noi, tu ştii doar!..."

Joe îşi aminteşte încă perfect momentul acela şi calmul cu care l-a înfruntat.

Aude zgomote. Închide magnetofonul. Abia are timp să-l ascundă sub pătura pe care are obiceiul să şi-o pună pe genunchi când se aşează în fotoliul lui preferat să privească marea şi să cugete. E Linda, prietena Gloriei. Nu e o prietenă oarecare. E prietena de suflet. Într-adevăr, de când s-a făcut bine, Gloria n-a mai frecventat decât femei. Din prietenie şi din motive sexuale. În seara când şi-a dat seama de asta, intrând la ea în cameră şi văzând-o cum săruta o fată, a simţit un cuţit în inimă. Dar n-a spus nimic. Nici atunci, nici în zilele următoare. Dar în inima lui...

Linda vine să-şi ia rămas bun.

— Mergem la Nisa, îi spune. Ai nevoie să-ţi cumpărăm ceva?

— Cumpăraţi de toate, răspunde Joe. Şi luaţi-mi o sticlă de şampanie bună.

Gloria, care a intrat pe urmele prietenei, îl sărută pe frunte.

Rămas singur, Joe începe din nou să vorbească în microfon. Reia de la telefonul lui Fatty.

„Nu-i răspund nimic lui Fatty. Tăcerea mea îl zguduie.

— Sal, mă asculţi? spune din nou. Înţelegem că te doare, dar să ştii că nici noi nu mai suntem oameni din seara aia blestemată. Vrem să venim pe la tine. Suntem gata la orice ca să ne împăcăm. Am aflat că Sally trăieşte. Acum putem să facem ceva pentru ea, pentru tine... Putem să venim?

Îi urăsc pe băieţii lui DON din toate puterile. Aş fi vrut să-i aud murind lângă telefon, în chinuri groaznice. Iar în credinţa lor nu cred câtuşi de puţin. Dar vreau să ştiu, vreau să-i fac să vorbească, să-mi spună tot, pentru că pe urmă va fi rândul meu să mă răzbun.

— Bine, vă aştept, îi zic lui Fatty.

— Putem să venim chiar acum?

Graba îi dă de gol. Vor numai să se debaraseze de mine. Cât mai curând cu putinţă.

— Sigur. Vă aştept.

După jumătate de oră îmi sună la uşă. Cea de la intrare. Le deschid. Peste câteva clipe aud liftul cum se opreşte la etajul meu. Sunt rece, calm şi hotărât. Cum n-am fost niciodată. Nici măcar atunci când îmi ucideam victimele.

Sună la uşă. Mă uit, fără să se vadă, printr-un vizor secret. Privirea mea conţine atâta ură, că aş putea să-i fac scrum. Îi las însă să intre. Nu în holul de la intrare, cum se aşteptau ei. În vestibulul premergător. Un act de prudenţă. O invenţie de-a mea, fantastică. O adevărată găselniţă. O încăpere care e în casa mea, un fel de detector de metale: semnalează toate obiectele metalice pe care le au asupra lor oaspeţii.

Simţindu-se prinşi în capcană, cei cinci fraţi se uită îngrijoraţi împrejur. După un minut sunt speriaţi de-a binelea. Îşi dau seama că se află în primejdie de moarte. Sunt în mâna mea. Pot face cu ei ce doresc. Apăsând un buton cu cifru, care răspunde la numărul stabilit de semnale doar citind amprenta digitală de pe degetul meu mare, aş putea declanşa mişcarea a două panouri comandate electronic, care s-ar apropia unul de altul, strivindu-i la mijloc. O moarte cumplită. Moartea pe care ar merita-o. Dar e prea uşor să apeşi pe un buton şi gata. Mecanismul meu e, într-adevăr, mult mai pervers. Prevede şi alte rafinamente. După ce i-au zdrobit, cele două panouri ar putea să se dea la o parte lăsând să cadă peste ce mai rămâne din corpurile lor o ploaie de var nestins. O paletă ar „frământa" bine totul şi o placă metalică din dublura podelei s-ar ridica până la plafon, transformând varul, oasele şi resturile corpurilor într-o căptuşeală a plafonului.

O maşinărie eficientă de produs moartea. E teribil. O instalaţie secretă, imbatabilă, rod al fanteziei mele.

Această bijuterie mai are şi alte calităţi extraordinare (m-am gândit la toate atunci când am proiectat-o): la sfârşitul operaţiei se curăţă singură şi se autosterilizează. La igienă am ţinut întotdeauna. Din musafirii dezagreabili, în cazul acesta din cinci băieţi ai lui DON, nu s-ar mai fi găsit nimic niciodată. Ar fi morţi de „*lupara bianca*" cum se zice în Sicilia. Fără să rămână din ei vreo urmă.

Dar nu fac nimic din toate astea. Mai întâi vreau să mi se povestească totul. Îmi iau o singură precauţie. Când aud detectorul de metale făcând bip-bip.

— Pistoalele jos, le spun sec.

Când pătrund la mine în apartament, cei cinci îşi dau imediat pe faţă intenţiile. Ucigaşe. Chiar fără pistoale. Sunt cinci. Mă pot uşor birui şi strangula. Încearcă într-adevăr să se năpustească asupra mea, dar îi opresc îndreptându-mi asupra lor pistolul.

— Fără prostii, băieţi. Staţi jos şi povestiţi-mi cum s-au petrecut lucrurile.

Cei cinci se împrăştie în cerc. Ca să mă înconjoare.

— V-am spus să staţi jos!

Sunt rece şi dur ca oţelul.

Nu mă ascultă şi vin către mine. Trag primul glonţ. În direcţia pântecului lui Fatty. Se apleacă urlând de durere. Ceilalţi şovăie o clipă. Hotărâtoare, pentru că am timp să mai trag un foc, tot în burtă. Îl scot din joc şi pe al doilea frate, Joseph. E limpede că n-au venit să-mi ceară iertare. Şi nici ca să-mi povestească cum a fost.

Cu o mişcare rapidă, John scoate de la spate un cuţit. Sunt surprins: detectorul de metale n-a funcţionat. Nu e aşa. Pumnalul e de os. Iată de ce nu l-a semnalat aparatul. În timp ce John îi strigă lui Charlie: «Să-i luăm pe Fatty şi pe Joseph şi s-o ştergem!», aruncă spre mine cuţitul. Mă loveşte în umărul stâng.

Cad, trăgând încă un glonţ, tot cu amortizor. Ajunge în tavan".

— La dracu', exclamă Joe.

S-a blocat casetofonul. Întoarce caseta şi reia înregistrarea.

„În timp ce se îndepărtează cu spatele, târându-l pe Fatty, Charlie vede că am probleme, că mă pierd. Înţelege că mă are la mână.

Se opreşte, ocheşte şi strigându-mi: «Acum te-am dat gata, Sal», îmi aruncă încă un cuţit în direcţia inimii. Îl văd cum vine, dar nu pot face nimic. Cuţitul se înfige lângă celălalt, la un milimetru de inimă. Cad pe spate, răsturnând o măsuţă şi ajung aproape sub canapea.

— Fuga, băieţi! strigă Charlie. L-am terminat. O ştergem. Şi trântesc uşa după ei."

Joe închide casetofonul.

Numele. Feţele. Fericirea ei, Splendid e la Cap Ferrat! „Cât de superficiali sunt tinerii", îşi spune Joe, pipăindu-şi umărul stâng. Îl mai doare încă, după aproape un an. Mai ales când e vremea umedă. Se ridică şi închide fereastra.

Începuse să-l doară iarăşi rana duminica trecută, la biserică. I-a dat un junghi. La biserică? Da, la biserică. S-a dus din nou după cincizeci de ani. Ca s-o însoţească pe

Gloria. De unul singur nu s-ar fi dus. Prea îl mai mistuie încă setea de răzbunare. Şi dacă pentru păcatele săvârşite s-a căit, pentru cele pe care se pregăteşte să le facă, nu.

Dar Gloria a insistat. Ţinea morţiş să meargă la biserică. Şi el i-a făcut pe plac. Preotul, văzându-i acolo pentru prima oară, se apropiase de ei, şi le urase bun-venit. Pe urmă se făcuse nevăzut în sacristie şi venise înapoi cu un borcan de dulceaţă de smochine pe care o făcea singur şi din care avea obiceiul să împartă enoriaşilor. Un gest de prietenie spontan şi dezinteresat. Cum nu i se mai întâmplase lui Joe de o viaţa întreagă. Ba chiar nu i se întâmplase niciodată. „Mulţumim, don...", zisese Joe. „Don Numa Jilly", răspunse preotul, îndepărtându-se ca să-i lase să se roage.

Joe simte iar un junghi şi îşi pipăie din nou umărul stâng. Apusul soarelui face să intre pe fereastră aer rece. Îşi pune un pulover. Aprinde televizorul. E pe „Canal Plus". Rulează un film cu gangsteri. Trece pe alt canal.

Când era tânăr îi plăceau filmele cu gangsteri. Şi câte idei nu-i dăduseră ele! Reprezentaseră „teoria" şcolii pe care o făcuse pe străzi, şcoala unui *killer* autodidact. Iată de ce susţinuse la mai multe reuniuni la nivel înalt ale Mafiei că trebuiau să subvenţioneze filme de felul acesta: oricum din ele se desprindea imaginea unei vieţi fantastice, pline de aventuri, de succes şi de bani. O imagine falsă în realitate, dar victorioasă când era vorba de recrutat alţi tineri de pe stradă.

Strada. Îi fuge gândul încă o dată la anul trecut, la New York. Se vede coborând pe scara de serviciu ca să evite „retururi" ale celor cinci fraţi. Când ajunge pe trotuar se opreşte o clipă, se întoarce să arunce o privire casei şi, cu mâna plină de sânge, scrie pe zid: „O să mă răzbun". Vrea să se ştie că n-a murit.

Poliţia avea să găsească inscripţia, ziarele aveau să vorbească despre ea. Şi cei cinci „monştri" aveau să tremure. Nu numai ei, ci şi DON, perfect conştient că ura lui Sal, conjugată cu tot ceea ce ştia, putea să-l arunce în aer.

Dacă ar fi vorbit, într-adevăr, s-ar fi aflat în primejdie de moarte „familiile" din jumătate de lume. Mai ales

„barosanii”. Şi, dintre cei mai presus de orice bănuială, foarte mulţi.

Însă ar fi pierdut „factorul surpriză”: aveau să afle cu toţii că e încă în viaţă. Asta vroia. Oricum, în scurt timp el şi cu Sally aveau să dispară. Ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Atât de frumos în timpul zilei şi la stradă, New York-ul e mult mai puţin atrăgător noaptea şi în curţile interioare. În unele locuri, până şi bogatul cartier Manhattan e sordid. Sal priveşte în jur: vrea să-şi mai vadă casa pentru ultima oară. Nu îl încearcă nici un regret, nici o nostalgie. I se pare deja o casă străină. Îşi închipuie deja noua lui viaţă. Pregătită cu mulţi ani înainte şi pe care acum trebuie s-o pună în practică repede de tot, cu toate dificultăţile neprevăzute. Şi având în inimă ghimpele stării fetei lui.

Medicul i-a dat însă unele speranţe. Remarcă progresele fetei şi e optimist.

— Dar când o să se vadă în oglindă – i-a spus săptămâna trecută – nu ştiu cum va reacţiona. Vă daţi seama că până acum fiica dumneavoastră nu s-a văzut în oglindă?

„Va reacţiona bine”, se gândeşte Sal. „Fiindcă o să se vadă tot atât de frumoasa ca înainte. Dacă şi-o aminti cum era înainte.” Simte un junghi în inimă.

Ia maşina. Şi-a tamponat rănile cu un prosop şi şi-a pus paltonul. Totuşi continuă să piardă sânge. Se simte tot mai slăbit. Urcă la volan. Peste un sfert de oră sună la o sonerie.

— Eu sunt, Francis. Deschide repede, îi spune vocii de bărbat care răspunde la interfon.

Francis e un doctor specializat în chirurgie estetică; fiu de imigranţi săraci, ca şi el. Sal l-a ajutat să studieze, de când era mic, dar fără să-l pună la curent cu activităţile sale şi ţinându-l departe de lumea interlopă. Îl va răsplăti acum cu un gest, de fapt cu două, pentru tot ce-a făcut pentru el.

Când Francis deschide uşa şi-l vede alb la faţă şi cu paltonul plin de sânge, se sperie.

— Ce-ai păţit unchiule Sal? Doamne, eşti rănit…

Îi plăcuse totdeauna că-i spune „unchiule”.

— Nimic, nimic, Francis, mult zgomot pentru nimic. Vreau să spun mult, sânge pentru un fleac.

Francis e un celibatar de treizeci de ani. Soţul ideal pentru fata lui. Îi trecuse asta prin minte cu vreo doi ani în urmă, dar apoi abandonase ideea. Tinerii se văzuseră, dar nu merseseră mai departe de o oarecare simpatie. Apoi se mai întâlniseră doar foarte rar.

— Francis, am păţit un necaz. Un mare necaz. Acum trei săptămâni, pe Sally au bătut-o, au violat-o, au mutilat-o şi au aruncat-o în East River. A scăpat ca prin minune cu viaţă. Acum e de nerecunoscut. Şi nu-şi mai aduce aminte de nimic. Nici pe mine nu mă recunoaşte. Medicul care o îngrijeşte a spus că poate, cine ştie, peste câteva luni… Dar acum e ca şi când s-ar fi născut ieri. Vreau s-o operezi tu, să-i faci la loc un chip frumos ca mai înainte. Dar repede. Trebuie s-o facem să dispară iute de la spital. S-ar putea ca peste câteva zile să fie prea târziu. Cei care au masacrat-o, dacă află că e vie, or să încerce sigur s-o omoare. Cum au făcut şi cu mine. Şi eu am nevoie de o faţă nouă. Pe urmă o să dispărem pentru totdeauna. De ani de zile îmi planific fuga asta, dar nu credeam să ajung s-o fac în împrejurări aşa dramatice. Te rog, Francis, ajută-mă. E prima oară în viaţă mea când rog pe cineva să mă ajute. Dar tu eşti ca un copil pentru mine. Ştiu că-ţi dau bătaie de cap, dar o să dispărem imediat ce se termină totul. Am în buzunar două identităţi noi, una pentru mine, una pentru Sally. Acum avem nevoie de două feţe noi.

Numele. Feţele. Fericirea. Splendidul Cap Ferrat. Nume şi feţe noi. Aici la Cap Ferrat le au acum pe amândouă, el şi fiica lui. El se numeşte Joe, ea Gloria. Două paşapoarte cu nume şi cu fotografii adevărate. Nimic contrafăcut. Sunt rodul unei execuţii îndeplinite de un tânăr din „familia” sa cu câţiva ani în urmă.

Povestindu-i cum se petrecuseră lucrurile, *killer*-ul îi arătase şi paşapoartele sustrase victimelor. Teribilă

imprudenţă. Dar o comisese fiindcă cei doi „reduşi la tăcere” semănau grozav cu el, Sal, şi cu fiica lui, Sally.

Sal îl certase rău pentru imprudenţa comisă şi îi smulsese din mână paşapoartele, azvârlindu-le în focul care ardea în şemineu. Când ucigaşul plecase şi Sal se apropiase de şemineu să aţâţe focul, văzuse că paşapoartele erau tot acolo, neatinse. Zburaseră trecând peste flăcări. Un semn al destinului. Le deschisese pe amândouă şi, privind fotografiile, i se păruse într-adevăr că se vede pe sine şi pe fiica sa.

„Cine ştie, poate că într-o zi îmi vor fi de folos. Pentru planul meu. Când o să ne topim în ceaţă”, se gândise. Şi le ascunsese în seif. Nu numai atât, le ţinuse tot timpul „în viaţă”. Proprietarii legitimi n-aveau cum să mai fie găsiţi. Sfârşiseră pe fundul unui lac, la graniţa cu Canada.

Astfel se aleseseră el şi fiica lui cu o identitate de rezervă.

Atunci nu încercase nici o emoţie faţă de execuţia adusă la îndeplinire de *killer*-ul său. Dar astăzi, la distanţă de câţiva ani, dar mai ales după tragedia care îl lovise, încerca un sentiment de oroare şi de durere.

Apropo, unde rămăsese oare cu amintirile? Ah, da, acasă la Francis. Nu mai doreşte să retrăiască momentele acelea. Au fost, dacă se poate, şi mai groaznice decât clipa când a văzut-o la spital pe Sally, după ce o pescuiseră în East River.

Apasă pe butonul de„înaintare rapidă” al propriei sale memorii. Revede cursa la spital, ca să-şi ia fata de acolo. Surpriza medicilor. Chipul îngrozit-al lui Francis la vederea fetei cu care era prieten. O clinică privată. Nu ştie care anume. Sally în sala de operaţii. Sala de operaţii pentru el. Trezirea alături de fetiţa lui. Cele două convalescenţe caracterizate de voinţa lui şi de progresele mentale ale lui Sally, care însă nu reuşea să-şi recapete memoria.

„Un mare noroc”, se gândise Sal. În mintea fetei era cu adevărat un gol. Fusese deci uşor pentru el să-i dea toate explicaţiile pe care le cerea, schimbând numele. Aşa devenise ea Gloria, iar el Joe.

Nume noi, identităţi noi, viaţă nouă. Şi un viitor luminos!

Aici la Cap Ferrat, Joe îşi foloseşte ce-i drept puţin noul nume, căci nu frecventează aproape pe nimeni. Îşi petrece zilele scriind. Scriindu-şi amintirile. Testamentul său. O bombă atomică pentru lumea crimei de pe jumătate din glob. Care, cu siguranţă, îl caută. Iar dacă îl găsesc, e un om mort. “Dar dacă mor – îşi spuse – le-am pregătit o figură!”

La toate acestea se gândeşte în clipa când intră Gloria. Ţinând-o îmbrăţişată pe Linda. I se pune un nod în gât.

De când a descoperit că are o fată lesbiană, în fiecare seară, când merge la culcare, Joe o roagă pe Sfânta Fecioară, pe care mafioţii o consideră ocrotitoarea lor, s-o facă să întâlnească un băiat care s-o aducă pe drumul cel drept. O liotă de nepoţi l-ar putea răsplăti pentru suferinţele ultimelor douăsprezece luni.

Tot la Cap Ferrat în aceeaşi zi de 31 octombrie 1991 şi tot în seara de Halloween. Se schimbă doar ora: e nouă seara

La Cap Ferrat, la orele 21 din ziua de 31 octombrie, seara de Halloween nu constituie o excepţie în viaţa autumnală. Oamenii care se văd sunt puţini, merg pe stradă grăbiţi. Ca şi în timpul zilei, toţi se salută între ei, chiar dacă nu se cunosc, dar mai departe de atât nu se merge: există un mare respect pentru viaţa particulară a celorlalţi. Cine vrea să stea singur n-are decât să se claustreze în apartamentul sau vila sa. Nu-l va deranja nimeni.

„Cap Ferrat! Locul ideal pentru această primă aniversare!” îşi spuse Joe de dimineaţă. Avea să poată fi singur cu durerea sa, cu amintirile sale îngrozitoare.

Dar Gloria îi modificase programul. Cel puţin în seara aceea.

— Papà, ne duci să mâncăm în oraş? Linda şi cu mine avem chef să ieşim, dar şi să fim cu tine. Ce zici?

Îi făcea totdeauna plăcere când Gloria îi cerea ceva, mai ales dacă era vorba să fie împreună. Dar în seara aceea... ar fi vrut să ia un somnifer, să se bage în pat şi să nu se mai trezească până dimineaţa. Până spre prânz. Un fel laş, dar eficient de a-şi alunga amintirile.

Şi totuşi se află aici aşezaţi toţi trei în jurul unei mese la „Vivaldi”, un restaurant drăguţ de lângă portul nou, pe care îl frecventează de obicei, când nu merg la „Bar du port” (extraordinar peşte au aici!), la „Chaudron” (ce pizza fantastică!) sau la „Provençal” pentru o seară de înaltă clasă.

— Nu puteai să alegi un loc mai bun, spune Joe privind prin geamul de la „Vivaldi” bărcile ancorate la cheiurile pustii.

— Papà, un toast pentru vrăjitoarele din noaptea de Halloween! spune Gloria la sfârşitul mesei.

A făcut paşi uriaşi. La douăzeci de ani e mai uşor să recuperezi. Să recuperezi orice.

Un toast pentru Halloween? Nebunie! După el, ziua aceea ar trebui ştearsă din calendar, nu sărbătorită. Dar ridică totuşi cupa de şampanie şi se străduieşte să pară cât se poate de vesel. N-a fost niciodată un petrecăreţ (pe de altă parte, cum poţi fi petrecăreţ dacă îţi câştigi existenţa ca ucigaş plătit?), însă de când au venit aici, de când şi-a luat alt nume, a încercat să-şi schimbe şi personalitatea. Fiindcă acum e, sută la sută, un om nou. Care ascunde un secret cumplit.

Când pleacă, veseli şi fără griji, de la „Vivaldi”, este ora 22.45. Gloria şi Linda ar vrea să meargă să danseze, să mai petreacă undeva în noaptea aceea. El unul ar face orice ca ele să mai rămână puţin cu el. Şi le întinde o „capcană”.

— Ce-aţi zice de o partidă de cărţi? Ştiu că nu e ca la dans de distractiv. Dar, cu norocul pe care îl aveţi de

obicei, astă seară puteţi să mă lăsaţi lefter. Vă duceţi mâine să vă aiuriţi.

E adevărat, fetele îi câştigă o mulţime de bani la cărţi. Şi pentru că joacă în doi contra unul singur.

Acceptă propunerea. Joe se însenineaz㠔. N-ar vrea s-o scape pe Gloria din ochi astă seară.

Se urcă cu toţii în maşină, destinaţia „acasă”.

Cinci minute mai târziu ajung la încrucişarea tuturor drumurilor din lume”, cum îi spune el „stelei în cinci colţuri” de pe podul de deasupra căii ferate, unde un semafor dirijează automobilele în diferite direcţii. Pentru ei, care vin dinspre port, de exemplu, şi care parcurg Avenue Denis Semeria, înainte de pod, pe dreapta, e Avenue Jean Monnet, care coboară spre Beaulieu şi apoi îl traversează urmând linia ţărmului.

În faţă, dincolo de podul de peste calea ferată, au în dreapta Boulevard Joffre, care traversează centrul din Beaulieu, în stânga „la Corniche Inférieure” care duce la Nisa. Imediat la stânga, în schimb, înainte de pod, se coboară abrupt, chiar dacă nu mai mult de câţiva metri, spre vila lor, la intersecţia dintre Avenue Louise Bordes şi Avenue de Grasseuil. Învăluită în verdeaţă. Misterioasă. Protejată din trei părţi de mare. Cu un gard negru cu măciulii aurite care indispune pe oricine trece pe acolo. Fie vară, fie iarnă.

„Vila perfectă pentru acţiunea unui roman de groază!”, îşi spusese când o văzuse prima oară. „Ar putea să se afle înăuntru o sută de persoane care se împuşcă şi se înjunghie cu sârg între ele şi nimeni n-ar vedea nimic. Şi nici n-ar auzi”. Deformaţie profesională.

Pe dinăuntru însă, vila nu era deloc posomorâtă: superbă, plină de soare, cu o terasă-grădină suspendată pe stâlpi de beton înfipţi în mare şi acoperiţi de plante agăţătoare de apă.

Semaforul de pe pod este pe galben. Joe încetineşte până se opreşte aproape, priveşte în jur. Întâi la dreapta, coborând cu privirea drumul care duce la Beaulieu. În faţa

hotelului Royal Riviera, câteva zeci de metri mai încolo, un grup de copii sărbătoresc noaptea de Halloween.

„Trebuie să fie americani”, se gândeşte Joe. Un copil are pe cap un dovleac, cu găuri pentru ochi, nas şi gură şi acum îi fugăreşte pe ceilalţi, speriindu-i în joacă. Râd cu toţii, E gălăgie. Atmosferă însufleţită.

— Hai să vedem şi noi, tată, îi spune Gloria. Joe coteşte la dreapta, coboară cu maşina până la hotel, apoi parchează. Se dau jos. Pe neaşteptate, din spatele unui gard viu apar nişte băieţi mai măricei. Şi ei tot cu dovleci pe cap. O văd pe Gloria, o văd pe Linda şi, în joacă, aleargă spre ele strigând: „V-am prins! V-am prins!” Gloria are o clipă de perplexitate. Apoi se întoarce şi o ia la fugă. Urcă panta. Spre intersecţie. Spre podul de deasupra căii ferate. Joe nu-şi dă seama pe moment. Apoi o aude urlând. De spaimă.

— Nu! Nu! Lăsaţi-mă în pace!

Îi îngheaţă sângele în vine. O rupe şi el la fugă, după ea. Dar ea e mult mai iute. Mai iute decât el şi decât cei care o urmăresc, vrând doar să se joace şi care la un moment dat renunţă. Joe îi depăşeşte în fugă, gâfâind tot mai tare.

Gloria continuă să alerge urlând. A ajuns aproape la pod. Joe aude trenul care soseşte fluierând. Are o presimţire cumplită. O strigă cât îl ţin puterile, cât îl ţine gura, inima. Prea târziu. Gloria se aruncă de pe pod.

E sfârşitul.

Câteva zile mai târziu, după accidentul Gloriei, Joe deschide ochii la Cap Ferrat. A zburat şi el de pe pod, după fiica lui. În sens metaforic, se înţelege. A zburat s-o prindă înainte să ajungă sub roţile trenului. A zburat cu viteza luminii şi cu forţa iubirii sale de tată disperat. În clipa aceea s-a oferit pe sine lui Dumnezeu în schimbul fetei. Şi Dumnezeu l-a auzit. I-a ascultat ruga. Gloria a căzut mai întâi pe acoperişul trenului, apoi s-a rostogolit lângă şine, într-un loc cu iarbă. Un adevărat miracol. Unul din acele lucruri care se povestesc, exagerându-se chiar puţin ca să-i

impresionăm pe cei care nu cred că există pe lume persoane cu atâta noroc.

— Câteva contuzii, nimic mai mult – aşa a spus medicul care a venit la vilă după ce el şi cu Linda coborâseră pe calea ferată şi o aduseseră acasă.

Se apropiase de ea disperat: credea că murise. Şi totuşi se mişca, se văita, dar era în viaţă. „Îţi mulţumesc, Doamne!” exclamase Joe. Apoi, cine ştie de ce, lansase în noapte un urlet cumplit. Un urlet eliberator.

Acum Joe deschide larg ochii asupra răsăritului de soare. De câteva zile fata lui se simte mai bine. Se mişcă prin casă, face gimnastică, se plimbă cu bicicleta prin grădină. Din punct de vedere fizic şi-a revenit. E chiar mai veselă ca înainte.

Gloria intră în camera tatălui ei ducând o tavă cu două ceşti de cafea aburinde. A făcut ea cafeaua. „Oare ce se întâmplă?” se gândeşte Joe. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată.

Fata aşează tava pe noptieră şi se lungeşte lângă el.

— Papà, ce s-a întâmplat cu mine? îl întreabă, vorbind pentru prima oară de accidentul de zilele trecute. Ştii, când i-am văzut pe băieţii care alergau spre mine ţipând „te-am prins, te-am prins” mi s-a părut că trăiesc din nou un coşmar pe care l-am mai trăit odată. A fost îngrozitor! Am început să alerg cât puteam. Dar pe urmă, pe urmă ce s-a mai întâmplat?

Joe la început nu ştie ce să spună. Pe urmă, zice:

— Te-ai împiedicat şi ai căzut. Te-ai lovit la cap şi ţi-ai pierdut cunoştinţa. Mi-a fost o frică nebună, m-am temut pentru viaţa ta. Fata mea, ţi-am spus întotdeauna că eşti o fată cu noroc. Ai scăpat cu un somn zdravăn, nişte zgârieturi şi câteva contuzii. Peste încă o săptămână nici n-o să-ţi mai aduci aminte că ai căzut.

— Papà, în timp ce alergam vedeam nişte băieţi care mă urmăreau cu cuţite, care strigau să mă opresc că altfel mă prind şi mă violează. Că mă taie în bucăţi. Îi simţeam peste mine, când am căzut.

— Ţi-am mai spus să nu mănânci lucruri prăjite seara. Cad greu la stomac. Şi cu stomacul nu e cazul să glumeşti, spune Joe. Ştie că a zis o tâmpenie, dar nu ştie ce să-i răspundă. O trage spre el. Îi mângâie părul. E încă devreme să te scoli, Gloria. Hai, mai dormi puţin lângă tăticul tău!

Închid ochii amândoi. Dar nu dorm. Fiecare se preface că doarme, ca să-l liniştească pe celălalt. Sunt treji. Îngrozitor de treji.

Cap Ferrat din nou luni 25 mai 1992, ora 12.30

Joe închide cartea cu amintiri. A obosit să privească în urmă. Nu trebuie să-l mai preocupe decât ziua de azi şi de mâine. Iar azi şi mâine se numesc pentru el Gloria şi răzbunare. Răzbunare. Unii spun că se serveşte rece, alţii că mai bine n-o guşti niciodată. Dar a lui e o răzbunare aparte, care va face un bine nu numai sufletului său, ci mai ales omenirii.

„Oare exagerez?" se întreabă. „Nu, nu exagerez. Şi pentru că ceea ce pot face eu împotriva Mafiei…"

Sunt puţini în toată lumea cei care ştiu că o dată cu uciderea judecătorului Falcone, cunoscută şi sub numele de „masacrul de la Capaci" s-a declanşat „Filiera Falcone", vendeta Mafiei. Va fi o baie de sânge.

Joe ştie.

„Dar câte şi care anume sunt ţintele? se întreabă. Cunoştea planul în toate detaliile, pana la groaznica noapte de Halloween din 1990: condamnaţi erau Falcone, Borsellino, şi încă nişte judecători, câţiva dintre „pocăiţi", poate chiar vreo doi oameni politici de marcă. Dar se putea ca de atunci să se mai fi schimbat lucrurile. În rău, fireşte.

Răsfoieşte ziarele. Aruncă mai întâi o privire peste titluri (îi place să-şi înceapă ziua cu un tur de orizont al situaţiei internaţionale), apoi se apucă să citească articolele care îl interesează.

Rămân obscure pentru presă noile obiective ale „Filierei Falcone”. Unii avansează ipoteza că ar veni la rând Tommaso „Don Masino” Buscetta, cel care vorbise, apoi judecătorii Borsellino şi Ayala, legaţi de Falcone ca de un frate, Leoluca Orlando, fostul primar al oraşului Palermo, care nu lasă să treacă o singură zi fără să atace Cosa Nostra cu singura armă de care dispune – cuvintele.

O singură veste bună: se îmbunătăţeşte starea şoferului lui Falcone, Giuseppe Costanza.

După acest masacru au intrat în alertă până şi americanii, care au dublat măsurile de protecţie a „pocăiţilor”.

FBI-ul a activat canalele tuturor informatorilor săi infiltraţi în sânul Mafiei americane şi ale celor cu „gâtlej gros”, colaboratori de ani de zile ai justiţiei.

În mediile de la Washington domneşte scepticismul asupra posibilităţii ca atentatul să fie opera columbienilor: nici cartelul de la Medellin, nici cel, învingător pe moment, de la Cali, nu sunt în măsură să opereze în inima teritoriului dominat de Cosa Nostra.

— Doar dacă n-au fost decât braţul operaţiunii, având sprijinul total al celor din Cosa Nostra, care controlează Sicilia mai bine decât statul italian, adaugă Joe.

Cei din SUA înclină să creadă că există o legătură între atentat şi războiul pe care familiile Colombo şi Lucchese îl duc împotriva celor din clanul Gambino.

„O ipoteză posibilă în teorie – mai comentează Joe – dar mult prea departe de realitate. Cum să nu-ţi dai seama că uciderea judecătorului Falcone e o afacere mare, mare de tot, mult deasupra unui război chiar de proporţii între familiile americane?”

Care, între altele, îşi văd rărindu-li-se rândurile cu fiecare zi. Într-atât, încât în lunile din urmă s-au văzut silite să „importe” din Sicilia forţe proaspete: cel puţin 10 000 de

oameni sosiţi în Statele Unite prin Canada, cu paşapoarte false, după cum au dezvăluit cu ocazia ultimei lor vizite la Washington chiar judecătorul Falcone şi Ministrul Justiţiei, Claudio Martelli.

„Frumoasă idee!” comentează Joe.

Doliul e mare, durerea şi mai mare. Aducându-i-se la cunoştinţă asasinatul lui Falcone, ministrul american al Justiţiei, Brady, a declarat: „Am vorbit cu Falcone acum trei zile. O dată cu moartea lui se încheie o epocă de mare colaborare între cele două ţări ale noastre în lupta contra Mafiei”: Pentru că Falcone, care se bucura de stimă şi de audienţă la Washington, era un investigator foarte popular în America. Răsunătoarele rezultate ale „maxi-procesului” de la Palermo (1986) avuseseră, într-adevăr, un efect incendiar şi în spaţiul Mafiei americane. „Pocăiţii” Buscetta şi Contorno fuseseră principalii martori care făcuseră posibilă încheierea procesului „Filierei pizza” cu condamnarea sicilianului Gaetano Badalamenti, un mare boss, şi a altor zece aliaţi ai săi care inventaseră sistemul de desfacere a drogurilor printr-un lanţ de pizzerii.

Colaborarea lui Falcone fusese hotărâtoare şi în lovitura „maxiblitz” din 2 decembrie 1988, declanşată simultan în Sicilia şi în SUA, care permisese organului american însărcinat cu lupta împotriva drogurilor (DEA) şi Poliţiei criminale italiene să decimeze organizaţia mafiotă locală a lui Gambino şi a verilor săi sicilieni Inzerillo şi Spatola: ajunseseră după gratii 75 de persoane în SUA şi 133 în Italia, punându-se astfel capăt „turnului de fier” (*Iron Tower*), cum fusese numită reţeaua de *fast food* aflată în mâinile mafioţilor „*made in SUA*”, unde se schimbau enorme cantităţi de heroină cu cocaină.

În sfârşit, o semnalare a sa îi permisese italo-americanului Rudolph Giuliani, pe atunci popular procuror federal la New York, să-l aresteze în 1990 pe John Gambino, aflat în vârful unei organizaţii care distribuia cantităţi colosale de droguri, şi care, cu un an mai înainte, fusese organizatorul falsei răpiri a bancherului italian

Michele Sindona, şi el foarte cunoscut în mediile economico-financiare americane.

Lucruri pe care Joe le urmărise îndeaproape, cu mare participare afectivă.

— O altă ştire publicată de ziare îi atrage atenţia lui Joe. Relatează despre o întrunire ţinută la 12 mai 1992, în cadrul căreia judecătorul Falcone spusese: „Există dovada iniţierii de contacte directe între traficanţi columbieni de narcotice şi mafia siciliană, o «alianţă» care a produs până acum o cifră de afaceri de 600 000 miliarde de lire, numai în Europa şi în Statele Unite. Circa 70 la sută din această «cifră stratosferică» sunt bani «spălaţi» şi introduşi pe pieţele financiare ale tuturor continentelor (evident, ale celor bogate). Acest lucru înseamnă – adăugase el – enorme riscuri de instabilitate economică pentru întregul sistem mondial şi afectarea sistemelor bancare şi a ratei dobânzilor”.

„Cosa Nostra nu mai putea să aştepte: sau îl elimina imediat pe Falcone, sau intra în bucluc – comentează Joe. Din ceea ce spunea se vedea clar că reuşise să găsească cheia de intrare în toate sanctuarele finanţelor mondiale. Şefii mafioţi aveau şi motive să-i treacă toate spaimele”.

Şi asta fiindcă analiza situaţiei mondiale pe care o făcea Falcone continua cu o impresionantă rafală de ştiri, una mai proastă ca alta pentru siguranţa lumii şi liniştea şi seninătatea cetăţenilor, ştiri cu care el, Joe, era la curent şi deci ştia cât sunt de adevărate.

Ce spunea Falcone:

— Mafia are în Italia o cifră anuală de afaceri de 100 000 miliarde de lire.

— Traficanţii columbieni de narcotice au intenţia de a-şi mări câştigurile pătrunzând şi pe „piaţa opiumului”; în Columbia 25 000 de hectare au fost deja destinate acestei culturi.

— Mână în mână, *narcos* columbieni şi mafioţi sicilieni organizează în Asia cultivarea de opium, coca şi canabis. În afară de asta, câştigă mereu noi poziţii în Europa, folosindu-se de „operatori” africani, în special nigerieni.

Exploatând tensiunile politice, îşi vor spori veniturile incluzând în comerţ piaţa armamentului.

— Grupuri chineze din Hong Kong şi Macao îşi întăresc – şi o vor face din ce în ce mai mult în viitorii ani – bazele operative din Europa.

— În fosta URSS, din 1989 şi până astăzi criminalitatea a crescut în mod impresionant.

— Şi nu stau cu mâinile în sân nici Yakuza japoneză, Triadele chineze sau mafia turcească, interesate şi ele să reverse pe pieţele financiare oficiale imensele venituri provenind din diversele lor traficuri necurate. Grupuri puternice şi, în acelaşi timp, violente, urmărind cu atenţie, cum fac traficanţii columbieni şi cei sicilieni, să obţină conivenţa garantată a puterii politice, principala cale pe care pot fi neutralizate poliţia şi magistratura.

Din fericire, Falcone nu mai adăugase şi altceva. Era şi aşa destul.

„Ce tablou descurajant pentru omenire!” – conchide Joe, care e azi un „cuminţit” al organizaţiei mafiote, un element „marginalizat”, în retragere, care are strânse acorduri secrete cu „*stiddari*” marii inamici din totdeauna ai Mafiei.

„Delincvenţă, violenţă, politicieni corupţi! De ce fel de lume vor avea parte copiii noştri?”

Spunând asta trimite o bezea înspre camera de alături, unde (ce coincidenţă!) Gloria citeşte aceleaşi lucruri. Dintr-un alt punct de vedere. E absolut neştiutoare în legătură cu tot ce cunoaşte tatăl ei şi cu tot ce a făcut el. Pentru ea, Joe e numai un „big” al finanţelor, foarte bogat şi foarte abil.

Cap Ferrat luni 25 mai 1992, ora 16, în vila lui Joe

Sunt patru înţepeniţi în faţa televizorului din casa lui Joe. Pe lângă stăpânul casei, Gloria şi prietena ei, mai e şi Ricky care, de când le-a cunoscut pe cele două prietene şi a chefuit cu ele, a devenit un frecventator asiduu al casei, cucerindu-şi chiar simpatia lui Joe.

Au băut împreună cafeaua aşteptând funeraliile judecătorului Falcone, ale soţiei acestuia, Francisca Morvillo şi ale celor trei oameni din escortă – momente pe care televiziunea italiană le va transmite în curând.

— Ce zi pentru Palermo! Cumplită şi extraordinară în acelaşi timp! spune Ricky de îndată ce pe ecran apar primele imagini.

Funeraliile de stat înregistrează numeroase momente de înalt dramatism. În interiorul şi în jurul bisericii San Domenico, zece mii de persoane aduc omagiul lor celor cinci victime ale Mafiei, umplând biserica, piaţa barocă şi bulevardul („corso Roma”).

Cu lacrimi în ochi şi cu pumnii strânşi în buzunare.

Aprinde fitilul mâniei omelia cardinalului Salvatore Pappalardo, care face să răsune sub bolţile sfinte o vorbă cumplită: răzbunare. Recurgând la versetele Ecleziastului care vorbesc despre „cumplita justiţie divină”.

Imediat după aceea, prelatul înveşmântat în purpură aruncă anatema asupra călăilor:

— Merită ei să facă parte dintre fiii lui Dumnezeu sau aparţin sinagogii lui Satan?

Nefericita trimitere la „sinagoga lui Satan” îi revoltă pe evreii italieni, iar zilele care urmează vor fi marcate de polemici şi de aprinse proteste.

Apoi cardinalul de Palermo cere ca dispreţul tuturor oamenilor să se abată asupra „cârtiţei” sau „cârtiţelor” care l-au trădat pe Falcone şi l-au dat pe mâna ucigaşilor.

Vorbind mulţimii, Pappalardo răcneşte ca un leu rănit de moarte. Iar când afirmă că, de data aceasta, „trădarea” nu e a palermitanilor, ci vine de departe, din „murdăritele izvoare ale unei puteri oculte”, evident puterea de la Roma, cuvintele îi sunt întărite de notele tragice şi ameninţătoare ale cântării „*Dies irae*”.

Atmosfera e încordată. Preşedintele Senatului, Giovanni Spadolini, preşedinte ad-interim al Republicii (succesorul lui Francesco Cossiga n-a fost încă ales, în ciuda numeroaselor tururi de scrutin) şi miniştrii Claudio Martelli şi Vincenzo Scotti, care au intrat neobservaţi în biserică, pe uşa dinspre sacristie, fiindcă în piaţă mulţimea era ameninţătoare, sunt albi la faţă. De emoţie, de tensiune sau de spaimă?

După Cardinal, e rândul unei tinere să vorbească, Rosaria Schifano, de 22 de ani, văduva lui Vito, unul din cei trei oameni din escortă masacraţi. E subţire, mărunţică, dar câtă forţă are în suflet! Un mare moment de omenie. Reacţia oricărei persoane cumsecade care s-ar afla în situaţia ei.

Mai întâi cere dreptate pentru cei care şi-au dat viaţa pentru stat, apoi, sprijinită de un tânăr preot şi cu privirea aţintită, asupra oamenilor politici, asupra autorităţilor, strigă: „Acum mă adresez celor din Mafia, care sunt şi aici înăuntru (răcneşte) şi cu siguranţă că nu sunt creştini, să ştiţi că şi pentru voi există cale de iertare; Eu vă iert, dar trebuie să îngenuncheaţi. Dacă aveţi curajul să vă schimbaţi…” Aici se întrerupe. E limpede că nu e de acord cu ultimul pasaj de pe foaia pe care o citeşte şi pe care i-o ţine sub ochi preotul cel tânăr.

Plânge disperată, pare gata să cedeze emoţiei şi să se prăbuşească. Dar nu, rosteşte ceea ce are cu adevărat pe suflet. Glasul ei slab şi disperat, abia mai ajunge până la microfon. Iar cuvintele sunt fierbinţi, zguduitoare: „Dar ei nu se schimbă, n-or să se schimbe niciodată!” Mulţimea e ca biciuită. Un cor de glasuri exasperate se ridică şi urlă la adresa autorităţilor: „Asasinilor, dreptate!” Apoi se strigă cea mai gravă ofensă: „Complicilor!”

Şi se dezlănţuie apocalipsul. Serviciile de gardă abia mai reuşesc să-i protejeze pe Spadolini, Martelli şi Scotti de asaltul propriilor lor colegi în civil, care abandonează sicriele pe care până acum le-au înconjurat apărându-le şi vărsând lacrimi, şi se năpustesc asupra autorităţilor. Un vacarm infernal de strigăte, de insulte infamante, de urlete sfâşietoare, întrerupte de Rosaria care strigă, adresându-se de data asta mafioţilor: „Schimbaţi-vă planurile ucigaşe, fiţi din nou creştini…” Sfârşită, îngenunchează şi sprijinindu-se de sicriul soţului ei şopteşte: „Doamne, ne rugăm ţie pentru oraşul Palermo din care ai făcut o baie de sânge…” Nu mai reuşeşte să-şi termine fraza. Leşină.

Autorităţile ies mitraliate de injurii. Pe furiş, aşa cum au şi intrat. Pe uşa dinspre sacristie. Se urcă în maşinile lor albastre şi pleacă la Roma. Vor avea oare curajul să doarmă în noaptea asta liniştiţi? Sau vor rămâne treji şi le vor răsuna în urechi acuzaţiile de a fi fost „asasini” şi „complici”? Acuzaţii pe care le-au adunat, împreună cu fluierături şi insolenţe de tot felul, în calitatea lor de reprezentanţi ai celei mai descalificate categorii de oameni astăzi la Palermo: cea a politicienilor.

După terminarea slujbei sicriele sunt purtate pe umeri în piaţă, unde aşteaptă maşinile mortuare. Aplauzele celor 10 000 sunt ca un ropot asurzitor, pline de emoţie şi emoţionante.

Dar Palermo e un oraş cu peste 700 000 de mii de locuitori. O mare de oameni, în raport cu cei 10 000 care au participat la funeralii. Şi ceilalţi unde sunt? Mulţi au rămas acasă, în faţa televizorului. De frică, din laşitate, din indiferenţă. Câţi, însă, pentru că sunt de partea Mafiei?

La Palermo, spun investigatorii, Mafia poate conta pe o armată de cel puţin 5 000 de soldaţi. E îngrozitor că aproape 700 000 de palermitani s-au declarat „afară din joc”, ca şi cum lucrul nu i-ar fi privit. Şi în felul acesta poţi fi de partea Mafiei.

Milioane de persoane au asistat la slujba de înmormântare transmisă la televizor. Mai mult ca sigur că au fost mişcaţi, au fost cuprinşi de mânie, au strigat o dată

cu mulţimea de la Palermo: „Asasinilor! Sunteţi complici!” Dar ce-a mai rămas din furia lor după ce au închis televizorul?

Joe a hotărât însă că a sosit momentul să acţioneze. Coste cât o costa! În viaţă trebuie să fii om.

Cap Ferrat marţi 26 mai, ora 9

„Cercetările în legătură cu asasinarea judecătorului Falcone, a soţiei sale Francesca Morvillo şi a celor trei oameni din escortă au făcut paşi înainte”, susţin, în deplin acord, ziarele.

„Datorită întâmplării oare?” se întreabă Ricky.

Nu, nu datorită întâmplării, ci fericitei intuiţii a unui tânăr poliţist care face o constatare ce se va dovedi preţioasă.

Căutând urme, indicii, obiecte de orice fel care pot fi legate de masacru, a observat un măslin.

„E ceva ciudat cu pomul de acolo”, îşi spune poliţistul. La început nu reuşeşte să-şi dea seama ce anume i-a atras atenţia şi curiozitatea. Ca şi ceilalţi măslini loviţi de explozie, a suferit tot felul de „răni”. Dar acela...

Poliţistul se apropie şi îl studiază.

„Sigur, strigă fericit că a descoperit ceva, n-are numai urmele exploziei, ca ceilalţi. A fost «amputat», l-au tăiat anume. Ucigaşii au fost siliţi să se debaraseze de el ca să-şi poată vedea bine teatrul de operaţiuni!”

Îi atrage atenţia superiorului său şi în scurt timp se descoperă în sfârşit de unde a lovit acel comando ucigaş.

„Frumoasă lovitură!” strigă Ricky, fără să-i pese că exclamaţia lui atrage atenţia celor câtorva clienţi ai barului din port. În timpul săptămânii, la vremea asta, turiştii sunt puţini. Iar italienii, oaspeţii cei mai numeroşi pe Coasta de Azur, sunt la ei în ţară, la muncă: vin numai în week-end.

Lectura anchetei asupra asasinatului judecătorului Falcone îl pasionează ca un roman poliţist. Al unui mare autor. Trasând o linie imaginară între punctul unde a avut loc explozia şi măslinul tăiat, e simplu de aflat „dispunerea” autorilor atentatului. E de-ajuns s-o continui încă 300 de metri. Se ajunge la un drum de ţară. Face parte din localitatea numită „Montagnalonga”. Drumul nu e asfaltat şi asta a făcut să rămână „imprimate” pe sol câteva urme de pantofi. Nu numai atât. Lângă ramurile tăiate, o grămăjoară de ţigări stinse la jumătate.

„Să fi rămas amprente digitale?” se întreabă poliţiştii. Această descoperire îi electrizează pe investigatori. S-a dat, în sfârşit, la o parte un prim văl de mister. Plouă. Dar ce importanţă are?

La fel de mulţumiţi sunt şi specialiştii care au examinat porţiunea de autostradă. Concluzia: explozibilul a fost plasat sub stratul de asfalt cu 2–3 zile înainte de a se intra în acţiune. Fiind comprimat într-o „cămaşă de ciment”, i s-a înzecit puterea în momentul exploziei.

„Bravo!” strigă din nou Ricky. Patronul barului îi priveşte strâmb. Se cunosc de ani de zile, dar se poartă ca şi cum ar fi doi străini. Mic de statură, cu burta umflată de bere, omul nu e prea sociabil cu fiinţele omeneşti. Nici măcar cu nevasta. Ca să nu mai vorbim de fetele (toate angajate sezoniere) pe care le tocmeşte de la an la an şi cu care discută totdeauna prin mijlocirea nevestei. Ca să-l vadă cineva blând şi îngăduitor e, nevoie să aştepte să-i vină câinele. Pe el îl mângâie, îl sărută şi îl duce la plimbare. Pe cheiul portului. Să alerge printre sutele de vase abandonate.

Cap Ferrat, marţi 26 mai, ora 10

În dimineaţa aceasta Joe a pus-o pe Gloria să-i aducă ziarele la pat. Nu se simte prea în formă. Nimic deosebit. Doar o senzaţie de slăbiciune.

N-are nevoie să caute paginile care vorbesc despre Falcone. Uciderea judecătorului se află încă aici, pe prima pagină. Se vorbeşte despre cercetările la faţa locului care au făcut, în sfârşit, un pas înainte. Din SUA, unde e super-protejat şi inabordabil, Buscetta a trimis un mesaj de condoleanţe în care spune că „l-au ucis pe singurul om de onoare din Sicilia".

Rămânând la tematica americană, se subliniază că ambasadorul SUA în Italia, Peter Secchia, primit cu aplauze la înmormântarea lui Falcone, a oferit oficial colaborarea FBI-ului.

Două ştiri îl zguduie însă pe Joe. Prima, că s-a stabilit că e la mijloc o „cârtiţă", unii spun chiar „un cârtiţoi", în această operaţie. Şi că nu e deloc neînsemnată contribuţia, acesteia, într-adevăr, Falcone trebuia, conform programului aflat în mâna serviciilor secrete, să plece vineri. În ultimul moment şi-a amânat călătoria din motive de securitate: în lumea în care se mişca, rutina ucide. Totul trebuie să rămână cât se poate de secret. Şi totuşi „cârtiţa" a aflat şi a anunţat mai departe că judecătorul*avea să sosească la Palermo sâmbătă.

A doua ştire care îl zguduie pe Joe e că s-ar putea să existe o legătură între masacrul de la „Mafiopoli" (cum i se spune oraşului Palermo) şi ancheta despre „mâinile curate" care cutremură de câteva luni Tangentopoli, adică Milano, oraşul mitei. În capitala lombardă plouă cu denunţuri şi inculpări asupra oamenilor politici, deputaţi, chiar şi miniştri, după arestarea, la 17 februarie, a inginerului Mario Chiesa, preşedinte al azilului de bătrâni Pio Albergo Trivulzio, o instituţie pentru milanezii nevoiaşi căreia mulţi

cetăţeni i-au lăsat case, bani, felurite bunuri. Un capital enorm, „jefuit” de politicieni. O ruşine pentru oraşul „înşelat” în mod ruşinos de un grup mai mult decât reprezentativ al propriilor săi reprezentanţi publici care au întinat reputaţia de hărnicie şi de spirit întreprinzător a locuitorilor din Milano.

De ancheta „mâinilor curate” se ocupă un consorţiu de magistraţi care îşi au „vârful de atac” în persoana judecătorului Antonie Di Pietro, un taciturn originar din provincia Molise, cu un fizic robust de luptător, o eleganţă neglijentă, din alte vremuri, care a devenit fără să vrea o vedetă internaţională cu anchetele sale, precise şi minuţioase şi care, mai ales, nu se intimidează în faţa nimănui. Nici măcar în faţa celor care până de curând erau consideraţi „invulnerabili”. Poporul îl iubeşte, îl simte ca fiind unul de-al lor. Italienii doresc atât de mult să vadă curăţenie, moralitate, dreptate! S-au săturat de hoţii de la guvern. De zeci de ani. Italienii oneşti înţeleg că, aplicând legile, Di Pietro îi răzbună pentru toate samavolniciile, josniciile, nelegiuirile şi aroganţa oamenilor politici şi partidelor. Şi sunt fericiţi să-i vadă pe ecranul televizorului în cătuşe pe hoţii regimului. Păcat că n-a prins decât câţiva până acum.

Se descoperă, într-adevăr, că Falcone nu numai că era în contact cu magistraţii milanezi, dar se lupta să reuşească să pătrundă în secretul bancar elveţian unde în nenumărate conturi anonime fuseseră ascunse zeci (poate chiar sute) de miliarde de lire, după cum recunoşteau chiar împricinaţii.

„Iar băncile elveţiene – răspunde într-un interviu unui ziarist Carlo Palermo, fost judecător, actualmente deputat al mişcării «La Rete» (în 1986 scăpase ca prin minune dintr-un atentat mafiot care provocase moartea a trei nevinovaţi, o tânără mamă şi cei doi gemeni ai săi) – sunt preferate de depunători din toată lumea, în special de cei care vor să facă să se piardă urma unor câştiguri ilicite”.

Despre asta ştie şi Joe câte ceva. Ba chiar destul de multe.

Cap Ferrat marţi 26 mai, noaptea

Solitară, ascunsă privirilor indiscrete, cu ceva misterios şi mohorât în ea, superba vilă a lui Joe priveşte către golful Espalmador. În faţa ei, dincolo de braţul de mare, încântătoarea Villefranche. Ce vilă! Ce poziţie! O nebunie, nu alta! Şi totuşi, cine ştie de ce, are un aer trist.

Gloria, Linda şi Joe au cinat împreună. De data asta era cu ei şi Ricky, pe care, Gloria i l-a prezentat lui papa. Au cinat în port. O conversaţie plăcută, ca între prieteni. Ca să-i scoată în oraş, Ricky a renunţat la iubita sa motocicletă în favoarea unei berline mai comode. Model sport, dar, oricum, berlină.

Când ajung în faţa casei lui Joe, în momentul când urmau să se despartă, Gloria se răzgândeşte pe neaşteptate, urcă la loc în maşina lui Ricky şi îi spune lui Joe:

— Noi ne ducem să bem ceva. Venim repede.

Apoi zice:

— Ciao, Linda!

O mişcare-surpriză care îi lasă pe toţi muţi de uimire.

— Unde ai vrea să mergi? o întreabă Ricky în timp ce porneşte motorul.

— La far.

Avenue de Grasseul… Avenue Denis Semeria („Ce stradă ciudată – comentează el în timpul mersului – se încolăceşte în jurul staţiunii, dispare şi apoi îţi apare din nou în cale, cu sensul unic de circulaţie, că dacă nu cunoşti bine Cap Ferrat ţi se pare că eşti mereu în acelaşi loc, chiar dacă nu ai în jur aceleaşi lucruri”)… o coteşte la dreapta, urcând pe Avenue Albert I, şi iese în Boulevard Charles De Gaulle, care parcurge întreaga localitate, trasând un oval închis. Sau, mai bine zis, un dreptunghi cu colţurile teşite. Este strada cea mai importantă din Cap Ferrat. Totul pleacă de aici. Şi drumul numit „le Chemin du Phare”, pe care nu-l poţi parcurge decât pe jos.

Gloria şi Ricky lasă maşina şi coboară spre farul aşezat într-unui din cele mai frumoase puncte din lume: Pointe Malalongue.

Nu e nimeni prin preajmă în această noapte de mai. Cu atât mai puţin cineva care să aibă chef să privească marea, gustând cu nesaţ frumuseţea farului.

Gloria îl cuprinde cu braţul. Şi, în timp ce coboară, îşi lasă capul pe umărul lui. Nu s-a mai arătat niciodată atât de iubitoare. La asta se gândesc amândoi. În acelaşi timp. Când ajung în mica piaţetă de la picioarele farului, Gloria exclamă:

— Dumnezeule, ce frumos, e! E raiul pe pământ... Şi îl strânge mai tare. Pornesc de-a lungul potecii săpate în stâncă, ce înconjoară Cap Ferrat făcând din el un loc dacă se poate şi mai unic pe lume.

Păşesc tăcuţi. Extaziaţi. Răpiţi. Văzduhul călduţ are uri parfum deosebit, îmbătător, căci miresmelor miilor şi miilor de flori din jurul vilelor se amestecă cu cele venind dinspre ocean. Un aer provocator, erotic.

Gloria se opreşte, se reazemă de stâncă şi îl trage spre ea pe Ricky. Un sărut de şoc. Nu e prima oară când îl sărută, dar niciodată n-a mai făcut-o aşa. Şi în timp ce îl sărută, mâna îi coboară, mângâindu-i pantalonii. Apoi se dă uşor într-o parte şi începe să-i mângâie cu sexul piciorul drept. Gâfâie. Amândoi gâfâie de plăcere.

Noaptea îi protejează cu întunericul ei complice. Luna îi priveşte şi le surâde satisfăcută.

Mâna Gloriei devine tot mai îndrăzneaţă. Umblă la cureaua de la pantaloni. Ricky dă s-o ajute.

— Nu, lasă-mă pe mine, îi şopteşte ea la ureche.

O operaţie complicată, o întreagă eternitate pentru el, care îşi simte deja sângele la cap. După ce-i desface centura, Gloria trage fermoarul cât să-i încapă mâna, să pătrundă în slipul lui şi să-i simtă sexul pulsând.

Ricky îi mângâie spatele. Mâinile i se mişcă încet pe sub tricoul ei, singurul lucru pe care îl poartă mai sus de talie. Apoi mâna lui dreaptă coboară şi se furişează sub centură. Poartă un slip „tanga”. De mătase. Fină ca pielea ei. Mâna

lui înaintează şi caută cele două gropiţe care anticipează fesele. Le mângâie, le gâdilă, apoi se strecoară prin mijloc. Dar se opreşte acolo, unde se despart cele două rotunjimi. De câte ori n-a privit punctul acela… În vis!

Gloria îi scoate sexul lui Ricky din slip şi ţinându-l în mână, şi-l reazemă de coapsa dreaptă. Mişcarea rotitoare a şoldurilor ei devine frenetică. Când pantalonii lui se lasă în jos, simte cu piciorul drept că slipul ei s-a umezit tot. Amestecul de mătase şi de sevă e exploziv. Ea îl mângâie, frecându-l tot mai tare de coapsa ei.

Un supliciu erotic pe care amândoi ar vrea să-l prelungească la infinit şi, în acelaşi timp, să-l întrerupă pentru tresărirea finală de plăcere.

De pe un iaht ancorat la câteva sute de metri se lansează trei salve de focuri de artificii. Care le luminează chipurile, în timp ce se privesc în ochii înceţoşaţi de dorinţă şi totodată speriaţi de explozii.

Este scânteia.

Gloria se desprinde de el, se depărtează puţin, abandonează sexul lui şi, cu mâna dreaptă, îşi dă jos slipul. Ridică un picior ca să se elibereze. Se sprijină de stâncă.

— Ia-mă, îi şopteşte în timp ce îl sărută. Ia-mă acum… cu forţă, dar încetişor! Să nu mă doară… te rog.

El îşi pliază uşor genunchii, bâjbâie, e gata să explodeze când simte cum s-a umezit sexul ei, cât e de dornic să se unească eu al lui. Se reţine. Când îşi îndreaptă la loc genunchii, Ricky e înăuntrul ei. Sexul Gloriei îl cuprinde pe al lui. Sunt una.

— Te rog… Încet…, spune ea. Aşa mă doare.

El încetineşte. Amândoi unduiesc încet, ca legănaţi de valurile moi ale mării.

Ea şi-a deschis acum coapsele. Le desface tot mai mult. Nu simte în spinare durerea provocată de stânca de care se reazemă.

Deodată, accelerează ritmul. Bazinul ei dă acum lovituri decise, sacadate, tot mai puternice. Nu mai sunt bariere între ei. Pare să încetinească o clipă, apoi dă o lovitură mai

violentă decât toate. Unghiile i se înfig în umărul lui. Ca să nu urle, Gloria îi înfige dinţii în ceafă. Într-un spasm.

El reduce iarăşi ritmul, aproape mângâindu-i interiorul sexului cu sexul său. Ca să-i prelungească orgasmul, să-l ducă până la capăt şi să reia din nou. Şi ea începe iar. De acum i s-a abandonat în braţe. Încet, prinde din nou puteri. Îşi reia mişcarea ondulatorie, mai întâi încet, apoi tot mai vioi şi brutal. Atunci când mişcările ei îşi intensifică ritmul şi puterea…

— Acum şi tu… cu mine… te rog… cu mine… cu mine…

Pe acest ultim „cu mine” explodează plăcerea amândurora.

El o inundă şi în timp ce se revarsă în sexul ei, îşi continuă mişcarea frenetică. Sunt înnebuniţi amândoi. Ricky continuă. Gloria şi-a lipit iar gura de gâtul lui, ca să nu strige. El simte că îi explodează creierul; ea geme, gâfâie, se zbate. Pare că suferă. O ultimă lovitură disperată de bazin şi, pentru a treia oară, ea îi înfige dinţii în gât. Şi îl îmbrăţişează. Strângându-l foarte tare. În timp ce el face la fel. Rămân aşa câteva secunde.

Strângându-se în braţe şi sărutându-se. În tăcere. N-au nevoie să-şi spună nimic. Şi-au spus deja şi îşi spun totul unul altuia. Se mângâie cu obrajii, se sărută cu nasul. Şi cu toată gura.

Continuând astfel, nu fără dificultate, se eliberează de haine. Rămân complet goi. Acum se mângâie cu tot trupul, strângându-se şi mai tare în braţe.

El iese din ea. Încetişor, cu blândeţe. Lăsându-i o dâră alunecoasă pe partea interioară a coapsei. Ea se desprinde, se atinge, îşi duce degetul ud la gură, privindu-l în ochi. Repetă gestul de două, trei, patru ori, apoi îngenunchează înaintea lui, îl sărută şi îşi trece de mai multe ori obrajii peste arma lui de război.

Pauza e scurtă. Când Gloria îl simte din nou viguros, se ridică, îl îmbrăţişează şi începe din nou să-l mângâie. Apoi, ca într-un balet, rolurile se inversează. El e rezemat de stâncă, ea îşi aşează bazinul peste al lui.

— Mai vreau… tot…, îi spune.

Şi se întoarce. Acum îl mângâie cu posteriorul. Îl prinde cu braţele, pe la spate, şi continuă să-l aţâţe cu mişcarea ei lascivă. El îi mângâie fesele. Ar vrea să i le deschidă, s-o pătrundă, dar n-o face. Se reazemă doar, depărtându-le. Amânând plăcerea sublimă.

Gloria se apropie de zidul care îi fereşte să nu cadă în, apa mării. E un zid scund. Ea se sprijină în coate, îşi arcuieşte spinarea şi depărtează picioarele. Le depărtează în mod obscen şi totuşi nu e obscenă. E o ofertă. Oferta supremă. El îngenunchează lângă ea şi începe s-o sărute peste tot. Îi deschide cu mâna fesele. Se afundă acolo. O gâdilă cu nasul, cu limba. Şi o simte cum se înmoaie, cum se relaxează după tensiunea iniţială. Se deschide. Se oferă.

În timp ce un vânticel de primăvară mângâie sânii şi sexul Gloriei, Ricky se ridică şi o pătrunde. O clipă de rezistenţă, un mic strigăt de durere. El se opreşte, mişcându-se cu toată blândeţea. Pe măsură ce ea cedează, avansează şi el. Intră înăuntru. Şi continuă s-o pătrundă cu blândeţe. Cu ochii pe jumătate închişi, nici măcar nu observă că luna se răsfrânge pe trupul ei de culoarea ambrei şi că dedesubt valurile se sparg de stânci. Încetişor ca o şoaptă.

Continuă s-o pătrundă încet, avansând cu blândeţe.

Deodată ea începe să se mişte, îşi iuţeşte mişcările. Cu furie, aproape strigând, îi spune:

— Da, acum... toată... toată... toată... până la capăt... hai!

Îl cuprind şi pe el frenezia şi furia. Ea lansează un urlet. Modulat. De durere. De plăcere. De eliberare. Ca şi cum ar fi ieşit în fine dintr-un coşmar.

Strigătul ei sfâşie tăcerea de nepătruns a nopţii. Se împleteşte cu strigătul lui şi ajung împreună la stele.

O oră mai târziu, în vila lui Joe

— Papà, dorm în oraş noaptea asta.

Telefonul Gloriei e rapid, decis, dar plin de blândeţe.

Joe înţelege. E fericit. Şi hotărăşte că a sosit momentul să acţioneze. Când pune receptorul jos, Linda îi aruncă o privire întrebătoare. E o seară grea pentru ea. Pentru prima oară se vede exclusă de la „petrecerea de după cină”.

— A spus că nu vine acasă în noaptea asta, îi spune Joe.

Linda a înţeles. Fără să zică o vorbă, se duce la ea în cameră şi îşi face valizele.

Joe rămâne singur să privească marea. E superbă noaptea, eu luna care se oglindeşte în golf. Cât îl emoţionează scânteierea valurilor! Şi „fetiţa” lui care, pentru prima oară, nu vine acasă. Şi prietena ei, Linda, care se pregăteşte să-i părăsească.

Nu poate decât să aştepte zorii aşezat acolo pe verandă, privind cerul, soarele care răsare. O nouă zi. Nu, prima zi a unei noi vieţi. De câte ori n-a murit şi n-a renăscut până acum! De data asta însă ziua se anunţă roz, va fi o zi frumoasă. Poate cineva, acolo sus, a înţeles că şi-a ispăşit toate păcatele. Că e un alt om.

Face un salt cu patruzeci de ani înapoi. Revede împrejurările când-a ucis prima dată. La rece. Fără să ştie de ce. Fără să-şi cunoască victima. Fără să se întrebe despre consecinţele gestului său. Ca un automat, ca un barbar. Şi toate celelalte dăţi când a făcut la fel, rece, detaşat, ca şi cum nu el apăsa pe trăgaci. Câte vieţi a retezat! Câte familii a distrus! Îi vine să plângă.

Cum ar fi fost viaţa lui dacă, odată intrat în atelierul acela, în loc să tragă, ar fi azvârlit pistolul şi ar fi luat-o la fugă? Poate că fiica lui… poate că soţia lui… poate că toată existenţa… poate. Atâţia „poate” fără rost. De acum, asta a fost. E inutil să te întorci la amintiri. Important e să închei

bine viaţa asta greşită. Şi el ştie cum să facă. A hotărât ce trebuie să facă. Nimic nu-l mai poate opri.

Adoarme în timp ce se gândeşte la toate astea.

Aproape la aceeaşi oră, în apartamentul lui Ricky

În timp ce Gloria se duce la baie să se demachieze, Ricky destupă o sticlă de şampanie. E fericit. Noaptea aceea extraordinară trebuie sărbătorită cum se cuvine. Zboară dopul şampaniei „Cristal”. Pocnetul îl surprinde gândindu-se la ceea ce s-a petrecut adineauri la far. Da, fiindcă e foarte ciudat. Are ceva misterios. Ca şi povestea lor.

Se cunosc de vreo trei săptămâni, mai precis din ziua de opt mai şi au făcut dragoste imediat. Însă totdeauna în trei: ei doi şi o prietenă. Sau, mai bine zis, ea şi prietena ei Linda. Cu el ca *opţional*.

Povestea, amuzantă şi intrigantă, începuse întâmplător, pe terasa hotelului Carlton, locul unde se întâlneau pe Croisette cei din lumea spectacolului şi personajele V.I.P. ale lumii mondene, în perioada ultimului festival de la Cannes. Cel inaugurat de atât de contestatul şi aducătorul de miliarde film „Basic instinct” regizat de olandezul Paul Verhoeven şi interpretat de Michael Douglas şi de frumoasele şi „toridele” Sharon Stone şi Leilani Sarelle. Un film poliţist în care un trio de protagonişti defilează pe ecran în toate tipurile de prestaţii erotice (sex oral, lesbian, anal, dezlănţuit, cerebral, uneori chiar tradiţional – înţelegeţi, nu?), ocupând astfel inevitabilele şi necesarele pauze de odihnă pentru a putea din nou inunda scena cu altă baie de sânge.

La ora aperitivului Ricky se afla acolo, la vânătoare de dive şi de celebrităţi. Care urmau să coboare mult mai târziu. Câteva personaje matinale se găseau însă totdeauna. Ca şi destule „stele în devenire” în căutare de publicitate. Iar el, fotografiindu-le, umplea „golurile de producţie”. Era de ajuns ca o „steluţă” să facă baie goală sau pur şi simplu să ofere privirilor un splendid *topless* ca să-i „facă ziua”. Din punct de vedere economic*

La asta se gândea Ricky în momentul când două fete superbe se aşezaseră la masa lui. „Două fete omogenizate şi sănătoase tun”, îşi spusese. „Probabil actriţe în căutare de publicitate”. Una blondă, una şatenă închis. O combinaţie cu efecte sigure.

Blonda, cea mai dulce dintre cele două (el o botezase pe loc „Lapte şi miere”, L&M) îl întrebase înainte să se aşeze:

— Vă deranjăm?

— Să mă deranjaţi? De-o viaţă întreagă visez să fiu „deranjat” de două fete ca voi.

Cele două zâmbiseră, având un aer semi-amuzat spre total plictisit. Şi nu-şi ieşiseră din aerul plictisit nici când un grup de tineri le gratificase cu priviri şi complimente verbale cât se poate de expresive.

O clipă, Ricky avusese impresia că trăieşte ca figurant o situaţie absolut „californiană”; că practică ceea ce americanii numesc „*people watching*” adică statul într-un loc anume, nu fiindcă s-ar distra sau ar munci, ci doar ca să „privească şi să fie priviţi.”

Cam cum ar fi să stai la „Java” sau la „Caffelatte”, la „Joe” sau la „Cafe Mocha”, localuri la modă din Los Angeles şi să-ţi sorbi cafeaua în vreme ce la mesele din jur se expun Kim Basinger, Harrison Ford, Madonna, Sylvester Stallone, Julia Roberts, Jodie Foster…

Scoţându-şi aparatul de fotografiat din teacă, Ricky îşi întrebase splendidele tovarăşe de masă:

— Faceţi cinema? dându-le clar să înţeleagă că el, cu Laica aceea, putea să facă mult pentru ele.

Îl priviseră cu dezgust.

— Pe noi nu ne interesează absolut deloc cinematograful, îi răspunsese blonda, cea care îi atrăgea mai mult atenţia. Stăm în zonă şi ne place să cutreierăm pe Coastă. Nimic mai mult.

— În zonă… unde?

— La Cap Ferrat.

— Poftim coincidenţă! Şi eu locuiesc la Cap Ferrat. Şi totuşi, nu ne-am întâlnit niciodată…

— Se întâmplă, ce să-i faci, adăugase bruneta, pe un ton care vroia să zică „Şi ce ne pasă nouă? Gata cu trăncăneala. Lasă-ne să bem ceva în linişte”.

Blonda nu fusese de aceeaşi părere.

— Unde la Cap Ferrat? întrebase.

Aşa fusese spartă gheaţa. Se tăcuseră prezentările. Blonda se numea Gloria, bruneta Linda. Comandaseră de băut ca să serbeze întâlnirea. Apoi, plecând de la Carlton şi traversând La Croisette, ajunseseră pe plajă, ca să ia o gustare rapidă pe bază de peşte şi legume.

Ricky surâde gândindu-se la ziua aceea, şi mai ales, la cele care i-au urmat. Acum Gloria a dat drumul la duş. Aude apa curgând. Îşi imaginează scena. Se scoală din fotoliu şi face un salt de bucurie. Totdeauna ţopăie când e bucuros. Cu braţele ridicate şi cu pumnii strânşi. Şi, cine ştie de ce, îndemnându-se cu un „hai Ricky”, „hai, tu Ricky!? „bravo Ricky”, chiar şi când nu e nevoie. Un gest care aduce noroc, care îi încarcă bateriile.

Toarnă şampania în două cupe şi intră în baie. Gloria e sub duş. Frumoasă, să faci infarct, nu altceva. Se apropie de ea. Ea îl priveşte, îi surâde, continuând să se lase mângâiată de duş. Ia paharul pe care i-l întinde Ricky. Intră şi el sub duş. Îmbrăcat. Ridică amândoi paharele. Sună telefonul.

— Fir-ar să fie, exclamă Ricky.

— Lasă-l să sune, îi spune Gloria, sărutându-l.

Când iese din baie, Ricky se întreabă cine putea să-l caute la ora aceea. Trece în revistă posibilităţile. Lista ar fi lungă. Renunţă. Telefonul sună din nou. Ricky răspunde. Tăcere la celălalt capăt. Ricky îşi îndeamnă misteriosul

interlocutor să vorbească. Tăcerea continuă. Ricky închide. „Cine o fi fost?” se întreabă. „Cu siguranţă, nimeni dintre cunoscuţi. Atunci cine?”

Adresează şi mării întrebarea, ieşind pe balcon. Dincolo de promontoriu e Nisa, la circa treizeci de kilometri după Cannes. Seara răcoroasă cu aer înţepător, bogată cum a fost în lovituri de scenă, se pretează la un *travelling* al amintirilor. Şi Ricky se întoarce acolo, pe plaja de la Cannes, la masă cu Gloria şi Linda. Le făcuse să râdă mult cu istorioare din viaţa lui de reporter. Când s-au ridicat să plece de la restaurant păreau un trio de vechi prieteni; el la mijloc, ţinându-le de mijloc pe Gloria şi Linda.

— Eşti simpatic, să ştii, îi şoptise la ureche Gloria, care se plasase în stânga lui.

Apoi adăugase cu voce tare:

— Mi-a venit o idee: de ce să nu petrecem împreună viitoarele 24 de ore? Ce zici, Linda? N-ar fi bine să ne aiurim un pic pe Coastă?

— Sigur că da, răspunsese Linda. Toate astea mă fascinează şi mă intrigă al naibii. În sfârşit un bărbat care se bazează pe veselie ca să cucerească femeile!

Cele 24 de ore se făcuseră 48, apoi 96, apoi 120. Colindaseră pe toată Coasta de Azur în strigăte de „Trăiască viaţa! Suntem frumoşi, tineri şi fericiţi! Trăiască viaţa!” Mereu împreună. Apariţiile lui Ricky la festivalul filmului se făceau pe zi ce trece mai fulgerătoare.

Ricky îşi toarnă încă o cupă de şampanie. Dar e distrat, se gândeşte la altceva. Ca atunci la Saint Tropez când, fascinat de ochii Gloriei, nu băgase de seamă că îi turna şampanie pe pantalonii cei albi. „Ce faci?” zisese ea atunci, surâzând amuzată. Iar el, pentru prima oară în viaţa lui, se simţea încurcat. Îl răpiseră ochii ei, în care se scufundase ca şi puţin mai înainte, când se opriseră în dreptul Stâncilor Roşii, pe drumul care duce la Saint Tropez, şi hotărâseră să facă dragoste în maşină. Toţi trei. Şi fusese minunat. Ca întotdeauna, de altfel.

Petrecuseră săptămâni de vis făcând dragoste în locurile cele mai neobişnuite: noaptea, prin bărcile abandonate în

micul port de la Cap Ferrat, ziua în pădurile de la Mougins, pe colinele de lângă Cannes, prin camerele hotelurilor miniaturale dar cochete ce se întâlneau când urcai spre Saint Paul de Vence. Dar şi ziua, în garajul unui hotel din Nisa şi în miez de noapte într-o popicărie ascunsă printre copaci la Le Cannet. De fiecare dată, minunat.

Dar era fantastic de plăcut şi când urcau pe colină în căutarea unei *trattoria* unde să guste aromata bucătărie provensală (ce deliciu erau specialităţile de la „Grand' Mère", bijuteria medievalului Tourrette!), sau când se aruncau, pe plaja de la Golfe-Juan, asupra vestitei „bouillabaisse" de la Tétou. Sau când se opreau îmbrăţişaţi în faţa tarabelor din pieţele de la Nisa şi Cap d'Antibes.

Era excitant şi când se fugăreau cântând pe cheiurile portului din Beaulieu sau pe „les remparts" de la Antibes, înainte de a ajunge la Chateau Grimaldi, de la ale cărui ferestre de deasupra mării îşi trăsese Pablo Picasso inspiraţia pentru faimoasele sale creaţii. La fel de fericiţi erau când aşteptau apusul soarelui la „Senequier", aşezaţi în fotoliile „de regizor" din prelată roşie la o palmă distanţă de iahturile ce se legănau în portul Saint Tropez.

Lui Ricky i se părea că trăieşte un basm. Şi cum în toate poveştile există totdeauna ceva care împiedică, o vreme, fericirea protagonistului, un cui se strecurase în mintea lui Ricky.

Aplecat deasupra mării, îşi aminteşte încă o dată de câte ori se întrebase care să fie explicaţia comportamentului Gloriei. Să o sărute, să o mângâie, da, şi cât de mult, dar s-o pătrundă, nu. În jocurile lor amoroase în trei îşi strângea picioarele, se apăra cu mâinile şi zicea, gata să izbucnească în lacrimi:

— Nu, nu vreau!

Apoi arunca o privire imploratoare prietenei. Linda se apropia atunci de Ricky şi îi şoptea la ureche:

— Vino la mine!

Atunci Gloria se întorcea în partea cealaltă şi se punea pe plâns. Plângea tot timpul cât făceau ei dragoste.

De câte ori n-o întrebase Ricky care e motivul refuzului ei.

— Nu ştiu, nu ştiu de ce, îi răspundea. E prima oară când simt că doresc aşa de mult un bărbat... aştept cu nerăbdare spasmodică să ne vedem, dar pe urmă, când încerci să mă pătrunzi, mă cuprinde frica, groaza. Şi când vă văd pe Linda şi pe tine făcând dragoste mi se pare că îmi pierd minţile. Mă înfurii, aş vrea să te smulg din braţele ei, să-i iau locul, să fac dragoste la nesfârşit, dar ceva mă blochează. Mă paralizează.

Aşa continuaseră lucrurile până în seara aceea.

— Pe urma ce s-a întâmplat? se întreabă Ricky cu voce tare.

N-a băgat de seamă că Gloria se află în spatele lui. O simte cum îi acoperă ochii cu mâinile şi îi aude vocea zicând:

— Un bănuţ pentru gândurile tale!

Se întoarce. Gloria e superbă. Are un prosop înnodat în jurul taliei. Se sărută. Fac doi paşi şi se prăbuşesc pe covor.

Cap Ferrat miercuri 27 mai ora 11

Soneria telefonului răsună pe neaşteptate în capul lui Ricky care visează, ţinând-o pe Gloria în braţe, şi nu răspunde. Soneria continuă să-i izbească din toate părţile cutia craniană.

„Nu se lasă”, îşi spune. Înjurând, ridică receptorul şi fără să aştepte să afle cine îl caută, zbiară:

— Nu sunt acasă, sunaţi mai târziu şi închide.

Nici nu se întoarce bine în braţele Gloriei. Iar telefonul.

— Ce naiba vrei de la mine? îi spune necunoscutului, fără să-i lase timp să vorbească.

Drept singur răspuns aude un „*Hello, boy*”. La celălalt capăt al firului e o voce de bărbat, răguşită, neplăcută, iritantă. O voce prefăcută.

— *Hello, boy*. Ascultă!

Ricky se uită pe fereastra deschisă dinspre mare, în timp ce se lasă învăluit de briza primăverii târzii de pe Coasta de Azur. Golfuleţul de la Villefranche, unul din cele mai frumoase din lume, se întinde la picioarele lui. La câţiva metri mai jos.

— Cine îmi strică ziua? îşi întreabă misteriosul interlocutor. Şi fără să aştepte răspunsul, adaugă: Tare te-aş mai trimite la dracu’ pisălogule!

— Ai face o greşeală, o mare greşeală. Scoală-te şi ascultă ce-ţi spun.

Vocea devine poruncitoare.

— Du-te la naiba, îi răspunde Ricky, oricine ai fi! Nu găseai pe cine să pisălogeşti de dimineaţă?

Dar glasul îi e resemnat.

— A trecut de 11, băiete, şi n-am greşit deloc numărul. Chiar cu tine vreau să vorbesc.

— Şi cu cine am plăcerea? zice Ricky pe un ton ironic.

— Nu-i nevoie să ştii. Ajunge să ştii că n-am greşit numărul.

— Asta da, satisfacţie!

— Bine zis. Şi să nu-ţi mai vină şi alte satisfacţii de telefonul ăsta.

Ricky emite un fluierat ironic. Gloria se răsuceşte pe o parte şi îl întreabă somnoroasă:

— Cine sună la ora asta? Abia s-a făcut ziuă!

— N-ai vrea să afli totul despre „Filiera Falcone”?

Dispar pe loc oboseala, somnul şi iritarea. Ricky ciuleşte urechile.

— Am înţeles bine? Ai zis „Filiera Falcone”?

— Ai înţeles bine. Vorbesc despre moartea judecătorului Falcone.

— Şi ce ştii, mă rog, despre asta? Bâjbâie cu toţii şi tu vii să-mi spui că ştii…

— Totul. E adevărat că îţi vorbesc despre o „filieră”, adică despre un plan strategic, nu de o simplă lichidare.

— Spune-i şi simplă lichidare... Cum ai spus că te numeşti? întreabă Ricky pe un ton plictisit prefăcându-se total detaşat.

— *Hello, boy*, nu face pe deşteptul. Ce zici, lăsăm mofturile şi discutăm serios?

Ricky e de acord.

— Bine atunci.

Vocea răguşită şi gravă trădează oboseala. Greutatea de a articula, chiar dacă încearcă s-o disimuleze. Are chiar o tresărire de comandă:

— Vorbim în curând. *Bye-bye, boy!*

Şi întrerupe comunicaţia.

Ricky rămâne împietrit. Gloria îl întreabă din nou:

— Cine e la telefon?

— Un mitoman, ca de obicei! Răspunde Ricky. Şi trânteşte jos receptorul. L-ar omorî! Să-l scoale, să-i lanseze o momeală ispititoare şi pe urmă să-l lase cu buzele umflate şi mort de curiozitate. „Lua-te-ar dracu’!” îi strigă în gând.

Gloria s-a trezit. Îi mângâie sexul, i-l sărută. Cu o intensitate extraordinară. Ricky e în pragul leşinului. Gâfâie, transpiră, horcăie. Îl dor ochii de cât de tare îi strânge. Creierul îi e ca o explozie de schije înnebunite. Sufletul dă să-i iasă din trup. Se arcuieşte pe spate ca unul care îşi dă ultima suflare. Explodează. Sufletul i se înalţă, tot mai sus...

Ricky îi ridică Gloriei capul, o priveşte intens în ochi şi o sărută. Apoi se desprinde de ea şi o aplaudă. Îndelung. Extaziat. Aplauze ca pentru marii artişti după o reprezentaţie superlativă. Iar ea a fost o mare artistă a iubirii.

Şi-a adus acasă un maldăr imens de ziare din toate ţările. Aşezat în fotoliu, Ricky le răsfoieşte cu înverşunată curiozitate. Uciderea judecătorului Falcone rezistă încă pe prima pagină. Ştirile dau năvală. La câteva ore după ce a

fost ales, noul preşedinte al Republicii Italiene, Oscar Luigi Scalfaro, mai înainte de a depune jurământul, s-a dus la Palermo să se roage la mormintele lui Falcone, soţiei sale şi ale celor trei agenţi din escortă. Locuitorii oraşului i-au rezervat aplauze călduroase. Cercetările continuă.

S-a descoperit că o fotocelulă a dezlănţuit infernul. A acţionat cu o marjă de ordinul miimilor de secundă. O precizie extraordinară, dacă avem în vedere că o maşină ca cea a lui Falcone, rulând cu o viteză de 130–160 km la oră, parcurge într-o secundă 36–44 metri.

Experţii analizează sincronizarea.

Reacţia ucigaşilor după ce au văzut maşinile care sosesc? Cel mult 200–300 de miimi de secundă. Cât ai clipi.

Dispozitivul de comandă-radio, cu siguranţă prevăzut cu un circuit selectiv codificat cu două sau trei „tonuri”, pentru a se evita interferenţele şi exploziile accidentale, a avut nevoie de 70–100 de miimi de secundă ca să intre în acţiune. La acestea se mai adaugă 1–2 miimi de secundă până se branşează circuitul electric şi 10–20 de miimi de secundă (depinde de explozibil) până ce forţa exploziei aruncă în aer pământul care acoperă mina. În total, o jumătate de secundă, cu un *killer* perfect ca un automat. Aproape imposibil.

Investigatorii aleg atunci altă cale. Noua ipoteză e că ucigaşul a activat o comandă-radio când a văzut cortegiul lui Falcone la circa 200–300 de metri, dar că explozia a fost provocată de o fotocelulă dispusă în apropierea locului unde se afla ascunsă încărcătura. Fotocelulă care a declanşat capcana ucigaşă în momentul trecerii automobilului.

Echipa de comando care a acţionat trebuie să se fi compus din tehnicieni de înaltă specializare.

În privinţa explozibilului folosit însă, nici o dificultate pentru a-l repera. Material civil, utilizat pentru demolări (ne aflăm tot pe terenul ipotezelor), se comercializează pe scară largă în Italia unde se consumă 20 000 tone anual. Mai mult. Sicilia, Toscana şi Sardinia se pot lăuda cu o bogată piaţă clandestină.

Ricky e cufundat în lectură când Gloria îşi face din nou apariţia.

— Am fost până acasă. Trebuia să mă schimb. Nu îmi place să umblu dezordonată.

Îl sărută pe vârful nasului. El îi mângâie o coapsă.

— Ce drăguţ e apartamentul tău! îi spune ea, uitându-se împrejur. Se vede că îţi plac femeile şi caii. Nu-i tablou sau sculptură care să înfăţişeze altceva. Planturoase, doamnele astea! conchide cu un pic de resentiment.

— Eşti geloasă? Nici cu tine nu mi-e ruşine în materie de forme!

— Geloasă, pe nişte dame de teracotă?

— Teracotă patinată, o corectează Ricky.

— Zi-i cum vrei, teracotă patinată sau bronz aurit... Haida de!... De femei în carne şi oase, însă, de acum înainte să ştii că sunt!

Se apropie de un perete dominat de un tablou imens în care o vikingă nudă călăreşte pe un bidiviu andaluz, în mijlocul unei păduri. Animalul, pe spatele căruia frumoasa stă tolănită lasciv, rămâne nemişcat în timp ce ea îl mângâie tandru pe gât şi îl sărută. Se uită la semnătură.

— Gino Marchesi, spune. Nu-l cunosc.

— E italian. Un artist de mare talent, răspunde Ricky.

Gloria i se aşează pe genunchi.

— Am înţeles, vrei să termin cu cititul, îi spune Ricky.

— Nu, nu, vezi-ţi de citit. Stau şi eu aici, atâta tot. Sau, ştii ceva, citeşte cu glas tare: îmi place să aflu ce anume te interesează.

— Mai urmăresc şi acum cazul Falcone: Dinspre Moscova se iveşte o pistă rusească. „Izvestia” scrie pe prima pagină că „ar putea exista o anumită legătură” între masacrul de la Palermo şi afacerile interne ruse. Afirmă că Falcone era aşteptat la Kremlin „în ultimele zile ale lui mai şi în primele zile ale lunii iunie” pentru a-şi continua „ancheta asupra activităţii financiare a PCUS”, adică a Partidului Comunist sovietic, care ar fi „alimentat” clandestin partidele comuniste occidentale, toate sau aproape toate. Inclusiv pe cel italian. „Aceşti bani” – susţin autorii articolului – „nu

rămâneau în buzunarele funcţionarilor locali ai partidului, ci erau investiţi în activităţi economice”. Pentru a conchide că, dat fiind afluxul de fonduri care circulă dintotdeauna în jurul partidelor din Italia, „nu este exclus ca banii să fi ajuns în structurile subterane” după ce au trecut prin tranzacţiile ilegale cu aur, care înfloresc pe teritoriul CSI, adică al fostei URSS, şi cu mărfuri de contrabandă de tot felul.

— Ce plictiseală şi cu Mafia asta! Nu mai există ceva de care să nu fie învinovăţită. Mai rămâne să scrie ziarele că la auzul cuvintelor „Cosa Nostra”, câteva cucoane au avortat! exclamă. Gloria. Şi adaugă: Ce-mi propune domnul pentru astăzi?

— Dacă mă laşi să-mi termin de citit ziarele, îţi fac un cadou frumos. Nu frumos, superb. O surpriză.

— Îmi plac surprizele. Te las să citeşti: mă duc să fac patul. Şi să iau statuetele alea de pe comodă!

Ricky surâde. Îi atrag atenţia două ştiri de la Londra, legate de asasinarea lui Falcone. Prima e lansată de „Daily Mail”. Popularul ziar comentează în pagina întâi voiajul reginei Elisabeta în Italia, afirmându-şi îngrijorarea în legătură cu faptul că „familia regală va trece peste craterul provocat de bomba Mafiei” pentru a ajunge pe „Britannia” – iahtul curţii – după ce va sosi la aeroportul din Punta Raisi şi va vizita (într-o oră!) „însângeratul şi lipsitul de siguranţă” oraş Palermo.

A doua e un comentariu al seriosului ziar „Daily Telegraph” care descrie cu îngrijorare Italia ca pe o ţară infectată, prezentând pericolul de contaminare a partenerilor săi din Comunitatea Europeană. Acest lucru ar trebui „să-i pună pe gânduri” pe aliaţi, căci, în Europa fără frontiere de la Maastricht, tentaculele caracatiţei se vor ramifica cu şi mai mare uşurinţă.

Din dormitor îi ajunge la urechi un zgomot surd dar elocvent: o statuetă de teracotă s-a făcut ţăndări.

— Vezi ce fragile sunt damele tale! zise Gloria, întorcându-se surâzătoare în camera de zi. Şi câte secrete ascund!

— Secrete? Ricky e surprins.

— Avea un bileţel înăuntru.

I-l dă. Ricky îl citeşte. Rămâne înlemnit. Pe bilet scrie: „Am să te ajut să-i dai în gât pe şefii filierei Falcone”. Nu mai pricepe nimic. Cineva a pătruns pe furiş la el în casă şi i-a strecurat un bilet în statueta de pe comodă. Cineva trimis de „gâtlej gros”, cum îi vine să boteze glasul necunoscut care l-a trezit azi-dimineaţă. Dacă Gloria n-ar fi spart figurina cu sâni impunători, el n-ar fi putut să citească niciodată biletul.

Ricky îi observă mişcările Gloriei. Sunt fireşti. Şi totuşi, iată o împrejurare cu iz de mister. Să fi spart Gloria statueta doar ca să simuleze găsirea bileţelului? Câte lucruri i s-au întâmplat în câteva ceasuri! Ea îi cedează pe neaşteptate; intră în viaţa lui, prin telefon, GGR, adică „gâtlej gros răguşit”; Gloria sparge întâmplător o statuetă şi, ce să vezi, acolo e un bileţel care întăreşte ce-i spusese GGR adineauri.

— Papà a întrebat dacă vii astă seară la noi la cină.

Gloria îi întrerupe (intenţionat?) firul gândurilor.

— Da, mulţumesc, dacă o să aveţi amabilitatea să mă aşteptaţi. Trebuie să fiu la trei la Saint Tropez. Umblu după Brigitte Bardot. Mi-a suflat cineva un pont.

— Cum adică, „umbli” după Brigitte Bardot?

— Adică mă ţin după ea, o urmăresc ca s-o surprind. E posibil ca o femeie cum e ea, care a iubit atâta şi e încă foarte frumoasă, să poată trăi fără nimeni alături, înconjurată numai de animale? Mi s-a spus că îşi mai face câte „o poftă” din când în când. Gândeşte-te şi tu ce bine ar fi dacă aş descoperi că e adevărat!

— Frumoasă meserie să-i spionezi pe alţii!

— E o meserie ca oricare alta. Ba se poate şi mai rău. Ia gândeşte-te la cine fură, omoară, vinde droguri... Eu, în fond, ce fac? Să luăm cazul Brigittei Bardot. Dacă aş surprinde-o îmbrăţişând vreun tânăr vânjos, le-aş consola şi le-aş face să viseze pe cititoarele de vârsta ei care, văzând fotografiile, ar mai putea spera să aibă parte de o nouă şi înflăcărată poveste de iubire.

Gloria se strâmbă la el.

— Ciao, reporter cinic – îi spune, luându-şi geanta şi îndreptându-se spre uşă.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, se întoarce înapoi, îl sărută („fără să fie transportată”, i se pare lui) şi pleacă. Iar Ricky se surprinde întrebându-se: cine e oare cu adevărat Gloria? E vreo legătură între ea şi „GGR”? De ce oare, după extazul amorului, nu s-a mai simţit în siguranţă alături de ea? Sau e doar o impresie, un castel de nisip pe care îl înalţă el din cauza lecturilor de romane poliţiste şi a oboselii acumulate în acele trei săptămâni de frenezie?

La ora 20.30, Ricky sună la sonerie acasă la Gloria, în „vila misterului”, cum i-a spus totdeauna văzându-o părăsită şi nelocuită: niciodată nu se vedea aici nici un semn de viaţă. Chiar şi acum, când Gloria şi tatăl ei locuiesc aici, pare abandonată. Parcul e neîngrijit. Nu există personal de serviciu permanent. Cu toate că e o casă încăpătoare.

Sună din nou. „Poate n-au auzit soneria”, îşi zice Ricky. A întârziat. Îl aşteptau de la ora 20. Ca să-l ierte – un buchet de trandafiri pentru ea, în mâna dreaptă, şi în stânga o sticlă de Armagnac (ce coniac extrafin!) pentru papà.

Îl aşteaptă o seară jenantă. Vor vorbi oare despre faptul că Gloria a dormit la el? Şi ce atitudine va adopta Linda, exclusă pentru prima oara de la jocurile erotice?

I se pare că îl urmăresc din penumbră ochii cuiva care îl studiază şi îi spionează mişcările. Când se deschide poarta, tresare violent. Face un salt înapoi, înspăimântat.

— Ce-i, Ricky? îl întreabă Gloria ieşindu-i în întâmpinare. Arăţi de parcă ai fi văzut un monstru! Nu cred că asta sunt. Şi pe urmă de la un îndrăgostit mă aşteptam…

El nu-i lăsă timp să termine fraza. O sărută. Şi în timp ce trec prin grădină, îi spune:

— Citesc prea multe romane poliţiste. Închipuie-ţi, mi se părea că un câine oribil se uită fix la mine.

Tatăl Gloriei e aşezat în fotoliu şi se uită la mare. Camera lui e invadată toată de o mare orchestră care cântă „Rapsodia albastră” a lui George Gershwin. Notele îl

învăluie pe Ricky ca într-un cocon de mătase. Omul pare absent. Ricky are un moment de nehotărâre.

Îl scoate din încurcătură Gloria, care îşi bate tatăl pe umăr. Joe se întoarce. Are privirea înceţoşată. „Poate că visa”, se gândeşte Ricky. „Sau poate dormea”. Omul are un acces de tuse.

— Cum a mers urmărirea? A căzut în plasă? îl întreabă Joe, ridicându-se din fotoliu.

Un limbaj neobişnuit. E ceva nefiresc, ceva forţat în vorbele sale. Ricky nu-şi dă seama de ce, dar se simte stingherit. O caută cu privirea pe Linda. Ar putea să fie un colac de salvare. Gloria îi citeşte gândurile:

— Linda a plecat. Avea nişte treburi. Stă câteva zile. Ia loc, e gata masa.

Aşezându-se, Ricky trage cu coada ochiului la ceea ce citeşte tatăl Gloriei: e prima pagină a unui cotidian de seară. O domină o fotografie a unui bărbat care plânge pe sicriul lui Falcone. Titlul sună: „Borsellino: Lăsaţi-mă să investighez. Vreau să-i descopăr pe asasinii lui Giovanni Falcone”.

Nisa, vineri 29 mai, ora 12

Avocatul holbează ochii. Aproape că nu-i vine să creadă: 100 000 de dolari la el pe birou! N-au văzut asemenea sumă nici el, nici biroul în treizeci de ani de activitate comună.

— Şi pe cine ar trebui să omor pentru banii aceştia? îl întreabă pe misteriosul său interlocutor.

— Pe nimeni. Dacă aş avea nevoie să ucid pe cineva, m-aş descurca singur, nu credeţi? Dumneavoastră trebuie pur şi simplu să înmânaţi aceste cinci pachete la cinci colegi din tot atâtea oraşe diferite: Iată lista lor. În fiecare

pachet sunt instrucţiuni în legătură cu ceea ce le revine să facă. Fireşte, şi pentru ei un onorariu consistent şi anticipat. Cum este obiceiul meu. O recomandare: dumneavoastră şi colegii dumneavoastră să nu mă constrângeţi să vin să-mi iau banii înapoi. S-ar crea o situaţie extrem de neplăcută. Pentru dumneavoastră toţi, se înţelege.

— Când ar trebui să plec?

— Din punctul meu de vedere, pierdeţi deja timpul.

Cap Ferrat sâmbătă 6 iunie, seara târziu

Două enorme genţi de voiaj zboară, de la uşa de intrare a apartamentului, direct pe canapea, urmate de doi pantofi care, lansaţi cu mare precizie, planează pe covor la picioarele canapelei de trei persoane. Venind după genţi şi pantofi, Ricky care se trânteşte în primul fotoliu ce îi iese în cale. E obosit mort. Şederea la Paris l-a distrus. Aproape zece zile ca s-o vâneze pe o... Ce ţi-i şi cu prinţesele astea! Se distrează în stil mare. Iar el şi ceilalţi de felul lui se ţin după ele, le urmăresc zi şi noapte... ca să le iasă nişte fotografii în poziţii şi în situaţii... cu cât mai compromiţătoare, cu atât mai bine. A reuşit şi de data asta. Dar ce viaţă de câine!

Joia trecută, Gloria nici nu voia să audă să-l lase să plece.

— Mă şi laşi singură? îi spusese, îmbrăţişându-l pe aeroportul din Nisa. Ăsta e viitorul care mă aşteaptă?

Îl surprinsese cuvântul „viitor” în gura ei. Cine ştie de ce. Se gândise la ea de multe ori în timpul zilelor petrecute la Paris. Mai ales când, alternându-se cu Boris, un francez vesel şi de comitet, iubitor de femei frumoase şi de bucătărie bună, în tandem cu care vâna un *scoop* princiar, i se întâmplase să petreacă o noapte întreagă în maşină, cu

radioul şi cu luminile stinse, ca să nu poată fi nici văzut, nici auzit.

Viitorul. Un cuvânt care nu făcea parte din programele sale. Nu se văzuse niciodată nici căsătorit, nici devenit tată, nici bătrân. Viitorul. Când Gloria pronunţase vorba asta, fusese ca şi cum l-ar fi lovit cu o piatră. O piatră în cap. Dar în inimă? Nu prea ştia. Deoarece comportamentul Gloriei în ceasurile de dinaintea plecării lui îl lăsase perplex şi plin de îndoieli. Chiar şi participarea ei amoroasă i se părea încărcată de ambiguitate, cu toate că îl atrăgea al naibii.

De asta nu-i ceruse să vină să-l ia de la aeroport. Sigur, nu lăsase să treacă nici o zi fără să-i telefoneze de la Paris, însă…

În timp ce ascultă mesajele de pe automat, controlează corespondenţa. Lucruri pe care le face automat când se întoarce din călătorii. Apoi…

— Ajunge, Ricky! îşi spune singur. E cazul să-ţi iei un ceas numai pentru tine.

Asta înseamnă că se retrage în birou, scoate din teaca lui bandoneonul şi face să iasă din instrumentul acela extraordinar notele melancolice pe care i le dictează fantezia sa muzicală de moment. Apoi, când i se încălzesc degetele şi inima, atacă piesa supremă, o versiune foarte personală a cântecului *Imn iubirii*, lansat cu mulţi ani în urmă de regretata cântăreaţă franceză Edith Piaf. El n-a cunoscut-o şi nici n-a văzut-o pe scenă. Dar cântecele ei îl fac să-şi iasă din minţi. Îşi aminteşte fotografia în care ea apare minusculă pe scena de la Olympia, la Paris, porecla ei „vrăbiuţă”, viaţa ei tragică şi lipsită de noroc, amorurile ei – o revanşă asupra vieţii.

Cu bandoneonul Ricky îşi descarcă tensiunile. Simte că redevine stăpân pe sine, pe viaţa sa, pe sufletul său. Atacă un tango argentinian, imitându-l pe neuitatul Astor Piazzolla.

De obicei cântă cel puţin o oră, trecând de la starea de dizolvare a stres-ului la vis. Iar când visează… i se pare că zboară.

Sunetul telefonului îi frânge zborul. Automatul răspunde în locul lui. Nimic important, o invitaţie la un cocktail. Ce păcat, s-a destrămat vraja. Ricky strânge la piept bandoneonul, îl pune la loc în cutia lui şi îl închide în dulap.

S-o sune pe Gloria? „Nu, mai întâi trebuie să pun toate lucrurile în ordine”, se gândeşte Ricky. Căci ştie că dacă ea dă fuga la el, totul se amână pe a doua zi. E frumos, ce-i drept, dar… Deschide combina muzicală şi pune ultimul compact disc al impetuoasei Tina Turner.

Trece în camera de zi, ia una din valize şi se întoarce în birou. Desprinde o cheiţă minusculă de pe lanţul pe care îl poartă la gât şi deschide geanta de voiaj. Scoate din ea un teanc de ziare. Ziarele cumpărate cât a stat la Paris. Ici şi colo însemnate cu pixul. Înseamnă că sunt articole interesante care vor trebui decupate şi puse la arhivă. De data asta însă, pe lângă articolele însemnate cu pixul, care trebuie decupate, mai sunt şi altele cu fraze şi pasaje marcate cu verde, galben şi albastru. Sunt acelea care vorbesc despre asasinarea judecătorului Giovanni Falcone. O poveste care îl fascinează asemeni unei cărţi poliţiste.

A hotărât să strângă tot materialul cu putinţă fiindcă, de când GGR, „gâtlej gros răguşit”, şi-a făcut apariţia în viaţa lui, i s-a stârnit pofta să ancheteze cazul.

Apropo de GGR: ce-o fi cu el? Nu l-a mai chemat la telefon. La Paris nu l-a căutat. Cine ştie, poate că GGR nici nu există. A fost doar o farsă a unui petrecăreţ năstruşnic.

Privirea îi fuge, fără să-şi dea seama, spre peretele din faţa lui. Pe noptieră e o statuie, operă a lui Gino Marchesi. Care îl readuce pe pământ.

„Ba nu, GGR există! Nu e un glumeţ, n-a fost o farsă”, îşi spune amintindu-şi de statueta spartă de Gloria şi de bileţelul ascuns în ea. „Cine ştie dacă o să mai dea semne de viaţă?” Şi, astfel zicându-şi, începe să recitească ştirile privitoare la masacrul de la Capaci.

Poliţia supraveghează zi şi noapte, mormântul soţilor Falcone, întrucât există riscul să fie profanat, în semn de dispreţ.

Regina Elisabeta a Angliei nu numai că a trecut nevătămată pe la locul masacrului (vor fi, probabil, mulţumiţi cei de ia „Daily Mail” şi de la „Daily Telegraph”), dar a şi trecut din nou pe acolo, la întoarcerea din vizita oficială de trei zile în Malta, primind chiar un trandafir roşu din partea lui Domenico Lo Vasco, primarul oraşului Palermo, venit s-o întâmpine în port, împreună cu celelalte autorităţi locale.

În seara masacrului, când deţinuţii au aflat de la televizor de moartea lui Falcone, din cele şapte corpuri ale închisorii palermitane de la Ucciardone au răsunat aplauze şi mulţi au sărbătorit reuşita vendetei.

„Nu toţi s-au bucurat însă” ţine să sublinieze directoarea închisorii, Gandolfa Trabonella.

Cu mai mult de un an în urmă, un „pocăit” anunţase Comisiei parlamentare antimafia că se pregătea cu mare grijă un atentat împotriva lui Falcone.

Două ştiri colaterale, legate de Mafia, chiar dacă nu de asasinatului judecătorului Falcone, îi capturează atenţia.

Prima. În timp ce ieşea dintr-un supermagazin din apropiere de Frankfurt (Germania), a fost arestat Gaetano Puzzungaro, 23 ani, poreclit „musca” datorită firii sale taciturne, un periculos *killer* din localitatea Palma di Montechiaro (se pare că e afiliat la organizaţia locală a „cozilor turtite”, care acţionează în zona respectivă a Siciliei), suspectat de a fi fost unul din cei trei pistolari care, la 21 septembrie 1990, l-au ucis pe autostrada Caltanissetta-Agrigento pe judecătorul din Canicatti, Rosario Livatino. Dispărut din 14 aprilie, când reuşise să scape la Mannheim (tot în Germania) de arestare în cursul operaţiunii „Ghepardul”, Puzzungaro intră la închisoare pe urmele lui Domenico Pesce şi Paolo Amico, arestaţi în Germania în 1991, prietenii săi nedespărţiţi; acuzaţi ca şi el de uciderea lui Livatino.

— Ce de mafioţi arestaţi în Germania! comentează Ricky cu voce tare.

A doua. Mitraliere Kalaşnikov de fabricaţie sovietică (600 de lovituri pe minut), mitraliere uşoare Skorpion, puşti

pneumatice sosesc din Elveţia, întărind arsenalul organizaţiilor locale ale Mafiei, care a plătit pentru ele din cocaina şi heroina aduse din Turcia pe ruta balcanică.

Pe frontul cercetărilor de poliţie, o sumedenie de ştiri. După ce fac lista completă a obiectelor găsite în Croma lui Falcone (genţi, telefon portabil intact sub scaunul maşinii, agendă, discuri de *personal computer*, un teanc de transcrieri ale convorbirilor telefonice interceptate), anchetatorii lasă să transpire că Mafia a efectuat masacrul de la Capaci ca o veritabilă operaţiune militară.

Explozibilul folosit? Trotil amestecat cu gelatină, din cel care se găseşte în toate carierele de piatră; acelaşi explozibil care a fost folosit în atentatul de la Addaura, cu trei ani în urmă.

Cantitatea utilizată? 100 kg (şi nu 1 000, cum se crezuse din greşeală, în înfierbântarea momentului). Autorii? Un comando de specialişti, flancat de „cârtiţe” şi de „vedete”, cel puţin una din ele făcând serviciul pe aeroportul de la Punta Raisi, aeroport despre care se bănuieşte, de altfel, că ar fi controlat de Mafia.

Alte date concrete: încărcătura explozivă a fost activată la decolarea de pe aeroportul Ciampina din Roma, când s-a ştiut precis că soţii Falcone se află la bordul avionului, iar detonatorul trebuie să fi fost acţionat în intervalul dintre orele 16.40 şi 17.53. Sunt eliminate ipotezele că s-ar fi utilizat timere, dispozitive de programare anticipată: echipa de comando a recurs doar la o mică antenă, capabilă să recepteze semnalul unui dispozitiv de radiocomandă.

Un amănunt curios, care nu se ştie încă dacă ar trebui pus sau nu în legătură cu masacrul: în zona Capaci – Isola delle Femmine – Punta Raisi s-a manifestat un *black out* telefonic care a scos din funcţiune atât telefoanele din casele abonaţilor cât şi telefoanele celulare. Respectiv tăcere absolută pe toate liniile, după explozie.

O precizare cu privire la mucurile de ţigară găsite pe deal – în locul din care a fost acţionată telecomanda provocându-se explozia: sunt ţigări „Merit” format lung, cu conţinut scăzut de nicotină. În total patru pachete goale şi

şaizeci de mucuri, acestea urmând să fie examinate de „brigada ştiinţifică” pentru, a descoperi ADN-ul celui care a apăsat pe butonul ce i-a curmat judecătorului viaţa.

Între timp au sosit din America la Palermo zece agenţi FBI care s-au alăturat celor o mie de oameni ai forţelor italiene de ordine utilizaţi pentru cercetări.

Activitate intensă şi pentru desenatorii poliţiei ştiinţifice, care se pregătesc să realizeze portretele-robot ale „lucrătorilor” care au pregătit atentatul.

Însă ceea ce îl izbeşte mai mult pe Ricky şi ceea ce este de fapt mai izbitor, e ce s-a scris în paginile ziarelor de joi 4 iunie. Cu două zile înainte de masacru, o radioamatoare din Catania a informat poliţia că interceptase din întâmplare o convorbire telefonică stranie care, dacă ar fi fost înţeleasă la vreme, i-ar fi salvat poate viaţa lui Falcone. Iată şi frânturile de conversaţie. Doi bărbaţi vorbesc la telefonul celular în dialect:

— Facem treaba la al doilea pod… Vineri o facem… Da, vineri îi dăm la cap… Vine cu nevasta… Facem treaba la al doilea pod, pe autostradă… Aşa or să priceapă cine comandă… Le arătăm noi!

După ce a primit informaţia, poliţia din Catania a declanşat cercetările. Pe podul de la San Gregorio, al doilea pod de pe autostrada Messina-Catania. Toate bune şi frumoase. Dar nu s-au gândit să informeze şi chestura din alte oraşe. Asta şi fiindcă nimeni nu ştia de ce personaje să lege mesajul. Abia după aceea, adică după masacru, unora le-a venit în minte că ar putea exista o legătură între mesajul acela şi moartea lui Falcone. Adică abia atunci când s-a descoperit că judecătorul trebuia să ajungă la Palermo vineri. Călătorie amânată chiar de Falcone, care avea obiceiul să-şi modifice programul în ultima clipă.

Ziarele neglijează însă un detaliu care îl izbeşte pe Ricky. Motivul amânării călătoriei. Falcone trebuia să ajungă vineri după-amiază pentru a merge în insula Favignana să asiste la uciderea tonilor în „*tonnara*”, capcana de peşti a familiei Fiorio. Ideea de a amâna uciderea tonilor pe a doua zi

venise de la numărul prea mic de peşti intraţi în „camera de execuţie”.

Pe măsură ce trec zilele, povestea cu telefonul devine un mister într-un roman poliţist plin de mistere. A fost dat joi sau vineri? Continuă şi misterul jurnalului dispărut al lui Falcone. Ca să poată fi găsit se scot sigiliile de la locuinţa judecătorului. Totul e zadarnic.

Reputatul Giuseppe Ayala, fost magistrat şi bun prieten al lui Falcone, lansează o adevărată bombă politică în cursul unei comemorări la palatul de justiţie din Milano. Spune: „Preşedintele Consiliului de Miniştri, Giulio Andreotti, vine în fugă din Statele Unite ca să se închine lângă trupul neînsufleţit al prietenului său Salvo Lima (deputat în parlamentul european asasinat la 12 martie 1992, nota autorului), dar nu se deplasează pentru a-i cinsti pe cei căzuţi în masacrul de la Capaci.”

Acum că a făcut ordine, Ricky îi poate telefona liniştit Gloriei. Cât ai clipi, fata e în braţele lui. Se spun puţine lucruri. Dar se fac multe. Într-una din pauzele dezlănţuitei lor întâlniri amoroase, Gloria îl întreabă, mângâindu-l pe piept:

— De ce porţi la piept glonţul ăsta?

Ricky e obosit, ar prefera să doarmă, însă amintirile pe care i le evocă proiectilul îl fac să vorbească. Să-i spună povestea. Povestea, da, căci există o poveste, o întâmplare în glonţul acela.

— S-a întâmplat acum câţiva ani. Îmi aşezasem teleobiectivul în gardul viu care apără vila unei stele de cinema, la Saint Paul de Vence, când m-au surprins doi paznici. În cazuri de astea, dacă ai noroc îţi fac praf aparatul, dacă nu, te alegi cu capul spart. De data aceea se vedea că n-am noroc. Atunci mă hotărăsc s-o iau pe calea tratativelor: cât mai convingător, le dau de înţeles că sunt dispus să le cumpăr „nebăgarea de seamă” şi că se aleg cu ceva dacă mă lasă în pace.

Ca să vadă că nu spun vorbe în vânt, scot din geantă o cutie de metal cu capacul din plastic transparent şi le-o dau. Văd banii. O.K., s-a făcut! Îi salut şi mă îndepărtez,

dându-mi silinţa să merg cât mai firesc, dar şi cât se poate de repede. Cei doi deschid cutia. Zâmbesc văzând teancul dinăuntru şi îmi fac un semn de salut. Par recunoscători. Hârtiile de 500 de franci francezi sunt noi nouţe, dar... nu prea inspiră încredere. În timp ce eu mă îndrept spre maşină, din cutia cu bancnote începe să iasă un fum înecăcios care îi învăluie imediat şi nu-i mai lasă să vadă nimic în jur. Mai mult, ţâşneşte şi un lichid care colorează banii în roşu şi îi pătează şi pe ei pe mâini. Furibund, unul din cei doi scoate pistolul şi trage un foc în direcţia mea. Glonţul se înfige în caroserie, la câţiva centimetri de capul meu. Când îmi dau seama că pericolul a trecut, mă opresc la un tinichigiu şi îl pun să scotă glonţul. Am făcut din el un medalion în care ţin pastile, cum vezi.

Gloria a rămas cu gura căscată ascultând povestea lui Ricky. Când pricepe că s-a isprăvit, îi spune în faţă:

— Mi se pare cam trombonită povestea asta a ta. Cum naiba să facă aşa ceva nişte bancnote?

— E vorba de bani „aranjaţi” special. Cu mijloace electro-chimice, mai exact. Procedeul e secret. Îl folosesc băncile pentru prevenirea jafurilor. Scoşi din cutie, banii trataţi prin procedeul ăsta absolut secret dau reacţii cum ţi-am povestit. Şi devin inutilizabili.

Gloria îl priveşte cu un aer de compătimire, şi mai neîncrezătoare.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Pare un trombon, nu? Dar să ştii că nu e.

— Dacă-i aşa, nu-i totuna că le dai banii sau că rămâi fără ei în felul ăsta?

— E o diferenţă considerabilă. Fiindcă nu rămân fără ei.

Gloria îl priveşte întrebătoare, Ricky continuă.

— Pun întotdeauna bani falşi, în loc de bani adevăraţi.

— Bine, şi atunci de ce-i mai colorezi în roşu? nu se lasă nici Gloria.

— Fiindcă nu vreau să pun bani falşi în circulaţie.

Telefonul îl salvează pe Ricky de interogatoriu.

„Noroc cu tine”, îşi spune Ricky în gând, ridicând receptorul.

— *Hello, boy*, te-ai volatilizat?

Ricky tresare. E „gâtlej gros răguşit”.

Omul nu-i lasă timp nici să zică pâs. Continuă:

— Zi, ce facem cu „Filiera Falcone”? Vrei să ştii cum a fost şi ce se mai pregăteşte, sau nu?

Ricky simte o descărcare de adrenalină. Se înfierbântă. Intuieşte, nici el nu ştie de ce, că telefonul acela o să-i aducă necazuri, dar posibilitatea, fie chiar depărtată, ca GGR să-l conducă spre lovitura vieţii sale îl excită, îl electrizează.

— Spune, îi răspunde, sunt numai urechi!

Iei maşina şi te duci în port. Imediat. În cabina telefonică ce dă pe chei e un mesaj pentru tine. Ai acolo tot ce trebuie să faci.

În timp ce ascultă vorbele necunoscutului, Ricky observă un defect aproape imperceptibil la pronunţarea literei p.

Telefonul neaşteptat l-a luat prin surprindere, umbrindu-i reflexele. Dar nu durează decât o clipă. Când îşi revine, îi face semn Gloriei să apese pe butonul care îi permite să înregistreze telefonul. Fata nu pricepe.

— Mai vorbim, *boy*, zice GGR şi închide.

— Fir-ar al dracului, Gloria, ţi-am făcut semn să apeşi pe butonul ăla… am fi înregistrat vocea…

— Scuză-mă, dragă, n-am înţeles. Despre ce era vorba?

— Despre „gâtlej gros”. Pricepi ce important era să reuşim să-i înregistrăm vocea?

Apoi, fără să-i mai dea explicaţii, coboară din pat, se îmbracă şi îi spune:

— Aşteaptă-mă aici. Mă duc în port. Mi-a spus că e un mesaj pentru mine în cabina telefonică. Trebuie să fug. N-aş vrea să-l găsească altcineva.

— Vin şi eu cu tine.

Coboară împreună în garaj, iau maşina şi cât ai bate din palme sunt în port. Ricky opreşte maşina în faţa cabinei telefonice. Se uită înăuntru. Nu e nimic pe aparat. Nici pe poliţa de alături. Răsfoieşte cărţile de telefon. Priveşte mai atent. Pe jos e un pachet gol de ţigări. Îl atinge cu piciorul. Are ceva înăuntru. Îl ia de pe jos. Da, o casetă. Se urcă în

maşină şi o pune în casetofon. După câteva secunde, din difuzoarele maşinii se aude limpede vocea lui „gâtlej gros răguşit.”

— Bravo, băiete! Din momentul acesta începi vânătoarea asasinilor judecătorului Falcone. Nu te-am întrebat dacă eşti de acord, fiindcă ştiu că eşti. De altfel la meseria pe care o faci, dacă n-ai avea curiozitate şi curaj… Mai am însă un ultim scrupul: vreau să ştii că din clipa asta viaţa ta nu mai valorează nimic. De asta îţi mai ofer posibilitatea să te retragi. Întoarce-te acasă. Te caut eu.

— Sigur că sunt de acord, îi răspunde Ricky, ca şi cum GGR ar fi fost acolo.

Apoi îi spune Gloriei care îl observă cu îngrijorare:

— Fii pe pace, nu păţesc eu nimic!

— Dar chiar trebuie…

— Da, chiar trebuie.

Porneşte din nou motorul. Se pregăteşte s-o ia din loc, când Gloria îi spune:

— De ce nu facem câţiva paşi pe chei?

Şi, fără să mai aştepte răspuns, deschide portiera maşinii şi coboară. Ricky o urmează. Pe gânduri. Îşi continuă firul ideilor, îşi spune că „gâtlej gros răguşit” nu e chiar aşa mare vulpoi dacă i-a lăsat pe mână o casetă pe baza căreia i se poate uşor stabili identitatea. Şi, prin urmare, trebuie să fie atent, să fie precaut, fiindcă omul acela… îl vâră într-o chestie primejdioasă.

Păşesc tăcuţi printre cheiurile de acostare. El, dus pe gânduri, se joacă cu caseta. Pe neaşteptate, Gloria se clatină, îşi pierde echilibrul. Instinctiv. Ricky îi sare în ajutor, o prinde chiar când e gata să cadă. În toată această agitaţie, caseta cade în apă.

— Fir-ar al dracului! urlă Ricky.

Se apleacă pe marginea cheiului ca să vadă unde a căzut caseta. Nici urmă de ea.

— Fir-ar al dracului! repetă Ricky.

Şi, până să se scoale de jos, trage un pumn în pavaj.

— Fir-ar al dracului, Gloria, tocmai acum trebuia să te împiedici!

Cap Ferrat duminică 7 iunie, după-amiaza

— Intră, Ricky, sunt aici, în spate!

Vocea lui Joe ajunge până la Ricky după ce acesta a închis la loc poarta de la „vila misterioasă” şi a făcut câţiva paşi spre casă.

— Ia-o pe după colţ, la dreapta, continuă Joe, n-ai cum să greşeşti.

Şi într-adevăr, la câţiva metri după colţ, Ricky dă nas în nas cu Joe. O apariţie insolită. Cu pălărie, mască, mănuşi şi şorţ, meştereşte la un stup de albine. Totul, adică el, stupii şi albinele, se află închis într-o cuşcă cu ochiuri atât de dese, că n-ar trece prin ele nici un ac.. Abia trece aerul.

Ricky priveşte scena cu un aer întrebător. Nu băgase niciodată de seamă existenţa acestui fel de cuşcă. În partea cealaltă, protejând-o parţial de priviri indiscrete, se află un frumos gard viu care face umbră.

— Credeai că sunt doar un pensionar ramolit care îşi petrece zilele în fotoliu, uitându-se la mare? îl întreabă Joe. Apoi continuă, fără să aştepte răspuns: Ia uite cum îmi petrec de preferinţă vremea. Îţi place mierea, Ricky?

Ricky dă din cap. Dar o face fără convingere, ca şi cum ar fi distras de un gând care l-a izbit la vederea enormei cuşti care protejează stupii. De ce aşa ceva? Faguri şi stupi a mai văzut destui, dar niciodată protejaţi în felul ăsta. Ca să-şi dea un răspuns, îi pune întrebarea lui Joe.

Surprins, Joe mormăie ceva. Se apleacă şi îşi şterge de praf pantofii, oricum foarte lucitori: o manie a sa.

„Vrea să câştige timp şi să găsească un răspuns convingător”, se gândeşte Ricky.

Joe iese de după colţ.

— Sunt albine dintr-o specie deosebită, care nu se găseşte prin părţile astea. Mi-ar părea rău să fugă. Şi atunci… le-am vârât în cuşcă. Şi cuşca a fost un brevet

de-al meu, dacă pot să zic aşa. Îmi place să construiesc dispozitive… cum să spun… mai neobişnuite.

Tonul vocii e peremptoriu: alte întrebări pe tema asta Joe nu mai doreşte. Şi, într-adevăr, schimbă vorba la iuţeală.

— Ricky, cum stai cu treaba zilele astea?

— E o perioadă în care prefer să improvizez. De la o zi la alta. Şi fiindcă… despre asta vroiam să vorbim. Fără să ne audă Gloria.

— Ce anume, băiete? Te îngrijorează ceva?

— Nu mă îngrijorează. Dar mă intrigă.

— Despre ce e vorba?

— De la o vreme primesc nişte telefoane ciudate. O voce misterioasă mă îndeamnă să cercetez asupra morţii judecătorului Falcone. Ştii, cel aruncat în aer la Palermo.

— Sigur că ştiu. Tu unde crezi că trăiesc, pe lună?

— Vocea asta, pe care am botezat-o GGR, adică „gâtlej gros răguşit”, zice că poate să mă ajute să ajung la asasini, la cei care au comandat asasinarea, ce mai, la adevăr.

— Ar fi o lovitură frumoasă pentru tine? Aruncă-te!

— Sigur, sunt dispus să mă arunc. Dar dacă nu-i decât o glumă, o măgărie?

— Mda, nişte riscuri trebuie să-ţi asumi. Oricum, chestia rămâne foarte atrăgătoare, nu-i aşa?

— Mai mult decât atât.

— Păi, atunci ascultă ce-ţi spun: aruncă-te!

Din serios cum era, tonul lui Joe a devenit de-a dreptul decis. Mai mult, ultimul „aruncă-te” nu admite replică. S-ar zice că a venit momentul să-şi ia rămas bun. Ricky prinde din zbor situaţia, îl salută şi face calea întoarsă. Trece de gardul viu, se urcă pe motocicletă şi porneşte spre Monte Carlo.

Merge încet pe serpentinele care duc spre Principat. Se gândeşte la rezultatele vizitei sale-surpriză. Întâi şi întâi, descoperirea cuştii imense care acoperă stupii. E ceva misterios aici. Despre ce specie de albine să fie vorba? Joe a fost destul de evaziv. Şi, în felul ăsta, i-a sporit curiozitatea. Pe care vrea să şi-o satisfacă imediat.

Imediat ce îşi parchează motocicleta, intră în bibliotecă. Din articolele „albină” şi „apicultură” ale enciclopediilor, scoate o grămadă de informaţii, unele foarte curioase: că ochii albinelor „sunt alcătuiţi din mai mult de şase mii de faţete hexagonale, flecare din acestea fiind un mic ochi complet”; că mandibulele, în special la albinele-lucrătoare, sunt deosebit de dezvoltate; că „lucrătoarele” şi „reginele” au un ac veninos, terminat în vârf cu o săgeată cu două croşete care „după ce au pătruns în pielea duşmanului este imposibil să fie retrase.”

Însă Ricky vrea să afle mai mult. Vrea să descopere ceva în legătură cu specia de albine pe care o cultivă Joe. Trece atunci la lectura ziarelor care abordează această temă, îl izbesc o serie de extrase din ziarele americane, vorbind despre existenţa unor „albine asasine”. Citeşte textele. Şi descoperă că milioane de albine africane, importate în 1957 în Brazilia pentru experienţe, au fugit din laboratoare. În libertate, s-au încrucişat cu albinele locale. S-a născut astfel o nouă rasă, mult mai agresivă, care atacă în masă pe oricine se apropie de stup. În 1984 o coloană de astfel de albine a fost descoperită la descărcarea unei nave braziliene ancorate în portul Oswego, oraş din Statul New York situat pe malul de nord al lacului Ontario, la gura râului cu acelaşi nume. Milioane de albine au fost exterminate, dar tot pe atâtea au reuşit să se pună la adăpost în Statele Unite. Dând viaţă unei comunităţi de albine care, trei ani mai târziu, provocase chiar morţi în unele state.

Monte Carlo, vineri 12 iunie

Ricky stă la barul cazinoului. Aşteptând să fie contactat. GGR i-a fixat în sfârşit întâlnirea cu cineva (din Mafie? din

poliţie?), în măsură să-i faciliteze primii paşi în ancheta sa personală în căutarea adevărului despre asasinarea judecătorului Falcone.

În vreme ce se uită împrejur încercând să vadă cine ar putea fi bărbatul (sau femeia?) care îl va aborda, pentru prima oară îşi dă seama de ceea ce face. De ceea ce caută. Nici mai mult, nici mai puţin decât pe asasinii lui Falcone. Îi vânează poliţia din jumătate de lume. Cu rezultate derizorii. Iar acum intră pe teren şi el, singur şi lipsit de mijloace. Numai fiindcă GGR i-a spus că o să realizeze un *scoop*.

„Mi se pare că te-ai cam prostit, Ricky!” îşi spune. „De ce naiba te iei după vocea aia? Vrei să vezi cum râde de tine GGR pe la spate? Ba chiar nu-i exclus să fie pe aici…”

Priveşte în jur. Scrutează atât de atent încăperea, că nici nu bagă de seamă când, pe taburetul de lângă el, dar în spatele lui, cum stă în clipa asta, s-a aşezat un domn în vârstă, foarte distins. Imediat ce se întoarce, acesta îi spune încet, surâzând, aproape şoptit:

— Fii atent, nu te da de gol. Ne cunoaştem demult… suntem vechi amici…

Apoi rosteşte ceva mai tare, ca să audă toată lumea:

— Ce mai faci, Ricky, ce plăcere să te revăd!

Ricky îl priveşte. E un bărbat care datează, care aparţine altor vremuri. Îi ascultă vocea ca să-şi dea seama dacă e vorba de GGR. Nici o inflexiune, nici o imperfecţiune când pronunţă litera p.

— M-a sunat prietenul nostru comun şi mi-a spus să te ajut. Aşa o să fac. Îi datorez viaţa. Nu ştiu însă în ce măsură îţi vor fi de folos informaţiile mele. Îţi dai seama, nu-i aşa, în ce pericol te afli? Cu Mafia nu-i de glumit.

— Ştiu şi eu că cine vorbeşte prea mult rămâne ţeapăn cu o piatră în gură…

— Nu e cazul meu. Eu nu sunt informatorul nimănui. Sunt un „pocăit”. Ştii ce sunt „pocăiţii”?

Ricky dă din cap în semn că nu ştie.

— „Pocăiţii” sunt cei suspendaţi de organizaţie. Şi tocmai fiindcă sunt suspendat ştiu destul de puţin despre

organizaţia de acum. M-am oprit la ce se întâmpla acum o vreme.

„Merge bine!” îşi spune Ricky.

— Dar tot mai am o mulţime de prieteni în lumea respectivă, continuă omul; aproape citindu-i pe faţă neîncrederea. Oameni în plină activitate, care îmi datorează câte ceva fiecare. Unii chiar viaţa. Iată de ce o să reuşesc cu siguranţă să te ajut. Bem pentru asta?

— De ce nu? răspunse Ricky.

Bărbatul comandă şampanie. Când chelnerul se apropie cu sticla în frapieră, bărbatul ridică glasul, ca să fie bine auzit:

— Îmi place cazinoul ăsta. Am să vin mai des.

Ca şi cum i-ar fi spus: „Când o să ai nevoie de mine, mă găseşti aici. Şi numai aici”. Apoi continuă:

— Noroc! În sănătatea ta!

Iar în timp ce chelnerul se depărtează:

— Cum de eşti… prieten cu prietenul nostru?

Ricky ar vrea să-i spună că nu e deloc prieten cu prietenul, dimpotrivă, nici măcar nu-l cunoaşte. Dar se reţine. Lucrând în domeniu, a învăţat că e totdeauna mai bine să asculţi.

Desface larg braţele în semn de „aşa e viaţa, ce să-i faci!” Însă nu deschide gura. Insul este probabil obişnuit să pună întrebări fără să primească răspunsuri. Continuă:

— Am aflat că omul nostru era… să zicem, antipatic multora. Nu numai în Sicilia. Şi nu numai pentru că reuşise să spargă zidul de tăcere care înconjura organizaţia. Îi călcase pe bătături pe prea mulţi, din toată lumea. Era prea curios! Nu se astâmpăra deloc! Şi tot timpul călătorea, ancheta în ţările altora… Da, sigur, condamnările pe viaţă pe care le-a împărţit la maxi-proces ca pe bomboane l-au făcut nesuferit multor oameni puternici. Ajunge să iei lista condamnaţilor ca să-ţi dai seama. Dar toate astea n-ar fi fost de-ajuns. O acţiune atât de spectaculoasă, de răsunet mondial… Sunt lucruri mari de tot în spatele ei!

Bărbatul se opreşte pentru că în spatele lui Ricky a apărut o doamnă. Nu mai e foarte tânără, dar bine conservată.

— Ricky, ce faci pe-aici? Te-ai apucat în sfârşit şi tu de jocuri?

Manierat, Ricky se ridică, îi sărută mâna. I se deschide puţin cămaşa Destul ca să-i îngăduie interlocutorului să zărească ceva, nu prea clar. Tot doamna contribuie să-l lămurească.

— Dar ce faci, Ricky? Ai început să umbli cu aparatul de fotografiat ascuns în cămaşă? Pe cine trebuie să surprinzi?

Pe cine trebuie să surprindă, nu-l mai surprinde. Bărbatul cu care stătea de vorbă se ridică de la bar, spunând:

— Hei, hei, băiete, nu-i frumos ce vrei să faci. La revedere. Ba chiar adio.

Şi fără să-i lase timp de replică, se îndepărtează cu paşi sprinteni.

Ricky ar vrea să fugă după el ca să-i explice, să se explice, dar doamna nu-i dă drumul la mână. O clipă îi trece prin cap să se smulgă din strânsoare, îmbrâncind-o, însă bărbatul a şi dispărut şi n-ar face decât o mojicie inutilă. Mai are chiar puterea să spună:

— O cupă de şampanie, doamnă?

Seara s-a dus pe copcă. Ricky se întoarse acasă înfuriat nevoie mare. Ce prost a fost! Dar şi ghinionist! Dacă nu se băga doamna aceea… şi-ar fi început ancheta marcând un punct: fotografia unui infractor. Şi acum… a pierdut „contactul” chiar de la prima întâlnire. Frumos! Bravo, Ricky! Se duce în bucătărie, deschide televizorul şi îşi prepară un ceai de plante: contra insomniei. Nu vrea să-şi petreacă noaptea pe balcon, cu ochii la cerul înstelat. Îl relaxează să prepare tizane. Umple o cană cu apă clocotită, pe urmă adaugă un pic de măghiran şi câte un praf de muguri de portocal şi de tei de Carpentras. Lasă să se infuzeze trei minute, apoi strecoară ceaiul şi îl bea cu înghiţituri mici.

La televizor se transmit veştile proaste ale zilei.

Dar şi cele bune. Printre acestea, un mare pas înainte făcut de cercetările pentru descoperirea asasinilor lui Falcone. Pe ecran apar, la trei săptămâni după explozia de la Capaci, portretele-robot ale celor şase presupuşi autori ai masacrului. Nume? Nici unul. Urme ale vreunuia din cei şase în arhivele poliţiei şi carabinierilor? Nici o urmă.

Ricky apasă pe butonul aparatului video, totdeauna pregătit şi înregistrează cele şase portrete-robot.

Imediat după asta, televiziunea anunţă o altă mare victorie a brigăzilor anti-drog. În urma operaţiunii „Pinha Colada" (de la numele unui cocteil brazilian), s-a descoperit o rafinărie de cocaină aparţinând puternicei familii Fidanzati. Un amănunt curios: materia primă sosise din Columbia ascunsă în suc de ananas. Un amănunt alarmant: furnizorul era cartelul din Cali, rival al celui de la Medellin, aliat cu Cosa Nostra siciliană.

Înainte ca ceaiul să-şi facă efectul, Ricky mai avu timp să revadă cu încetinitorul portretele-robot ale celor şase ucigaşi.

Sunt indivizi absolut oarecare, între 25–30 şi 50 de ani. De conformaţie robustă, statura lor oscilează între un metru şaptezeci şi un metru optzeci. Unul singur e ceva mai firav. În comparaţie cu ceilalţi, se înţelege. Patru au mustăţi, nici unul barbă. Unul singur are părul grizonat. Când ceaiul îşi face efectul şi Ricky adoarme, imaginea de pe ecran s-a oprit asupra singurului dintre cei şase care poartă ochelari. Numai de soare?

Cap Ferrat sâmbătă 13 iunie

Abia s-a făcut ziuă când Ricky aude telefonul sunând. Chiar dacă e adormit, n-are nevoie să fie ghicitor ca să ştie cine îl trezeşte.

— *Hello, boy*, faci pe şmecherul?

Vocea lui GGR e aspră, iritată:

— E cazul să-ţi laşi baltă şmecheriile de fotoreporter amărât.

Şi cum nu aude nici un răspuns, continuă:

— Asculţi ce-ţi spun?

Ricky mormăie.

— Nu-mi plac şmecherii, nu-mi plac descurcăreţii. Dacă vrei să colaborăm mai departe, te porţi cum trebuie. Apoi adaugă, de parcă ar vorbi pentru sine: Gândeşte-te numai, se prezintă la o întâlnire delicată cu un informator cu aparatul pregătit sub cămaşă... În alte vremuri ai fi sfârşit pe fundul mării, bine împănat cu plumb.

— Ce să zic... face Ricky încurcat.

Apoi, pe un ton supus, zice:

— Nu mai fac.

În timpul ăsta însă mâna i se strecoară către poliţa de lângă pat unde e casetofonul. Gloria nu e prin preajmă, e un prilej bun să-i înregistreze vocea lui GGR. Nu mai are timp să apese pe clapă. GGR, ca şi cum ar fi intuit pericolul, îl salută. Aparatul înregistrează doar pumnul pe care îl trage Ricky în policioară.

O zi începută prost. N-ai ce-i face. Proasta dispoziţie triumfă. Ricky se vâră la loc sub cearşafuri. Dar de acum i-a pierit somnul şi nu mai reuşeşte să adoarmă. Se uită în tavan şi se gândeşte. Se gândeşte mai ales dacă merită să urmeze sugestiile lui GGR. Şi dacă e un nebun?

A doua zi, duminică 14 iunie, cu câteva minute înainte de ora 13

— E pui, nu te teme! îi spune Joe lui Ricky care face un salt înapoi când intră în camera de zi şi dă peste privirea duşmănoasă a unui câine cât se poate de urât.

— Ia uită-te ce drăgăstos e! şi zicând asta, mângâie câinele care i se ghemuieşte docil la picioare.

— M-a speriat, zise Ricky aşezându-se într-un fotoliu.

Apoi, după ce îşi mai vine în fire:

— Dar ce fel de câine e? Nu cumva unul din acei groaznici…

— …pitbull, îi continuă fraza Joe. Au un prost renume, o reputaţie urâtă, ce-i drept, dar reprezintă perfecţiunea în materie de câini de pază. Credincioşi, puternici, inofensivi prin natura lor… omul i-a transformat în bestii feroce. Noi locuim aici… într-o vilă izolată… în vremurile de azi… cu lumea care umblă pe aici…

— Mi se pare că am citit undeva că nu-i chiar de joacă cu ei, replică Ricky.

— Ţi-am spus, răutatea oamenilor i-a stricat. Ei, bietele animale, nu vor decât să-şi apere stăpânii.

Ricky e însă de cu totul altă părere. Şi fiindcă acum, că a stat să se gândească, îi vine în minte ce a citit în legătură cu acele „animale jucăuşe”, cum le spune Joe: că sunt de o ferocitate şi de o forţă fără egal; că îi terorizează pe locuitorii metropolelor americane; că în Statele Unite se organizează lupte clandestine în care sunt puşi să înfrunte tauri, iar pariurile se fac pe timpul de care au nevoie câinii pitbull ca să-i sfârtece.

Când îi aminteşte lui Joe toate astea, el face o strâmbătură, aproape de compasiune.

— Şi ce, crezi că eu nu ştiu? înainte să mi-l aduc în casă m-am informat în toate privinţele despre căţelul meu – spune Joe mângâind capul câinelui. Ca să continue apoi, ca

şi cum ar fi citit dintr-o carte: Câinele pitbull, numit şi *American Staffordshire terrier*, este rodul unui experiment genetic întreprins acum peste douăzeci şi cinci de ani într-o crescătorie din New Jersey, unde au fost constrânşi la împerechere un buldog napoletan femelă şi un terrier. Puii rezultaţi au fost din nou împerecheaţi între ei. Şi tot aşa, timp de mai multe generaţii. Cu rezultatul că li s-a sporit agresivitatea şi caracterul imprevizibil. Dar ca să devină feroce e nevoie de exerciţii speciale, uneori de-a dreptul crude, executate de persoane antrenate anume. De specialişti. Vrei să ştii ce înseamnă „pitbull”? „Pitbull” e un cuvânt compus. Derivă de la „pit”, adică spaţiu îngrădit de luptă şi de la „bull”, adică taur. Îţi ajunge, Ricky?

În timp ce Joe vorbeşte, Ricky are senzaţia că îi vede în priviri licăriri de nebunie. I se pare chiar că are o satisfacţie să rostească cuvintele ferocitate şi cruzime.

Camera de zi cu veranda este imensă. Mobilierul e, practic, lipsit de fantezie. O mare risipă de fotolii şi canapele. Pereţii sunt acoperiţi mai cu seamă de ramuri de plante, care ocupă aproape toate spaţiile libere. Nici urmă de vreo mobilă veche care să dea o anumită tonalitate încăperii, nici de fotografii înrămate pe pereţi sau pe măsuţe. Aproape ascunsă într-un colţ, o masă de sufragerie: pentru patru persoane, nu mai mult. Pe de altă parte, după câte ştie Ricky, oaspeţii se pot număra pe degetele unei singure mâini la „vila misterioasă”. Bogată, opulentă, dar lipsită de rafinament.

Sosirea Gloriei, care aduce la masă spaghete condimentate cu untdelemn, usturoi şi ardei iute, sparge gheaţa creată în cameră în ciuda căldurii de iunie care intră prin panourile deschise ale verandei.

Dinspre golf răzbat strigătele celor care fac baie, melodii romantice şi disco. O navă de croazieră, ancorată de câteva zile în radă, îşi lansează „vaietul” care îi avertizează pe pasageri că va ridica în curând ancora şi va porni spre alte ţărmuri.

Şi Ricky simte dorinţa bruscă de a da perdelele la o parte. Camera aceea, casa aceea i se par prea strâmte. Mai mult: îl înspăimântă.

Despărţirea de Gloria şi de Joe e rapidă. Are nevoie de aer. Să simtă aerul în faţă. Se îndreaptă cu motocicleta spre Nisa. Peste câteva minute se plimbă prin zona pietonală a oraşului. Se simte liber. Îi place să meargă pe jos. Vitrinele elegante îl distrag de la gândurile sumbre care îl cuprinseseră în „vila misterioasă”. Se simte uşurat. Are chef să respire aerul mării. Se duce pe Promenade des Anglais, încântătoarea faleză de la Nisa. Coboară într-un stabiliment balnear deschis publicului. Îşi scoate pantofii şi şi-i atârnă de curea. Îşi suflecă pantalonii ca să nu-i ude şi se plimbă pe ţărmul mării. Are chef să stea de vorbă cu prietenii. Îşi scoate telefonul portabil din buzunar şi îi cheamă: pe Boris la Paris, pe Ute şi Guenny la Barcelona, pe Elfriede şi Lorena la Milano. Îi transmit cu toţii veselia lor şi îl scot din adâncurile depresiunii de moment în care căzuse. Pe scurt, se simte iar plin de energie. Încearcă să-l sune şi pe Tom, la Tokio, dar îi răspunde un semnal prelungit de „ocupat”. Continuând să meargă între nisip şi mare, se întreabă ce fac oare în clipa asta întreprinzătoarea Simona la Bucureşti, eleganta Tracy, culta Barbara, distinsa Maureen şi nostimul Charles la New York; eficientul Sander la Amsterdam; vikinga Kirsten la Copenhaga, Rolf cel plin de intuiţii la Köln; veselele Kezban şi Nimet la Istanbul; intelectualul Bill în Canada; delicioasa Saskia la Utrecht; fascinanta Mira la Belgrad; amabilii Ray şi Yoshiki la Tokio; timidul Svein la Oslo.

Ce frumoasă e viaţa!

Washington, marţi 16 iunie 1992, la câţiva paşi de Casa Albă

DON nu vrea să piardă spectacolul ce se desfăşoară lângă el. Sau, mai bine zis, vrea să-l controleze de aproape. E prea important. Pentru asta a venit în Capitală şi se plimbă acum prin faţa Casei Albe, înăuntrul căreia George Bush şi Boris Elţin duc tratative în vederea unei reduceri drastice a arsenalelor nucleare. Ce zi şi pentru DON! Oricum ar merge lucrurile, orice acord ar semna cei doi, capitolul „piaţa de arme" al vastei şi variatei sale activităţi comerciale va cunoaşte o creştere însemnată. Un adevărat salt.

Casa Albă e înconjurată şi protejată de militari în uniformă, agenţi secreţi în civil, falşi curioşi în spatele cărora se ascund agenţi 007 gata să-şi scoată, cu iuţeala fulgerului, pistoalele, imediat ce s-ar crea vreo tulburare. Toate astea îl fac să zâmbească pe DON, care îşi alternează plimbarea cu reveniri rapide la lunga limuzină neagră înăuntrul căreia e plasat un televizor.

„Cine ştie ce balamuc s-ar dezlănţui dacă cineva ar descoperi acum cine sunt!" îşi spune singur, nu fără orgoliu. N-are timp să se gândească la o astfel de eventualitate, căci de maşină se apropie un poliţist. Şoferul dă să pornească motorul.

Calm, Jack. Nu uita că eşti şoferul unui diplomat, îl liniştеşte în glumă DON.

Poliţistul se aplecă să privească în interiorul maşinii („Ca de obicei, controlează superficial", se gândeşte DON. „Azi şi ai mei fac la fel. Câte necazuri nu vin de la lucrul de mântuială!"), apoi schiţează un salut şi se îndepărtează. Se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre Casa Albă, ca să poată vedea mai de aproape orchestra gărzii de onoare care deschide, pe peluza din faţa intrării, ceremonialul în onoarea şefului de stat rus, gratificat în continuare cu douăzeci şi unu de

lovituri de tun (fireşte, trase în salve), de o paradă cu steaguri şi de defilarea diverselor arme.

„Cine ştie dacă oamenii mei dinăuntru – se gândeşte iar DON – îşi închipuie că sunt aici!”

De o parte şi de cealaltă a celor două tabere care se zbat să obţină cât mai multe avantaje de la tratativele în curs, se află, într-adevăr, oamenii Mafiei. Nu toţi sunt însă conştienţi de faptul că figurează pe statul de plăţi al Mafiei. Unii sunt convinşi că lucrează pentru respectivul lobby căruia îi aparţin, alţii pentru întreprinderea care îi plăteşte un salariu considerabil. Foarte puţini, aproape nimeni nu se gândeşte să lucreze pentru naţiunea sa.

Dacă ar vrea, ar putea să se afle şi el înăuntru, se gândeşte DON, dar ce plictiseală! Dar şi aşa, este ca şi cum ar fi acolo. Ba chiar îşi poate închipui deja ceea ce va deveni în curând ştire oficială. Anticipează chiar cuvintele pe care Bush şi Elţin le vor adresa lumii. Preşedintele american o va trage pe latura umană. „Coşmarul nuclear s-a îndepărtat nu numai pentru noi, ci şi pentru copiii şi nepoţii noştri”, va spune Bush anunţând încheierea acordului. Şi, subliniind elementul fundamental al extraordinarului tratat, va da de ştire lumii că peste un deceniu Statele Unite şi Rusia vor dispune de câte 3 000 şi 3 500 de încărcături nucleare. Nimica toată în comparaţie cu arsenalele de astăzi care cuprind 12 081 de focoase nucleare de partea americană şi 10 841 de partea rusă.

Corbul alb, Boris Elţin, îi va răspunde că, prin acest acord istoric, în cinci luni (adică de când are el puterea) s-a făcut mai mult decât în cei cincisprezece ani precedenţi.

Aplauze unanime, toasturi, festivităţi, un suspin de uşurare din partea omenirii care nu ştie că nu s-a îndepărtat deloc de pericolul distrugerii nucleare, că dimpotrivă, trăieşte din momentul acela, neştiutoare, pe un adevărat butoi cu pulbere: planul lui DON.

DON nu mai are mult de aşteptat ca să-şi vadă împlinite previziunile. Bush şi Elţin apar în „Rose Garden”, în grădina de trandafiri a Casei Albe şi anunţă că la finele întâlnirii vor semna un acord ce va fi unul din marile evenimente ale

secolului: reducerea arsenalelor nucleare. Care va duce la distrugerea a cincisprezece mii din cele peste douăzeci de mii de încărcături nucleare de care dispun acum cele două naţiuni. Totul va trebui să se petreacă înainte de anul 2003, chiar dacă ambii nu exclud o oarecare devansare.

DON surâde satisfăcut. Ce afacere colosală! Cincisprezece mii de arme atomice de distrus! Pe câte din ele va putea pune mâna? Câte va reuşi să vândă? Asta da piaţă, nici nu se compară cu piaţa drogurilor! Până una alta, şase bucăţi le are deja asigurate: trei rachete nucleare tactice sustrase din arsenalul atomic al Kazahstanului şi trei focoase nucleare pentru rachete strategice dispărute din cel rus. O nimica toată faţă de imensitatea posibilităţilor. Desigur, n-a fost uşor de intrat în posesia lor, şi nu va fi nici pe viitor, dar greu nu înseamnă imposibil. DON se felicită singur. Atunci când, la începutul anului, la reuniunea Cupolei (summit-ul Mafiei), îşi expusese planul său nuclear, avusese senzaţia că ceilalţi îl luau drept megaloman, dacă nu chiar drept nebun. Însă acum, după loviturile reuşite şi cu perspectivele care se arătau... Fantezia scriitorului englez Ian Fleming devenea realitate. Numai că el nu era un dur prefăcut, cum se dovedeau până la sfârşit, la cinema şi în cărţi, rivalii lui 007 — James Bond! De câte ori nu se înfuriase în faţa incredibilelor naivităţi ale semenilor săi cinematografici! În drumul său se ivise şi un James Bond. Se numea Giovanni Falcone. Îl înlăturase de mai puţin de o lună. Aşa cum avea să înlăture pe orice „00 etc.” căruia nu-i va fi de-ajuns să vadă ce s-a ales din Falcone şi nevastă-sa. „Filiera Falcone” nu se terminase defel. Dimpotrivă.

— Jack, merg să fac câţiva paşi, îi spune DON şoferului.

Şi porneşte pe celebra Pennsylvania Avenue, pe care, la numărul 1600, se află Casa Albă. Nimic din ceea ce îl înconjoară nu-i atrage atenţia. E atât de absorbit în gândurile lui, că nici nu bagă de seamă când se ciocneşte de un cuplu distins de persoane în vârstă, oprit în faţa unei vitrine.

— Fiţi atent pe unde mergeţi, i se adresează bărbatul.

— Iertaţi-mă, se scuză DON.

Apoi scoate de la butonieră bobocul de trandafir roşu pe care îl vrea în fiecare zi proaspăt (când e acasă îl culege din boschetele de care se îngrijeşte personal) şi îl oferă cu un surâs doamnei. Care, îndepărtându-se la braţul soţului, comentează:

— Păcat că oameni amabili şi buni ca domnul acela sunt prea puţini în ziua de astăzi!

DON o aude şi surâde. O clipă. Îşi reia imediat firul gândurilor. Şi iar se felicită singur pentru intuiţia sa „atomică”.

Ideea, ca să spunem adevărul, nu-i venise chiar imediat. Că destrămarea imperiului sovietic avea să ofere imense posibilităţi comerciale, înţelesese imediat, dar nici prin cap nu-i trecuse să pună mâna pe bombele atomice. Iar atunci când un ziar avansase ipoteza că arsenalele nucleare sovietice riscă să încapă pe mâna vreunui aventurier ambiţios din Orientul Mijlociu, lucrul i se păruse ştiinţifico-fantastic.

Cel care-i deschisese, fără să vrea, ochii fusese un general american pensionar, în timpul unei plicticoase partide de cărţi. Acesta făcuse afirmaţia că, o dată cu căderea comunismului, începuseră adevăratele pericole nucleare pentru omenire. Şi, susţinându-şi teza, afirmase:

— Acum când se destramă totul, va fi mai greu să se controleze cele peste douăzeci şi şapte de mii de focoase, risipite pe acel teritoriu imens. Şi nu numai atât, dar şefii diferitelor republici (aproape toate, unele mai mult, altele mai puţin, în posesia unor instalaţii nucleare) vor avea o carte în plus în mână ca să se simtă cineva. Iar în vreme de mai înainte erau răspunzători faţă de Moscova, care îi conducea cu mână de fier, acum sunt liberi să dispună de tot ceea ce se găseşte pe teritoriul unde au conducerea. Înţelegeţi diferenţa? – încheiase generalul, privindu-l în ochi.

— Domnule general, îi replicase atunci DON, mi se pare că dumneavoastră simplificaţi lucrurile.

— Simplific? Ascultaţi-mă, atunci. Să vedem cum stau lucrurile. Dispozitivele nucleare de care vorbim sunt de două tipuri: ofensive şi strategice. Cele mai periculoase sunt cele ofensive. Doar pe hârtie, însă. Pentru că, ele aflându-se pe rachete intercontinentale, bombardiere grele sau submarine se ştie unde se găsesc şi, fiind vorba de arme strategice, controlul exercitat asupra lor e foarte strict. Atâta timp cât diverşi şefi de stat major nu se vor ciocni, pe frontul dispozitivelor nucleare strategice va fi linişte.

Ajuns aici, generalul american făcuse o pauză, privise în jur ca să obţină consensul celor prezenţi şi să se lanseze în cea de a doua şi cea mai uluitoare parte, însă concretă, a tezei sale.

— Încărcăturile strategice. Aici stă primejdia. Sunt mii, chiar dacă nimeni nu cunoaşte numărul lor exact, în special de mici dimensiuni (e vorba mai ales de mine, proiectile, rachete sol-aer) şi se află dislocate în punctele cele mai disparate ale fostului imperiu comunist. Şi asta nu e tot. Nu se ştie bine nici măcar sub controlul cui se găsesc. Admiţând că le-ar controla vreun organ oficial. Şi ca să agraveze şi mai mult situaţia, asupra fostei URSS s-a îndreptat apetenţa atomică a mai multor naţiuni, în special din Orientul Mijlociu, în vreme ce condiţiile de viaţă ale foştilor cetăţeni sovietici se înrăutăţesc din zi în zi. Fără bani şi cu un viitor tot mai nesigur, mulţi militari care păzesc aceste încărcături ar putea fi induşi să le sustragă pentru a le ceda celui care oferă mai mult, în schimbul unei vieţi mai bune.

Simplitatea discursului generalului îl încremenise pe DON, care îşi dăduse seama pe loc cât de uşor era pentru un om de felul lui să pună mâna pe o încărcătură nucleară.

— Mai mult decât atât, adăugase generalul; astăzi, cu câteva mii de dolari pe lună pot fi angajaţi oameni de ştiinţă sovietici în stare să construiască de la zero orice tip de dispozitiv nuclear.

De ce să nu profite de o ocazie atât de apetisantă, îşi spusese atunci DON? Şi aşa, pe loc, hotărâse că Mafia va deveni o putere nucleară.

Înainte de a se lansa în acest nou comerţ, dorise, cum avea obiceiul, să afle mai multe. Prima descoperire pe care o făcuse ţinea de domeniul incredibilului: potenţialul de război al bombelor nucleare se degradează rapid.

— Isteţi, nevoie mare, ăştia doi, zice cu voce tare, mergând către Washington Circle şi referindu-se la Bush şi la Elţin.

„În 2003, în anul când trebuie să se încheie distrugerea arsenalelor nucleare, conform acordurilor de astăzi, cea mai mare parte din armele atomice nu va mai reprezenta un pericol. Dar asta n-o mai spun".

Descoperirea „degradabilităţii" armelor nucleare îl ferise să se lase păcălit de un politician rus bine plasat în Kazahstan.

Cap Ferrat luni 29 iunie

Durerea de cap e puternică. Atât de puternică, încât Ricky se trezeşte. E ora 4 şi jumătate. Prea devreme ca să se scoale şi să-şi înceapă ziua. Dar migrena îl scoate din pat. Se duce la bucătărie şi îşi pregăteşte o tizană. Pune apa la fiert, o toarnă într-o cană, adaugă o priză de eucalipt, una de busuioc şi două de mentă dulce, lasă să se infuzeze amestecul trei minute, apoi îl strecoară şi bea. Peste două ore va face un bis.

Somnul i-a fugit de acum. Ia un maldăr de ziare şi se duce în pat. În timp ce răsfoieşte ziarele, se întreabă dacă GGR o să mai dea semne de viaţă. Era foarte iritat ultima oară când au vorbit, înainte să plece el pentru o serie de reportaje despre vilele din Provenţa, din pricina aparatului

de fotografiat ascuns sub haină la întâlnirea cu informatorul de la cazinoul din Monte Carlo.

„Are de gând să mă ţină în carantină – îşi spune Ricky – dar o să apară iar. El are nevoie de mine. Cine a început? El! Înseamnă că el are mai multe avantaje din povestea asta. Eu unul pot să-mi scriu mai departe articolele şi să fac fotografii… nu-i sfârşitul lumii.” Îşi opreşte consideraţiile, apoi reia: „Sigur că dacă ar ieşi o carte din ancheta în legătură cu Filiera Falcone…”

Apă de ploaie, observă până una alta, rezultatele investigaţiilor; chiar dacă din America soseşte o ştire nu de mare substanţă, dar de mare efect: s-a descoperit ADN-ul unuia, dintre ucigaşi; se ştie, cum s-ar zice, „codul genetic” al unuia dintre asasini. O urmă de importanţă considerabilă, chiar mai importantă decât amprentele digitale, dar n-are valoare decât atunci când un *killer* e prins. Altfel nu serveşte absolut la nimic. Descoperirea a fost posibilă graţie mucurilor de ţigări găsite lângă pachetele goale de Merit, pe dâmbul de unde s-a declanşat telecomanda care i-a adus lui Falcone moartea.

În faţa unor asemenea revelaţii, pe Ricky îl încearcă întotdeauna un mare sentiment de admiraţie: „Cum or fi făcând cei de la laborator…” zice, aproape cu voce tare. I se par nişte personaje de filme cu 007. Dar nu-i aşa, explică experţii. Totul e adevărat. Ba chiar e o „joacă de copil”, par a spune investigatorii, care explică: „Când cineva fumează, lasă pe ţigară o dâră de celule de salivă. Analizându-le, se poate ajunge la formula de ADN, adică la codul genetic al fumătorului.”

Doamne, dar nu-i aşa de simplu cum s-ar părea. Dimpotrivă, chiar, examenul de laborator e destul de complicat, iar posibilităţile de „poluare” sunt considerabile: există riscul să fie examinate şi celule sau bacterii aparţinând celui care manipulează obiectul pentru cercetări, în cazul de faţă mucul de ţigară. Însă de data asta lucrurile au mers fără probleme.

Şi apropo de „însă”, iată şi al miilea mister din această afacere: chiştocurile găsite sunt 40, cum susţin unii, 60 sau 80, cum zic alţii?

O ştire care pare incredibilă şi care ar putea fi cumva legată de masacrul de la Capaci, îi atrage atenţia lui Ricky: mitraliere Skorpion de fabricaţie românească, lansatoare de rachete M80 Law ruseşti, cartuşe şi grenade provenind de pe piaţa iugoslavă erau expediate cu poşta către mafiile locale. Da, nici mai mult nici mai puţin decât cu poşta. De la Triest. Fantastic popor şi italienii!

Cu ediţia de duminică 21 iunie a ziarelor izbucneşte şi romanul poliţist al jurnalului secret al lui Falcone. E vorba de dischete de computer pe care, după spusele prietenului său Giuseppe Ayala, magistratul înregistra în fiecare zi tot ce privea Palatul de Justiţie din Palermo. O misterioasă pretinsă „Falangă armată” neagă faţă de trimişii agenţiei de ştiri ANSA existenţa acestor dischete. Cel care ia taurul de coarne, afirmând că Falcone ţinea un jurnal pe *floppy disk*, este judecătorul Paolo Borsellino, la încheierea unei procesiuni cu torţe desfăşurate la Palermo în cinstea prietenului său Falcone.

Jurnalul secret! Ar fi extrem de important să fie găsit! Însă cercetările efectuate la Roma şi la Palermo, în birourile în care lucra judecătorul, au dat un rezultat negativ: nici urmă de dischete.

Se investighează ceea ce a fost sechestrat în noaptea de 23 mai, imediat după apocalipsul de la Capaci: circa douăzeci de *floppy disk*-uri conţinând vreo şaptezeci de rubrici, adică de capitole. La o săptămână de la sechestru, totul era imprimat pe hârtie. Rezultatul: un teanc de documente măsurând patruzeci de centimetri înălţime, însă nicăieri nu e nici o urmă de jurnal. Mii de pagini, pe care, la o lună de la masacru, nimeni nu le-a făcut încă să parvină judecătorului Celesti care se ocupă de anchetă. Un gest care merge mână în mână cu povestea valizelor pe care Procuratura din Palermo le-a predat lui Celesti abia la patru zile după găsirea lor în maşină, la locul exploziei. O neglijenţă de tip italian, sau ceva mai rău? De pildă

„destinarea” materialului cuiva, care să-l folosească şi să-l consume?

Se înteţeşte polemica asupra dischetelor-jurnal. Întrebările care îşi fac apariţia sunt: 1) ce anume povestea Falcone în respectiva cronică?; 2) în cine urma să lovească?; 3) de ce aceste discuri *floppy* n-au fost inventariate şi numerotate?; 4) cine şi din însărcinarea cui le-a sustras?

Marţi 23 misterul jurnalului se desluşeşte. Acesta este găsit într-o ladă cu documente, expediată de funcţionarii de la Criminalpol din Roma şi rămasă câteva zile într-un birou al Tribunalului din Palermo.

Nu trec douăzeci şi patru de ore şi romanul poliţist revine în actualitate. Jurnalul nu se mai găseşte. Biata Italie!

Din fericire, printre suspiciuni şi insinuări, intrigi poliţiste explozive, amortizate şi reescaladate, se află şi două ştiri pozitive: Senatul Statelor Unite i-a conferit lui Falcone titlul de „Erou mondial”. Dar mai ales este recunoscută de Curtea de Casaţie o mare victorie a teoriilor judecătorului asasinat: văzuse just, Mafia este o organizaţie piramidală, comandată de o „Cupolă”, adică de un comitet superior de „naşi”. Ceea ce înseamnă vinovăţia aceloraşi naşi pentru orice acţiune a „plevuştii”. Sub cele 1 525 de pagini care fac cunoscute raţiunile sentinţei din 30 ianuarie anul trecut (o rafală de condamnări pentru *boss*-ii Mafiei!), pentru prima dată nu se mai află semnătura preşedintelui secţiei, Corrado Carnevale, supranumit judecătorul „ucide-sentinţe”, recuzat de fiii generalului Carlo Alberto Dalla Chiesa, asasinat de Mafia la Palermo în 1982.

De pe frontul investigaţiilor, nimic altceva decât supoziţii: unii vorbesc de o piaţă columbiană, alţii de una americană. Fără prea multă convingere. Şi mai ales fără nici un fundament.

Durerea de cap aproape i-a trecut. Ricky se duce la bucătărie ca să mai bea a doua tizană necesară pentru a-şi intra perfect în formă. Sorbind-o, priveşte pe fereastră: ziua se anunţă frumoasă. Aruncă o privire pe ultimul ziar care i-a mai rămas de consultat, cel de duminică 28.

Şi îl cuprinde o profundă descurajare. Citeşte că cea mai mare capodoperă, artistică dispărută din Italia postbelică, „Naşterea Domnului” de Caravaggio, se etalează după toate posibilităţile în salonul unui *boss*. Opera, de inestimabilă valoare, sustrasă în octombrie 1969 din oratoriul Sfântului Lorenzo de la Palermo, a fost schimbată contra unui transport de droguri şi s-ar afla actualmente în capitala Siciliei, la mică distanţă de locul unde a realizat-o Caravaggio în 1609.

„Biată Italie, ţara jefuitorilor de opere de artă! Din fericire sunt aici o puzderie de iubitori ai artei!” se gândeşte Ricky, înainte să adoarmă rezemat de masa din bucătărie.

Când se trezeşte, s-a făcut ziuă de-a binelea. Dă câteva telefoane ca să afle de la informatorii săi obişnuiţi ce mai e nou pe Coasta de Azur, fixează pe a doua zi o întâlnire în casa unei vedete de televiziune, apoi o sună pe Gloria. Îi spune că o aşteaptă.

— În cinci minute sunt la tine, îi răspunde ea.

Aşteptând-o, se întinde în şezlongul de pe terasă. E în costumul de baie. Vrea să se bronzeze puţin. Nici nu apucă să se relaxeze, că sună telefonul.

— *Hello, boy*, te-ai întors în sfârşit, îi spune GGR. Ţi-am fixat o nouă întâlnire.

— Când? întreabă Ricky.

— Imediat. Barul X, în portul Monte Carlo. Vei fi contactat. Şi închide. În acelaşi moment Ricky aude o cheie care scârţâie în broască. Se încordează. Uşa se deschide mai întâi încet, cu discreţie, apoi se dă brusc de perete: în cadrul ei, contra luminii – Gloria. În bluză şi pantaloni scurţi, fata lasă să se înţeleagă clar că are chef să facă o baie. În mare.

Se îmbrăţişează pătimaş. Apoi…

— Gloria, iartă-mă, trebuie să plec. GGR mi-a fixat altă întâlnire.

— Vin şi eu cu tine, îi răspunde fata pe care misterioasa intrigă o excită.

— Nu, vreau să nu intri în povestea asta. Cel puţin deocamdată. Te duc până la Paloma. Stai la plajă şi când mă întorc, facem o baie împreună.

Gloria dă să protesteze, apoi renunţă: ştie că atunci când e vorba de munca lui, Ricky nu vrea să ştie de nimic altceva. Zece minute mai târziu coboară de pe motocicleta lui Ricky şi se îndreaptă spre plajă. El întoarce motocicleta şi porneşte spre Monte Carlo.

Monte Carlo, în port, barul X

— „*Le stidde*”. Iată inamicul numărul unu pentru Cosa Nostra. Care va face să dispară, în câţiva ani, maximum un deceniu, mafia siciliană şi pe toţi afiliaţii ei, afirmă hotărât informatorul.

Nici o umbră de îndoială în cuvintele lui. Care îl lasă pe Ricky cu gura deschisă.

— „*Le stidde*”*?* Dar ce-i asta? întreabă Ricky, căzând din nori în faţa acestui cuvânt, deşi a citit multe cărţi despre Mafie.

— „*Le stidde*”, care în Sicilia înseamnă „*le stelle*”, ca să fim mai exacţi în adevăratul grai sicilian se zice cu i, „*’i stiddi*” sunt... şi informatorul se opreşte. O să vă spun ce erau şi ce au devenit de trei ani încoace. Cândva li se spunea „*stiddari*” celor care erau „câini dezlegaţi” ai lumii interlope. În general erau păstori, născuţi în Sicilia, cei mai mulţi în provincia Agrigento: existau probabil concomitent şi în alternativă la Cosa Nostra. Aceşti *stiddari* aveau o caracteristică: îşi vedeau fiecare de treburile sale, foarte rar se coalizau; şi dacă o făceau, era ca să se apere de abuzurile de putere ale celor din Cosa Nostra. O dată cu trecerea anilor a devenit tot mai greu pentru ei să rămână independenţi. Şi atunci au dat Viaţă unor veritabile

organizaţii ale crimei numite chiar *stidde*, adică „stele”. Care, din Sicilia, s-au ramificat mai întâi în Italia de Nord şi apoi au trecut graniţele ajungând mai ales în America.

Informatorul îşi şterge faţa cu batista. E tare cald, pe urmă şi rasa aceea... Da, fiindcă omul s-a prezentat la întâlnire îmbrăcat în călugăr. E un veşmânt pe care îl poartă adesea, îi povesteşte lui Ricky.

— Când trebuie să trec neobservat, îl îmbrac peste haine. Iar dacă se întâmplă ceva, mi-l scot repede şi iau altă identitate.

Până şi în plin centru la Monte Carlo, într-un bar din port, nimeni nu dă atenţie prezenţei unui călugăr. Ceilalţi clienţi îi acordă cel mult un semn de respect, trecând pe lângă el.

Informatorul-călugăr îşi soarbe apa tonică, apoi reia:

— Timp de mulţi ani *stiddarii* şi mafioţii s-au războit între ei ori s-au aliat, după împrejurări, cum se întâmplă în toate organizaţiile care se respectă din lumea interlopă. Pe urmă, acum trei ani s-a întâmplat un lucru important: de *stiddarii* grupaţi în *stidde* s-au apropiat „pocăiţii” – mafioţi îndepărtaţi de organizaţie. Încet-încet, lucrurile s-au schimbat radical, şi datorită faptului că cei din urmă au adus în interiorul *stidde*-lor ura faţă de Cosa Nostra care i-a dat deoparte. Din amestecul resentimentului celor „pocăiţi” cu ranchiuna *stiddari*-lor a luat naştere un cocteil ucigător.

Informatorul, care nu scapă o clipă din ochi intrarea localului, priveşte în jur. Apoi reia:

— Pe vremuri *stiddarii* puteau fi recunoscuţi după cele cinci puncte pe care şi le tatuau între degetul arătător şi cel mijlociu, imitând-ui pe foştii puşcăriaşi. Se ştiu puţine despre ei. Vor să se ştie puţine. Unii mafioţi insinuează că ar fi vorba de organizaţii spontane, care nu-i sperie. Nu este aşa: „pocăiţii”, foşti mafioţi, au impus o veritabilă organizare. *Stiddele* acţionează în mare secret, în grupuri restrânse şi extrem de eficiente, folosindu-se de principiile tactice ale gherilei. Fiecare *stidda* are un şef, dar e autonomă faţă de celelalte. Înglobându-i pe „pocăiţi” *stiddele* au devenit duşmani de moarte ai celor din Corleone, pe care îi numesc *viddani* (ţărănoi), şi duc o luptă

subterană nemiloasă contra puterii acestora la cel mai înalt nivel al lumii interlope. Loviturile mortale pe care le-au dat *stiddele* clanurilor rivale nici nu se mai pot număra. La fel de adevărat e că din zi în zi se măreşte numărul celor care îşi schimbă apartenenţa şi devin *stiddari*.

Surprins de aceste dezvăluiri, Ricky ar dori să afle mai multe.

— Prin ce se deosebesc *stiddele* de organizaţiile locale ale Mafiei?

— Sunt mai conservatoare şi mai tradiţionaliste, copiază principiile vechii Mafii, reia informatorul. Sunt în favoarea existenţei şi respectării regulilor. Se opun masacrelor spectaculoase. Consideră că discreţia le favorizează planurile şi că reflectoarele aţintite asupra lumii interlope dăunează cauzei lor. Şi nu numai atât. Îi consideră intangibili pe magistraţi, carabinieri, poliţişti, în general pe reprezentanţii statului, în afara unor cazuri de forţă majoră. La care, însă, e mai bine să nu se ajungă.

— Ce mai, o lume interlopă de pe timpuri! intervine Ricky.

— Într-un fel, da. Şi fiindcă *stiddarii* sunt ferm convinşi că masacrele spectaculoase, asasinarea magistraţilor şi poliţiştilor se întorc, cu vremea, împotriva Mafiei. Sunt două politici diferite. Ba chiar diametral opuse. Există însă aici un element important: politica *stiddarilor* face continuu noi prozeliţi, în special printre tineri. Căci, dacă e adevărat că sunt mulţi „mărunţei” dispuşi la orice, numai să facă bani repede, par să fie mult mai mulţi cei care preferă câştigurilor nebuneşti în scurtă vreme nişte încasări mai mici, dar cu posibilităţi mai mari de a se întoarce liniştiţi seara acasă. Teferi. Din interiorul Mafiei ştim că au fost mărite coeficientele de violenţă şi de spectacol al ultimelor masacre tocmai pentru a da impresia de omnipotenţă a organizaţiei şi a-i intimida pe acei mafioţi care se gândesc să schimbe stindardul.

— Dar astăzi *stiddele* sunt organizaţii care acţionează în zone bine delimitate? întreabă Ricky.

— Nici vorbă. După ce au prins rădăcini în Statele Unite, se afirmă acum în toată Europa, în special în Germania, Franţa şi Belgia. Poliţia germană a putut pune mâna pe asasinii judecătorului Rosario Livatino tocmai datorită colaborării *stiddarilor* care, repet, sunt împotriva unor anumite tipuri de omucideri. *Stidde* discrete dar foarte eficiente acţionează şi în Tunisia.

— Atunci *stiddarii* sunt nişte tineri care au adoptat regulile taţilor şi bunicilor lor, adică ale oamenilor de onoare de modă veche. Nu vi se pare că îi vorbiţi de bine?

Ipoteza avansată de Ricky nu-l tulbură pe informatorul-călugăr.

— Nu, eu povestesc lucrurile aşa cum sunt, spun care e filozofia lor, crezul lor.

— Dar *stiddele* au rituri de afiliere de tipul celor practicate de Cosa Nostra, cu tânărul aspirant căruia i se înţeapă un deget (în general arătătorul mâinii cu care trage) ca să ţâşnească sângele pe o icoană a Bunei-Vestiri (care se serbează la 25 martie), imagine care este apoi arsă pentru a sublinia indisolubilitatea „căsătoriei” dintre noul venit şi Cosa Nostra? întreabă, tot mai curios, Ricky.

— Nu, nimic din toate astea. Un *stiddar* râde de asemenea rituri… de carnaval, i se răspunde.

— Dar dumneavoastră cum de ştiţi toate astea? îl întreabă pe neaşteptate Ricky.

Omul tresare. Se uită la Ricky cu ochii holbaţi, de parcă şi-ar fi dat seama că are trei capete.

— Cine v-a trimis la mine nu v-a spus că eu… şi se blochează. În aceeaşi clipă se ridică de pe scaun. Din patru paşi e la uşă. O deschide. Apoi se întoarce, îl binecuvântează pe Ricky şi tot localul şi spune:

— Domnul fie cu voi, fiilor!

N-are rost să-l urmărească. Când iese din local, după ce a plătit, Ricky îl vede păşind sprinten. Îl recunoaşte după mers, nu după haine. Rasa a dispărut. Omul are în mână numai o geantă de pânză de culoarea rasei de călugăr.

În timp ce zboară pe motocicletă spre Cap Ferrat, Ricky se gândeşte la întâlnirea pe care tocmai a avut-o la Monte Carlo: omul i-a vorbit despre *stidde* şi despre *stiddari* şi a ignorat cu desăvârşire capitolul Falcone. Apele se cam tulbură. Nu mai pricepe nimic.

„O fi existând vreun motiv” – îşi spune – „dacă GGR m-a pus să stau de vorbă cu falsul călugăr. Nu-mi rămâne decât să aştept.”

Când se întinde lângă Gloria, soarele e aproape de apus. Ea nu-l întreabă nimic, el nu-i spune nimic. Vorbesc numai despre cum să-şi petreacă seara. Decid că trebuie să fie o atmosferă romantică, un restaurant elegant.

Două ore mai târziu intră la hotelul Negresco din Nisa, care domină Promenade des Anglais, cu balcoanele sale ce privesc marea.

— Hotelul ăsta m-a fascinat totdeauna, spune Ricky în timp ce face pe ghidul pentru Gloria. Nu numai cu saloanele şi cu încăperile sale de epocă, dar şi cu căldura şi clasa de la bar. Şi pe urmă... priveşte ce spectacol! îi spune, intrând într-un salon uriaş, dominat de un imens lampadar de cristal.

Superba privelişte îi smulge Gloriei un „ooo” prelungit. În barul numai lemn şi istorie, ea i se cuibăreşte la piept, în timp ce ciocnesc un „kir royal”, adică un cocteil din suc de *cassis* plus şampanie. Şi îl întreabă despre întâlnirea de mai devreme.

— Cum ţi-a mers după-masă?

El o priveşte în ochi şi îi răspunde cu toată sinceritatea:

— Nici eu nu ştiu. N-am înţeles motivele întâlnirii. Poate o să le descopăr mai încolo.

Şi o sărută, ca şi cum i-ar spune „Gata cu asta. Astă seară nu vorbim despre treburile mele!”

După ce şi-au restimulat pofta de mâncare cu un „kir royal”, se mută la restaurantul hotelului Negresco, Chantecler, unde iau o masă frugală: somon proaspăt în sare grunjoasă cu dovlecei şi trufe, stropit cu deliciosul Le Cannet-des-Maures.

Când să plece, lui Ricky îi vine o idee.

— De ce nu dormim aici? o întreabă pe Gloria.

— Ce ne împiedică? răspunde ea.

Aleg o cameră la ultimul etaj, cu un mic balcon înspre mare. Patul are un baldachin de mătase albastră.

Noaptea? Împărătească.

Lucrul care îl irită cel mai tare pe Ricky când se trezeşte dimineaţa e să-şi înceapă ziua vorbind. Are nevoie de carburaţie lentă, de „intrare” treptată în activităţile zilei. Şi pe urmă azi, când are de lucru… Dar ce i-o fi venit să fixeze întâlnirea pentru ora prânzului! Se întoarce pe partea stângă. Gloria doarme.

„Ce frumoasă e!” îşi spune Ricky, mângâind-o pe spate. „Cum s-o trezeşti dintr-un somn aşa de frumos şi de adânc?”

O sărută încet pe gropiţele de pe spate, îi mângâie picioarele repetându-i încetişor numele:

— Gloria. Gloria. Gloria.

Imaginea aceasta îl însoţeşte toată ziua. Vedeta de televiziune pe care se duce s-o fotografieze e un tip îngâmfat şi plicticos: vorbeşte numai despre sine. Pozează tot timpul, nu se relaxează nici după ultima fotografie. Când trec la interviu, Ricky se întreabă cum e cu putinţă ca o asemenea persoană să placă publicului. Deprimant.

Munca lui, care îi place atât de mult încât o consideră cea mai frumoasă din lume, îşi arată în asemenea cazuri toate limitele. Îl aduce la un pas de ură. Mai bine să se întoarcă acasă cât mai repede.

Gloria e întinsă pe canapea. Se uită la televizor. Îl salută dând din labele picioarelor ca şi cum ar fi mâini. Programul o captivează. Ricky ia corespondenţa de pe măsuţa din hol, o frunzăreşte distrat şi o arunca aproape toată la coş.

În timp ce-şi bea tizana pe care şi-a preparat-o ca să combată primele semne de oboseală (o priză de rozmarin şi una de melisă lăsate să se infuzeze trei minute în apă clocotită, se strecoară şi se bea), ascultă mesajele înregistrate pe robotul telefonic. Sunt multe. S-o sune pe Giulia Butti la Villa Rocca Grimaldi (este doamna care,

lansându-l în Italia pe Maurice Mességué, l-a făcut să descopere plăcerea tizanelor). Salutări de la amici (Mirta şi Carletto Mantero, băutori de talie mondială). Invitaţii la diverse manifestări, tăceri, câteva insulte. Apoi, o voce ciudată, necunoscută, aspră, care îi spune:

— Ai luat-o pe un drum periculos. Fii atent ce faci!

Surprins de conţinutul mesajului, Ricky dă înapoi banda şi o ascultă din nou. A înţeles bine: omul îl ameninţă.

Din fericire, imediat după telefonul cu pricina, iată şi vocea simpatică a lui Boris, colegul şi prietenul lui, care sună de la Paris să-l întrebe dacă nu e dispus să meargă câteva zile în Camargue. Fireşte, nu e vorba de vacanţă.

Ultimul telefon înregistrat, cel mai recent, e de la GGR. Lapidar: „La 9 iulie eşti aşteptat la Praga.”

Praga, joi 9 iulie, ora 17.20

Ricky şi Gloria sosesc frânţi de oboseală la impunătorul şi ultramodernul hotel Diplomat. Drumul de la Salzburg, unde şi-au petrecut noaptea – o mică porţiune de autostradă şi multe şosele naţionale, sub un soare care i-a silit să ţină permanent aerul condiţionat la maximum – i-a secătuit de puteri. De plictisit însă nu. E superb peisajul rural austriac între Salzburg şi frontiera cehoslovacă (mii de nuanţe de verde pe câmpuri!); ceva mai sever, dar tot atât de îngrijit e şi în Cehoslovacia. Mai mult de 350 de kilometri de terenuri cultivate, unde se vede că oamenii iubesc verdeaţa şi îngrijesc cu dragoste pământul.

Primul sat pe care l-au întâlnit după trecerea frontierei, Dubi Cinovec, a fost şi primul semnal brusc al unei schimbări. Case sărmane, deseori prost întreţinute. Foarte puţină lume pe străzi. Au călătorit fără oprire.

Şi prânzul a fost luat tot în grabă: două sucuri şi un kilogram de caise cumpărate de la un ţăran care îşi oferea marfa pe marginea şoselei. Preţul – incredibil: 8 coroane (circa 250 de lire). Gustul – extraordinar!

Kaplice, České Budějovice, Tábor, Benešov (cehoslovacii vor trebui să ierte accentele greşite sau nepuse pe numele oraşelor: computerul e de vină!). Şi, în sfârşit Praha, Prag, Prague, Praga.

Inaugurat în august ’90, hotelul Diplomat, situat, când vii dinspre centru, în spatele celebrului şi fantasticului Castel, este clasicul hotel de tip american: funcţional, dispunând de tot confortul, dar cât se poate de impersonal. Ricky şi Gloria se instalează în camera nr. 727.

— Ne va merge bine, zise Ricky. Îmi plac toate numerele cu 7, îmi poartă noroc. Şi cu 17.

Desfac valizele.

După ce fac un duş tonifiant, pornesc să descopere hotelul. „Gâtlej gros răguşit” a spus că la Praga vor fi contactaţi de cineva. Şi că vor primi informaţii ca să înceapă să depene acel ghem încâlcit care e „F.F.”, Filiera Falcone.

Ocupă loc cât mai la vedere cu putinţă: aşezaţi în faţa unui *drink* la *Rendez-vous*, spaţiosul bar aflat într-o poziţie strategică: la stânga intrării principale, la doi paşi de liftul care urcă de la garaj şi faţă în faţă (chiar dacă puţin cam departe) cu cealaltă intrare în hotel, cea de pe latura din dreapta; o poziţie care îţi îngăduie să-i observi pe toţi cei care intră şi ies.

— Hotelul ăsta numai a loc de întâlnire pentru spioni nu arată, îi spune Ricky încet în timp ce ciocnesc un pahar cu Martini pentru aventura în care au intrat.

Timp de vreo zece minute se prefac că studiază pliantele hotelului, pe care le-au primit de la fata de la recepţie.

— Uite, spune deodată Gloria, tu care mori după Viena, după pictura lui Klimt. Ai de toate aici, la îndemână: există o Cafenea Klimt, unde se poate bea cafea vieneză veritabilă.

— Şi cum facem să anunţăm unde suntem?

— Ce să anunţăm? Noi nu-i cunoaştem pe cei care trebuie să ne contacteze, dar ei da. N-au decât să ne caute!

Se ridică. Ce frumoasă e! Picioare lungi şi bronzate, păr blond revărsat pe umeri, un tricou pentru care s-a ţinut seamă de sugestia lui Marilyn Monroe („totdeauna cu o măsură mai mic decât e cazul”), minijupă minusculă. O îmbrăcăminte care îl excită pe Ricky (când stă jos ochii îi fug inevitabil între coapsele Gloriei, sub minijupă, ce spectacol divin!) şi îl deranjează în acelaşi timp („cu ce neruşinare îşi etalează frumuseţea!” se gândeşte adesea). E imposibil ca cineva să treacă neobservat lângă ea. Şi e iritant pentru cineva căruia îi place anonimatul, cum e cazul lui.

Ricky îşi repetă cu voce tare consideraţiile făcute în gând.

Drept singur răspuns Gloria dă din aripioare, adică ridică din umeri ca şi cum ar spune: „Ha, n-am ce-ţi face dacă te supără. Mie aşa îmi place!” Şi se îndreaptă spre Cafeneaua Klimt.

— Ce-ar fi să mergem mai bine în centru ca să gustăm specialităţile bucătăriei locale? vine contra-propunerea lui Ricky.

Fac stânga-împrejur. Coboară în garaj, iau maşina şi cu harta în mână după un sfert de oră de chinuri automobilistice, ajung la „U pavouka” („La Păianjen”), unul din templele oricărui *gourmet* praghez, cum scrie în ghid. Ghidul mai notează: „O casă în stil baroc, cu restaurantul amenajat în pivniţele gotice”. Ce se recomandă? Cotletele vânătoreşti şi vinul Frankovka. Comandă două meniuri ale bucătăriei locale: o ceaşcă de „supă” cu gust acrişor de iaurt şi „svickova” (muşchi de vacă bine înăbuşit şi servit în sosul propriu, cu garnitură de dulceaţă de coacăze roşii) şi „knedfiky” (găluşte din aluat dospit care au aspectul unor felii de chiflă). Gustă din toate astea după ce chelnerul le-a servit câteva delicioase gustări „*amuse gueule*”, calde şi reci.

În timp ce iau cina îi studiază pe cei sosiţi în urma lor. Multe perechi, vreo două grupuri. La două mese mai încolo

se aşează un tip cu o figură stranie. E însoţit de o doamnă. Vorbesc puţin şi distrat între ei. Ricky i-l arată fetei:

— Crezi că e omul nostru? o întreabă.

— Sau că ei sunt perechea noastră? îi răspunde Gloria, pe jumătate serioasă, pe jumătate amuzată.

Pe neaşteptate bărbatul se ridică şi se îndreaptă decis către ei. Lui Ricky îi sare inima din loc. Gloria îşi ţine cu greu răsuflarea. Omul se apleacă spre Ricky.

— Scuzaţi-mă, n-aveţi cumva o brichetă? îl întreabă foarte politicos.

Să fie o tentativă de abordare? Să aştepte oare o parolă?

— O brichetă? se bâlbâie Ricky.

— Da, o brichetă.

— Poftim, zice Gloria, sărindu-i în ajutor.

Omul îşi aprinde ţigara, mulţumeşte, se înclină şi pleacă. Lăsându-i mască. Şi cu mii de întrebări fără răspuns. Ricky se apleacă spre Gloria. Îi vorbeşte încet, să nu-i audă nimeni.

— Crezi că el e?

— De unde să ştiu?

— Nu crezi că a vrut să se uite la noi, ca să nu se înşele?

— De ce nu-l întrebi pe el în loc să-mi pui mie întrebările astea?

Chelnerul serveşte cafeaua:

— Nu, mulţumesc, îi răspunde Ricky. Îi aşteaptă la hotel, la Cafeneaua Klimt, o ceaşcă de „cafea vieneză veritabilă”.

În timp ce părăsesc restaurantul „U pavouka”, urcând scările spre ieşire, se uită înapoi să vadă dacă omul îi urmează. El şi perechea lui se află la începutul scării când Ricky şi Gloria au terminat de urcat cele treizeci de trepte care duc spre ieşire.

În uşa restaurantului consultă pe îndelete harta oraşului. Hotărăsc să meargă în piaţa Sfântului Vaclav. O iau la stânga. Perechea i-a ajuns din urmă. Ricky şi Gloria măresc pasul şi câştigă suficientă distanţă ca să poată vorbi între ei.

— El e, nu mai încape îndoială. Uite cum ne urmăresc! spune Ricky.

Ca să le controleze mişcările celor doi, se opresc de mai multe ori: în faţa vitrinelor, să privească un monument dărăpănat în curs de restaurare, în faţa unei cofetării care prepară îngheţată italiană. Şi perechea care îi urmăreşte face, mai mult sau mai puţin, aceleaşi mişcări.

Dând de o tarabă lungă unde se vând bomboane de tot felul, se opresc. Ricky ştie că Gloria se omoară după aşa ceva.

Într-adevăr.

— Vezi, au şi aici bomboane cum îmi plac mie, îi spune veselă.

Ia o pungă şi înfigând lopăţica în diverse recipiente o umple pe jumătate.

— Nu vreau să mă îngraş, îi spune lui Ricky când îl vede că se uită lung la punga mai mult goală. Ce succes a avut şi ideea asta! Acum le găseşti în toată lumea.

Ricky o ascultă distrat. De fapt, îi urmăreşte cu coada ochiului pe cei doi, care cumpără şi ei acelaşi lucru. Bărbatul îl priveşte şi îi surâde.

— Ei sunt, nu mai încape îndoială! îi şopteşte la ureche Gloriei, absorbită de gustarea bomboanelor „marshmallow” în timp ce ea i se adresează spunându-i cu un zâmbet, pe ton ironic şi aluziv:

— Ce-mi place senzaţia asta de moale în gură!

În alte circumstanţe Ricky ar fi apreciat aluzia, iar dacă ar fi fost în camera de la Diplomat ar fi ştiut ce are de făcut. Dar acolo, în plină zonă pietonală, cu cei doi care îi urmăreau de aproape, toate imaginile erotice i-au dispărut din minte: nici peste două ore n-au să-i revină. Cât despre „lucrul acela”, i s-a ascuns ca un melc în cutele slipului. E foarte adevărat că în amor nu trebuie să te gândeşti. Iar în clipa asta Ricky îşi face tot felul de gânduri.

Pornesc iar la drum. Fac vreo douăzeci de metri pe strada Na Příkopě şi se opresc în faţa numărului 7.

— Aha, aici e „Pelikan”, zice Ricky. Ghidul nostru scrie că aici se mănâncă specialităţi boeme, din farfurii de argint încălzite.

— Uite ce privelişte de la fereastra aceea! adaugă Gloria.

— Trebuie să venim zilele astea, răspunde Ricky.

N-aveau să intre acolo niciodată.

Cotind la stânga, în celebra şi splendida piaţă a Sfântului Vaclav, prezentată de mii de ori de televiziunile şi de ziarele din toată lumea în timpul Primăverii de la Praga şi după aceea, de Ricky şi Gloria care merg la braţ se apropie un copil care le şopteşte ceva. Se opresc. Copilul îşi repetă întrebarea:

— Schimbaţi dolari?

Ricky şi Gloria fac semn că nu şi îşi continuă plimbarea.

Când ajung în faţa Cafenelei Europa se opresc în extaz să admire splendidul interior, un triumf al stilului Liberty. Oglinzi, lampadare, lămpi şi lambriuri scânteiază orbitor.

„Cine ştie dacă sunt chiar originale?” se gândeşte Ricky.

— Chiar dacă ar fi imitaţii, zise Gloria, citindu-i gândul, sunt, oricum, superbe.

Perechea care mergea în urma lor vine lângă ei.

— Frumos, nu-i aşa? spune femeia.

Praga, vineri 10 iulie, ora 9.30, hotel Diplomat

Ricky şi Gloria coboară în sala Belvedere unde, la bufetul pentru micul dejun, se pot servi delicioase specialităţi din Europa centrală. Încă mai râd de seara trecută. De situaţia creată de ei înşişi. Da’ de unde spioni, mesageri ai Mafiei, cei doi care li se părea că-i urmăresc! O pereche cumsecade din Texas, descinşi pentru prima oară în Europa, care fac turul capitalelor ca să-şi serbeze nunta de argint, 25 de ani de căsătorie fericită.

— Cel puţin aşa ne-au spus nouă, zise Gloria întinzându-şi unt pe pâine. Dar dacă nu-i adevărat?

Se gândise toată noaptea la asta şi ajunsese la concluzia că, aşa cum se alarmaseră prea tare că sunt urmăriţi, la fel de fraieri se putea să fi fost când acceptaseră imediat versiunea oferită de cei doi. Iar acum îi împărtăşeşte îndoielile sale şi lui Ricky.

— Bine măcar că nu stau la hotelul ăsta, îi răspunde Ricky, altfel n-am fi închis ochii toată noaptea.

— Fiindcă după, şi Gloria apasă maliţioasă pe „după”, ai dormit buştean?

— Da. Şi dacă n-ar lipsi obloanele sau jaluzelele şi nu m-aş fi trezit de cum s-a făcut ziuă din cauza luminii, aş mai dormi şi la ora asta.

„Groaznic lucru să dormi în ţări unde nu se obişnuiesc nici obloane, nici jaluzele”, se gândeşte Ricky, sorbind din sucul de portocale. „Îţi intră în cameră lumina zilei şi, dacă nu eşti obişnuit, te trezeşti imediat. Şi hotelul Diplomat, care etalează atâta confort, nu face excepţie în privinţa asta. Să te muţi în altă parte? Toate sunt la fel, din punctul ăsta de vedere. Şi pe urmă, nici nu putem: la Diplomat ne-a trimis GGR, «gâtlej gros răguşit». O fi de-adevăratelea răguşit sau vrea numai să-şi disimuleze identitatea?

Deocamdată, nici vorbă să fie contactaţi. Ricky şi Gloria privesc atent sala. Turişti şi iar turişti. În şort, în blugi, în cămăşi ţipătoare cu flori multicolore. Observând un cuplu de oameni în vârstă deosebit de bătător la ochi, Ricky se întreabă dacă la ei acasă, în oraşul lor, au curajul să umble împopoţonaţi în felul acela! Dar se întreabă totodată şi dacă n-ar putea fi chiar ei „contactul” şi s-au îmbrăcat aşa ca să deturneze privirile curioase.

— Mai doriţi cafea? întreabă o chelneriţă frumoasă şi grijulie. Fac un bis.

— Dar dacă o fi ea, chelneriţa? şopteşte Gloria. Pe urmă începe să râdă din toată inima.

Aşteptând ca cineva să ia legătura cu ei, se hotărăsc să meargă să viziteze Castelul. În faţa hotelului există metroul şi autobuzul; dedesubt, în garaj, există maşina. Optează pentru metrou.

— Poate că e aglomeraţie. Dacă vor să ne contacteze, le uşurăm sarcina, zise Gloria.

Călătoria e scurtă: o singură staţie. De la Dejvická la Hradčanská. Nimeni nu se apropie de ei şi au timp să admire ce curăţenie domneşte în metrou: nu tu hârtii pe jos, nici un perete mâzgălit cu semnături, date sau desene, vagoanele în perfectă stare. Par abia ieşite din fabrică. Ce oameni civilizaţi!

Ultramilenarul Castel (a fost construit în stil romanic de dinastia Přemysl, în jurul lui 880) e extrem de frumos, fascinant. E gigantic. După anuarul Guiness al recordurilor, cel mai mare din lume. Într-adevăr, ocupă o suprafaţă de 7,2 hectare. Transformările ulterioare au făcut să intervină şi stilul gotic, goticul târziu, stilul Renaşterii şi barocul. „Ediţia” de astăzi datează de la ultima restaurare; cea dintre 1753 şi 1775.

Multe bătălii au avut loc sub zidurile sale. Ultima, din fericire fără victime, simbolică doar, a fost cea din iarna lui 1989, când sute de mii de praghezi au strigat cerând „Havel na Hrad”, „Havel la Castel” şi li s-a făcut pe voie.

Citind un ghid pe limba lor, Ricky şi Gloria îşi dau în vileag apartenenţa la categoria turiştilor. Ca nişte nepricepuţi ce se află în ale spionajului şi aventurilor poliţiste, se comportă conform sutelor de cărţi citite şi de filme văzute. Aşa o fi oare şi în realitate?

— De ce i se spune Pragăi „oraşul de aur”? întrebase la micul dejun Gloria.

Acum poate să afle şi singură. Citind povestea Turnului Negru de lângă Ulicioara Alchimiştilor şi a Turnului Alb: ambelor li s-a poleit acoperişul cu aur, de către Carol al IV-lea, în secolul al XII-lea, ca să poată fi văzute strălucind din orice punct al oraşului s-ar fi privit înspre ele.

— Sunt sigur că ne urmăreşte cineva, că ne pândeşte aşteptând un moment prielnic să ne abordeze, îi spune Ricky Gloriei, mult mai atrasă, în clipa respectivă, de rolul de turistă decât de „implicată” în „F.F.”. Îi spune asta.

— Implicată în „Filiera Falcone”? Ce vorbeşti…

— Îţi mărturisesc că m-am gândit de multe ori ce poţi tu să ai în comun cu „Filiera Falcone” şi n-am dat de nimic care să te lege de tragedia aceea. Şi totuşi... ceva este, simt eu...

— Ai înnebunit? Nu ştiu mai mult decât tine despre „gâtlej gros răguşit”. Eram împreună când a telefonat prima oară, eram împreună de câte ori a telefonat.

— Aşa e, ai dreptate. Totuşi, n-o să-mi scoată nimeni, din cap că tu ai într-un fel o legătură, chiar fără să-ţi dai seama, cu „gâtlej gros răguşit”. S-a manifestat de când suntem împreună. Mai mult. De când am făcut dragoste în doi.

— Coincidenţă, simplă coincidenţă.

— O fi!

— Cum adică, „o fi?” Vrei să spui că începi să te îndoieşti de mine?

— Nu, n-am spus asta, însă...

— Ia mai du-te de te spânzură ca Rucky! îi spune, pornind cu paşi mari spre Străduţă de aur.

Rucky, nu Ricky. O greşeală? Defel. Îndemnul „du-te de te spânzură ca Rucky” pe care l-a pronunţat Gloria este perfect, într-adevăr, abia au ieşit din Turnul Alb, multă vreme folosit drept închisoare, unde au aflat că, printre alţii, au stat închişi alchimistul şi magicianul englez Kelly şi un anume Rucky, un slujbaş care profitase de cheia de la încăperea Tezaurului şi care, după ce fusese descoperit şi arestat, se spânzurase cu lanţul de aur de care era atârnată cheia. Aşa spune povestea Turnului Alb. În contradicţie cu ceea ce stă scris în ghid, câteva pagini mai înainte, la capitolul „Tezaurul regal”. Aici se spune că uşa de acces la camera Tezaurului, unde tronează coroana boemă înconjurată de toate însemnele puterii, e prevăzută cu şapte broaşte, şi că numai cele şapte chei la un loc o pot deschide. Iar astăzi, aceste chei se află fiecare în păstrarea altei persoane. Era oare altfel pe vremea lui Rucky?

Acuma Ricky n-are timp să se gândească la incongruenţele istoriei, ceea ce e uneori o manie de-a sa.

Trebuie să fugă după Gloria şi s-o prindă înainte de a dispărea în zare, furioasă foc.

O ajunge din urmă, o apucă de mijloc pe la spate şi o strânge la piept. Dacă n-ar fi între atâta lume…

Şi încă e nimica toată faţă de înghesuiala de pe scăriţa îngustă care dă în Uliţa de aur. Plină de pitoresc, incitantă, încărcată de legendă.

Într-o minusculă dar frumoasă piaţetă care precede ultimul şir de trepte dinspre străduţă, un tânăr cântă la vioară. Pare să fie un student ce are nevoie de bani. De altfel, acesta nu e numai oraşul scriitorilor, al lui Franz Kafka. Aici îşi compunea muzica şi Smetana. Aici a locuit Mozart şi aici şi-a prezentat prima dată opera Don Giovanni (la 29 octombrie 1787), „pentru a le mulţumi praghezilor care i-au arătat atâta iubire”.

— Domnule – îl întreabă violonistul pe Ricky – doriţi să vă cânt ceva anume?

„Curios lucru!” observă Ricky. „Mi s-a adresat cu toate că până acum nu şi-a întrerupt concertul. Şi nu numai atât, mi-a vorbit şi în limba mea. Naiba ştie, o fi ceva la mijloc”.

Ricky se hotărăşte să intre în joc.

— Bineînţeles. Ştiţi ceardaşul lui Monti?

Violonistul îl priveşte în silă.

— Ceardaşul! Toţi turiştii sunteţi la fel. Nu ştiţi decât bucata asta şi o cereţi cu aere de cunoscători.

Începe să cânte.

Are dreptate. Ricky îi pune 50 de coroane în cutia viorii, aşezată pe jos. Ca să-l ierte. Dar şi ca să continue dialogul.

— Iertaţi-mă, îl întrerupse, de unde aţi ştiut ce naţionalitate sunt?

Violonistul îl priveşte cu o grimasă pe buze şi cu ochi plini de compătimire.

— Din ziarul pe care îl aveţi sub braţ.

Gloria îl priveşte şi ea pe Ricky cu compătimire. Are aerul că spune: „Dar ce, credeai că el e legătura noastră? Prea citeşti multe cărţi! Şi pe urmă, mai relaxează-te, eşti prea încordat!”

Străduţa de aur. Una din atracţiile Pragăi. Ar fi o crimă să pleci din oraş fără s-o vizitezi. Şi într-adevăr, această străduţă numită şi Ulicioara Alchimiştilor e un du-te vino continuu de lume. Care intră în căsuţele minuscule şi colorate unde, spune legendă, alchimiştii încercau în fel şi chip să producă piatra filozofală, elixirul de viaţă lungă şi, lucru chiar mai important pentru împăratul Rudolf al II-lea, aur. Lui Ricky îi place mai mult legenda asta decât realitatea: de fapt, în căsuţe locuiau gărzile Castelului, care erau şi aurari, iar aici, între două ronduri, lucrau aurul.

Lăsând deoparte legenda, e o străduţă care a avut şi doi locuitori intraţi în istorie: Franz Kafka, cel care, pe vremea când folosea drept refugiu temporar căsuţa de la numărul 22, a scris acolo *Povestirile unui medic de ţară*. Şi celebra prezicătoare Madame de Thèbe (pe numele ei adevărat, Matylda Prosová) care, în casa de la numărul 4, a „văzut” şi a prezis căderea şi înfrângerea nazismului şi care a murit victimă a unui interogatoriu la Gestapo.

Dar nici în acest punct nevralgic al oraşului care oferă mii de prilejuri de întâlniri întâmplătoare, pe Ricky şi pe Gloria nu-i contactează nimeni. Se întorc pe unde au venit ca să iasă de pe ulicioară. În locul unde se află un poet care îşi declamă versurile.

Tocmai trec de el, când sunt opriţi cu fraza:

— Domnule, cumpăraţi-mi poezia asta. O să vă aducă noroc.

— Bine, dar…

— Am scris-o în limba dumneavoastră, nu vă temeţi.

Ricky îi întinde şi lui 50 de coroane. I se mulţumeşte cu o plecăciune adâncă. Ricky şi Gloria desfac foaia de hârtie îndoită în patru. Pe ea se află o frază scrisă cu litere de tipar care îi face să sară în sus:

„SĂ FIŢI DUMINICĂ LA ORA 11 LA CIMITIRUL EVREIESC. SUB O PIATRĂ DE PE MORMÂNTUL RABINULUI LOW VEŢI GĂSI UN MESAJ”.

Se întorc iute înapoi, dar poetul a fost mai rapid. Nu mai e nici urmă de el.

Praga, sâmbătă 11 iulie, ora 9

Îi trezeşte din somn telefonul. Răspunde Ricky. Este „gâtlej gros răguşit”. Singurul care ştie de prezenţa lor aici.

— A fost un contratimp, îi spune. Apoi, cu acelaşi glas care nu admite replică: întâlnirea se modifică. În acelaşi loc, tot duminică, dar la ora 10.

Ricky nu are vreme să replice nimic. Nici n-are chef. Şi nici putere. Întinde mâna spre coapsele Gloriei.

— Ne aşteaptă o zi de libertate, îi spune. Să profităm!

Şi profită. Din abundenţă.

Când părăsesc paradisul terestru, Ricky „ascultă” din nou, în minte, privind în tavan, telefonul lui GGR. De data asta notează un amănunt care îi scăpase „în direct”: fondul sonor al convorbirii telefonice era „Rapsodia albastră” a lui George Gershwin.

Sătui de dragoste, pleacă să descopere Praga. Se plimbă prin Malá Strana, „oraşul mic”. Străbat podul construit de împăratul Carol al IV-lea şi bulevardul său cu statui. Se aşează pe o bancă să asculte cum curge apa Vltavei. Ajung în piaţa principala a oraşului, superba Staroměstské Náměstí. Caută în zadar un loc unde să guste bucătăria tradiţională a Boemiei: nimeni nu mai oferă aşa ceva. Pretutindeni triumfă cartofii pai, hamburgerii, pizza. Ca şi la Paris, la Londra sau la New York. Ce păcat!

Ricky şi Gloria au mare nevoie să se relaxeze. Ca să reuşească, şi-au făgăduit din nou să nu vorbească despre afacerea în care s-au împotmolit.

Par doi turişti îndrăgostiţi. Şi atunci când se opresc iar să bea o cafea la Cafeneaua Klimt, înainte de culcare. În timp ce urcă la etajul şapte, Gloria îi spune, rezemându-se de umărul lui:

— Chiar aveam amândoi nevoie de o zi liniştită!

Intră în cameră: dezordine absolută. Cineva le-a inspectat amănunţit bagajele. Dar n-a luat nimic. Ce căuta oare?

Asta da, zi liniştită!

Praga, duminică 12 iulie, ora 10

Câte douăzeci de coroane de cap le deschid lui Ricky şi Gloriei uşile muzeului evreiesc şi ale vechiului cimitir din vecinătate. Odată trecuţi de poarta îngustă, rămân înmărmuriţi: mormintele sunt claie peste grămadă, într-o dezordine absolută. Pietrele funerare se încalecă, se îngrămădesc unele peste altele pe un teren care e numai urcuş şi coborâş, ca o „montagne russe”.

N-am mai văzut aşa ceva, spune Gloria uluită. Nu ştiam că aşa sunt cimitirele evreieşti, adaugă ea în timp ce pătrunde printre morminte, străduindu-se să păşească pe poteca despărţitoare.

Dimineaţa e cenuşie. Din zori, rafalele de ploaie alternează cu un senin destul de precar. Nici măcar copacii nu-i ridică moralul.

N-o să fie uşor de găsit mormântul rabinului Low în pădurea asta de pietre.

— Oare câte or fi? întreabă Gloria.

Ricky dă din cap.

— Multe, nu ştiu exact.

Le sare în ajutor un alt turist, conaţional.

— Sunt 12 000. Cel puţin cele care se văd. Pentru că, în total, pe petecul ăsta de pământ au fost înmormântate nu mai puţin de 20 000 de persoane.

— Şi celelalte, unde sunt?

— Sub astea. Lipsa de spaţiu a provocat cu timpul îngrămădeala asta! S-a pus pământ deasupra şi alte

morminte s-au suprapus peste cele existente. De altfel, primul cadavru a „inaugurat” cimitirul în 1389, iar ultimul a fost îngropat în 1787.

Gloria şi Ricky îi mulţumesc pentru explicaţiile docte şi dau să se desprindă de el ca să meargă în căutarea mormântului rabinului Low. Dar informatorul improvizat nici nu vrea să audă să-i abandoneze.

„O fi din cauză că Gloria i se pare frumoasă sau din alte motive?” se întreabă în sinea lui Ricky, mereu cu urechile ciulite.

— Vreţi să vă fac o fotografie? se bagă iar în vorbă amicul de ocazie. E o amintire frumoasă. E cel mai interesant cimitir evreiesc din lume!

— Nu, mulţumim! îi răspunde Ricky. Şi îşi spune „Al dracului suvenir! Asta ar mai lipsi, să ne tragem în poză, chiar dacă cu aparatul nostru!”

— Atunci, daţi-mi voie să iau cu mine o amintire a acestei întâlniri, zice omul şi dă să se îndepărteze câţiva paşi, în timp ce îşi scoate din toc aparatul de fotografiat.

— Nu, mulţumim foarte mult! Nu ţinem să ne fotografiem.

— Păcat! le spune prietenul întâmplător. Petrecere frumoasă şi la revedere! Se îndepărtează.

Ricky şi Gloria îşi reiau căutările. Dar intervenţia aceea în plimbarea lor i-a lăsat perplecşi. Umblând printre lespezi, îl urmăresc pe individ cu coada ochiului. La un moment dat, îl văd trecând pe lângă un domn chel şi burtos şi au amândoi impresia netă că i-a şoptit ceva. Poate că i-a transmis un mesaj. Poate i-a spus „ei sunt”. Asta îi cam îngrijorează. Dacă nu li s-a părut, cine anume îi urmăreşte? Şi de ce? Se complică lucrurile.

Lui Ricky îi bate inima mai tare ca de obicei. Şi nu suferă de tahicardie. Citeşte îngrijorarea Gloriei pe chipul care i se pare deodată asprit. Nu-i spune nimic. Dacă o îngrijorează ce a văzut, o să-i spună ea. Iar dacă nu-i spune nimic, înseamnă că are ceva de ascuns, înseamnă că are şi ea cumva vreo legătură cu „F.F.”.

„Amicul” lor a luat-o spre ieşire. Dar celălalt, burtosul cel chel? Îl văd oprindu-se absorbit lângă un mormânt (se roagă?).

Îl pierd din ochi şi continuă să caute mormântul rabinului Low. Pe care îl găsesc în sfârşit.

E multă mişcare în preajma mormântului rabinului Low, personaj legendar. Când ajung la rândul lor în locul de unde se poate vedea, îl privesc cu atenţie. Sunt lei (Lowe în germană înseamnă chiar „leu”) flancaţi de conuri de pin care simbolizează nemurirea. Apoi simbolurile familiilor de preoţi: mâini care binecuvântează şi carafe. În sfârşit, puse pe lespedea mortuară, o mulţime de pietre, de toate mărimile, iar sub fiecare din ele – câte un bileţel.

Pricep numaidecât că mesajul destinat lor îi aşteaptă sub una din pietre, dar sub care? Nu se pot apuca să le citească pe toate, aşa, în public. Nimeni nu cutează să ridice piatra celuilalt şi să citească ce e scris.

— Să tot fie vreo treizeci, şopteşte Gloria, vorbind singură.

Apoi i se adresează lui Ricky:

— Şi acum, ce facem? Crezi că ne-au jucat o farsă?

Ricky are o strălucire de geniu. Scoate pixul şi un bloc-notes pe care îl poartă totdeauna la el când face fotografii ca să poată identifica mai târziu fiecare poziţie: „botează” cu o literă filmul pe care lucrează (A, B, C, etc) şi indică cu o cifră de la 1 la 36 ceea ce a imortalizat, poză cu poză.

— Asculta, îi spune Gloriei, ne prefacem că notăm şi că transcriem din mesaje, de exemplu.

Se pun pe treabă. Ea ridică pietrele şi citeşte biletele. El ia notiţe. Când au citit aproape jumătate din ele, un domn din spatele lor bombăne ceva, încet dar pe un ton hotărât. Nu înţeleg. Nu vorbeşte în limba lor. Îi fac semn că n-au înţeles şi merg mai departe.

Iată, în sfârşit biletul pentru ei. Mesajul pe care îl aşteptau. Pe el stă scris: „Rabine Low, îţi mulţumim că ne-ai făcut rost în martie de focurile de artificii pentru serbarea din mai, la care ţinem atâta. A reuşit la perfecţie.

Binecuvântează-l şi pe omul de la STASI (mare colecţionar de arme vechi şi moderne), care le-a făcut să ne parvină. Foarte priceput artificierul german pe care ni l-ai trimis, şi cei şase care au lucrat cu ei. Foarte simpatic columbianul care s-a întors imediat după aceea la el în ţară. Din ceilalţi cinci, doi s-au întors în Germania, unul s-a dus la Moscova unul la Istanbul, unul la Bucureşti. Mi-ai apărut şi în vis, rabine Low. Îmi spuneai că eşti îngrijorat, că multe arme nucleare au ajuns în mâinile Mafiei din toată lumea, după căderea zidului de la Berlin. Până şi rachete şi focoase nucleare. Ce coşmar! Mâine mă duc la Berlin şi voi sta la hotelul Stuttgarter. Am rezervat camera pentru patru zile. Ştiu că şi acolo mă va ajunge sfatul tău luminat”.

Ricky transcrie totul.

— Mi se pare că participăm la jocul „în căutarea comorii”; câte o veste în fiecare oraş, îi şopteşte Ricky Gloriei la ureche. Se depărtează de mormântul rabinului Low, deschid iar bloc-notesul şi citesc încă o dată ce au scris.

„Curată imprudenţă!” ar zice un prieten de-al lor, mare amator de romane poliţiste. Şi pe bună dreptate. Într-adevăr, în timp ce citesc, îi izbeşte scânteierea unui blitz. Instinctiv, ridică privirile. Amicul lor, necunoscutul care dădea informaţii turistice, se află la câţiva metri, cu aparatul în mână. S-a prefăcut doar că pleacă din cimitir. Surâde batjocoritor.

— V-am spus că vreau o fotografie de amintire. Şi dacă vremea asta închisă n-ar fi făcut să se declanşeze automat blitzul, nici n-aţi fi băgat de seamă.

— Şi ce vreţi să faceţi cu fotografia? îl întreabă Ricky.

— V-am spus doar, s-o păstrez amintire. Ba chiar o să vă despart, probabil, de domnişoara. Şi cu dumneaei o să-mi fac un portret mărit, ca să-l ţin la mine în birou.

— Ca să spuneţi că e o fostă amantă? intervine Gloria.

— De ce nu? O să mă mai gândesc, când o veni vremea.

O justificare care nu-i convinge. Ricky se apropie de el cu intenţia de a-i smulge aparatul. Omul îi intuieşte intenţiile şi o ia la fugă. Cum poate, printre pietre, în direcţia ieşirii. Ricky după el.

„Îl prind când ajunge la poartă: e îngustă şi se va bloca, fără doar şi poate, în lumea care intră, îşi spune Ricky”.

Se mişcă amândoi anevoie. Lumea se uită la ei.

„Au să-şi închipuie că urmăresc un hoţ şi au să mă ajute”, îşi spune Ricky ca să-şi dea curaj. Chiar în clipa aceea îl zăreşte cu coada ochiului pe burtosul cel chel. O clipă. Nu reuşeşte să-i evite piciorul. Cade, izbindu-se de o lespede. Se loveşte rău în obraz. Şi la umărul stâng, şi la umărul drept. Nu şi-a pierdut cunoştinţa, dar e bine aranjat. Ricky se uită către poartă. Mai are timp să-l vadă pe amicul necunoscut şi amabil ieşind. Îl caută din priviri pe burtosul cel chel. A dispărut! Ba nu, o ajută pe Gloria să-l ridice de jos. Pronunţă o rafală de vorbe într-o limbă misterioasă. Ricky şi Gloria nu pricep o iotă din ce spune. Dar tot îl îngroapă sub un munte de ocări. Pe urmă se calmează.

Pe faţa burtosului Ricky citeşte dezolarea. Înţelege că îi dă zor cu scuzele. Când ajunge pe picioare îl bate amical pe braţ ca să-i dea de înţeles că îl iartă. Toţi cei din jur se uită la ei. Ricky şi Gloria sunt jenaţi. Ies din cimitir, escortaţi de burtosul cel chel, care n-are de gând să-i abandoneze. Vrea cu orice preţ să se revanşeze pentru neplăcutul accident pe care l-a provocat fără să vrea. Să fie oare sincer?

Când Ricky iese din toaleta barului, unde s-a spălat cum a putut, are pe faţă un semn destul de urât.

— Credeam că e mai rău, îi spune Gloriei, după ce se priveşte în oglinda din spatele barmanului.

— Cum te simţi? îl întreabă ea îngrijorată.

— Ca unul care s-a ciocnit de un camion, răspunde Ricky.

N-a vrut s-o lase să vină cu el la toaletă, ca s-o poată observa când rămâne singură cu burtosul cel chel, să vadă - dacă vorbesc, dacă îi arată încredere sau nu... Aşa a fost. Au vorbit.

Ce şi-or fi spus?

Gloria pare să-i citească pe faţă întrebarea şi i-o ia înainte.

— M-am înţeles cu domnul în nemţeşte. Nu ştie cum să remedieze neajunsul cauzat. Întreabă dacă ne poate fi cu ceva de folos, dacă ne poate invita la cină astă seară.

„Să-şi ceară scuze şi să se ducă”, îşi spune Ricky în gând. „De ce naiba ţine să ne invite la cină?” Apoi, adresându-se Gloriei:

— Tu ce spui?

— Depinde de tine. Dacă îţi face plăcere…

Nu se aştepta la un asemenea răspuns. S-a mai adăugat o cărămidă la ipoteza lui Ricky că Gloria are cumva de-a face cu „F.F.” Fiindcă acum e limpede că amicul – ghid nepoftit – nu le-a ieşit în drum din întâmplare; că fotografia nu e pentru albumul de amintiri al unui Casanova plin de frustrări”, că burtosul cel chel a intervenit în ajutorul amicului ghid când l-a văzut încolţit; că… Ricky frânează. Dar dacă totul nu e decât rodul fanteziei sale?

Lucru neobişnuit, Ricky bea un aperitiv alcoolic. Nu face asta aproape niciodată. Doar când are nevoie să se remonteze.

— Dă-i papucii, trimite-l la dracu’ îi spune Gloriei. N-am de gând să-mi petrec seara cu un tip ca el. Doar dacă…

— Doar dacă… Îl îngână ea cu un firicel de glas în care i se pare că disimulează fără îndemânare o speranţă.

— Doar dacă-ţi face ţie plăcere.

— Dar ce-ţi veni…

— Nu, nu mă gândesc la aspectul erotic. Pentru treaba în care suntem băgaţi.

— Ia mai du-te naibii!

Când se înfurie, Gloria îl trimite totdeauna undeva.

Interlocutorul lor îşi ia rămas bun. Când iese din bar, Gloria îi spune:

— A zis că astă seară ia cina la „U tri pstrosi” („La trei struţi”). A rezervat o masă pentru ora opt. Dacă vrem să ne ducem, avem tot timpul să hotărâm. E lapidară. E clar că pentru ea s-a închis subiectul. Dacă Ricky vrea să-l redeschidă, e rândul lui.

Dar lucrul de care îi pasă cel mai mult lui Ricky în acest moment este să sintetizeze mesajul primit. Deci, potrivit informatorului său secret, în spatele asasinatului judecătorului Falcone se află o conspiraţie internaţională. Explozivul (adică „focurile de artificii”) a sosit în martie. L-a

procurat un fost agent al STASI, poliţia secretă din Germania de Est, acum desfiinţată. Şi omul care a pregătit şi a acţionat dispozitivul care a aruncat în aer şoseaua şi automobilele era tot german. Din comando mai făcea parte şi un columbian, în vreme ce ceilalţi cinci (e de presupus, italieni cu toţii; chiar dacă nu se menţionează expres în mesaj) s-au despărţit ulterior. Faptul că doi dintre ei s-au întors în Germania mai poate însemna şi că e vorba de italieni care locuiesc acolo. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre ceilalţi trei, ajunşi unul la Moscova, unul la Bucureşti şi unul la Istanbul. În afară de cazul că s-ar fi dus acolo la nişte prieteni care îi găzduiesc aşteptând să se mai domolească furtuna. Motiv de îngrijorare este „visul” informatorului: mafiile din toată lumea au acaparat deja arme şi focoase nucleare. Asta ar fi într-adevăr o nenorocire! Şi, în fine, plecarea la Berlin: înseamnă că ei trebuie să meargă acolo şi să aştepte noi ordine, noi indicaţii.

Barul unde s-a aranjat puţin Ricky se află la doi paşi de piaţa centrală din Praga, Staroměstské Náměstí. Strada e dominată de vitrinele companiilor aeriene. Ricky şi Gloria observă acest lucru în vreme ce se pregătesc să mănânce de prânz. Ca să se mai întremeze.

Cu cât merge mai departe, cu atât se căieşte mai tare Ricky că şi-a urmat instinctul de aventură. Ba nu, nu e adevărat: îl interesează culisele „Filierei Falcone”. Uneori, în sinea lui, Ricky o acuză pe Gloria că ea l-a târât în această afacere. Pe urmă se întreabă: „De ce să fi făcut ea asta? Din curiozitate? Din spirit de aventură? Fiindcă e şi ea, mai mult sau mai puţin, implicată?” Şi ajunge invariabil la concluzia: „Poate că îmi fac prea multe probleme. *Carpe diem*, zice poetul, trăieşte-ţi ziua. Şi orice zi, cu o bomboană de fată ca Gloria, nu poate fi decât frumoasă!”

Se şi vede după-amiază, în pat. O ia în braţe şi o strânge la piept. De la „sex fără oprelişti” chestia alunecă înspre tandreţe?

Înainte să dea în piaţa Staroměstské Náměstí, le iese în cale, la colţ, un magazin de porţelanuri şi cristale de

Boemia. Se opresc să admire vitrina. Sunt expuse obiecte de bun gust. Multe „de consum”, adică pentru turiştii care vânează suveniruri ieftine, dar câteva cu adevărat de valoare. Două ceşcuţe îi înflăcărează Gloriei fantezia. Pe dinafară sunt albe cu două flori violet pe fond negru. În interior sunt aurite. Aurul o electrizează pe Gloria.

— Ce frumoase sunt! De ce nu le luăm pentru casa ta de la Cap Ferrat? Aduce noroc să bei cafea dintr-o ceaşcă de aur, zice fata.

— Dacă spui tu!

Intră înăuntru. E multă lume, deşi e duminică. Cu toţii sunt, fireşte, turişti. De altfel, un magazin situat atât de central trebuie să se adreseze turiştilor. Văzând şi preţurile…

Aşteptând să le vină rândul, Ricky şi Gloria privesc vitrinele din interior. Una din ele expune ceşcuţele care i-au plăcut Gloriei. Au un cartonaş pe care scrie „Pentru colecţie”.

— Te întrebi unde or să ajungă, spune Ricky auzind preţul rostit de vânzătoare. Le cumpără oricum.

Când fata se întoarce cu pachetul, are în mână şi un registru.

— Sunteţi amabil să-mi spuneţi numele şi adresa dumneavoastră?

— Dar plătim cu bani gheaţă, îi răspunde Ricky.

— Nu, nu de asta. Este regula casei pentru vânzarea ceşcuţelor. Sunt numerotate şi noi păstrăm aici numele-şi adresa tuturor cumpărătorilor. Pentru a le controla „existenţa” şi a urmări cum le creşte valoarea.

Şi, ca să-i convingă că nu e nimic rău în asta, le arată câteva pagini din registru.

— Iată, vedeţi, înaintea dumneavoastră a cumpărat două ceşti un american, mister John Smith din Texas. Înaintea lui, o familie sud-americană, domnul Dos Santos din Rio de Janeiro, apoi…

Ricky o opreşte.

— Domnişoară, oricine se poate ascunde în spatele numelor astea.

— Cu neputinţă, sunt date pe care le transcriem după documentele clienţilor. Şi continuă să dea paginile. Vedeţi aici? Setul cu numărul 180 l-a cumpărat un om de afaceri din Zürich. Priviţi, controlaţi şi dumneavoastră!

— M-aţi convins, zice Ricky, scriindu-şi la repezeală numele şi prenumele şi adresa de la Cap Ferrat. Şi lăsându-i un pumn de dolari.

Ies în Staroměstské Náměstí, splendida şi tragica piaţă centrală a oraşului: splendidă pentru că oferă o privelişte încântătoare, tragică pentru că pavajul ei a fost de multe ori scăldat în sânge. Din veacurile trecute şi până la „primăvara praghezã”. Se aşează sub umbrela de soare a unui bar. Ca şi tramvaiele din oraş, umbrelele sunt şi ele sponsorizate: fie Camel, fie Marlboro, la alegere.

S-au îndrăgostit de piaţa aceasta ieri seară, când au venit aici prima oară. Sunt fascinaţi de faţadele încântătoarelor case multicolore, de tragismul orologiului astronomic care domină din 1410 turnul de pe latura de miazăzi a Primăriei din Staré město, oraşul vechi; şi sunt fascinaţi de ideea că tot aici, la nr. 18, în timpul şederii sale din 1910–1911, Albert Einstein şi-a expus teoria relativităţii, în salonul literar al doamnei Fanta.

Gloria a fost cea care a definit aspectul orologiului astronomie ca fiind de un „tragism fascinant”. O imagine sugerată de anticul mecanism care indică la fiecare oră fazele lunii, poziţia planetelor, face să defileze cortegiul Apostolilor şi îl precede cu imaginea morţii, purtând clepsidra şi clopotul funerar.

— Te face să-ţi aminteşti la, fiecare ceas cât de relativ e totul în viaţă, spusese Gloria, punându-şi capul pe umărul lui Ricky.

Cel puţin asta fusese interpretarea din seara precedentă, împărtăşită şi de Ricky. Din vina întunericului sau a situaţiei deosebite în care sunt, a motivelor pentru care se află acolo? Ar fi preferat să fie simpli turişti în piaţa aceea minunată, înconjurată de străduţe încântătoare.

Şi Ricky şi Gloria hotărăsc să-şi încheie în chip de turişti sejurul la Praga.

Gândindu-se la toate astea, pe Ricky îl asaltează iarăşi întrebări fără număr. De ce le-au fixat întâlnirea într-o duminică? De ce la cimitirul evreiesc? De ce n-au ales alt loc (dat fiind că cimitirul evreiesc e închis sâmbăta) şi ziua de sâmbătă? Oare şi asta face parte din mesaj?

— Să sperăm că nu! zice, fără să vrea, cu glas tare Ricky.

— Ce să sperăm că nu? întreabă Gloria.

— Să sperăm… sper… că n-adormim aici. Mor de somn, o minte Ricky.

— La ora asta?

— La ora asta.

Comandă vin alb şi „bramborak”, o specialitate locală: chiftele calde de cartofi. Chelneriţa îi priveşte de parcă ar fi întrebat-o „Vrei să te culci cu noi?” într-adevăr, şi aici domnesc tot hamburgerii şi pizza. Ce lipsă de civilizaţie!

Când ajung înapoi la hotel, camera a fost aranjată la loc, cum-trebuie. Nici urmă n-a mai rămas de la percheziţia din seara precedentă.

În timp ce se apropie de pat, Ricky şi Gloria dau cu ochii de ceva care îi face să încremenească. Schimbă priviri cu înţeles între ei. Apoi se apropie fiecare de perna lui. Nu sunt tradiţionalele bomboane de ciocolată de „noapte bună” care se oferă în hotelurile de lux din toată lumea. Sunt două gloanţe. Un avertisment tipic mafiot. Un stil de a răspândi groaza.

Ricky şi Gloria rămân o clipă tăcuţi, apoi el o întreabă:

— Ce facem?

— Mergem mai departe, îi răspunde ea.

Berlin, luni 13 iulie

Praga-Berlin: un drum nu prea atrăgător, de 350 de kilometri. Până la frontieră, imediat după Teplice, peisajul

cehoslovac e cel pe care Gloria şi Ricky l-au văzut venind din Austria. Plăcută la vedere, chiar dacă nu îmbelşugată, câmpia; tot excelente caisele pe care continuă să le cumpere de la ţărani; sate aproape pustii, case care au cunoscut timpuri mai bune. Mult mai bune. Şi nici un semn că s-ar face ceva să mai fie reparate.

— Cum o fi Germania? întreabă Gloria înainte să treacă frontiera.

Răspunsul îl află imediat ce trec bariera de la graniţă: din punct de vedere estetic, mai mult sau mai puţin la fel cu Cehoslovacia pe care tocmai au părăsit-o. Cu o diferenţă substanţială: aici sunt numai lucrări în curs. Şantiere pe şosele, în case particulare, în clădiri publice.

Şi Dresda, pe care o traversează ca să reintre pe autostrada din care ieşiseră la graniţa ceho-austriacă şi care a fost un centru de referinţă economică şi industrială al fostei Germanii de Est, etalează tot felul de şantiere, chiar dacă nu foarte impunătoare.

Reîntâlnirea cu autostrada înseamnă pentru Ricky şi Gloria regăsirea staţiilor de serviciu (la Praga fuseseră siliţi să parcurgă kilometri întregi pe linia de centură ca să găsească o pompă de benzină!), înseamnă să dispună de câte ziare vor, să vadă supermagazine încărcate cu de toate. Ce mai, să beneficieze de o asistenţă de tip occidental!

În suburbiile Berlinului de Est, Ricky şi Gloria observă că se fac tot mai numeroase firmele „pizzeria”, pe măsură ce se apropie de centrul oraşului. Cele mai multe din ele sunt noi. Ici şi colo, câte o firmă aminteşte de sudul Italiei.

Ajung la celebra poartă Brandenburg dinspre est, adică din spatele imaginii faimoase, văzute şi revăzute de mii de ori la televiziune şi prin ziare. Îi dau ocol (împrejur sunt schele şi lucrări în curs) şi parcurg Unter den Linden, legendarul bulevard flancat de tei, încărcat de istorie şi de amintiri, centru – la sfârşitul secolului trecut – al strălucirii Germaniei imperiale.

Cât ai clipi sunt la Stuttgarter Hof (pe Anhalter Strasse, 9), unde camera nr. 431 va fi timp de patru zile cartierul lor

general. Hotelul se află situat într-un punct semnificativ al oraşului. Cel puţin aşa li se pare, pe moment, lui Ricky şi Gloriei.

Însă nu e deloc aşa. Se află, de fapt, la doar câteva sute de metri de *Check-Point* Charlie, unde un telefon de la „gâtlej gros răguşit”, care îi surprinde împreună sub duş, le ordonă să se ducă a doua zi, la ora 9.30 fix.

— *Hello, boy*, zice GGR, fără bancuri! Fără aparate de fotografiat! Fără casetofoane, că altfel...

Ricky ascultă cu multă atenţie încercând să capteze ceva care să-l poată ajuta la identificarea lui „gâtlej gros răguşit”. Dacă n-ar fi şi Gloria cu el... ar fi instalat un mic studio de înregistrare legat la aparatul de telefon. Trebuie însă să se mulţumească cu auzul lui personal. Care în clipa aceasta distinge ceva... i se pare a fi semnalul unei nave, cel pe care vapoarele de croazieră îl lansează când stau pe loc în radă, prevenindu-şi turiştii aflaţi pe ţărm că e momentul să urce la bord.

Check-Point Charlie! O denumire faimoasă pe vremea războiului rece între SUA şi URSS. Era punctul unde marile puteri făceau schimb de spioni. Punctul unde Zidul Berlinului era „perforat”. Singura „gaură” din 107 kilometri, cât măsura barajul înălţat în jurul Berlinului de Vest de comuniştii germani din RDG (Republica Democrată Germană). Un zid construit de-a lungul gardului de sârmă ghimpată care marca frontiera, dintre cele două Germanii.

Berlin, marţi 14 iulie, ora 9.25

Ricky şi Gloria se plimbă nervoşi prin faţa punctului de trecere *Check-Point* Charlie, care şi-a pierdut fascinaţia misterului cinematografic şi literar. Acum e un du-te-vino de turişti. Care, în schimbul unei mărci (mai puţin de 800

de lire italiene), obţin ca vânzătorul de la tejgheaua cu suveniruri să le ştampileze pe paşapoarte istorica dată a dărâmării zidului; cu cincisprezece-douăzeci şi cinci de mărci cumpără bucăţele din acesta; iar înăuntrul muzeului îşi pot face de cap alegând între tricouri şi tot felul de suveniruri legate de „zid”, de la cranii umane, la obiecte şi imagini care înfăţişează trecerea de la ieri la azi. Toate astea, bând bere la mesele unui bar aşezat în coasta unui mic automobil care invită la un rebus neobişnuit: trebuie să ghiceşti câte persoane s-au folosit de el ca să fugă din est în vest. (Nu vă spun răspunsul. Nu vreau să vă lipsesc de plăcerea unei vizite la muzeul de la *Check-Point* Charlie, n.a.).

La ora 9.45 nu s-a arătat încă nimeni. Ziua e cenuşie. Din când în când se pune pe ploaie. Ricky şi Gloria fac naveta între barul muzeului, tejghelele cu suveniruri şi artistul care vinde bucăţele dintr-o pictură murală executată chiar de el pe celebrul zid, apoi desprinsă de acolo în vederea comercializării.

— Nu se zăreşte nimeni, zice Ricky.

— Şi dacă am urca să vizităm muzeul, până una alta? zice Gloria. „GGR” a vorbit de *Check-Point* Charlie, dar n-a precizat unde anume.

— E adevărat, dar a spus la 9.30. Nu prea e punctual omul nostru.

O ia de braţ şi se îndreaptă amândoi, spre muzeu.

La primul etaj, „opere de artă” legate de „zid” se amestecă cu maşini şi obiecte de tot felul la care au recurs nemţii din est ca să fugă din paradisul comunist. Într-o mică sală de cinema plină-ochi se proiectează toată istoria „zidului”, de la sutele de germani care au murit fugind din Berlinul de Est la escapadele reuşite, la dramaticele întâmplări ale familiilor despărţite ani de zile. De la construirea sa (în noaptea dintre 12 şi 13 august 1961) şi până când, la 9 noiembrie 1989, autorităţile din RDG au decis să reia libera circulaţie între cele două Germanii, fără nici o formalitate. De la prima breşă deschisă în dreptul Porţii Brandenburg (la 21 decembrie 1989) şi până când

zidul a fost dărâmat (între 2 şi 3 octombrie 1990, ziua de 3 octombrie devenind ziua unităţii germane), până la marea sărbătoare a primului An Nou fără „zid”. Un lung şir de mărturii şi de durere care explodează într-un final măreţ cu focuri de artificii, într-o dezlănţuire de fericire.

Cât ţine proiecţia filmului, Ricky se uită de multe ori împrejur, tresărind, ori de câte ori un bărbat sau o femeie vine să se aşeze lângă el. Frisoane nejustificate.

Se întorc în faţa muzeului şi încep iară să-şi facă „rondul”.

Deodată, lui Ricky i se pare că cineva îi observă. Sigur că da, omul acela îi priveşte pe ei. I-l arată şi Gloriei.

— Uită-te acolo, la colţul străzii. Vezi unde e Deutsche Bank?

— Da.

— Vezi înăuntru, în dreapta uşii de intrare?

— Da.

— Îl vezi pe omul cu binoclu?

— Sigur că da.

— Nu ţi se pare curios ca cineva să se uite dintr-o bancă cu binoclul?

— O fi miop.

— Ba nu, controlează pe cineva. Observă cum îşi îndreaptă binoclul către noi, când ne plimbăm.

— Aşa e, nu observasem. Acum ce facem?

— Aşteptăm. Ce altceva vrei să facem?

Are dreptate. Cu toate astea…

Ricky se decide. În timp ce Gloria „ţine de şase”, el porneşte în pas de marş înspre bancă.

La ora 10.58 Ricky schimbă 110 lire sterline. Cu coada ochiului pândeşte reacţia tipului. Îl observă. Nu mai încape nici o îndoială. Îi citeşte însă în ochi o anumită perplexitate. Aşa e, fir-ar să fie! Faptul că a schimbat lire sterline şi nu lire italiene sau franci francezi l-a surprins şi aproape l-a derutat. Atunci, în timp ce se depărtează de ghişeu, Ricky spune cu voce tare, pe italieneşte: „Să le fie de cap! Grozavi mai sunt şi nemţii ăştia! Zece minute ca să-mi

schimbe 110 sterline. La noi se făcea de doua ori mai repede!”

Îl observă atent pe tip, să-i vadă reacţiile. Îl izbeşte un lucru: ţine în mână un fax, la care se uită cam îndoit. Trecând pe lângă el, Ricky vede că pe fax e reprodusă fotografia lui cu Gloria în cimitirul evreiesc de la Praga. „Ăsta-i omul nostru!” îşi spune în gând.

Într-adevăr, se ia după el.

— Scuzaţi-mă, domnule, aveţi vreo plângere în legătură cu serviciile băncii? îl întreabă necunoscutul, apropiindu-se.

Pronunţă ca un neamţ vorbitor de italiană. Apoi îi spune, coborând glasul:

— Trebuie să vă vorbesc, ştiţi dumneavoastră de ce. Să mergem la barul de la muzeu. E totdeauna plin, n-o să ne remarce nimeni.

Mergând alături au ajuns lângă Gloria care pricepe din zbor situaţia şi vine după ei. Intră la bar ca trei vechi amici. Care s-au întâlnit.

— Am primit un mesaj de la Praga: trebuie să fiţi la ora 15.30 la Ka De We, ultimul etaj.

— Înseamnă că dumneavoastră nu ne spuneţi nimic? îl întreabă Ricky înciudat.

— Nu. Acum eu vă povestesc tot ceea ce ştiu. Mai exact, ceea ce mi s-a spus să vă spun. Dar voi trebuie să vă aflaţi la ora 15.30 la Ka De We.

Comandă o bere şi două ape tonice.

Îl ascultă. Încă o piesă în acel puzzle însângerat, în tragicul rebus legat de „F.F.” încă o etapă a acestei vânători de comori prin Europa, la care participă de când au plecat de la Cap Ferrat.

La gândul casei lui şi al valurilor care se izbesc de ţărm, la gândul la plaja de la Paloma şi la restaurantul Provensal de pe malul mării şi la micile bistrouri, pe Ricky îl cuprinde un sentiment de nostalgie. La ora asta, de obicei, când n-are de lucru, se duce în port şi uitându-se la vasele ancorate, ia ceea ce americanii numesc „*brunch*”, o combinaţie de „*breakfast*” şi „*lunch*”, adică de mic dejun şi

masă de prânz. Pe vremuri făcea asta singur. Acum – cu Gloria.

Ricky abia mai are timp să se întrebe, a mia oară, dacă merita să se bage în aventura asta, că informatorul începe să vorbească. Clar. Hotărât. Vizibil, însă, repetând cu voce tare (nu prea tare, totuşi) o lecţie învăţată pe dinafară. Nu e un şef, nu e o persoană importantă.

— În legătură cu lovitura care vă interesează, am aflat că oamenii din comando vor fi lichidaţi pe rând. Ar fi prea periculos să rămână în viaţă. Acum îşi fac de cap, cheltuiesc şi aruncă cu banii primiţi. Dar pe urmă, unul după altul, în linişte… adio! Noi am vrea să salvăm pe câte unul, ca să-l facem să vorbească, dar nu va fi uşor.

— Să salvaţi pe cineva? Dar cine sunteţi voi? întreabă Ricky.

Omul îl priveşte perplex, ca si cum ar spune: „Cum, nu ştii cine suntem? Poate glumeşti!” Însă nu rosteşte nimic din toate astea, ci adaugă doar:

— Aici devenim pe zi ce trece mai puternici. Şi avem libertate de mişcare. Nu sunt legi care să ne poată pună beţe în roate.

S-a lăsat luat de apă.

„Am avut dreptate, îşi spune Ricky, nu e un şef. În primul rând, un şef nu se expune niciodată; apoi, n-ar folosi tonul ăsta triumfător. Pe de altă parte, nici n-ar avea cum să fie, dat fiind că e destul de tânăr, N-are nici treizeci de ani. Poate e un cadru intermediar. Probabil doar un funcţionar însărcinat cu reciclarea banilor. Aş paria 10 contra 1 că nici măcar nu ştie despre ce lovitură e vorba”.

Informatorul bea dintr-o singură înghiţitură ce-a mai rămas în paharul cu bere. Conversaţia s-a isprăvit.

— Vă rog foarte mult, le spune ridicându-se, la 15.30 la Ka De We, ultimul etaj, unde sunt specialităţile gastronomice.

Iese din local sprinten ca o gazelă, fără să le dea timp să vadă măcar în ce direcţie a luat-o.

„Oricum, la ce ne-ar folosi?” îşi spune Ricky în sinea lui.

În aşteptarea unui nou contact, la ora 14.30 Ricky şi Gloria intră în Ka De We.

— Suntem aşteptaţi la ultimul etaj, la gastronomie? spune Ricky către însoţitoarea lui. Păi atunci, hai să gustăm acest „paradis al mâncăcioşilor” cum se zice că ar fi! Mai înainte să ne meargă ceva strâmb. În glasul tipului de la *Check-Point* Charlie se citea o notă de îngrijorare, când a vorbit de întâlnirea de la Ka De We. Să ne aştepte vreo surpriză neplăcută? Mai bine să controlăm din vreme câmpul de acţiune. O vizită la faţa locului nu strică niciodată, în cazuri de astea.

Pentru cei care nu ştiu, Ka De We {Kaufhaus des Westens) este un magazin universal. Dar nu un magazin oarecare: ca dimensiuni, ocupă în clasamentul mondial locul al doilea, imediat după Harrods de la Londra.

Şase etaje cu o suprafaţă atât de întinsă, că poate oferi o expoziţie de articole provenind din toate colţurile lumii. Un adevărat spectacol! Dar marea atracţie este etajul al şaselea, Feinschmeckeretage, raionul de specialităţi. E împărţit în sectoare „merceologice” (lactate, fructe şi legume, vinuri şi băuturi alcoolice, dulciuri, carne, peşte, etc.), iar fiecare dintre acestea nu îşi expune doar specialităţile, ci oferă şi posibilitatea de a gusta pe loc ceea ce se vinde, la o tejghea cu scaune înalte.

Pofticios cum e, Ricky şi-a găsit paradisul: ca să se bucure de priveliştea acelor bunătăţi riscă să-şi deşurubeze de-a binelea capul, tot răsucindu-l în toate direcţiile. Specialităţile? Sunt zeci de mii. Şi pe Gloria o electrizează vederea lor. Înaintea dulciurilor riscă să cedeze. Numai privindu-le se îngraşă cu cel puţin trei sute de grame. Trecând prin faţa incredibilei întinderi a rafturilor cu pâine se opresc şi o întreabă pe vânzătoare câte sortimente au.

— Patru sute, răspunde femeia, pe drept cuvânt cu mândrie.

La raionul de brânzeturi nu se mai pot abţine. Se năpustesc la tejgheaua-bufet. Meniul oferă un fel unic cu eşantioane franţuzeşti însoţite, e inutil s-o mai spunem, de vinuri franţuzeşti. Altă baie de nostalgie.

Când au isprăvit, se ridică şi îşi continuă turul. Ricky se opreşte la toaletă. Când iese, Gloria tocmai pune telefonul în furcă. Ricky rămâne încremenit. Îi întâlneşte privirea. Înainte ca Ricky să întrebe ceva (ar fi făcut-o, cu siguranţă), Gloria se grăbeşte să-i spună:

— Am telefonat la hotel să aflu dacă ne-a căutat cineva. Înţelegi ce vreau să spun.

— Sigur, dacă a telefonat „gâtlej gros răguşit”. E singurul care ştie unde stăm. Mai mult, face chiar el rezervările. Scuza nu-l convinge pe Ricky. Şi fiindcă are impresia că e cam tulburată, nu-i spune nimic. O să ancheteze mai târziu.

Ricky bagă de seamă că şi-a uitat ochelarii pe lavoar. Se întoarce să-i recupereze.

Când iese, ea nu mai e acolo. Simte că leşină. Se uită împrejur, caută în dreapta şi în stânga. Nimic. A dispărut. S-a volatilizat. Creierul lui Ricky începe să lucreze cu viteza sunetului. „S-o fi răpit? Să fie o legătură între telefon şi dispariţia ei? Prea era tulburată, după telefon. Pentru o simplă convorbire cu recepţia hotelului. Fără glumă. Intuise el imediat că ceva nu e în regulă. Şi acum? E ora 15.25. Ce să facă? S-o caute? Să aştepte întâlnirea? S-o cheme prin staţia de amplificare, în caz că s-a rătăcit?” Fir-ar să fie! Să fi descoperit Cosa Nostra că „anchetăm” şi să vrea să ne elimine? Poate vor doar să ne sperie, să ne facă să renunţăm…

Are probabil un aer năuc Ricky, în timp ce străbate etajul în căutarea Gloriei. Trecând prin faţa bufetului cu brânzeturi, vânzătoarea îi spune:

— V-am prevenit că platoul pe care l-aţi luat e prea mare! Acum, uite, vi s-a făcut rău.

— Nu, nu mi-e rău. N-aţi văzut-o cumva pe doamna care era cu mine?

Vânzătoarea îl priveşte nedumerită.

— Ne-am pierdut, adaugă Ricky. Etajul ăsta e atât de mare…

— Ba da, am văzut-o.

— Era singură? întreabă Ricky, închipuindu-şi, nici mai mult nici mai puţin, că au răpit-o.

— Cum adică, singură?

— Da, singură – îi răspunde Ricky jenat, dar pe un ton apăsat, ca s-o facă să priceapă că n-are vreme de pierdut cu trăncăneala şi că aşteaptă să-i răspundă ca să plece.

— Am văzut-o trecând în direcţia aceea. Era singură, mergea repejor.

Ricky se năpusteşte în direcţia pe care i-a arăta t-o femeia. Face treizeci de paşi, dă colţul şi rămâne de piatră: aşezată pe un taburet, Gloria stă de vorbă cu o doamnă. Se duce lângă ea.

— Ce faci aici? îi mârâie la ureche. De ce ai dispărut?

— Să dispar? Dar uite-mă aici!

— Văd!

— Ce mutră ai! îi spune Gloria întorcându-se şi mângâindu-l. Ce-ai păţit?

Ar fi în stare s-o ucidă! Îşi revine. Pe de altă parte, cu ce e de vină Gloria dacă el, nevăzând-o la uşa toaletei, a început să bată câmpii şi să-şi pună o mie de întrebări halucinante? Coşmaruri cu aer condiţionat, vorba titlului unei cărţi de Saul Bellow unde se vorbeşte despre decăderea scriitorului american Francis Scott Fitzgerald care fusese angajat să scrie scenarii la Hollywood, după ce risipise dolari cu milioanele.

Doamna de lângă Gloria, cu care stătea de vorbă, îi pune confidenţial mâna pe braţ, o salută şi pleacă.

— Şi asta cine mai e? întreabă Ricky, în vreme ce femeia se îndepărtează.

— De unde să ştiu? Stătea aici şi mânca nişte zarzavaturi.

Ricky se suie şi el pe un scaun. Îl ocupă pe cel pe care abia l-a părăsit doamna. Peste două minute se trezeşte făcut sandviş: în stânga – Gloria, la dreapta – un bărbat care nu pierde timpul. Profitând de faptul că vânzătoarea e întoarsă cu spatele preparând o salată, omul îi spune pe nerăsuflate:

— Am un mesaj urgent. Mâine trebuie să plecaţi din Berlin să vă întoarceţi la bază. Se pregătesc lucruri grave. Nu ştiu despre ce-e vorba, dar ordinul e precis şi

peremptoriu: voi faceţi cale întoarsă, eu dispar din circulaţie. Şi îmi găsesc un adăpost sigur, care să-mi furnizeze un alibi de fier. După asasinarea judecătorului Falcone, nu putem fi destul, de prudenţi niciodată. Rămân în Germania, dar mă duc în Est. Uitam: în fostul Est. Acolo suntem mai tari. Am cumpărat de toate: societăţi, blocuri, magazine, fabrici. I-am „importat” pe o mulţime de oameni de-ai noştri care aveau greutăţi în Italia. Acoperirile posibile sunt numeroase. Şi avem nevoie de mulţi oameni ca să acoperim bine teritoriul.

— Dar guvernul german nu face nimic? întreabă Ricky.

— Deocamdată nu. Ne mişcăm cu mare circumspecţie. Evităm să fim bătători la ochi. Cumpărăturile importante le facem cu bani care provin de la societăţile noastre de care se ocupă consorţiile elveţiene, de la băncile din Luxemburg şi Bahamas. Ne dau o mână de ajutor şi japonezii care trimit bani de la Tokio, dar mai ales de la Hong Kong şi columbienii care sunt „foarte acoperiţi” în Venezuela şi în republicile din America Centrală. E o epocă mare pentru noi. N-am mai spălat niciodată atâţia bani ca acum. Germania şi ţările din Est: ce mai detergent! Ar trebui să-i ridicăm o statuie lui Gorbaciov.

S-a lansat, trage tare. Cam prea vorbăreţ! „Gâtlej gros răguşit” n-ar fi prea bucuros să-l ştie aşa palavragiu.

— În fiecare seară îi aduc mulţumiri cancelarului Kohl pentru tot ceea ce *nu* face, continuă omul… Iertaţi-mă, dacă vorbesc prea mult. Dar trec printr-o perioadă aşa de veselă, aşa de frumoasă, că uneori mă las dus de apă. Acum mă duc. La revedere.

— La revedere, îi răspunde Ricky, care ar avea chef să-i spună „adio!”

— Adio! îi spune Gloria.

Berlin, miercuri 15 iulie, ora 12

După ce-a luat benzină, Ricky intră să plătească. Profită de prilej ca să cumpere „Tip” şi „Zitty”, două reviste săptămânale care-i vor spune totul despre viaţa Berlinului.

Pe prima pagină a unui cotidian sprijinit de tejgheaua de la casă e o fotografie: un bărbat sfârtecat. Nu ştie de ce, dar imaginea aceea îi atrage atenţia. Priveşte cu luare aminte. Dar desigur, el este, informatorul întâlnit ieri după-amiază la Ka De We. Cumpără ziarul şi citeşte.

„Obişnuitul incident datorat unei instalaţii defecte de gaz”, scrie cronicarul. „Intrând în casă şi aprinzând lumina, bărbatul a provocat o explozie îngrozitoare. A murit pe loc. În buzunar avea un paşaport bolivian. Unul dintre nenumăraţii imigranţi clandestini”, conchide ziarul, „care ajung la Berlin, tot mai numeroşi de când a căzut zidul”.

Cazul era închis. Despre „omul lor de la Berlin” nu s-ar mai fi auzit vorbindu-se.

Urcându-se în maşină, Ricky îi arătă ziarul Gloriei care rămâne indiferentă.

— Nu te impresionează? o întreabă.

— De ce-ar trebui? Nu ştiu cine e, l-am văzut ieri pentru zece minute…

Nervi de oţel are fata!

Pornesc. Destinaţia Cap Ferrat. În program au două opriri: una ca să mănânce la Bayreuth, alta ca să doarmă în împrejurimile Ulm-ului. De la motelul la care au tras, Ricky cheamă acasă la el şi, graţie telecomenzii la distanţă, ascultă mesajele înscrise pe automat. Printre acestea, cineva spune: „Îţi repet: vezi-ţi de treaba ta!” Este aceeaşi voce care l-a ameninţat acum câteva săptămâni, spunându-i: „Ai luat-o razna. Fii atent ce faci.”

Palermo, duminică 19 iulie, orele 16.50

Puffo este un pisoi ciudat. Locuieşte la etajul IV al unui imobil din strada Mariano D'Amelio nr. 21. Pe tânărul său stăpân îl cheamă Giovanni; e un copil de opt ani cu o înfăţişare vioaie şi inteligentă. Împreună, cei doi alcătuiesc o pereche nedespărţită, chiar dacă, din când în când Puffo coboară în stradă şi-o porneşte la plimbare pe cont propriu, aşa cum face chiar în acest moment. Giovanni se află în casă: astăzi n-a ieşit pe stradă, cum face de obicei, să joace fotbal cu prietenii, pentru că tovarăşii lui sunt la mare.

În vreme ce se plimbă, Puffo aude scrâşnetul prelung al cauciucurilor unei maşini pe asfalt. Se opreşte simţind primejdia şi se întoarce grabnic în direcţia şuieratului, temându-se să nu fie călcat.

Într-o clipă, frica-i dispare. Recunoaşte maşinile pe care de-atâtea alte dăţi s-a dus să le adulmece.

Sunt trei maşini blindate Croma. Din ele coboară şase persoane. Din cea din mijloc, un domn distins cu mustăţi, ce vine imediat spre el, înconjurat de ceilalţi cinci, cu tot atâtea veste antiglonţ şi înarmaţi. Cu paşi mici dar iuţi, cum face mereu atunci când se află afară, bărbatul cu mustăţi atinge în treacăt gata să se ciocnească de el, un automobil ce staţiona, un Fiat 126 (martorii vor vorbi succesiv şi de un Seat Ibiza, de un Seat Marbella, de un Fiat 600 vechi, despre gama de culori să nu mai vorbim), intră pe o străduţă, se opreşte în faţa unui şir de sonerii. Ridică mâna dreaptă şi-şi îndreaptă arătătorul înspre un interfon…

La cel de-al patrulea etaj din cele unsprezece, doamna Maria Lepanto Borsellino, de optzeci şi trei de ani, găzduită de fiica sa Rita, farmacistă, tocmai se îmbrăca. După-amiază însorită, caniculară, după prânz şi-a luat liber. Puţin înainte de masă le telefonase fiul ei, pe neaşteptate ca de obicei: anunţându-le că va veni pe la cinci – cum face

aproape în flecare duminică, atunci când este la Palermo. Şi acum e aproape ora. Doamna Maria îşi pune fusta. Când…

La o depărtare de 200 de metri, pe terasa de beton armat a unui bloculeţ cenuşiu şi alb, în construcţie, de zece etaje, cu patru scări, un bărbat cu un binoclu îl observa cu atenţie pe omul cu mustăţi care, cu paşi iuţi s-a apropiat de plăcuţa interfonului. Când omul cu mustăţi înalţă mâna dreaptă, bărbatul cu binoclul apasă pe butonul unei telecomenzi pentru a-l debloca. Limbile ceasului sunt la o bătaie de pleoape de ora 16.55.

Omul cu mustăţi atinge butonul interfonului.

Doamna Lepanto se gândeşte: „El este!”.

Bărbatul cu binoclu apasă butonul telecomenzii.

Fiatul 126 aflat în parcaj, pe care mustăciosul abia îl atinsese mai devreme, explodează. Vuietul este groaznic! Se aude la o depărtare de 10 kilometri.

Într-o clipă, totul în jur e în plin apocalips. Cuprins cu totul de flăcări şi de fragmente ucigătoare din carcasa automobilului, mustăciosul e zvârlit înapoi. O tablă de metal îi retează din zbor mâinile şi picioarele. Dar el nu simte nimic: murise. Resturi omeneşti ţâşnesc în toate direcţiile: sunt de la cele cinci persoane care-l înconjurau pe bărbatul cu mustăţi. Aruncaţi violent la o depărtare de mai mulţi metri, trei mor pe loc, doi după câteva minute.

Carcasa automobilului explodat zboară la cincizeci de metri distanţă, pe un zid.

În vreme ce spre cer se înalţă un nor de fum dens şi întunecat, de la primul şi al doilea etaj al clădirii, persoane înspăimântate se reped la ferestre.

E un iad! E război! Ce măcel!

Răniţii rătăcesc pradă groazei. Zeci de maşini sunt în flăcări. Lovite de unda de şoc a exploziei, patru blocuri şi o şcoală tremură îngrozitor.

La o sută de metri în linie aeriană de locul exploziei, la Rezidenţa Marbela, la nr. 9 pe strada paralelă Puglisi, locuieşte Giuseppe Ayala, fostul judecător al poliţiei antimafia, care în calitate de reprezentant al Parchetului în primul maxiproces al structurii siciliene din Cosa Nostra,

ceruse 9 pedepse cu închisoarea pe viaţă şi 2 500 de ani de puşcărie pentru membrii Cupolei şi 400 pentru afiliaţii acestora.

Auzind vuietul, Ayala s-a repezit în strada D'Amelio. În fugă ocolea câte un braţ, un picior, un cadavru. Nu înţelege, e înspăimântat. Întâlneşte un bărbat răvăşit. Îl întreabă:

— De ce?

— Aici locuieşte mama judecătorului Borsellino, i-a răspuns necunoscutul.

Prin şira spinării lui Ayala trece un fior de spaimă. Blocul este distrus pe jumătate. A înţeles.

Între timp s-a dat alarma. Urletul sirenelor de la maşina poliţiei, de la salvări, de la pompieri sfâşie tăcerea de după explozie. În aer se rotesc două elicoptere.

La 17.16 agenţia de presă ANSA bate primul flash al ştirii, anunţând atentatul care a avut loc. Se spune că ar fi vorba de un magistrat.

În jurul zonei se întinde un cordon de securitate. Sanitarii de la salvare umblă atrăgând atenţia să nu fie călcate în picioare bucăţi din trupurile sfârtecate. O mână e culeasă de la 70 de metri de locul exploziei, o alta tocmai de la 100. Între ramurile unui copăcel al grădiniţei din faţa casei, la înălţimea primului etaj este găsit un cadavru.

Acolo unde înainte era parcată maşina explodată, acum se află un abis. Asfaltul s-a lichefiat. Primele trei etaje ale blocului de la numărul 21, acela în care trăiesc rudele judecătorului Borsellino, au ajuns în stare jalnică. În interior, sunt nenumăraţi răniţi. Celelalte blocuri de pe stradă au obloanele smulse, geamurile ţăndări, pervazurile rupte.

La 17.30 intră în acţiune cei de la televiziune.

Sosesc capii magistraturii palermitane, care se trudesc să-şi facă loc în liniştita stradă Mariano D'Amelio, intersectată de bulevardul Autonomiei Siciliene, puţin mai departe de Fiero del Mediterraneo.

Haosul este de nedescris: lumea zbiară, se roagă, blestemă, cere pedeapsa cu moartea pentru executanţii

groaznicului măcel. Câţiva îşi amintesc că la o bătaie de puşcă se află Resuttana, cartierul general al familiei Madonia, în ale cărei zone de influenţă au fost masacraţi, de-a lungul câtorva luni, democrat-creştinul Salvo Lima, membru al parlamentului european şi judecătorul Giovanni Falcone. Alţi câţiva întăreau, amintind că în 1989 pe străduţa aceasta, lungă de-o sută de metri şi fără ieşire, a fost găsit primejdiosul „registru de lucrări şi cheltuieli” al lui Nino Madonia, în care erau menţionate toate cifrele acţiunilor şi nelegiuirilor familiei. În fruntea tuturor, cifrele extorcărilor.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în „sahariene” şi cravată se mişcă prin acest vacarm ca şi când s-ar afla în mediul lor natural. Au aerul că au sosit de departe.

În mijlocul mulţimii un tânăr se-nvârteşte buimăcit, desfigurat, disperat. Are douăzeci de ani. Îl cheamă Manfredi. Este fiul judecătorului Borsellino. Nu se apropie de locul catastrofei. Este terorizat gândindu-se la ceea ce ar putea descoperi.

Printre tablele maşinii incendiate, trupurile sfârtecate, grămezile de moloz se învârte şi un magistrat bătrân, pensionar. D cheamă Angelo Piraino Leto. Este socrul judecătorului Borsellino, bunicul lui Manfredi.

Uniţi în disperare, bunic şi nepot nu se întâlnesc.

Sub o pânză însângerată, trupul desfigurat şi mutilat al bărbatului cu mustăţi. A fost dus în curtea interioară a blocului şi aşezat pe o plasă. Procurorul republicii, din Palermo, Pietro Giammanco, se apropie de el, ridică cearşaful şi are doar puterea să spună:

— Da, este chiar el.

Apoi îşi acoperă chipul în mâini pentru a-şi ascunde durerea în faţa obiectivelor nemiloase ale camerelor de luat vederi şi ale aparatelor de fotografiat.

Puţin după orele 18, posturile de televiziune lansează o ştire ce plutea în aer: în atentat a murit judecătorul Paolo Borsellino.

Decesul oficial este anunţat de Agenţia ANSA la orele 18.30.

La 57 de zile după Giovanni Falcone, Mafia a lovit iar, şi din nou în mod spectaculos în inima statului italian.

De astă-dată, pe asfalt zace Paolo Borsellino, palermitan din cartierul Magione, prieten din copilărie cu Giovanni Falcone, cu care şi-a împărtăşit studiile, pasiunile, destinul. Magistratul blând şi ponderat, tăcut şi rezervat, cel care câştiga încrederea acelor „pocăiţi" dispuşi să colaboreze cu justiţia, care în lupta cu Cosa Nostra primise bastonul de lider lăsat de către „geamănul" Falcone, victimă, la 23 mai, a masacrului de la Capaci.

Agnese Borsellino, soţia, soseşte în strada D'Amelio însoţită de prietena Mirella Falzone, consoarta fostului deputat regional al Mişcării Sociale Italiene[2], Giuseppe Tricoli, când de-acuma este sigur faptul că victima „eminentă" a catastrofei este soţul ei. Se simte rău, dar îşi ţine firea.

Între timp câţiva încep să-şi pună întrebarea: cum au făcut asasinii să ştie că Borsellino îşi va vizita mama chiar în ziua aceea şi la ora aceea? I-a interceptat vreun, informator convorbirea telefonică cu vreun telefon celular? Este cu putinţă. Rămâne totuşi faptul că, înainte de toate, pe Paolo Borsellino l-a trădat o obişnuinţă: aceea de a se duce la mama lui aproape numai duminica. De astă dată a făcut-o si pentru că a doua zi ar fi plecat în Germania, o naţiune aleasă de la o vreme de Mafie ca „refugiu" sigur al *killer*-ilor fugiţi şi ca o casă de bani pentru câştigurile uriaşe obţinute prin reciclarea banilor murdari.

Această vizită duminicală. Punctul lui slab. Călcâiul lui Ahile. Singurul lui punct vulnerabil. Era cu neputinţă, într-adevăr să-l lovească pe strada Cilea, unde locuia la nr. 97, pentru că în faţa casei parcatul era interzis, sau la Palatul de Justiţie. Mafia, care studiase cu luare aminte toate mişcările, ştia asta şi a aşteptat momentul propice ca să-şi pună la punct răzbunarea.

De altfel anunţată. Din septembrie 1991, într-adevăr, Paolo Borsellino ar fi trebuit să fie ucis. Cu o puşcă de precizie ce stătea pregătită. Dar *killer*-ul ales, marsalezul

[2] Mişcare neofascistă

Vincenzo Calcara (care atunci când opera ca însoţitor al coletelor cu droguri ce treceau prin aeroportul milanez de la Linate, acţiona de preferinţă travestit în călugăr), ajuns în puşcărie pentru alte motive, în contact cu Borsellino şi cu marea lui abilitate de ă transforma în „pocăiţi” pe-atâţia mafioţi, îi dezvăluise magistratului planul pus la cale ca să-l ucidă. Conchizându-şi dezvăluirile cu fraza: „Nu vă neliniştiţi, domnule judecător, nu mai vreau să vă fac rău. Lăsaţi-mă să vă îmbrăţişez.” Din acel moment îmbrăţişatul a fost un ritual ce a marcat fiecare întâlnire a celor doi.

Mai mult. De câteva zile, Borsellino tot repeta prietenilor: „Am aflat că a şi sosit în oraş explozivul care o să mă ucidă.” Dar ca pe un bun catolic, moartea nu-l înspăimânta. La funeraliile pentru masacrul de la Capaci, în faţa sicrielor şi prietenilor lui Falcone, le spusese colegilor: „Cine vrea să plece, să se ducă, pentru că viitorul nostru ăsta este!”

Trupurile celorlalte victime, toţi oameni din escortă, sunt aşezate în şir pe trotuarul străzii D’Amelio. Cadavrul ajuns în copac este cel al Emanuelei Loi, 24 de ani, blondă, mărunţică, născută şi crescută la Sestu (Cagliari), prima femeie-poliţist victimă a clanurilor. Doi agenţi (Walter Eddie Cosina, 31 de ani, născut la Norwood, Australia şi Agostino Catalano, 43 de ani, căsătorit, şi tată a trei fii) dau semne de viaţă. Sunt transportaţi la spital. Dar este inutil. Cosina moare pe drum, Catalano la urgenţă. Cel de-al şaselea agent (Antonio Vullo, 32 de ani) este şi el adăpostit la spitalul Villa Sofia, unde se descoperă că-şi datorează salvarea norocului: a întârziat să coboare din automobilul blindat pentru ca să-l parcheze. Numai câteva secunde. Dar de-ajuns ca să-l ţină departe de punctul în care a explodat bomba telecomandată cart i-a măcelărit pe colegii lui şi pe magistrat.

În agitaţia generală, un poliţist îşi dă seama că pe trotuar se află un copil de 8 ani, ghemuit, care plânge de mama focului lângă un pisoi nemişcat sub un strat de sânge.

— Îl chema Puffo, îi spune micuţul, pentru mine era ca un frăţior.

La orele 21.20 la agenţia ANSA se primeşte un telefon anonim. Un bărbat cu un pronunţat accent meridional, după ce s-a dat drept „nepot al unui pocăit”, atribuie masacrul familiei Madonia.

Umbrele serii se întind pe strada D’Amelio, dar pompierii, poliţia, carabinierii continuă să lucreze fără oprire. În cercetare şi în anchetă. Mâna unui agent este găsită pe o mică terasă la etajul I. Sub una din numeroasele maşini distruse de flăcări este descoperit un antebraţ, retezat sub cot, cu mâna pe jumătate deschisă; unghiile sunt lungi şi îngrijite: fragmentul aparţine Emanuelei Loi. Antebraţul este pus într-un şervet (primul lucru care le-a căzut în mână), apoi aşezat într-o cutie de carton în care fuseseră înainte pungi de cartofi pai.

Anchetatorii descoperă că plasticul care a provocat acel sfârşit de lume nu fusese pus înăuntrul Fiatului 126, ci bomba pregătită şi închisă într-o geantă a fost aranjată sub automobil. Că era închisă acolo de mai multe zile; dat fiind că proprietarul maşinii, un chiriaş al imobilului, era în vacanţă.

Şi în zorii zilei de luni, s-a putut face bilanţul groaznicei nenorociri: 6 morţi, 18 răniţi, 96 apartamente la pământ, 51 de automobile distruse, 150 de familii nevoite să-şi părăsească apartamentul.

Totuşi, între timp, în altă parte a oraşului, se întâmplă ceva de extremă importanţă.

La Palermo este miezul nopţii când, pe neştiute, începe „operaţiunea Pianosa”: armată, poliţie şi carabinieri ridică din puşcăria Ucciardone 55 de boss-i din Cosa Nostra, printre care Michele Greco „tatăl”, Pietro Vernengo *killer*-ul celor „o sută de delicte”, Pippo Calò „casierul”, Nino Madonia, Giuseppe Prestifilippo. Daţi jos din pat fără prea multe vorbe şi „îmbarcaţi”, câţiva chiar în pijama. Îi încarcă în blindate, jeep-uri şi amfibii şi îi duc la aeroportul de la Punta Raisi. De aici, cu zece avioane mari de transport de la Aeronautică, în zbor până la Pisa. Schimb de mijloace de transport. Boss-ii sunt urcaţi în patru elicoptere uriaşe Chinook, din dotarea armatei, astfel încât, la ora 4

dimineaţa, ele se profilează ameninţător pe cerul insulei Elba. Zgomotul provoacă deşteptarea numeroaselor persoane care le văd îndreptându-se spre insula Pianosa, cu o suprafaţă de patruzeci de kilometri pătraţi, la treizeci şi doi de kilometri depărtare de Elba. Aici, printre ienuperi şi măslini, se află unul dintre cele mai severe şi inaccesibile penitenciare din Italia.

Unul câte unul, cele patru elicoptere aterizează pe terenul sportiv. Sunt escortate de aeroplane ale poliţiei şi carabinierilor. Mafioţii coboară şi ei unul câte unul, supravegheaţi de forţele de ordine cu armele întinse şi încărcate. Sosesc alte cinci elicoptere, toate pline cu mafioţi. Atunci când cea din urmă căpetenie îşi face intrarea în celula secţiei Agrippa, este ora 13. Ironia soartei, este ora aleasă de generalul Carlo Alberto Dalla Chiesa, ucis de Mafie la 3 septembrie 1982, pentru a-i izola pe cei mai duri din brigadă.

Căpetenii ale Camorrei napolitane sau ale Mafiei palermitane şi *killer*-i care au terorizat Italia, majoritatea proprietari ai unor uriaşe bogăţii oculte, sunt instalaţi doi câte doi în celule lungi de şase metri şi late de patru şi jumătate, în care se află totul dormitor, salon şi baie: două paturi de campanie, o bancă, o măsuţă şi un dulăpior de metal fixate în podea, o chiuvetă şi o baie turcească sau cu o gaură în pământ pe post de closet, un televizor alb-negru.

Numai Michele Greco, un bărbat tăcut, are o celulă doar pentru el. „Tata” a fost ţinta a două întâmplări ciudate, ambele înainte de a intra în celulă: în timpul călătoriei a făcut pe el de frică; atunci când şi-a dat seama că-i vor duce pe o insulă pustie, a exclamat: „Şi eu cum fac să expediez o telegramă?”

Primitoarea puşcărie Ucciardone se află la sute de kilometri depărtare. Aici, la Pianosa, lucrurile merg cu totul altfel. Viaţa nu e deloc uşoară. Cei 55 de mafioţi o descoperă atunci când, la orele 19.30, li se serveşte prima cină: spaghete în unt, brânză, salată. Cât priveşte apoi contactele cu exteriorul, distanţa de Palermo este cea mai mică dificultate de suportat.

În afara închisorii, Pianosa, insula diavolului, se află în stare de asediu. În port, o navă de război retează şi ultima speranţă de fugă. Dacă ar fi existat vreuna!

În aceleaşi condiţii, mai exact în stare de asediu, se trezeşte Palermo în ziua de după masacrul din strada D'Amelio.

Într-adevăr, în vreme ce avioanele plecau ducându-le la Pianosa pe cele 55 de căpetenii mafiote, la Punta Raisi aterizau întăriturile antimafiei. Podul aerian (care va merge înainte toată ziua), descărcarea paraşutiştilor, un escadron de „vânători", întăriri militare de toate felurile.

Pentru prima oară statul italian are o reacţie proporţională cu gravitatea momentului.

Marţi 21 iulie, ruta aeriană Roma – Palermo

A fost, fără îndoială, GGR.

— *Boy*, jocul s-a făcut dur, spusese telefonându-le imediat după masacrarea lui Paolo Borsellino şi a escortei sale. Ai încă vreme să te retragi.

Ricky nu avusese îndoieli. Ar fi continuat în cercetările lui ghidate de „gâtlej gros răguşit" ca să dea de capul „Filierei Falcone".

— Bravo, *boy*. Atunci pregăteşte-te să pleci la Palermo, a conchis GGR.

Gloria se oferise de îndată să-l urmeze, dar Ricky s-a împotrivit. Prea multe riscuri. Şi-apoi, de unul singur s-ar fi mişcat mai bine, ar fi trecut neobservat. În vreme ce cu „Lapte şi Miere" în coastă…

Chiar în clipa în care Ricky zâmbeşte, gândindu-se la „Lapte şi Miere", de el se apropie o stewardesă amabilă care-l întreabă dacă doreşte ceva de băut:

— Da, mulţumesc, răspunde Ricky stewardesei. Suc de portocale. Şi-şi reia firul gândurilor. Câteva ore după ce practic i se „ordonase” să plece la Palermo, GGR îl chemase din nou asigurându-i un contact foarte important în capitala siciliană.

— *Boy*, ca de obicei nu trebuie să faci nimic. Să aştepţi şi să asculţi. Şi să înregistrezi, dar numai în memorie. Fii atent să nu faci glume. Acolo lumea nu prea are umor, mai cu seamă când e vorba de lucruri primejdioase ca acesta. Din acea clipă n-a mai dat semne de viaţă.

Avionul alunecă mai departe liniştit printre nori. Ricky citeşte ziarele, îşi scoate din geantă jurnalul cu însemnările despre „Filiera Falcone” şi frunzăreşte paginile înapoi, parcurgând din nou evenimentele din cele trei săptămâni.

Cât priveşte comandoul falşilor muncitori de la Anas în acţiune la Capaci contra lui Falcone, a ieşit la lumină într-un sertar (al cui? se întreabă Ricky) o veche mărturisire făcută lui Falcone în 1989 de informatorul Francesco Marino Mannoia zis „mozzarella” cu privire la „o echipă de foc excelentă” a Mafiei condusă de „căpetenia militară” a celor din Corleone, Pietro Aglieri, capul familiei din sectorul Santa Maria di Gesù. Zece oameni gata de orice, numai patru nume cunoscute: Renzo „Madonna” Tinnirello, Francesco Tagliaria, Giuseppe Graviano şi Giuseppe La Mattina. Probe concrete nu s-au găsit.

Pe neaşteptate, cu începere de joi 2 iulie la rampă urcase Totò Riina, căpetenia celor din Corleone, care aproape treizeci de ani rămăsese înmormântat în uitarea clandestinităţii sale. „Fiara” sau „curtu”[3] cum era supranumit inexpugnabilul Totò, trăise liniştit acasă. Avocatul lui le-o spusese, declarând în mod public că în ultimii ani l-a întâlnit deseori. În Sicilia, la Palermo. Era o bătaie de joc!

Din acel moment, Riina a fost văzut de toţi, cu excepţia poliţiei. Pocăitul Salvatore „Totuccio” Contorno susţine că trăia în casa lui, la Palermo, şi că din când în când făcea câte-un salt la Bologna. Alţii afirmaseră că nu se mişca din

[3] „Cel scund” (dial.) – (N.T.)

vila pe care şi-o construise, o casă-buncăr pitită în vegetaţia unei localităţi neştiute. Câţiva „suflaseră” că totul era adevărat, vila-buncăr înecată în verdeaţa din jur, dar că localitatea era în provincia Enna, zonă considerată imună de către Mafia.

Ricky se întreabă care să fie motivul acestei reclame în jurul capului Corleonilor, după decenii de tăcere şi de mister. Îi vine-n minte un film din 1983, „Sub tir”, în care capii rebelilor din Nicaragua aflaţi în război cu generalul Somoza ascund de lume faptul că liderul lor Rafael murise. Dimpotrivă, pun pe-un reporter american (Nick Nolte) să-l fotografieze, cadavru fiind, dându-l apoi drept viu, pentru a evita ca războiul de guerilă să înceteze. Mişcare ce până la urmă le-a adus victoria.

„Să fie aşa şi cu Riina?” se gândeşte Ricky.

Cât despre urmele, armele şi explozivul pentru masacrul de la Capaci, acestea ar fi sosit din Toscana.

Aproape fără să-şi dea seama, Ricky ia paharul cu suc de portocale de pe tava pe care stewardesa i-o oferă. Pe urmă îşi întoarce ochii spre jurnal.

Cu un cerc roşu a însemnat o ştire privitoare la „G7”, adică şedinţa la vârf a celor şapte ţări mari industrializate din lume, ţinută la Monaco. Preşedintele consiliului italian, Giuliano Amato, a afirmat că delictul Falcone a fost hotărât în afara Palermo-ului. Strategie internaţională, pistă columbiană. Vorbind după Amato, cancelarul german Helmut Kohl s-a arătat foarte preocupat de infiltrările mafiote în Germania. Şi a anunţat măsuri de prevenire de orice fel.

Mereu fascinat de cifre, Ricky a însemnat cu roşu că au fost confiscate de la mafioţi bunuri de cincizeci de miliarde de lire. Cifră numai în aparenţă incredibilă. Patru pagini mai încolo, într-adevăr, a notat: patru nuclee de mafioţi sunt în război pe viaţă şi pe moarte pentru a-şi împărţi o pleaşcă de cel puţin zece mii de miliarde de lire, rodul unor dobânzi de la nişte antreprize publice camuflate, extorcări, trafic cu droguri, comerţ cu arme, prostituţie.

Nota „de luat un interviu neapărat” lângă numele Carlei Del Ponte îi sare-n ochi, joi 16 iulie. Femeia, procuror public la Lugano, a declarat: „Mi-e teamă să vin în Italia!”. Se teme, într-adevăr, pentru viaţa ei în cazul că ar pune piciorul în Italia. Motivul este mărturisit îndată: a fost oaspetele lui Falcone în vila Addaura în momentul primului atentat împotriva judecătorului, (cei doi lucrau la demontarea sistemului de spălare a banilor murdari în Elveţia şi în paradisurile fiscale răspândite în lume) şi este şi acum asociată judecătorului milanez Antonio Di Pietro în ancheta „mâini curate” (colaborează, pentru că sistemul bancar elveţian aruncă un văl asupra conturilor secrete ale italienilor prinşi cu mâna în sacul repartizării dobânzilor distribuite pentru împroprietărirea antreprizelor publice).

La microfon se anunţă coborârea la Palermo, Punta Raisi. Ricky închide agenda. Instinctiv îi vine în minte jurnalul judecătorului Falcone. Există şi a dispărut, după cum susţin unii, sau n-a existat deloc, după cum consideră alţii? Un roman poliţist în romanul poliţist, ca toată întâmplarea. Cercetările, în realitate, nu pornesc. Până acum, mulţumită lui GGR, mai ştie câte ceva despre cei care fac cercetările.

În vreme ce pune agenda în sac, îşi controlează lucrurile: două aparate de fotografiat, unul normal şi unul micro; două reportofoane, unul mai mic decât celălalt; o cutie cu bani falşi; bandoneonul.

Palermo, marţi 21 iulie, orele 15.30

O tăcere înspăimântătoare îl însoţeşte pe cardinalul Salvatore Pappalardo, atunci când urcă la altarul catedralei arabo-normande pentru a celebra slujba funebră în amintirea celor cinci oameni din escortă, morţi alături de judecătorul Borsellino. O tăcere înspăimântătoare fiindcă

până cu o clipă mai înainte şi timp de mai bine de-o oră, înăuntrul şi în afara catedralei a fost sfârşitul lumii. Opt sute de oameni din escortă au venit aproape cu toţii cu cei mai mult de patru mii de colegi care întăreau paza nu numai a bisericii, împresurând-o cu totul pe o rază de un kilometru, dar chiar şi a punctelor strategice ale oraşului, în vederea sosirii preşedinţilor Republicii şi Consiliului, Luigi Scalfaro şi Giuliano Amato, ca şi a şefului poliţiei, Vincenzo Parisi.

— Banca oficială este goală, îi atrage Ricky atenţia lui Calogero, un fotoreporter local cu care a încheiat o înţelegere de colaborare.

— E vorba de o „întârziere strategică" după experienţa violentelor proteste din timpul funeraliilor judecătorului Giovanni Falcone, proteste care continuă. E un gest urât, un ultraj la memoria morţilor.

Între rugăciuni şi insinuări cu glas scăzut, se scurg douăzeci de minute. Până în momentul în care autorităţile îşi ocupă locurile. De-acum, predica cardinalului Pappalardo este pe sfârşite. Când părintele încheie slujba, după ce a binecuvântat coşciugele, furia oamenilor din escortă izbucneşte. Autorităţile sunt bombardate în fel şi chip: plouă cu insulte („Asasini!" „Vânduţi!" „Afară cu Mafia din biserică", „Afară cu mafioţii din conducerea Statului"), cât şi cu obiecte (un taburet, două sticle de apă minerală). Totul condimentat cu palme (care-l ating pe Parisi), îmbrânceli şi lovituri de picior (care-i ajung pe Scalfaro şi pe Amato) şi scuipături (cu neputinţă de a-şi găsi ţinta).

Înainte de a părăsi cardinalul altarul, Rosaria Costa, văduva agentului Schifani, mort alături de Falcone, care în timpul slujbei funebre precedente urlase la mafioţi să îngenuncheze dacă vroiau să fie iertaţi, îl apucă pe Pappalardo de mânecă şi îi spune:

— Şi zi ca ăia să se ducă-n iad! Zi!

— Dar i-ai iertat, i-ai îndemnat să se căiască, îi aminteşte cardinalul.

— Nu, nu se căiesc, ăia… nu se căiesc, răspunde tânăra văduvă.

Cuvintele schimbate de cei doi sunt rostite cu voce scăzută, un murmur şoptit, dar sunt amplificate de microfoane şi auzite de toţi cei din biserică. Izbucnesc aplauze.

Lucrurile nu decurg mai bine în biserica Santa Luisa din Marillac, la câţiva paşi de strada Cilea, adică de casa lui Paolo Borsellino, unde la orele 15.30 era programată slujba funebră „alternativă" dorită de magistraţii mai tineri, „obosiţi să participe la obişnuitele, inutilele defilări ale Statului". Uşile sunt închise. Nimeni nu poate intra. Parohul vorbeşte de o greşeală, un echivoc, apoi intră în catedrală la Slujba oficială. Se vorbeşte de o acţiune poliţistă, se urlă că e un boicot. Nimic din toate acestea, susţine un magistrat tânăr: „Cardinalul Pappalardo nu a oferit biserica pentru că, după dânsul, nu pot fi celebrate funeralii fără morţi."

Magistraţii se mută atunci în încăperea anume pregătită din Palatul de Justiţie, „palatul cu otrăvuri". Fără o vorbă, câte patru în tură, magistraţii fac pichete de gardă la sicriul lui Borsellino. Pe la ora 17, purtat pe umeri de judecători ca şi de fiul lui Borsellino, Manfredi, coşciugul părăseşte încăperea Palatului pentru a fi dus la Santa Luisa din Marillac. Înainte de ieşirea coşciugului, vine un copil şi aşează deasupra un spic de grâu, simbolul speranţei şi al fertilităţii.

Despre data funeraliilor neoficiale (familia Borsellino le-a refuzat pe cele ale Statului) încă nimic nou: va fi hotărâtă după întoarcerea din Indonezia a Fiammettei, cea de-a treia fiică a magistratului ucis.

Oraşul clocoteşte.

Palermo, miercuri 22 iulie

Sorbind o tizană răcoritoare (două vârfuri de cuţit de măghiran şi două de tei, lăsate să infuzeze timp de trei minute într-o ceaşcă de apă fierbinte), Ricky parcurge la repezeală teancul de ziare de dimineaţă. Toate au titluri de-o şchioapă despre incidentele din timpul funeraliilor celor cinci oameni din escortă şi despre loviturile de picior, pumnii, scuipăturile şi insultele abătute în ploaie asupra autorităţilor.

Nimic mai mult decât ce-a văzut.

Printre comentariile în ton internaţional ale întâmplărilor italiene, un titlu din „Corriere della Sera” îi atrage atenţia: „Francezii: Italia, ţară cu faţa murdară, dacă iese din Europa, cu atât mai bine.”

Proaste veşti pentru boss-ii mutaţi în puşcăria Pianosa: a fost trimisă o navă de război pentru apărarea insulei. Practic, pentru a-i descuraja pe cei care-ar avea intenţia de a plănui vreo evadare.

Citeşte-n fugă trei cronici locale. „Il Giornale di Sicilia”, cotidian din Palermo, vorbeşte de 70 de mafioţi închişi în Franţa, de frica de la Paris şi din jur, de o „molipsire a caracatiţei”, de o tot mai concretă „pistă germană” în masacrele de la Capaci şi din strada D’Amelio. Se adaugă şi faptul că a fost descoperit un plan de evadare din Germania a boss-ului din Catania, Pippo Garozzo, zis „Pippu u maritatu”[4].

— Au nimerit-o prost nemţii, cu Mafia care-şi întinde pata de ulei în ţara lor! comentează Ricky.

Zilele sunt lungi atunci când trebuie să aştepţi. Apoi, ce să mai vorbim atunci când totul este vag. Aşteptarea este enervantă. Ricky, totuşi, avea antrenament. De câte ori n-a „filat” câte un personaj! Zile în şir aşteptând să-l surprindă şi să-l fotografieze, fotografie care să facă apoi ocolul lumii!

[4] Pippu cel însurat (dial.).

Palermo este un oraş frumos, i-ar plăcea să-l viziteze, dar nu poate părăsi hotelul. Dacă „contactul” anunţat de către GGR se face viu şi nu-l găseşte... ar putea să nici nu-i mai telefoneze. Şi atunci... e mai bine să se învârtă între cameră, holul hotelului, chioşcul de ziare din colţ şi să-şi amintească.

Aducerea aminte ajută. Şi să doarmă.

Când telefonul sună e noaptea târziu. Ricky se trezeşte pe loc. În sfârşit „contactul” se stabileşte.

Nu-i aşa. Este GGR, care-l cheamă ca să-i anunţe cu anticipaţie o ştire.

— *Boy*, îi spune, Pablo Escobar, regele columbian al drogului, a fugit. În închisoarea unde era găzduit a fost o revoltă. Au rezultat morţi şi răniţi. Când s-a restabilit ordinea, nu mai exista nici umbră de Escobar şi grupul său. Asasinii lui Falcone şi Borsellino... fuga lui Escobar... criza financiară cate se extinde în toată lumea... totul mi se pare legat şi nu întâmplător. N-a dat nimeni semne de viaţă?

— Nu, răspunde Ricky. Ce trebuie să fac?

— Să aştepţi. N-ai de ales.

— Dar nu-mi pot petrece zilele în hotel, între cameră şi hol...

— Ai dreptate, *boy!* Şi-atunci, petrece-le între hol şi cameră, spune GGR, râzând zgomotos la replica lui.

Ricky nu o apreciază. Şi chiar mai puţin apreciază faptul că GGR a închis receptorul. Avea atâtea lucruri să-l întrebe.

Bogota (Columbia), marţi 21 iulie după-masă, miercuri 22 iulie dimineaţă

De câteva zile Pablo Escobar, „creierul universal al drogului” cum este denumit de poliţiile din toată lumea, cel care cu maşini-capcană, trinitrotoluen şi masacre a

provocat moartea a cel puţin zece mii de conaţionali, nu se mai simte liniştit în „catedrala” de la „Escobar plaza”, cum fusese numită maiestuoasa vilă-închisoare Envigado care, de la cei 2 600 metri altitudine, domină Medellin-ul. Trei apartamente, mobile şi covoare de lux, saloane şi săli de joc, de unde „*the king*”, cu faxul şi telefonul, continuă să-şi conducă imensul imperiu, apărat de 180 de soldaţi ai armatei, 25 de tehnicieni şi de propriile gărzi de corp. Şi totuşi, Escobar şi-a pierdut seninătatea. Joacă tenis fără chef, şi-a redus iubitele lui şedinţe de înot. Totul, ca să pună la punct planul de a dispărea din circulaţie. Adulmecă pericolul ca un animal din junglă.

În jurul mesei din salonul său luxos şi-a adunat tovarăşii de închisoare în frunte cu fratele Roberto.

— Prieteni, spune. Apoi adaugă numai: Astăzi. Tuturor le este limpede ce anume înseamnă acest cuvânt: că peste puţin vor părăsi închisoarea. Adunarea a luat sfârşit. Fiecare se duce în camera lui şi se pregăteşte.

În baia lui princiară, Pablo renunţă pentru prima oară la îndrăgitele-i mustăţi. Nu poate face altfel: a hotărât să iasă îmbrăcat femeieşte, ca să bată mai puţin la ochi. Va fi la braţul fratelui. În vreme ce se machiază cu fond de ten şi pudră, ca să-şi ascundă orice umbră de barbă, îi vine să râdă.

Se pregăteşte ca şi cum s-ar duce la un carnaval. Nu are, de fapt, impresia că iese dintr-o puşcărie şi că a lui ar fi chiar o închisoare, n-ar putea-o spune. Este o vilă princiară, convenabilă pentru unul ca el care are, risipiţi prin lume, dar mai ales în Elveţia şi Germania, zece miliarde de dolari. Cum se poate spune că „evadează” dintr-un asemenea loc? Şi totuşi, chiar dacă are toate comodităţile cu putinţă, toate bunătăţile la dispoziţie, a obosit. Vrea să aibă libertate absolută. Şi-apoi este acel „zvon” care îl împiedică să doarmă: preşedintele Cesar Gaviria nu şi-a ţinut cuvântul dat doar cu 13 luni în urmă, la 19 iunie 1991. Pactul fusese limpede: Escobar se va preda, iar Guvernul, nu numai că îl va trata cu mănuşi (vila în care a trăit aceste treisprezece luni putea sta mărturie), dar îl asigura că nu va fi extrădat

în Statele Unite. Două condiţii puse de dânsul îi îngăduiau să continue să-şi vadă de traficurile lui şi, în acelaşi timp, să nu ajungă în mâinile guvernului din Washington, care de ani de zile îl considera, şi pe drept cuvânt, numărul 1 al exportatorilor de droguri în Statele Unite: 80 la sută din drogul columbian ajungea în oraşele americane.

„Un pact semnat de Gaviria cu degetele mâinii încrucişate la spate, ştiind că l-ar fi renegat foarte repede," gândeşte acum Escobar machiindu-se mai departe în faţa oglinzii.

— Nenorocitule, vrei să mă muţi într-o puşcărie sigură. Şi, din întâmplare, peste câteva luni să mă trimiţi în zbor în SUA. Poate că râzi, blestematule. O să vezi tu! O să te duci astă seară la culcare cu un gând în plus. Escobar te salută şi se duce!

Pablo se priveşte în oglindă. Uniforma de infirmieră îi vine ca turnată. Boneta aceea albă, ce mai tocă de clasă! Frumoasă ideea lui Roberto. Aşa machiat nu l-ar recunoaşte nici măcar maică-sa.

Cu gândul la mama lui, învăţătoare la şcoala primară, şi la tatăl ţăran, îl apucă dorul de câmpiile din Rio Negro, unde a crescut.

— Iată de ce sufăr de claustrofobie şi nu reuşesc să-mi aflu liniştea în nici un loc închis! îi spune, cu voce tare, oglinzii.

Uşa băii se deschide brusc.

— Eşti gata, Pablo? îi spune o călugăriţă; este fratele lui, Roberto. Dacă nu l-ar fi iubit atât, l-ar fi şi ucis pentru acest mod al său, violent, de a intra în încăperi. De câte ori i-o spusese... de câte ori n-a riscat Roberto ca una din gărzile lui de corp să-l împuşte... dar el, nimic. Era ca atunci când, copii fiind, se jucau de-a v-aţi ascunselea. Roberto venea pe la spate pe nesimţite, pe urmă îi urla în urechi un „Buu" înspăimântător. L-ar fi strâns de gât pentru asta.

Dar, într-o noapte, şi-a dat seama că numai mulţumită lui Roberto şi curselor lui zgomotoase îi dispăruse teama de întuneric şi de tăcere. Atunci se hotărâse să pună în

practică o idee pentru a câştiga ceva bani, având în vedere că nu prea ştia ce să facă cu cărţile.

Descoperirea era isteaţă, chiar dacă nu părea: să fure din cimitir lespezile de marmură, să şteargă numele şi datele şi să le revândă „uzate”, la preţuri de nimic, celor care nu puteau să-şi permită să le cumpere noi. A fost debutul său în lumea delincventei. Avea 14 ani. Au urmat după aceea furturile de maşini (în acestea era un adevărat maestru), răpirile şi omorurile plătite.

Escobar zâmbeşte satisfăcut: viaţa îi seamănă cu aceea a atâtor oameni faimoşi care, deveniţi miliardari, povestesc ziariştilor cu orgoliu cum şi-au câştigat primul dolar făcând pe vânzătorul de ziare, cum luni de zile au strâns sticle de bere ca să li se restituie banii de ambalaj şi aşa mai departe. Pornirea şi sosirea fuseseră aceleaşi la Ford, Rockefeller, Onassis; mii de munci disperate la tinereţe, miliarde câştigate din vreo zece ocupaţii la vârstă adultă.

Numai că el şi-a adunat miliardele în grabă. Născute şi acestea dintr-o idee genială: în 1975 hotărâse să se lanseze în comerţul cu cocaină, în vremea când era puţin cunoscută şi primită anevoie pe piaţa drogului. Şi fusese un boom! Peste puţină vreme, „societatea” lui ajunsese la un beneficiu anual multimiliardar. În dolari.

Din acel moment devenise o legendă, omul care făcea şi dispunea de Columbia după plac. Mulţumită viziunii sale „fanteziste” şi populiste asupra crimei. Întotdeauna îi plăcuse să se simtă protectorul săracilor şi al celor neapăraţi. Este foarte adevărat că, atunci când mama lui îi povestea basme ca să-l adoarmă, aceasta era tema pe care trebuia s-o abordeze dacă vroia ca micuţul Pablo să adoarmă cu ochii plini de visuri.

Când a ajuns mare, cu primele câştiguri substanţiale, nu numai că şi-a pregătit o escortă particulară, care cu anii devenise o adevărată armată, dar îi ajutase şi pe ţărani, dând casă celor care trăiau în barăci şi cumpărând medicamente celor care nu-şi puteau îngădui să le cumpere. O inimă de aur, adevărat Robin Hood columbian.

Cu duşmanii, cu cei care-şi băgau în cap să-i pună beţe-n roate, era fără milă.

Aşa fusese şi în aceste 13 luni de detenţie. Folosindu-se din plin de dolari, corupsese gărzile şi tehnicienii în asemenea măsură, încât aceştia îi aduceau pe rivalii lui până în casă, în acea „închisoare” improvizată şi de lux. Rivali pe care reuşise să-i facă să mărturisească, între altele, că Guatemala, Brazilia, Ecuadorul şi Venezuela erau pe cale să devină mari producătoare de droguri şi că nu aveau nici o intenţie să se pună sub protecţia lui. Vroiau să lucreze pe cont propriu. Nici unul dintre cei 22 de musafiri ai lui nu mai ieşise viu. Dispăruseră în neant.

Până cu câteva zile mai devreme se simţise în siguranţă absolută: în maximă siguranţă, apărat de gărzi şi tehnicieni. Şi apoi, dacă ar fi avut cineva intenţii rele, dacă s-ar fi gândit să-i facă o glumă proastă, acesta fusese avertismentul locţiitorului său „Popeye” – scurt, dar limpede:

—- O să facem să plouă cu tone de dinamită asupra Columbiei, ca şi acum câţiva ani, pe timpul sângerosului război cu statul.

— Bravo, „Popeye”!

Pentru a gândi mai departe în linişte, Escobar s-a aşezat pe marginea căzii de baie.

— Atunci, Pablo, te hotărăşti? îi mai spune fratele lui, Roberto. Nu mai putem aştepta. Trebuie să acţionăm imediat, dacă vrem ca fuga noastră să nu dea greş!

Escobar se întoarce spre fratele lui fără să-i răspundă, ca şi când nu i-ar fi auzit vorbele.

— Roberto, ce motiv avem să nu mai trăim tot aşa? Am aproape patruzeci de ani, doi copii, conturi în bancă pe toate continentele. Aş putea să mă simt mulţumit. Şi totuşi nu, fac proiecte mereu mai mari pentru viitor. Şi fuga asta mă electrizează. Ideea că dispărem în neant nu-mi dă pace. Mă fascinează planul lui DON din Palermo. Mâine, când ne întâlnim cu trimisul prietenilor noştri din Europa, să stipulăm un pact ferm.

— Atenţie, Pablo, nu te încrede: omul ăla este în stare de orice. Ştii că-i gata oricând de trădare!

— Da, dar şi eu sunt în stare de orice. Nu crezi, Roberto?

Escobar se ridică, îl ia de braţ pe fratele lui îmbrăcat în călugăriţă şi se priveşte în oglindă. „Sunt cu totul de nerecunoscut.”

— Roberto, afară e totul gata? întreabă Pablo privindu-se în oglindă.

— Totul e în ordine. În faţa „casei” ne şi aşteaptă oamenii noştri, răspunde Roberto. Şaizeci dintre cei mai buni şi complet înarmaţi.

Pe urmă, cu o replică ce l-a făcut pe Pablo să zâmbească:

— Astă seară mâncăm în oraş!

Totul a fost pregătit cu precizie. Va fi o încăierare – înscenată, câteva focuri de pistol trase intenţionat fără ţintă iar tehnicienii, care sunt, aproape toţi, plătiţi de Escobar şi au colaborat la alcătuirea planului, vor fi copleşiţi. I-au cerut asta ca să iasă ei basma curată. Şi să nu ajungă la puşcărie.

— Să pornim insurecţia, spune atunci Escobar cu ton emfatic.

Nu toţi paznicii, totuşi, sunt la curent cu planul. Focurile de pistol nu sunt trase în aer, ci la înălţimea omului. Este dată alarma. Trupele dau fuga să înăbuşe revolta. Sosesc şi directorul administraţiei închisorii, Hernando Navas, şi ministrul adjunct al justiţiei, Eduardo Mendoza. Hotărăsc să trateze cu cei care au organizat revolta. Sunt făcuţi ostatici. Noaptea, detenţia lor încetează: intervine puternic armata şi ameninţă cu un măcel.

Când revolta este definitiv înăbuşită, ofiţerii intră în vila-închisoare în căutarea lui Escobar şi a grupului său de oameni de încredere. Nici urmă de ei. Câţiva insinuează că au dispărut printr-un tunel pe care l-au săpat în ultimele luni. Se merge în căutarea tunelului. Degeaba.

— Cum e cu putinţă să se fi volatilizat? se întreabă un ofiţer de armată. De-aici a ieşit doar ambulanţa noastră!

Afirmaţie lămuritoare. Dar tardivă.

Fraţii Escobar sunt de-acum departe. Urmează să se ascundă în inima junglei columbiene, în preajma satului Puerto Trionfo.

Pablo cheamă întăriri prin telefonul celular. Peste un ceas, falşi infirmieri şi falşi răniţi coboară dintr-o ambulanţă a armatei şi-o pornesc spre junglă. Unul dintr-înşii se îndreaptă chiar spre conducerea absolută a lumii interlope mondiale.

Palermo, joi 23 iulie, orele 15

— Domnule, domnule, nu vă simţiţi bine? Camerista îl scutura pe Ricky care părea să nu vrea să ştie că trebuie să se scoale. Când în sfârşit deschide ochii şi zăreşte frumosul chip al fetei…

— Unde sunt, în Paradis? o întreabă.

— Nu, pe pământ. Ne-a fost teamă. Nevăzându-vă coborând, portarul s-a gândit să vă telefoneze. Dar dumneavoastră n-aţi răspuns. Atunci m-a trimis pe mine…

— Şi bine a făcut! Ce portar de treabă, spune Ricky.

Faptul că l-a trezit o fată atât de frumoasă îl binedispune. Se uită la ceas.

— Drace, cât e de târziu! exclamă.

— Acum, că totu-i în ordine, mă duc, spune fata. Dacă aveţi nevoie de ceva, n-aveţi decât să apăsaţi pe soneria de serviciu sau să telefonaţi portarului. La revedere!

Ricky face un duş. Apa care-i curge pe cap îl trezeşte de-a binelea, şi-i înviorează gândurile.

— Cu siguranţă că o fată atât de frumoasă… să facă pe camerista într-un hotel… se gândeşte dânsul.

Pe când se şterge, telefonează la Room Service ca să comande un ceainic cu apă fierbinte: vrea să-şi facă o tizană. Cine ştie dacă n-o veni camerista cu el.

Speranţa lui îşi greşeşte ţinta. Cu ceainicul şi apa fiartă vine un tânăr.

Ricky apasă atunci pe soneria de serviciu. Surpriză. Se prezintă o doamnă, neagră toată, căreia Ricky nu ştie ce să-i dea mai mult. Ani sau kilograme.

Ricky nu se tulbură.

— Acum un sfert de ceas colega dumneavoastră…

— Colega mea? îl întrerupse femeia. Colega mea a plecat acum patru ceasuri. Ce doreşte domnul?

Ricky îi dă să calce o pereche de pantaloni.

„În povestea asta e ceva care nu merge," gândeşte Ricky. Şi-l cheamă pe portar.

— Mulţumesc că v-aţi interesat de sănătatea mea! îi spune.

— Nu înţeleg, domnule, răspunde omul în gardă.

— Cum, acum o jumătate de ceas nu mi-aţi telefonat întâi şi pe urmă mi-aţi trimis sus o cameristă pentru că eu nu răspundeam la telefon?

— Să vă spun drept, domnule, n-am telefonat deloc şi n-am trimis sus nici o fată.

„Mister total", gândeşte Ricky. Şi, ca să iasă din încurcătură, îi cere portarului să-i trimită ziarele.

În care continuă polemicile asupra violentului protest al oamenilor din escortă din timpul funeraliilor colegilor ucişi. Puterea n-a digerat insultele şi scuipăturile şi, în loc să-şi facă un examen de conştiinţă asupra responsabilităţilor, în loc să părăsească scaunele căptuşite de privilegii de la Palat ca să coboare în stradă, alături de cei care riscă în fiece minut să moară, pentru un pumn de bancnote de o sută de mii de lire, îi acuză că sunt „provocatori" (prefectul Parisi, şeful Poliţiei), „complici ai Mafiei" (Marco Pannella), de-a dreptul „delincvenţi" (Ugo Intini, purtătorul de cuvânt al secretarului Partidului Socialist Italian, Bettino Craxi).

— Încă o dată, vorbărie, vorbărie, vorbărie, exclamă Ricky.

Printre atâtea vorbe inutile, câteva ştiri: astăzi soseşte Fiammetta, fiica lui Borsellino, iar mâine, vineri, la 9, vor avea loc funeraliile judecătorului. Fără nici o pompă.

Familia i-a invitat numai pe preşedintele Scalfaro şi pe Gianfranco Fini, secretarul M.S.I.-ului, Mişcarea Socială Italiană.

Îi stârnesc curiozitatea destăinuirile unui „presupus pocăit”, financiarul milanez Giuseppe Lottusi, considerat a fi casierul cartelului Medellin, contactat de Borsellino care urmărea pista columbiană în anchetele pentru masacrul de la Capaci.

Ceea ce-l atrage în continuare pe Ricky este circuitul, livrarea drogului — plata mărfii. Încărcătura, 600 kg de cocaină, era adusă în Sicilia, transportată de nava olandeză Big John. Ca să primească banii, fusese expediată la Milano cu câteva TIR-uri ce plecau de la piaţa de legume şi fructe din Palermo, camuflată printre portocale lămâi. În capitala lombardă „încărcătura” fusese preluată de oameni de încredere din Cosa Nostra care o predaseră în piaţa Santa Maria Beltrade, la biroul lui Lottusi. Aici banii, probabil murdari, fuseseră mai înainte „reciclaţi” graţie unei acreditări într-o bancă elveţiană (Lugano), pe urmă expediaţi în Germania (la Frankfurt), în sfârşit ajunseseră în Panama (prin Los Angeles) pentru a fi acreditaţi într-un cont al traficantului columbian Pablo Escobar.

De la Pianosa, ziarele publică protestul *boss*-ilor transferaţi în super-puşcăria din insulă: vor televizoare color. Cerere respinsă.

Anchete. O primă certitudine. Pentru masacrul din strada D’Amelio, Cosa Nostra a recurs la o maşină-capcană, un Fiat 126, perfect asemănător celui folosit în atentatul reuşit contra consilierului instructor Rocco Chinnici la 29 iulie 1983. Încărcată cu 80 kg de explozibil, maşina s-a spulberat în mii de bucăţi. Printre părţile care au fost salvate, plăcuta cu numărul de înmatriculare. Ajunşi la proprietar, s-a aflat că maşina fusese furată cu zece zile înainte (furt denunţat regulamentar), ascunsă şi pregătită pentru atentat şi parcată în strada D’Amelio, aproape sigur, duminică de dimineaţă. Şi Seat Marbella despre care se vorbise? Alimentată cu gaz, explodase la rândul ei, înmulţind efectele devastatoare ale mecanismului.

Între timp, pare-se că cineva a vorbit. Că a văzut doi bărbaţi cu comportare suspectă, care de patru zile-n şir se învârteau pe strada D'Amelio. Susţinea că trei motociclişti din Cosa Nostra ar fi făcut ştafeta, de la vila politicianului Giuseppe Tricoli de unde pornise grupul judecătorului Borsellino, până în strada D'Amelio, iar ultimul „centaur" i-ar fi anunţat prin semne, pe *killer*-ii aflaţi la pândă, că Borsellino trebuia să sosească.

În ce priveşte geanta maro de piele care-l însoţea pretutindeni pe Borsellino, a fost găsită pe bancheta din spate a maşinii Croma. Nimeni nu o atinsese.

Palermo, vineri 24 iulie

Sună telefonul.

— Drace, chiar acum, când sunt în baie, exclamă Ricky. Mereu se întâmplă aşa.

— Ce faci, Ricky?

La celălalt capăt al firului, Calogero, fotograful. Schimb de replici banale, pe urmă Calogero spune:

— Întâi merg la funeraliile lui Borsellino, apoi dau o raită pe la Palatul de Justiţie. Dacă vrei, trec să te iau.

O clipă, Ricky rămâne perplex. De fapt, i-a trecut iute prin minte că nu i s-a spus că „contactul" va veni prin telefon. Ştie că va fi contactat, dar despre cum, unde şi cine… nimic lămurit.

— Ricky, ai adormit? întreabă Calogero.

— Bine, treci să mă iei.

— Mă voi specializa în ceremonii funerare, îi spune Ricky lui Calogero, intrând în biserica Santa Lucia din Marillac, unde se vor oficia fără pompă funeraliile lui Paolo Borsellino.

— Dacă faci meseria noastră aici, în Sicilia, asta îţi va deveni obişnuinţă, răspunde Calogero. Aici şi de la funeralii ai ceva de învăţat. Dacă participă mulţi sau dacă nu e nimeni… şi asta are o semnificaţie.

— Mi se pare complicat să lucrezi aici! constată Ricky.

— Să lucrezi? Poate să trăieşti, e mai bine spus, răspunde Calogero.

În biserică multă lume, dar şi multă ordine. De necrezut, după scandalul declanşat abia cu trei zile în urmă, în timpul funeraliilor oamenilor din escortă. Oficierea slujbei şi rostirea predicii de către părintele Giuseppe Bucaro se desfăşoară în mare linişte, fără intervenţia insistentă a televiziunii în direct.

Fără tonuri ridicate, nici când sora lui Borsellino, Rita, citeşte câteva versuri ale profetului Abacuc ce conţin o vibrantă denunţare: „Vai celui ce construieşte un oraş pe sânge, vai celui ce înalţă un castel întru nelegiuire, deoarece nimicirea naţiunii va cădea pe capul nesăţioşilor, iar sângele vărsat va umple de spaimă pe cel ce şi-a mânjit mâinile cu sângele fratelui.”

În vreme ce femeia pronunţă acele cuvinte pline de mustrări, Ricky urmăreşte efectul pe care-l au asupra lui Calogero. Nu reuşeşte să-l descopere, pentru că prietenul lui priveşte în altă parte. În direcţia unui bărbat foarte apărat. Este înconjurat, de fapt, de persoane îmbrăcate cu veste antiglonţ şi care ţin în braţe mitraliere, chiar dacă fac totul pentru a le ascunde, ca să nu profaneze locul sacru.

— Cine-i omul la care te uiţi? întreabă Ricky.

— Mareşalul carabinierilor, Carmelo Canale. Un poliţist foarte capabil. Cunoaşte toate secretele dezvăluite lui Borsellino de „pocăiţi”. Pentru Mafie, o mină plutitoare. Este, aşadar un „cadavru care merge”. Călătoreşte mereu apărat de doisprezece oameni. Şase, excelenţi cavalerişti, aparţin unui nucleu special al carabinierilor din Perugia. Ceilalţi şase îl apără din prietenie. Dacă va duce sicriul lui Borsellino pe umeri, cum este aproape sigur, ai să vezi cum îl înconjoară.

Ceea ce-a pronosticat Calogero, se întâmplă după câteva minute.

La ieşirea din biserică, Ricky şi Calogero au părăsit cortegiul.

În meandrele Palatului de Justiţie, Calogero se mişcă precum peştele în apă. Îi cunoaşte pe toţi şi toţi îl cunosc. Schimbă semne, semne de neînţeles pentru Ricky, dar care cu siguranţă că au o semnificaţie.

— Ai aflat de arestare? îl întreabă o fată care-l opreşte.

— Nu. Vin de la funeralii, răspunde Calogero.

— Au arestat un paznic de noapte, Ignazio Sanna, 37 de ani, pentru complicitate prin tăcere, spune fata, care părea a-i fi colegă. Ar fi putut să vadă ceva, artificieri de-ai clanului, de exemplu, dar nu vorbeşte. Răspunsuri evazive, câteva contraziceri… era în faţa unor monitoare ale camerelor de luat vederi cu circuit închis, aşezate la Monte Paschi Serit, percepţia municipală din strada Morselli, paralelă cu strada D’Amelio şi legate cu ecranele televizoarelor din Institutul de pază al oraşului Palermo. Unul din ochii electronici ce controlau exteriorul era fixat pe strada D’Amelio. Ceva mai mult. Câteva persoane afirmă că ar fi văzut un bărbat fugind cu un revolver în mână şi trecând chiar prin faţa peronului percepţiei municipale. A început să lucreze la ora 14, trei ore înaintea atentatului.

Calogero o sărută pe frunte.

— Mulţumesc şi îţi voi restitui ce am primit, îi spune fetei, pe care el o lasă să plece.

Cei doi încep din nou să se învârtească pe coridoare şi prin birouri. Cu Calogero care continuă baletul saluturilor, semnelor, clipitului din ochi. Deodată se opreşte, se aşează pe o bancă şi şopteşte la urechea lui Ricky:

— Veşti neplăcute despre Palatul de Justiţie. Sau mai bine zis despre oamenii care lucrează înăuntrul Palatului.

Ricky este uluit. Calogero n-a vorbit cu nimeni, şi totuşi a înţeles ce vânt bate. Ricky se felicită de unul singur:

„Am avut intuiţie când l-am însoţit.”

Încep iarăşi să se preumble. Fără ţintă. Sau, mai bine, fără ţintă precisă. Au parte de multe întâlniri. Calogero se opreşte să vorbească cu câţiva. Când nu dă semne că vrea să-l prezinte interlocutorului, Ricky înţelege că nu vrea urechi indiscrete. Şi, bine crescut, se îndepărtează.

După un ceas de astfel de balet, Calogero îi spune:

— Acum putem merge. Ştiu totul.

— Ce-ai zice să mâncăm ceva? propune Ricky.

— Ceva la iuţeală. Cu materialul adunat… astăzi am mult de lucru.

Aleg o cârciumă modestă, departe de Palatul de Justiţie, unde, între un fel şi celălalt, Calogero îi povesteşte tot ce-a aflat.

Un „pocăit” din Palermo, mare traficant de droguri, i-a relatat lui Borsellino despre sentinţe cumpărate, despre procese aranjate dinainte, la Palermo şi Caltanissetta. Cercetările asupra morţii lui Borsellino parcurg şi acest filon exploziv. După un zvon care circulă pe coridoare, ar exista cu siguranţă un „tarif”, după importanţa măsurii legislative ce-ar fi fost de luat şi la nivelul său: revocarea unor măsuri preventive, eliberări în perioada instrucţiei procesului, achitări în primul şi în al doilea grad…

— Frumoasă ambianţă! comentează Ricky.

— Nu mai rea decât în alte părţi, răspunde Calogero. Şi adaugă: Acum în definitiv au reapărut vechi rapoarte ale carabinierilor… este un judecător ce ar putea fi ameninţat: Giovanni Puglisi, preşedintele primei secţiuni. Are două însărcinări delicate: hotărăşte măsurile de prevenţie şi se ocupă de Tribunalul libertăţii.

— În ce necazuri ar fi băgat? întreabă Ricky.

— Cică ar exista nişte interceptări telefonice care l-ar acuza că l-a favorizat pe cumnatul lui Totò Riina, Leoluca Bagarella. Acum un an şi jumătate, în vreme ce făceau anchete în legătură cu clandestinitatea lui Riina, carabinierii din Corleone au înregistrat convorbirea dintre două rude de-ale lui Bagarella. Femeile schimbau veşti, comentarii şi speranţe asupra unei hotărâri pe care o aşteptau cu teamă. Pentru că era vorba de nunta boss-ului,

care vrea să se căsătorească, în oraşul lui, Palermo. Pentru a-l împiedica s-o facă, judecătorii îi interziseseră şederea aici şi-l obligaseră să trăiască departe de Sicilia.

Calogero se opreşte puţin să se odihnească, priveşte în jur, apoi îşi reia firul.

— Judecătorului care se ocupă de măsurile de prevenţie îi este prezentată de către avocatul lui Bagarella o cerere de ridicare a interdicţiei. Adică lui Puglisi. Mă urmăreşti? îl întreabă Calogero pe Ricky, care e uimit de cum reuşeşte colegul lui să se descurce cu uşurinţă într-o realitate complicată şi complexă ca cea a Palatului de Justiţie.

— Da, te urmăresc, răspunde Ricky.

— În acest punct, cazul tinde să devină roman poliţist. Acuzatorii vin cu fraza: „Prietenul este cel de la prevenţii. Îi trimitem un alt magistrat care este puţin corupt…" vreme ce apărarea susţine că poate fi altfel interpretată convorbirea, mai ales în ce priveşte cuvântul „necazuri". În înregistrare, o femeie spune: „Să sperăm c-or să-i dea permisiunea." Cealaltă răspunde: „Totul este în mâinile unui judecător pe care-l cheamă, nu ştiu, Puglisi sau Buglisi… o să vorbească cu el prietenul comun…" După apărare, „prietenul comun" este avocatul care-l apăra pe Bagarella. Rezultatul de-atunci: Tribunalul din Caltanissetta casează cazul. Astăzi întâmplarea a ieşit din nou la suprafaţă. Nimeni, nu ştie de ce. Dar un motiv există totuşi. Nu degeaba se numeşte ăsta „palatul cu otrăvuri". Judecătorul Puglisi a hotărât să-şi apere numele. Ca să o facă, s-a declarat gata să trimită la Consiliul Superior al magistraturii actele poveştii lui Bagarella în care sunt notate refuzurile magistratului la cererile boss-ului. Un fapt, aşadar, este sigur: biroul de revizuire a considerat depăşită de-acum pedeapsa lui Bagarella şi revocată interdicţia de şedere.

— După tine, ce înseamnă această scoatere pe tapet în raport cu anchetele menite să descopere pe asasinii soţilor Falcone, pe cei ai lui Borsellino şi ai oamenilor din escortele acestora? îl întreabă Ricky pe Calogero.

— Îmi ceri să-ţi sugerez care-i lozul ce va câştiga miliardele! Aici, la Palermo, pot fi mii de interpretări. Personal, cred că mesajele interceptate în acest caz nu sunt mai multe: să distragă opinia publică de la faptul că cercetările nu fac nici cel mai mic pas-înainte. Chiar se opresc, arestarea lui Ignazio Sanna, ai să vezi, nu va avea nici o urmare. Va face să se afle că în „palatul cu otrăvuri" totul este cu putinţă. Să deruteze pentru moment investigaţiile. Forţând nota, dat fiind că-i pus în cauză Riina, s-ar putea susţine că Borsellino se afla pe urmele lui. Ori…

— Ori… Întreabă Ricky.

— Ori adevărata semnificaţie stă în… „ori". Adică într-un motiv pe care nu-l ştiu.

Ricky înţelege că subiectul este închis.

Între timp, Calogero a scos din buzunarul interior al hainei o hârtie. Este fotocopia unei scrisori anonime, trimise la agenţia de presă ANSA în care se află lista la zi a următoarelor victime. Nouă nume, trei categorii de a lovi. La rubrica „politici", numele lui Salvo Lima este şters cu o cruce, rămân, două, cele ale unor parlamentari din opoziţie. Două cruci la rubrica „magistraţi": deasupra numelor lui Falcone şi Borsellino, cel de-al treilea, după ticălos, va fi un vechi prieten de-al celor doi.

— Cine-ar putea fi? întreabă Ricky.

Calogero ezită puţin, pe urmă dă o sentinţă:

— Antonino Caponnetto, marele protagonist al înfiinţării poliţiei antimafia, un spin în coasta celor din Cosa Nostra. Dar s-ar putea să greşesc.

Cel de-al treilea grup cuprinde „magistraţi politicii adică trei judecători care la ultimele alegeri au intrat în Parlament.

— Cel mai cunoscut, zise Calogero, este cu siguranţă Giuseppe Ayala. Înţelegi acuma cât de tare este jocul măcelului în acest oraş şi în aceste medii? Înţelegi de ce noi, sicilienii, suntem obişnuiţi să convieţuim cu moartea şi de ce preţuim viaţa cât o ceapă degerată, după cum repeta de obicei judecătorul Falcone?

„Cine ştie dacă m-au căutat!” îşi spune Ricky întorcându-se la hotel.

— Nici unul, îi răspunde portarul, când îl întreabă: „Mesaje?”

Când se întoarce, surprinde cu coada ochiului ceva ciudat înspre ascensor. Da, bineînţeles: frumoasa fată brună care l-a trezit şi despre care nimeni nu ştie nimic, abia s-a suit în ascensor. Chiar dacă uşa i se închide în faţă, a văzut-o bine: era chiar ea.

Dintr-o dată, Ricky o ia pe scări. Vrea s-o ajungă cu orice preţ. Simte că se opreşte cabina. La primul etaj îşi întrerupe cursa ca să controleze monitorul ascensorului pentru a vedea la ce etaj s-a oprit. La al treilea. Acolo se goleşte. Când soseşte la etajul al treilea, îşi dă seama că fusese tras pe sfoară: cabina, ascunsă de privirile lui, coborâse la parter. Simte cum se deschide şi se închide uşa. Coboară în goană. Prea târziu. Fata a dispărut afară, în mulţime.

— Iertaţi-mă, cum o cheamă pe domnişoara care a ieşit adineauri? îl întreabă pe portar.

— Care domnişoară? N-am văzut pe nimeni ieşind, răspunde omul ca picat din cer.

— O fată frumoasă, brunetă, tânără… Poate că locuieşte în hotel…

— Îmi pare, rău, domnule, dar în hotel nu există vreo domnişoară care să corespundă descrierii dumneavoastră. Îmi pare cu adevărat rău. Şi pronunţă ultima frază cu tonul cuiva care nu va mai rosti nici un cuvânt.

Când a deschis uşa, lui Ricky nu i-a trebuit mult ca să înţeleagă că încăperea a fost vizitată. Totul este în perfectă ordine, e-adevărat, doar în mijlocul patului tronează un mic sicriu. Ricky tresare, instinctiv se gândeşte la vrăji şi ia sicriaşul din pat. Unde să-l pună? Învinsă fiind acum prima şi cea mai proastă impresie, obiectul acela nu-l mai frapează atât. Ştie că este un avertisment ca să nu se mai ocupe de…

— Cum de aii aflat adevăratele motive pentru care sunt aici? se întreabă. Şi de ce eram la Praga? Nu ştiu cum de

află, dar află. Şi ştiu chiar totul despre mine, dat fiind că-mi trimit avertismente şi acasă.

La cuvântul casă, îi vine-n minte să controleze pe banda automatului telefonic de la Cap Ferrat dacă l-a chemat cineva. Formează numărul, îşi aude vocea înregistrată, bate pe telecomandă codul secret şi aşteaptă. Pentru că de obicei sunt multe mesaje, aproape toate invitaţii, la cocteil şi manifestări de orice fel. Câţiva oameni de vază aflaţi în trecere s-ar bucura să-l întâlnească. O pereche de prieteni îl salută. Câteva îi amintesc că e timp de mers la mare şi îl întreabă dacă mai trăieşte. O voce bărbătească, necunoscută, îl întreabă: „Ţi-a plăcut mica amintire? Continuă tot aşa şi-ai să te trezeşti înăuntru!”

Aluzia la sicriu era limpede.

Când banda ajunge la sfârşit şi i-a comunicat tot ce a înregistrat, Ricky apasă pe o clapă a telecomenzii şi revine la început. Ascultă din nou toate mesajele. Când începe ameninţarea, dă drumul reportofonului de buzunar: vrea să păstreze mesajul ca amintire! O altă apăsare pe telecomandă şi ca prin minune toate telefoanele primite de aparatul lui telefonic la Cap Ferrat sunt şterse.

Se întinde pe pat şi, privind în tavan, se gândeşte la buclucul în care s-a băgat.

Cu paşi de pisică, fără zgomot, fata brună se apropie de patul lui Ricky. Are în mână un cuţit. „Păcat”, gândeşte Ricky, „o fată atât de frumoasă cu un cuţit aşa de urât!” Fata se apropie, se apropie, ridică mâna cu cuţitul… Ricky se simte neputincios, lipsit de puteri ca să acţioneze… este paralizat, nu izbuteşte nici măcar să ţipe… cuţitul coboară spre pieptul lui… moare. Îl salvează zbârnâitul telefonului. Ricky se trezeşte lac de sudoare. În cameră nu e nimeni. A avut un coşmar. Telefonul continuă să sune. Răspunde. E Gloria. Îl întreabă când se întoarce. Apoi i-l dă pe tata. Joe îl întreabă cum merg lucrurile.

— Sunt pe cale să fiu ucis, răspunde Ricky.

— Cum? întreabă Joe.

— Nu, glumeam. Era să fiu ucis, dar în vis. Am avut un coşmar. Nu ştiu când anume mă întorc la Cap Ferrat!

Palermo, sâmbătă 25 iulie, orele 22

Tandemul cu Calogero funcţionează într-adevăr bine. E, desigur, meritul lui Calogero şi al „perfectei cunoaşteri” a oraşului. Singurul necaz este că acum la investigaţiile referitoare la masacrul de la Capaci se adaugă şi cele pentru strada D’Amelio. Să-ţi pierzi minţile, nu alta:

Referitor la contact, tăcere totală.

„Să cred că GGR m-a înşelat de astă dată?” se gândeşte Ricky.

Aşezat la măsuţă, transcrie în jurnal „pe curat” noutăţile zilei culese în grabă şi scrise la-ntâmplare pe o agendă de buzunar. O face în fiecare seară.

Germania apare, tot mai mult, noul centru vital pentru Cosa Nostra: mari posibilităţi de investiţii fie pentru privatizări în curs, fie pentru dezvoltarea fostei Germanii de Est, o absenţă aproape totală a controlului pentru operaţiunile bancare. Rezultatul. Berlinul este asediat de Mafie. Mannheim şi Köln, două localităţi de provincie pentru Palermo. Frankfurtul cu băncile lui, inima economică. Münchenul şi artiştii săi – o mare piaţă. Miriade de mici centre, indispensabilele puncte de sprijin. Fără a incrimina pe cineva, în vreme ce prăvălioarele italieneşti de îngheţată, risipite în întreaga Germanie, par imune la virusul mafie (în afară, poate, de foarte rare excepţii), nu acelaşi lucru se poate spune despre pizzerii, multe dintre ele fiind chiar „baze” ale activităţii mafiote, pentru care deseori servesc drept acoperire şi o ascund, chiar şi provizoriu, din primul plan. Pe scurt: activităţi înfloritoare, adăposturi sigure. Trăiască Germania!

De la „locomotiva europeană”, Hans Ludwig Zachert, şeful BKA, biroul criminalistic german, află că, mulţumită colaborării şi indicaţiilor preţioase date de judecătorul Borsellino, a fost cu putinţă să captureze mafioţi în regiunile Baden-Württemberg şi Renania-Westfalia. Borsellino mersese pe aceeaşi pistă, folosită mai înainte şi de judecătorul Falcone, pentru a-i deferi justiţiei pe cei trei *killer*-i ai judecătorului Livatino, asasinat la 21 septembrie 1990, trei tineri din Palma di Montechiaro care lucraseră într-o pizzerie din Dormagen, mic centru la nord de Köln: „paraşutistul” Paolo Amico, „păstorul” Domenico Pace, „musca” Gaetano Puzzanghero.

Succese datorate şi frontului „pocăiţilor” în care a intrat un traficant german de cocaină, Heico Shinna, care a început să colaboreze după ce fusese arestat.

Din partea italiană, în schimb, vestea că la începutul lui iulie Borsellino fusese în Germania, la Mannheim, pentru a interoga patru *killer*-i ai Mafiei, trei băieţi şi un şef de bandă, acuzaţi că ar fi ucis în noaptea de Anul Nou cinci persoane la Palma di Montechiaro.

Printre anchetatori circula o vorbă: aerul german le prieşte mafioţilor, îi face mai vorbăreţi. Cum s-ar zice, departe de Sicilia, chiar-şi cei mai duri sunt înclinaţi să mărturisească.

Axa Sicilia-Germania rezultă a fi fost determinantă şi în asasinarea lui Borsellino: ucigaşii ar fi venit din zona Köln-ului sau din cea a Mannheim-ului. Şapte erau cei care alcătuiau comandoul: doi, unde era telecomanda, ceilalţi împrăştiaţi pe strada D’Amelio, pentru a ţine sub control operaţiunea. Odată înfăptuit masacrul, doi din comando s-au apropiat de Borsellino pentru a controla dacă a murit, pe urmă au fugit cu o maşină puternică.

Din toate acestea, paznicul de noapte Ignazio Sanna continuă să spună că nu a văzut nimic. Anchetatorii nu-l cred. Rămâne în închisoare. Alături de un mecanic surprins cu prea multe tăbliţe cu numere de maşini şi de un tânăr înarmat cu o armă suspectă.

Înainte de a adormi, Ricky soarbe o tizană contra coşmarurilor: o parte de măghiran, una de mentă dulce şi două de tei, lăsate în infuzie trei minute într-o ceaşcă cu apă fierbinte.

Palermo, duminică 26 iulie, orele 13.30

Nici duminica nu mai este sfântă. Nu numai pentru că abia cu o săptămână în urmă a avut loc masacrul din strada D'Amelio, dar şi pentru că evenimentele se succed în ritm susţinut.

Din Germania soseşte o ştire care confirmă „mărturiile" făcute lui Ricky la Praga. Ziarul „Bild am Sonntag" dă numele şi prenumele celui care a pregătit bombele pentru masacrele Falcone şi Borsellino. „Numai un om este în măsură să pregătească dispozitive atât de uriaşe: Christoph Seidler, 34 de ani, terorist din Rote Armee Fraktion, pus sub urmărire". În realitate, omul acuzat că l-a ucis pe preşedintele de la Deutsche Bank, Alfred Herrenhausen, în atentatul din 30 noiembrie 1989, lângă Frankfurt.

In vreme ce Ricky, aşezat în fotoliu, răsfoieşte ziarele, loveşte fără veste lampa cu picior la care citeşte. „Pălăria" lămpii zboară cât colo, lăsând descoperit nu numai becul, ci şi, spre marea surpriză a lui Ricky, un microfon în miniatură.

„Cine ştie ce cred ei c-aş fi", gândeşte Ricky, „dacă mă controlează până într-atât! De-acum încolo o să trebuiască să fiu mai atent la ce vorbesc la telefon."

Înţelegerea cu Calogero este că astăzi face el cercetările, lăsându-i lui Ricky o zi de libertate. Pentru a descoperi Palermo. Pentru a-l fotografia cât o pofti.

Iată de ce Ricky stă liniştit, după ce se sculase târziu, fără să fi pus ceasul să sune.

E ora două după-masa. Îi este dor de Cap Ferrat, de casă, de marea aflată la picioarele lui. Da, şi de nenumăratele bărci care în splendidele duminici de iulie invadează rada portului Villefranche. Are chef să cânte. Are chef să dialogheze cu armonica lui. O scoate din valiză, o ia în mâini şi se pregăteşte să cânte, când sună telefonul.

Voce necunoscută, cuvinte neînţelese. Este contactul.

— N-am înţeles nimic. Puteţi să repetaţi? De la celălalt capăt al firului se vorbeşte atunci în italieneşte:

— Nu te-am uitat. O să te contactăm curând.

— Vorbăreţ băiatul, râde după aceea Ricky.

Acum s-a mai liniştit. Nu ştie de ce, dar e mai liniştit. Îi rămâne doar inima plină de dor. Ia din nou armonica şi scoate notele cele mai triste.

Când s-a întors din plimbarea prin port, Ricky găseşte un mesaj de la Calogero: „Veste-bombă de la Roma: s-a sinucis o fată de 17 ani…”

Roma, duminică 26 iulie, orele 14.50

O femeie tânără, brunetă, în pijama roz şi desculţă, zboară de la fereastra etajului şapte al clădirii din strada Amelia nr. 23, în Tuscolano. O doamnă ce locuieşte la etajul doi, ocupată cu spălatul vaselor, vede ceva care trece iute prin faţa ferestrei. I se pare că ar fi o persoană. Închide robinetul. Neîncrezătoare, se duce la balcon. Un strigăt i se opreşte în gât. Se repede în stradă. Bufnitura a spart liniştea străzii, pe jumătate periferie, cu blocuri urâte, anonime, de zece etaje. Dar nimeni n-a auzit-o: oraşul e pustiu. Aproape. Toţi sunt la mare.

Mulţumită lui Dumnezeu, fata este încă vie. Horcăie, se vaită, dar respiră. Anevoie, dar respiră, în faţa oblonului lăsat al unei prăvălii cu dulapuri metalice. Doamna care-i dă primul ajutor, o pensionară din Sicilia, îi face un masaj cardiac, aşteptând să vină Crucea Roşie. Într-o cursă disperată prin oraş, o salvare cu sirenă în funcţiune o duce la spitalul San Giovanni. Când fata este aşezată în patul de la urgenţă este ora 15.30. Inima îi bate, dar encefalograma arată o linie continuă.

— Doar o minune o poate salva, spune doctorul de serviciu.

Totul este inutil. După câteva minute, o scurtă tresărire şi fata încetează să mai trăiască. În consternarea tuturor acelora care s-au străduit din răsputeri. I-au închis ochii. Cineva plânge. O fată atât de tânără!

Dar cine este? De ce s-a aruncat pe fereastră? Ce taină îngrozitoare ascunde ca să fi ales o moarte atât de cumplită? Nimeni n-o cunoaşte, nici măcar în clădirea unde ocupa două încăperi, cameră, baie şi bucătărie. Primele cercetări dezvăluie misterul. În locul iei vorbeşte un bileţel lăsat pe comoda din dormitor, care zice: „Uciderea procurorului Borsellino m-a copleşit. Acum nu mai are cine să mă apere. Sunt disperată. Nu am ce să mai fac”.

Este vorba de Rita Atria, cea mai tânără colaboratoare a justiţiei italiene, 18 ani neîmpliniţi (i-ar fi sărbătorit la 4 septembrie), din Partanna (Trapani), care după „execuţia” tatălui ei, Vito (42 de ani, păstor cu faimă de mafiot, ucis la 18 noiembrie 1985 în viile trapanese în vreme ce fiul lui, Nicolo, se afla în călătorie de nuntă) şi a fratelui ei Nicolo (considerat *killer* al Mafiei, fusese ucis în pizzeria sa din Montevago la 24 iunie 1991, după ce încercaseră fără succes, în 1991 să le întindă o cursă, pentru că vroia să se răzbune pe asasinii tatălui său), îi dezvăluise judecătorului Borsellino, pe când era procuror-şef la Marsala, toate culisele vieţii mafiote din ţinutul său. Acuzaţii susţinute şi de cumnata Piera Aiello (24 de ani, o fetiţă, Vita Maria, de trei), în braţele căreia murise Nicolo, care înainte de a-şi da sufletul îi destăinuie numele asasinilor săi.

Din acea clipă, începuse pentru cele două femei viaţa de „pocăite”. Sau de „pătate” cum sunt numiţi toţi cei care rup cârdăşia mafiotă. O viaţă groaznică pentru Rita, izgonită până şi de mamă, Giovanna Cannova, 53 de ani, care o respinsese şi apoi se retrăsese într-o cămăruţă a centrului de asistenţă „Boccone del povero”[5].

Dezvăluirile făcute de Rita şi Piera trimiseseră la închisoare, după câteva săptămâni, noaptea, treizeci şi unu de flăcăi şi îngăduiseră magistraturii să-l acuze pe democrat-creştinul Vincenzo Culicchia, de 60 de ani, care de treizeci de ani era primar în Partanna, de asociere cu mafioţii şi de amestec în asasinarea lui Stefano Nastasi, ucis în 1983 printre mesele Clubului Agricultorilor. Nastasi, consilier comunal la reconstrucţie şi tovarăş de partid al lui Culicchia, fusese desemnat pentru fotoliul de primar, după ce la alegerile administrative primise cele mai multe voturi; după o „vizită” a tatălui Ritei, renunţase la însărcinare. Renunţare ce nu-i salvase însă viaţa.

Cercetările lui Paolo Borsellino, (care între timp le pusese sub protecţie pe Rita şi pe cumnata Piera) făcuseră ca la 8 mai în acel an, 1992, magistratura să ceară autorizaţie pentru a începe confruntările cu Culicchia (devenit între timp, după alegerile din 5 aprilie 1992, deputat), autorizaţie dată în 24 iunie. O contribuţie eficientă venise şi de la o a treia „pocăită” din Valle del Belice, Rosalba Triolo, 21 de ani, căreia îi uciseseră bărbatul, pe Carlo Favara. Mai mult decât dezvăluirea altor secrete ale „sanctuarelor” locale ale Mafiei, femeia le făcuse cunoscute şi „tarifele pentru ucideri” aplicate, a afirmat, şi logodnicului ei: „în general 500 000 de lire, uneori şi 2 milioane, cât îi dăduseră să-l ucidă pe Antonino Russo.”

Uitându-se la conturul desenat cu creta pe trotuarul desfundat de la picioarele imobilului din strada Amelia nr. 23 şi la pata mare de sânge lăsată de trupul Ritei, şi ştiind adevărul despre fată, mâine cineva o să insinueze: „Răzbunarea Mafiei a sosit înaintea serviciilor secrete.”

---

[5] Masa săracului.

Nu, nimic din toate acestea. O confirmă uşa apartamentului, închisă cu cheia pe dinăuntru. Adevărul este că Rita, după ce intrase în vârtejul fricii, cu moartea lui Paolo Borsellino s-a simţit pierdută, în stăpânirea răzbunării Mafiei. A trăit o săptămână îngrozitoare.

Scenele exploziei din strada D'Amelio îi treceau încontinuu prin faţa ochilor. Se înspăimântă. Este singură, cumplit de singură. Nu îi este alături nici măcar marinarul de care s-a îndrăgostit şi pentru care s-a mutat, doar de-o zi, în noul ei apartament, după ce îl lăsase pe cel pe care-l împărţea cu cumnată-sa. Cele două camere ce trebuiau să-i ascundă cuibul dragostei i se păreau dintr-o dată apăsătoare. O sufocau. Simte dorinţa de-a o chema pe mama ei, dar ştie că n-o poate face. Şi în acest moment, unde sunt poliţiştii care o apără?

Consistenta doză de Tavor (a înghiţit un flacon întreg!) a aiurit-o. Se duce la fereastră. Se aruncă. În mai puţin de-o oră totul a luat sfârşit. Risipită „speranţa într-o lume nouă, curată, cinstită", după cum scrisese în teza pentru examenul de capacitate din anul III la Institutul hotelier din Erice (5 iunie 1992), când s-a prezentat însoţită de oameni înarmaţi. Carabinieri. În *jeans*-i şi bluziţă fără mâneci, Rita, un metru şaizeci, cu ochii negri, părul castaniu, blândă, scrisese în teză că singura speranţă (de a învinge Mafia) este de a nu te speria niciodată. Iar la oral spusese: „Mafia nu se învinge dacă ţi-e teamă". La 5 iunie trecuse proba. Se simţea încă puternică: judecătorul Falcone murise, dar „tatăl ei adoptiv", Paolo Borsellino, trăia. Câteva săptămâni mai târziu, exact duminică 19 iulie, în faţa îngrozitoarei morţi a magistratului, începuse să moară şi ea. O agonie ce-a durat şapte zile. Zile cumplite, ce-o hotărâseră la acel act.

Biată Rita! Când l-au ucis pe tatăl ei avea 11 ani, cu cinci mai mult în ziua în care l-au asasinat pe iubitul ei frate, Nicolo. Şi trăise, de la naştere, într-o familie în care se respira aer de mafie şi de moarte şi trăia fiece zi războiul dintre clanurile Accardo-Cannata pe de o parte şi Ingoglia

de alta. Război ce provocase, în puţini ani, treizeci de morţi, care acuma zac, unul lângă celălalt, în cimitirul Partanna.

Partanna (Trapani), vineri 31 iulie, ora 17

Când Ricky şi Calogero ajung în micul cimitir, e îngrozitor de cald. Era puţină lume, aproape numai femei. Dar nu soarele i-a ţinut departe pe bărbaţii din localitate, ci teama. Teama de a fi observaţi de ochi misterioşi şi pe urmă de a da socoteală, o socoteală îngrozitoare, pentru că au greşit faţă de Mafia locală şi că i-au fost aproape, în ultima călătorie, „ticăloasei" Rita Atria, colaboratoarea justiţiei, care a avut cutezanţa să înfrunte Mafia, violând legile sale nescrise dar de fier. Şi dacă cineva spune vreo rugăciune pentru micuţă, o face în inima lui, în casă, având grijă ca nici măcar nevasta lui să nu-şi dea seama.

Ricky priveşte în jur: cine dintre cei o sută de prezenţi îl va contacta? Aseară, când de-acum se gândea că anunţata întâlnire din Palermo nu va mai avea loc, după zile şi zile de tăcere, „contactul" apăruse şi-i spusese că-l va acosta la Partanna, la funeraliile Ritei. Acum se află aici şi aşteaptă privind în jur într-un fel aproape evident şi suspect care până şi pe Calogero îl face curios.

— Ce ai, Ricky, mi se pare că eşti nervos? îi spune prietenul.

— Nu, mă gândeam cât de ciudată e lumea, cât sunt de laşi.

Calogero înţelege la ce face Ricky aluzie.

Pentru micuţa Rita nu a venit mulţimea de la funeraliile lui Falcone şi Borsellino. Aici nu se fac emisiuni televizate, nici în direct, nici înregistrate, ca pentru cei doi eroi. Şi nici măcar impunătoarele cortegii populare, obişnuite de fiecare dată când aici intrase vreun mafiot.

Florile albe, în general venite de la Palermo şi de la Roma, par multe în această împrejurare, dar sunt un nimic faţă de cele care i-au însoţit pe nenumăraţii *killeri* ai Mafiei înmormântaţi aici. Laudele sunt anemice. Până şi preoţii care oficiază ritualul funebru nu spun prea mult, nu au o vorbă de compasiune şi afecţiune pentru dânsa. Ba preoţii sunt chiar de-a dreptul lipsiţi de respect până acolo, încât sunt mustraţi cu voce tare de femeile care au purtat pe umeri sicriul de lemn, deschis la culoare, ce închide trupul Ritei, care au urlat, în italieneşte sau în dialect: „Rita erai o copilă, dar ai făcut lucruri mari”.

Preoţii! Chiar ei să stea departe de un trup care jigneşte! Torturaţi, în cel mai bun caz de frică. Preoţi parohi cucernici dintr-o provincie unde un fleac te bagă în pământ.

Partanna, 12 000 de locuitori, în cea mai mare parte ciobani şi ţărani, la şaizeci de kilometri de Trapani, o aglomerare de beton armat în inima văii Belice, face totul pentru a nu ţine scama de aceste funeralii. Nu este zi de doliu ca atunci când moare un flăcău, pentru care se trag obloanele prăvăliilor, se plânge în mod public, se iau la întrecere pentru a umple zidurile cu afişe ce le exprimă durerea. Este o zi care trebuie repede uitată. Ca şi cutremurul din 1968 care a avut totuşi meritul de a fi îmbogăţit peste măsură Mafia cu speculaţii edilitare.

Maşina mortuară, sosită de la Roma la ora 9 şi remarcată cu iritare, a făcut totul pentru a trece neobservată, evitând cu grijă străzile principale pentru a ajunge imediat la cimitir.

Slujba se va tine afară. Înainte de-a muri, Rita a nădăjduit că mama ei se va căi şi că va veni să se roage la sicriul ei. Dar nu. Insensibilă şi dură până în ultima clipă, femeia a rămas în cămăruţa ei de la „Boccone del povero”. Cine ştie dacă departe de ochi indiscreţi şi, în pofida a ceea ce satul şi ea însăşi socotesc o „ruşine” adusă de fiică, în inima ei n-o fi avut curajul să verse câteva lacrimi pentru o fată atât de nenorocoasă!

Deodată, o siluetă în negru se desprinde de grup şi, în lacrimi, se-aruncă pe un mormânt. Este Rosa Asaro, mama

lui Rosario Sciacca, un tânăr cumsecade ucis în 1990 în piaţă doar pentru că stătea de vorbă cu Giuseppe Piazza, „unul care trebuia să moară.”

Sicriul cu corpul Ritei este coborât în groapă în picioare. Aşa cum sunt toate în acel cimitir în care de-acum nu mai există spaţiu pentru înmormântări. Alături de fratele ucis când ea avea 16 ani. Când sicriul coboară în groapă, mătuşa Giuseppina, care întotdeauna a iubit-o din suflet, fuge urlându-şi durerea şi se ascunde în spatele chiparoşilor.

Acolo i se perindă prin faţa ochilor viaţa scurtă a bietei, blândei nepoţele. Cât a suferit Rita! Până la a-şi sacrifica viaţa ca să contribuie şi ea la crearea unei lumi mai bune, mai cinstite, mai drepte. Mătuşa Giuseppina priveşte în jur: Rita a aruncat sămânţa curajului în acel sat, unde de decenii murise speranţa.

Nepoţica ei iese de pe scenă aşa cum a intrat, în vârful picioarelor. Dar într-o zi se va vorbi de ea ca despre o eroină a Siciliei, care în tăcere „a făcut lucruri mari”.

Şi a avut mai multă cutezanţă decât acei sicilieni ce-şi zic „oameni de onoare” şi care-n schimb au numai curajul de a trage în lumea neînarmată şi încă pe la spate. Şi chiar mai bine, dacă-s mai mulţi şi înarmaţi, împotriva unuia singur şi neînarmat. Josnici şi grosolani ca şi mulţimea care-i respectă.

Slujba funerară ajunge la sfârşit, fără ca cineva să-l contacteze pe Ricky. Care se-ntoarce spre Calogero şi-l întreabă:

— Cine ştie dacă va fi ascultată sugestia grupului aceluia de magistraţi sicilieni care au scris în legătură cu Rita: „Suntem încredinţaţi că exemplul său, cu-atât mai mult cu cât moartea ei este prematură, va fi urmat de multe alte persoane ce se află încă învăluite în tăcere”.

Calogero priveşte în jur şi nu răspunde. Se uită la măslinii şi viile ce se pierd în zare. Într-un târziu, spune:

— Ştii, mama Atriei s-a întors acasă, pe strada Pergole nr. 48, o vilă cu un balconaş la primul cat, plin de flori.

Pe urmă adaugă:

— Ştiai că la Partanna nu-i nici măcar un cinematograf?

Palermo, sâmbătă 1 august, a doua zi după funeraliile fetei care s-a sinucis

Cineva îl izbeşte în spate. Aparatul de fotografiat îi cade din mâini. Înainte de-a se întoarce ca să vadă cine l-a lovit, Ricky se-apleacă să-şi ia aparatul. În acel moment aude o voce de femeie care spune:

— Iartă-mă! Iartă-mi nebăgarea de seamă! Să sperăm că aparatul nu s-a stricat! Sunt gata să plătesc pagubele!

Ricky se întoarce şi se ridică. Femeia scoate din geantă o carte de vizită, i-o pune-n mână spunând:

— Iată numele şi adresa mea! Scuzele mele, dar fug, să mă cauţi, o să plătesc, pagubele!

Izbitura, căderea aparatului, scuzele, cartea de vizită, salutul: totul s-a petrecut atât de grabnic, încât Ricky n-a avut nici măcar vreme să scoată o vorbă. Când încearcă s-o facă, femeia este deja departe. Din fericire aparatul este neatins. Se uită la cartea de vizită. Spre marea lui surprindere este albă. Se şi gândeşte „la dracu şi-a bătut joc de mine”, când, întorcând instinctiv bucăţica de carton, observă că este ceva scris. În grabă. Deloc feminin. Care spune: „Ne vedem peste un ceas în faţa Palatului Normanzilor. Arde biletul. Suntem urmăriţi.”

Ricky se uită în jur. O mulţime de persoane care se duc şi vin. Care o fi cea care îl urmăreşte? Cum poate arde biletul, dat fiindcă nu fumează? Cel mult o poate face la hotel, dar cine-l urmăreşte nu l-ar vedea c-o face şi atunci… Mai bine să-l facă mii de bucăţele şi să-l arunce. Dar unde, ca să nu mai poată fi găsit? Priveşte împrejur. Nu vede soluţii posibile. În acel moment se opreşte în faţa lui un tânăr, foarte distins, care-l întreabă:

— Iertaţi-mă, n-aveţi un foc? şi spunând acestea, îi arată scobitura aflată între degetul arătător şi cel mijlociu: aici sunt tatuate cinci puncte. Este un *stiddaro*.

— Îmi pare rău, nu fumez! răspunde Ricky afişând o totală nepăsare.

Celălalt îşi pipăie haina:

— Ce distrat am fost, spune scoţând din buzunar o cutie cu chibrite. Am şi eu foc. Vă pot fi util?

— Mulţumesc, nu, răspunde Ricky. Locuiesc chiar în acest hotel. Acum intru şi aranjez totul. Mulţumesc, şi intră pe poarta hotelului.

Un răspuns intenţionat echivoc. Ricky ştie că *stiddarii* fac orice să rămână în umbră, în vreme ce acela, acolo… s-a „declarat” imediat. E posibil? Să fi văzut manevrele atacantului? Era un complice sau un rival? Îşi dă seama că vorbise de atacant ca despre un bărbat, pe când acesta era femeie. Sigur însă că, cu o asemenea purtare şi cu acea putere… nu i-ar fi fost plăcut de fapt să fie soţul sau iubitul ei.

Citeşte din nou biletul. „Ne vedem peste un ceas în faţa Palatului Normanzilor. Arde biletul. Suntem urmăriţi.” Este limpede că mesajul nu se referă deloc la o întâlnire galantă fixată de distinsa doamnă care l-a atacat. Şi atunci despre ce este vorba? Cine vrea să-l întâlnească şi de ce?

La ora fixată coboară din taxi în faţa Palatului Normanzilor, se uită la ceas ca cineva care are o întâlnire. Şi într-adevăr are. Nu trece nici un minut şi un Fiat Croma i se opreşte-n faţă. Se deschide o portieră ca să-l lase să se urce.

— Ciao, dragă, iartă-mă că am întârziat. Vocea iese din maşină. Se apleacă să privească înăuntru şi în acelaşi timp să urce. La volan este atacatoarea lui. Care, cu glas scăzut, îi spune:

— Grăbiţi-vă. Sus, mişcaţi-vă!

Într-o clipă, Ricky este în maşină. Aceasta porneşte rapid, dar fără zgomot, fără să bată la ochi. Atacatoarea lui are pe cap un batic care-i ascunde chipul. Fusta lungă până la

glezne îi acoperă picioarele. Ricky îi vede doar statura: remarcabilă. Cu siguranţă nu este o fetişcană.

— Unde mergem şi cine sunteţi dumneavoastră? întreabă Ricky.

— Mergem... şi cine sunt eu nu are nici o importanţă răspunde brusc atacatoarea lui.

— Trebuie să mă socotesc răpit? insistă Ricky.

— Socotiţi-vă ce doriţi! Am doar ordin să vă însoţesc... la o întâlnire. Comportamentul atacatoarei-ghid continuă să fie neprevăzut, deloc feminin. Automobilul se opreşte la un semafor.

— Vedeţi barul acela în fund, la dreapta? întreabă atacatoarea-ghid, acela cu firmă roşie?

— Da, răspunde Ricky.

— Vă las în faţa lui. Intraţi, cereţi un ceai de muşeţel şi faceţi-vă că vă simţiţi rău. Or să vă conducă în spate. Şi-acolo sunteţi aşteptat.

Automobilul pleacă iar, când se face verde. După puţin, stopează în faţa barului cu firmă roşie. Ricky coboară, intră, îşi ţine capul în mâini cum ar face dacă s-ar simţi rău şi cere un ceai de muşeţel.

— Vă este rău, domnule? îl întreabă barmanul. Sunteţi palid! Veniţi să staţi jos, şi vorbind aşa îi deschide o uşă camuflată de mobila barului. Ricky şi barmanul coboară câteva trepte. În fund, trei uşi: două sunt în mod clar toaletele, pe cea de-a treia se vede scris: Particular. Barmanul ciocăne, deschide uşa şi-l împinge pe Ricky înăuntru. Uşa se închide în spatele lui.

Încăperea se află în semiîntuneric. Un pic de lumină se răsfrânge asupra unui scaun şi a unei mese, pe care se află o ceaşcă.

— Vă rog, luaţi loc. Ceaiul dumneavoastră de muşeţel e gata, rosteşte o voce de bărbat ce vine dinspre zona întunecoasă a camerei. Iertaţi-ne punerea în scenă, adoptată ca să vă facem să veniţi până aici, dar niciodată prudenţa nu este excesivă. Veţi fi şi dumneavoastră de aceeaşi părere atunci când veţi şti despre ce vrem să vă

vorbim. Mă scuz încă o dată pentru ieri: mi-a fost chiar cu neputinţă să vă contactez la Partanna, cum făgăduisem.

Ricky se aşează şi ia o sorbitură de ceai.

— Sigur, ceaiurile de muşeţel nu sunt cu ierburi de Provenţa cum se fac de obicei, la Cap Ferrat, dar nici ceaiul nostru de muşeţel nu-i rău. Vă place?

Pe Ricky, aluzia la ceaiurile lui de muşeţel îl surprinde! Puţini sunt cei care-i cunosc acest obicei.

— Relaxaţi-vă, reia vocea. Aţi înţeles că vă aflaţi printre prieteni?

— Prieteni… spune Ricky. Şi lasă fraza neterminată pentru a fi completată.

— Prieteni din aceia care vă ajută în „Filiera Falcone”. Trebuie să spun mal mult?

— Nu, îmi este de-ajuns.

— Nu ştiu ce vi s-a povestit înainte. Nici ce-or să vă spună după. Este aşadar inutil ca la sfârşitul conversaţiei noastre să mă întrebaţi ceva. Ne-am înţeles?

Ricky face semn din cap că da.

— Veştile pe care vi le dau sunt sigure. Chiar dacă nu vă pot pune pe masă dovezile. Totò Riina, capul grupării Cosa Nostra, nu mai există!

Ricky sare-n sus de pe scaun.

— Imposibil, spune. L-am întâlnit de repetate ori pe avocatul lui. Pocăiţii vorbesc despre el. Câţiva au afirmat că l-ar fi văzut intrând şi ieşind din casa lui din Corleone, din Rua del Piano, unde trăiesc mama şi sora lui. Alţi câţiva l-au văzut de-a dreptul în fruntea comandoului care la Capaci l-a aruncat în aer pe judecătorul Falcone…

— Vă transmit ştirile pe care mi-au spus să vi le dau. În rest nu-i treaba mea. Riina a dispărut acum câteva luni. L-am „ajutat” noi să dispară!

Omul insistă asupra acelui „ajutat”.

— Nu se mai putea trata cu el. Nu mai vroia să execute ordinele, nu ne mai era de folos. Nu-şi dăduse seama că jocul devenise prea mare pentru el, un semi-analfabet setos de sânge, pentru cunoştinţele sale, pentru pregătirea lui. Ca să aibă în gestiune grămada de bani provenită din

activităţile noas… pardon, din miile lui de activităţi. Doi ani i-am suportat mofturile. Timpul necesar pentru a pregăti un alt Riina.

— O sosie? îl întrerupe Ricky.

— Cam aşa ceva. Un Riina care, în câteva luni, a început să fie văzut şi simţit în acţiune, mai mult decât „originalul" său în aproape treizeci de ani de clandestinitate.

— Cine-mi garantează că dumneavoastră nu-mi spuneţi o minciună gogonată? întreabă Ricky.

— V-am spus de la început. Nici o întrebare!

— Şi despre Bernardo Provenzano, numărul 2 din Cosa Nostra, spun c-ar fi dispărut „ajutat" de-un foc de puşcă. Dar tras de cine? Şi pentru ce nu i s-a găsit deloc trupul? întreabă iar Ricky. Este vorba de informaţii adevărate sau de diversiuni? Şi în acest caz, de ce?

Glasul tace. Pe urmă reia.

— Vorbim acum de Toto Riina.

Ricky îl încolţeşte pe interlocutorul lui misterios:

— Este cu putinţă să se fi dezbinat cei din conducere în Cosa Nostra? Ca Provenzano, adulmecând vântul potrivnic şi obosit să fie numărul 2, să fi pornit pe cont propriu, să spunem, în fruntea acelor *stidde?* Cu echivocele dumneavoastră „a dispărut", „nu mai trăieşte" de fapt nu mi-aţi dezvăluit nimic.

— Ceea ce mi s-a poruncit să vă spun, v-am spus, reia vocea. Sarcina mea s-a sfârşit. Să vă întoarceţi cu bine în Franţa.

Deodată, lumina care se răspândea în încăpere se stinge. În întuneric, Ricky simte mişcare. Interlocutorul lui misterios părăseşte camera. După ce îşi va fi încheiat discursul cu un „şi cine vrea să înţeleagă, să înţeleagă."

Hydra (Grecia), sâmbătă 1 august

— Ei, Mikis, l-ai văzut pe Little Zorba? strigă o frumoasă fată cu păr negru spre un barcagiu ce stă vârât în barca ce se leagănă la soare.

— Nu, răspunde Mikis, fără să se deranjeze, fără ca nici măcar să-şi arunce privirile spre cea care l-a interpelat. Dar la Hydra toţi se cunosc între ei. Glasul este al Melinei, proprietara prăvăliei de pe dig, la zece metri de dânsul.

— Când îl vezi, spune-i că are un mesaj! adaugă fata intrând din nou în magazin. Nu aşteaptă răspunsul.

Mikis se uită la ceas. S-a şi făcut 11! În dimineaţa asta Little Zorba a întârziat. I s-o fi întâmplat ceva? Pe Mikis îl trece un fior de teamă. În fiece sâmbătă la 9 dimineaţa, Little Zorba acostează la chei cu minunatul sau iaht, îşi face aprovizionarea, o întreabă pe Melina dacă sunt ceva mesaje, o sărută, îi dă o palmă peste fund, îi promite c-o ia cât de curând de nevastă, pe urmă urcă în barcă şi dispare până sâmbăta următoare. Nimeni nu ştie unde se duce. Cine să-l mai ţină acum, că dispune de barca aceea fantastică. E-adevărat că are un stăpân, proprietarul ambarcaţiunii, dar se-nţelege că-i liber ca o păsărică. Tot atât de adevărat e faptul că pe stăpânul bărcii nu l-a văzut nimeni vreodată. Din când în când se face simţit cu câte un mesaj: „Little Zorba, te aştept peste opt zile la… sau peste zece la…” Ce nebuni sunt miliardarii ăştia!

Şi-atunci, Little Zorba porneşte ca un prâsnel. Lipseşte o vreme, chiar şi trei săptămâni, şi reapare mereu sâmbăta.

— Fă-mi un loc, Mikis, îl aude zbierând bătrânul marinar grec. Ia-o din loc cu nenorocitul ăla de caic.

Este el, Little Zorba, care vrea să acosteze. Scena se repetă la fel de câţiva ani. Afectuoasă. Între prieteni ca fraţii, în ciuda diferenţei de vârstă.

Little Zorba „locuieşte” la Hydra de cel puţin zece ani. Dacă se poate numi a locului, această apariţie din când în

când, pentru a poposi câteva ceasuri sau maximum o zi şi pe urmă s-o ia din loc iar pe mare.

Dar Little Zorba nu poate renunţa la Hydra lui, una din cele 480 de insule ale Greciei. Este îngrozitor de îndrăgostit de acea mare albastră ca de cobalt, de oameni, de soarele grec. De atmosfera ce se respiră în acea insulă nemaipomenită ale cărei case sunt amestecate cu o vegetaţie ca nicăieri de verde, cu păduri şi cu livezi de măslini ce se întind pe colinele unui amfiteatru natural amintind de teatrele antice, cu portul aflat pe locul orchestrei. Portul. O nestemată montată în muntele pe ale cărui povârnişuri se ramifică poteci încântătoare, ale cărui case de piatră (cu două sau cel mult trei caturi) sunt zugrăvite, în afară de alb, cu culori vii, izbitoare, ce sunt, de cele mai multe ori, aceleaşi cu cele ale ambarcaţiunilor proprietarilor.

Little Zorba îi este recunoscător acelui soare şi acelei mări care i-au salvat viaţa.

Când, înainte cu vreo zece ani, debarcase pe insulă într-adevăr, era un neamţ în vârstă de douăzeci de ani, căruia doctorul îi mărturisise că primăverile pe care le avea în urmă erau mai numeroase decât cele care-l aşteptau. În fine, că cea mai lungă parte a vieţii lui se dusese. Că zăpezile şi frigul din nordul Europei îi scurtau de-acum încolo existenţa. Că numai soarele mediteranean ar fi putut să facă ceva pentru el.

Un şoc îngrozitor.

Şi aşa, trebuise să părăsească circul unde crescuse, viaţa nomadă, familia, munca pe care-o iubea atât. Zbura de la un frapez la celălalt fără plasă, pentru că numai simţind fiorul morţii izbutea să realizez numărul. Adeseori îl înlocuia şi pe acrobat, atunci când acesta era prea pilit ca să se plimbe pe coarda întinsă.

În câteva minute, diagnosticul medicului îi distrusese existenţa. Dar dânsul iubea viaţa. Ar fi luptat din răsputeri ca s-o trăiască. Cât mai mult cu putinţă.

Şi aşa se hotărâse să coboare de-a lungul Italiei către Mediterană.

Bani în buzunar avea puţini, dar cuvântul „a se da învins” nu exista în vocabularul lui. Cu o uriaşă putere de voinţă şi spirit de aventură făcuse tot drumul pe jos sau cu autostopul. Oprindu-se, atunci când isprăvea banii acolo unde se nimerea: orice fel de muncă îi convenea, pentru ca să i se dea o mâncare caldă, ca să doarmă şi mai aduna ceva banii şi cântând la chitară, prietenă nedespărţită ca şi sacul din piele în care îşi ţinea întreaga lui casă şi în care dormise cea mai mare parte a nopţilor.

La Brindisi se oprise ceva mai mult: vroia să înveţe italieneşte. Chiar învăţase puţin. În dialectul celor din Puglia.

Devenind util într-un garaj şi împrietenindu-se cu marinarii ce făceau cursele pentru Grecia, îşi câştigase o călătorie la Patrasso, pe coasta vestică a Peloponezului şi de-acolo, cu-aceeaşi tehnică autostop, pe jos şi cu munci salutare, ajunsese în Corint.

O oprire de câteva săptămâni (îl fascina canalul), pe urmă coborâse la Porto Heli. Până când într-o zi, cu o scurtă traversare cu barca, acostase la Hydra, insula cea mai mondenă din Argosaroniko.

— Această insulă mă va salva! îşi spusese. Visa cu ochii deschişi.

Jumătatea de ceas petrecută în barcă pentru traversarea de la Porto Heli fusese cel mai frumos lucru din viaţa sa de iubitor al mării. Cel puţin până în acel moment. De neuitat! Se lăsase legănat de valurile unei mări albastre ce ştia câte ceva despre infinit, despre nesfârşit, despre veşnicie.

La Hydra continuase să facă de toate, chiar să şi cânte. Câteodată îl chema un prieten care avea un mic restaurant într-un fel de turn, chiar deasupra mării, sub care apa era atât de limpede, încât peştii ce veneau sub turn să mănânce firimiturile de pâine pe care toţi le aruncau în apă deveniseră o atracţie.

Înăuntru, patru mese şi un ring improvizat de dans pentru nu mai mult de patru perechi. Afară, şase măsuţe.

Câtăva vreme viaţa mersese înainte aşa, până ce norocul l-a băgat în seamă.

„Ce vară fantastică”, gândeşte Little Zorba în vreme ce acostează. „Clipa lui magică”, augustul de acum opt ani îi vine în minte de fiece dată când acostează. Este îngrozitor de sentimental şi foarte fericit că este.

Coborând pe uscat aruncă o privire spre micul restaurant al prietenului său Stavros, veşnic recunoscător pentru bogăţia pe care i-o aruncase în cârcă.

Little Zorba se apropie de Mikis.

— Cum merge barca? Tot mai reuşeşte să se ţină la suprafaţă?

— Mai mult ca niciodată. Întâmplător n-aş vrea s-o compar cu nava aia a ta... Aceea care din clipă-n clipă s-ar putea scufunda!

Se tachinează reciproc, ca de obicei. Pe urmă, tot ca de obicei, se îmbrăţişează şi se duc să bea vin alb grecesc, rece şi preparat cu răşină, din care amândoi sunt nişte robuşti consumatori.

Chiar acum, că nu mai are probleme, Little Zorba continua ca în fiece sâmbătă să acosteze cu barca la Hydra, să-şi salute bătrânul prieten, pe Mikis, să flirteze cu Melina şi să-l salute pe Stavros.

— Pe urmă, astăzi este o zi deosebită, îşi spune. Exact în acea zi cu opt ani înainte, într-adevăr, avusese loc întâlnirea care-i schimbase viaţa. O revede ca într-un film.

Cu sacul în care se afla întregul său capital şi lumea sa, stătea de vorbă cu Stavros, cocoţat pe scaunul barului restaurant. Prin fereastra ce dă înspre mica terasă de la mare auzise doi clienţi italieni, o pereche, care cereau două cafele expres. Stavros nu făcea aşa ceva. Servea numai cafea turcească. Atunci, dânsul se apropie de pereche, atentă să arunce bucăţele de pâine la peşti şi le spusese: „Iertaţi-mă, am în sac o cafetieră napolitană. Dacă mă lasă Stavros şi vreţi să fac eu cafeaua, cu multă plăcere.”

Ceşcuţele lui cu cafea avuseseră un nesperat succes. Dar mai presus de orice, le plăcuse peste măsură gestul lui.

Aşezându-se la masa celor doi îşi depanase povestea, nu pentru a-i înduioşa, nu era genul, ci pentru că ei i-o

ceruseră. Apoi, în tihnă, le vorbise şi despre visurile lui. Mai ales despre unul din ele: să aibă o barcă numai a lui.

— Care din portul ăsta vă place mai mult? l-a întrebat italianul.

I-o arătase pe cea a lui Mikis.

Domnii i-au dat un bacşiş bun drept mulţumire pentru gestul lui binevoitor şi au plecat. Peste câteva ceasuri, ducându-se la Melina, l-a ajuns din urmă Mikis. Avea o înfăţişare înspăimântătoare.

— Little Zorba, îi spusese, îmi poţi lua barca. Acum este a ta.

— Ai înnebunit, Mikis? îl întrebase.

— Înnebunit? Absolut deloc. Chiar dacă ar trebui să fiu nebun de bucurie: în viaţa mea n-am mai văzut atâţia bani. Ia barca: a ta este.

— Ce tot spui? Explică-mi mai bine.

Atunci înţelesese Mikis că el chiar nu ştia nimic din ceea ce se întâmplase şi i-a explicat.

— Acum câteva ceasuri s-au apropiat de mine doi italieni, o pereche. El m-a întrebat dacă vreau să-mi vând barca şi cât cer pe ea. La început am răspuns că nu-i de vânzare. Pe urmă, pentru că insistau şi au scos un teanc de dolari, i-am aruncat cifra. Credeam c-o să-mi răspundă cu un gest obscen. În schimb, uite-i ici: priveşte câţi bani mi-au dat!

— Şi ce amestec am eu în toate astea?

— Ce amestec, ia te uită! Pentru că după ce mi-au plătit, mi-au spus că barca va trebui să ţi-o încredinţez ţie.

Şi aşa făcuse. Little Zorba căutase în tot portul Porto Heli (încotro se îndreptaseră) perechea de italieni atât de generoşi, însă nu-i găsise.

În aceeaşi seară se mutase în barca ce devenise din acea clipă casa lui. Prima lui casă adevărată de când o părăsise pe cea a părinţilor săi. Nu c-ar fi fost ideală pentru dormit, dar băgându-se în sacul de piele, reuşea să înfrunte chiar şi nopţile cele mai reci.

Era fericit. Foarte fericit. Hoinărea pe mare, pescuia, continua să cânte la chitară şi să facă mici treburi pentru cei care i-o cereau.

Într-o zi perechea de italieni se întoarse. L-au căutat, iar el le-a mulţumit, în sfârşit. Înainte de a pleca, bărbatul îi spusese:

— Erai într-adevăr trapezist?

— Sigur că da, şi chiar acrobat, atunci când titularul numărului din pricina băuturii nu era în măsură să înfrunte frânghia întinsă.

— Ţi-ar plăcea să-ţi mai practici câteodată meseria? îl întrebase.

— Nu prea am exerciţiu, dar dacă încep să mă antrenez...

— Pregăteşte-te. O să vin eu ca să te pun la treabă. Unde te pot găsi?

— Dacă doriţi, vă caut eu...

— Nu, o să te contactez eu. Dă-mi doar o adresă.

I-o dăduse pe cea a Melinei, veşnica lui „aproape" logodnică.

De-atunci nu-l mai văzuse. Dar lucrase pentru dânsul de nenumărate ori. Prima dată, „convocat" cu un telefon urmat de venirea biletelor de avion, la Palermo. Dar dacă nu-l mai văzuse „pe italian", cum îl rebotezase, îi „întâlnise" de-atâtea ori vocea. Tot atât de-adevărat e că-i înlocuise porecla „italianul" cu „*the Italian voice*" ca să nu-l confunde cu Frank Sinatra.

„Modalitatea" de lucru era mereu aceeaşi: „*the Italian voice*" îl chema la hotelul din localitate unde-şi luase locuinţă (hotelurile la care îi rezerva cameră erau mereu de prima clasă!), apoi îi trimitea un mesager care-i spunea, prin viu grai, tot ce trebuia făcut. Rareori îi sosea câte ceva în scris.

Când se întâmpla asta, recomandarea fusese:

— De cum l-ai citit, arde-l.

Începuse să „lucreze" sustrăgând un fascicol de documente dintr-o casă din Roma. A cui? Nu ştia. Dar fusese o joacă de copii. Pe urmă, treburile îl angajau din ce

în ce mai mult, dar erau şi mai bine plătite. Uneori riscase să-şi frângă gâtul, dar ieşise întotdeauna bine. Cu felicitările *boss*-ului şi o mulţime de bancnote în buzunar.

Într-o zi, la telefon, „*the Italian voice*” îl întrebase dacă este mulţumit. Dacă-i convenea munca şi… până unde era dispus să meargă.

— Pentru dumneavoastră fac orice. Fără limite. Doar peste un singur zid nu voi trece: acela al omuciderii.

Şi astfel, înţelegerea mersese înainte ani de zile. „*The Italian voice*” îl ajutase să devină bogat, foarte bogat. Dar de fiecare dată când îl chema, el dădea fuga.

Când şi-a cumpărat fantastica barcă pe care o are acum, nu avusese curajul să le mărturisească Melinei şi lui Mikis că îi aparţine. Spusese că este a italianului şi că el era doar marinarul. Şi ca să devină şi mai credibil, îi „cedase” barca lui Mikis nu în dar, cum ar fi vrut s-o facă, ci împrumut.

În acei ani de nesfârşit du-te-vino, îşi căpătase porecla Little Zorba. Înainte, într-adevăr, îi spuneau „Little acrobat” sau „Little trapezist”. El prefera „Little acrobat”.

Se întâmplaseră toate astea pentru că el, ca să justifice şi să acopere în acelaşi timp necontenitele plecări; lungile absenţe şi câştigurile substanţiale, spusese că se ducea la Atena ca să dea spectacole ca balerin — cântăreţ — chitarist, în localurile din Placa, cartierul vieţii de noapte din capitala grecească.

Ca să nu fie „prins cu mâţa-n sac” când se afla în misiune, îşi dedica un ceas pe zi pentru a studia *sirtaki*-ul, pe scurt calul lui de bătaie. Aşa devenise Little Zorba.

— Little Zorba, îl strigă Melina. Little Zorba, am un mesaj pentru tine.

Nu se aştepta. Trecuse aşa de puţin timp de când „lucrase” ultima oară la Palermo, pe 23 mai!

La întoarcerea din fiecare misiune, nădăjduia că n-o să-l mai cheme, că au uitat de dânsul. Nu-l interesa să aibă mai mult decât avea deja. Era prea mult.

De astă dată, mesajul sună altfel. Spunea: „Să te afli la ora 13, ora locală, la telefonul din barcă.” Nimic mai mult.

Ştirea îl tulbură. Şi-un ignorant de pe stradă înţelege că-i vorba de un mesaj special. Şi la vârsta lui, „cu o barcă de soi”, gândeşte privind-o, şi cu un cont mare în bancă împărţit între Atena, Frankfurt şi Zürich, se teme ca ştirea să nu ascundă vreo cursă, de orice fel. Sunt periculoase. Strică sănătăţii.

La 12.45 este pe puntea de comandă cu telefonul portativ în mână. Fix la 13 primul apel. Este „*the Italian voice*” în persoană. Aşteaptă să se întâmple ceva. Este ca un arici care simte primejdia şi, ca să se apere, se transformă într-un îngrozitor ghem de ace.

— Cum merge, Little Zorba? De câtă vreme nu ne-am mai auzit! Adică în persoana. Văd că ai rămas credincios insulei tale, chiar dacă trebuie să fi pus deoparte o agoniseală frumuşică.

— Ei… da, se bâlbâie Little Zorba.

Aşteaptă lovitura, pentru că va fi cu siguranţa o lovitura.

— Eşti tot fericit?

— Da, tot foarte fericit. Insistă asupra lui „foarte” şi-ntre timp se gândeşte: „Însă eram şi mai mult înainte de a telefona tu.”

— Sunt mulţumit, într-adevăr mulţumit pentru tine. Acuma însă pregăteşte-te să o iei din loc. În ziua de 14 trebuie să te afli în Corsica, în portul Solenzara.

Little Zorba rămâne tăcut. „*The Italian voice*” înţelege că trebuie să spună mai mult.

— Apropo: voiam să-ţi spun că te scot la pensie. După misiunea asta n-o să mai auzim unul de altul.

Inima lui Little Zorba explodează. Ar vrea să sară-n sus şi să zburde de bucurie. Dar se abţine. Îşi ascunde marea bucurie. Ba chiar, minţind, spune:

— Cum la pensie! Nu mai sunteţi mulţumit de cum lucrez? Ştiţi că pentru dumneavoastră aş face orice? Dumneavoastră vă datorez tot ce am. O pauză, apoi continuă: Poate că şi viaţa mai lungă ce mă aşteaptă, acuma că m-am vindecat.

— Ştiu că-mi eşti credincios, că-mi dovedeşti multă recunoştinţă, poate că şi ţii puţin la mine… aproape ca un

fiu. Dar totul are un început şi-un sfârşit. Anii trec şi pentru tine, iar munca ta devine cu fiecare zi mai primejdioasă. Crede-mă, este mai bine să ieşi la pensie înainte să... fie prea târziu. Această ultimă misiune te mai desparte de fericire. Adio, Little Zorba, noroc. N-o să ne mai auzim.

Comunicarea este întreruptă. Little Zorba rămâne cu receptorul în mână. O clipă în care ultimii ani ai vieţii sunt trecuţi în revistă. Periculoşi, dar foarte frumoşi. Şi peste puţin... veşnica fericire. Nu vrea să se gândească la asta. Cu un salt se scufundă în apă. Se-nvârteşte ca un delfin în mare. Îi vine să plângă. Alături de barca lui adorată. În minunata lui mare de cobalt.

Cap Ferrat duminică 2 august, spre seară

Când avionul atinge pista aeroportului din Nisa, Ricky scoate-un suspin de uşurare. „În sfârşit, acasă!” Are poftă să se destindă sub duş, să se cufunde în apele plajei de la Passable, să se ducă la cină în iubitele lui restaurante din port. Şi chiar, de ce nu? să se oprească asupra „Filierei Falcone” în lumina ultimelor evenimente din Palermo, vorbind cu Joe, spunându-i ceea ce a descoperit.

Se gândeşte la toate acestea în vreme ce taxiul îl duce la destinaţie. Intră în casă, îşi lasă bagajele jos şi dă fuga pe balcon. În radă sunt multe bărci. E lume care se cufundă în mare, oameni care se urmăresc unii pe alţii cu scutere pe apă. Alţii mai liniştiţi, pe perne, răpesc efectele binefăcătoare ale ultimelor raze de soare.

Ricky respiră adânc acel aer fantastic şi acea atmosferă care de ani de zile îl fascinează şi-l vrăjeşte. Are o clipă de romantism şi de nostalgie. Ar vrea ca Gloria să fie cu el. O cheamă la telefon. Nu răspunde. Încearcă din nou. Mereu

tăcere. Atunci se duce în cameră, îşi scoate armonica din cutie şi-ncepe să cânte. Un tango: „Jalousie”.

Când încearcă din nou la casa Gloriei, fata se întorsese.

— Ce zici de-un aperitiv? o întreabă Ricky.

Gloria nu-i dă răgaz să continue.

— Zbor la tine.

Este o parolă. După vreo douăzeci de minute cheia ei intră în broasca uşii. Gloria îl caută. Ricky este în baie. Gloria intră în încăpere. Îl vede întins în cadă. Nu spune o vorbă. Se dezbracă şi intră şi ea. În partea opusă. Picioarele li se încrucişează. Apa, agitată tot mai violent, iese din cadă. Când totul se linişteşte iar, Ricky şi Gloria se salută.

— Ciao, ce faci? întreabă el.

— Ce plăcere să te revăd, spune ea.

Izbucnesc într-un râs sonor.

Efuziunile continuă şi sub pânza care-i usucă.

— Nu poartă ghinion să te ştergi cu acelaşi prosop? întreabă Gloria.

— Aşa se zice, dar eu nu cred, răspunde Ricky. O înfăşoară pe Gloria în cearşaf, o ridică, o duce în cameră şi o întinde pe pat. Nu conteneşte s-o şteargă. Peste tot. O întoarce pe burtă. Fesele ei albe şi perfect conturate îl înnebunesc, îl excită de moarte. Le umple de sărutări. Când îşi dă seama că a lăsat pe comodă un borcan de miere, ia dintr-însul un strop, ca o perlă, o depune în extremitatea scobiturii de la care pornesc fesele. O clipă după aceea picătura-perlă se află pe vârful limbii lui Ricky.

Sunt orele 20.30 atunci când, înlănţuiţi, Gloria şi Ricky îşi fac intrarea în sufrageria vilei lui Joe.

Acesta, aşezat ca întotdeauna în fotoliu, are un picior bandajat, întins pe un scăunel.

Masa este pusă. Pentru trei persoane. Joe ştie că Gloria avea să-l tragă după dânsa şi pe Ricky.

— Gloria, spune Joe, ar trebui să dai o fugă până în pivniţă. N-am avut putere să mă duc să iau vinul.

— Mă duc eu, Gloria, spune Ricky. Tu adu la masă macaroanele. Mi-e o foame de nu mai văd. Şi se-ndreaptă spre uşa pivniţei.

Joe ar vrea să-l oprească.

— Nu, Ricky, las-o pe Gloria să se ducă… tu n-o cunoşti bine…

Prea târziu. Ricky a şi coborât primele trepte.

În vreme ce alege vinul, i se pare că aude un vaiet. Surd. Umil. Abia perceptibil. Rămâne în tăcere. Vaietul se repetă. Vine de la uşa din fundul pivniţei. Se apropie. Încearcă s-o deschidă. E închisă cu cheia. Şi cheia nu există. Atunci îngenunchează şi trage cu ochiul prin gaura cheii. Împietreşte. Spectacolul care i se înfăţişează e înspăimântător. „Căţelul jucăuş” pe care Joe îl ţinea tot timpul la picioarele fotoliului şi-l mângâia iubitor, este agăţat de labele din spate de tavan şi se zbate să se elibereze, atras de-o bucată de carne plină de sânge aflată la mică distanţă de el. Dacă efortul lui de a ajunge la carne este inutil, nu o soartă mai bună are geamănul său care în schimb este ţinut la pământ de un lanţ ce-l împiedică să se avânte în zbor şi să ajungă dintr-un salt la aceeaşi bucată de carne. Cei doi câini au bale la gură. Din ochii lor explodează ura. În acest moment ar face chiftele din oricine-ar avea nenorocita soartă să intre.

Îngrozit, Ricky îşi mai plimbă privirea, pe cât poate, în interiorul încăperii şi descoperă că acolo sunt alţi doi câini, de două ori mai mari decât primii doi, care sunt supuşi la alte cazne crude. Unul are gâtul însângerat din pricina tăieturilor provocate de o frânghie ce-l răneşte de fiece dată când se mişcă, celălalt simte că la orice mişcare, pe spinarea lui se-abate un baston noduros.

— Ticălosul! exclamă Ricky înspre direcţia lui Joe. Iată ce anume înţelegea atunci când afirma că pitbull-ii devin feroce doar la intervenţia specialiştilor care, supunându-i la toate felurile de cazne, îi transformă în adevărate maşini de ură. Cu asemenea tratamente, îndată ce văd un om îl sfâşie, fără ca acesta să-şi dea măcar seama!

Tocmai făcea asemenea consideraţii, când a auzit glasul Gloriei care-l chema.

— Ricky, te-ai rătăcit?

— Nu, sunt doar nesigur de alegere. Cât vin aveţi!

Se ridică, ia primele două sticle care se-ntâmplă să-i vină la îndemână şi urcă. Arată la fel ca atunci când a coborât. Ca şi cum n-ar fi văzut nimic.

Numai în faţa fripturii în sânge are o reacţie. Gloria îşi dă seama.

— Iartă-mă, Ricky, ţi-am dat friptura tatei. Nu ştiu cum face de mănâncă carnea atât de crudă… plină de sânge – e nevoie de un stomac bun pentru asta…

Deşi e vorba despre el, Joe tace. Şi îndreaptă o privire cercetătoare spre Ricky.

Cap Ferrat luni 3 august

— Vrei să-mi spui ce intenţionezi să faci? Glasul care-l trezeşte pe Ricky este dintre acelea care nu admit ezitări. Cer un răspuns precis. Pe care Ricky, adormit cum este, întârzie să-l dea.

— Am o mie de intenţii, răspunde ca să câştige timp.

— Da, adiooo! Dormeai, aşa e! Se doarme bine pe Coastă! Cine ştie ce noapte a mai fost, insistă glasul.

— Atunci de ce nu vii şi tu să te distrezi?

— Totul la timpul său.

Boris (este glasul lui), cunoscut fotoreporter, ca Ricky, a făcut carieră. Având înclinaţii către afaceri, a creat o reţea de vânzare la care se adresează aproape toţi reporterii mari ai lumii.

— Să ne-ntoarcem la treabă, spune Boris din nou. Ce-ai spune de o plimbare pe Coastă? Şi mai înainte ca Ricky să răspundă: Am vorbit cu Tom în Japonia, cu Ute şi Guenny la

Barcelona, cu Elfriede la Milano: şi starurile aflate în vacanţă sau îndrăgostite fiind, la Saint Tropez, interesează întotdeauna, îţi convine să te ocupi de asta?

— La ordine! răspunde Ricky. Pe urmă: Boris, trebuie să-ţi fac o mărturisire. De câteva luni sunt urmărit de cineva pe care l-am botezat „gâtlejul gros răguşit”, care susţine că e-n măsură să mă facă să descopăr adevărul despre „Filiera Falcone”. La început i-am dat ascultare şi m-am dus la Praga, Berlin şi Palermo. Am avut contacte, veşti de prima mână, dar n-am izbutit să fac o fotografie. Mă gândisem să scriu o carte despre asta, dar continuu să mă-nvârtesc ca o sfârleză, să cheltuiesc bani, fără a vedea sfârşitul tunelului. Tu ce mă sfătuieşti să fac?

— Să mergi înainte. Ar fi o mare bombă!

— Chiar şi fără fotografii? Chiar fără să ştiu dacă până la urmă ajung la adevăr?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta. Deocamdată, pleci la Saint Tropez. Vorbim iar când te întorci.

Salutându-l pe Boris, Ricky o cheamă pe Gloria şi-i spune ce planuri de lucru are.

— Saint Tropez e la ceva mai mult de o sută de kilometri, dar tot n-o să reuşesc să mă întorc.

— Şi dacă aş veni şi eu? spune Gloria.

— O.K.! Dar peste câteva zile.

— Atunci, peste puţin fac un salt până la tine. Să-mi dai un sărut înainte de plecare!

Ricky tocmai îşi pregătea valiza, când sună telefonul. Este GGR.

— *Hello, boy*, cum merge?

— Plec.

— Unde, dacă nu sunt indiscret?

— Eşti indiscret.

— Proastă dispoziţie?

— Nicidecum. Nevoia de a-mi relua în continuare lucrul. Până acum, cu „Filiera Falcone” n-am economisit nimic care s-ar putea transforma în ceva rentabil, de felul serviciilor foto-ziaristice sau al cărţilor. Şi sunt mai bine de

două luni de când lucrez. Mai bine mă apuc din nou să fac fotografii.

— Faci rău că te dai bătut tocmai acum.

— De ce „tocmai acum?”

— Pentru că vroiam să-ţi ofer pe-o tavă de argint asul de băgat în mânecă.

— Explică-te.

— Cât de oportun socoteşti c-ar fi să-l fotografiezi pe DON în timp ce negociază în legătură cu armamentul nuclear?

Solenzara (Corsica), 14 august

„Hydra”, douăzeci şi cinci de metri de mare clasă, acostează orgolios în agreabilul port turistic. După ordinul primit.

„Ce m-o aştepta?” se-ntreabă Little Zorba care se află la cârmă. N-are nici cea mai vagă idee. I s-a spus doar să ajungă la Solenzara şi să-şi ia cu sine o salopetă neagră. Iar el e-aici, la Solenzara, ancorat în port, cu o salopetă neagră sub coverta vasului.

La drept vorbind, o idee îşi făcuse Little Zorba, mai cu seamă după ce a studiat itinerariul pentru a ajunge în localitatea corsicană şi a constatat care este aşezarea ei geografică, într-adevăr, Solenzara se află pe coasta de est a Corsicii, la şaisprezece kilometri sub Ghisonaccia, localitate faimoasă pentru frumuseţile ei naturale, dar şi, din păcate, pentru delincvenţa organizată, capete înfierbântate şi separatiste, pe care autorităţile franceze le consideră „de mare pericol” pentru cine nu face parte din lumea interlopă.

La vreo treizeci de kilometri de farul din Alistro, Ghisonaccia este perfect simetrică faţă de insula Pianosa

unde, după masacrul din strada D'Amelio, au fost mutaţi zeci de „oameni de respect" (mafioţi) şi de „naşi" de prima mână. Aproximativ 30 de mile le despart. Nici măcar un ceas de drum, pentru o ambarcaţiune ca a lui.

— Pariez zece la unu, vorbeşte Little Zorba cu marea, că vor să-i ajute pe câţiva „naşi" de la Pianosa să evadeze.

Pe urmă se gândeşte.

— Şi care va fi sarcina mea?

Înainte de-a reuşi să-şi dea un răspuns, o barcă pneumatică cu motor se apropie cu hotărâre de iahtul lui. Când cele două ambarcaţiuni sunt gata să se atingă, îşi dă seama că barca este condusă de o fată. În bikini. Hotărât lucru, e drăguţă. Pe când o urmărea cu ochi curioşi şi pătimaşi, fata i-a strigat:

— Ciao, Little Zorba!

Şi zicând astfel, într-o clipă sare pe Hydra, înainte chiar ca el să aibă vreme să-şi reţină surpriza că este strigat pe nume.

— Îmbrăţişează-mă cu căldură, fa-te că eşti încântat, îi spune la ureche blondina cea isteaţă în timp ce-şi aruncă braţele de gâtul lui.

Pentru o clipă, lui Little Zorba îi vine să intre în joc. În timp ce tot îmbrăţişând-o şi vorbindu-i, de astă dată el la ureche, o întreabă:

— Dar cine eşti? De unde vii?

Înainte de a-i răspunde, fata se desprinde din îmbrăţişare şi se lasă să cadă pe pernele de plajă, ieşind astfel din raza de vedere a celorlalţi. Vorbeşte bine italieneşte, dar cu un pronunţat accent franţuzesc.

— Mă cheamă Cristine, am douăzeci şi cinci de ani, sunt din Marsilia, colind lumea lucrând prin discoteci. Ce altceva vrei să ştii?

— Cum de-mi ştii numele?

— Evident, mi l-au dat. Trebuie să lucrăm împreună!

— Ce anume?

— Ce agresiv eşti! Relaxează-te. Avem tot timpul. Până una alta, dă-mi ceva de băut. E-al dracului de cald!

Little Zorba îi satisface dorinţa într-o clipită. Neîncrezător cum este, nu vrea să ţină în barca lui o persoană despre care nu ştie nimic.

— Şi-atunci, ce fel de treabă trebuie să facem împreună?

Aducându-i un pahar cu vin alb rece, aproape că devine agresiv.

— Trebuie să ajutăm un „naş” de pe Pianosa să evadeze.

— Eu şi cu tine… din buncărul ăla de maximă siguranţă… să-l scoatem afară… şi să-l ducem sănătos şi nevătămat la…?

— O iei razna! Am spus „să evadeze” şi gata.

— Care-i planul?

— Uf! Ţi-am spus că nu-i grabă.

— Şi totuşi este. Pentru că dacă nu-mi povesteşti totul degrabă, te arunc în apă. Nu ştiu cine eşti, spui lucruri pe care nu le înţeleg…

— Ei bine! Să-i dau bătaie. Nu pentru că mă sperii tu, sunt centură neagră la karate, ci pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să-ţi spun cum stau lucrurile. Sunt aici de câteva zile şi am şi alarmat gărzile din Pianosa.

— Frumoasă lovitură! Cum?

— Da, chiar o lovitură frumoasă. Le-am alarmat răspândind zvonul că Mafia vrea să-i elibereze pe „naşii” de pe Pianosa.

— Din ce în ce mai bine. Acum că se şi aşteaptă, va fi mai uşor să-i surprindă atacul, ironizează Little Zorba.

— Chiar aşa. Bravo, cred c-ai înţeles totul.

— Şi cum i-ai pus la curent, la telefon?

— Nu, am răspândit zvonul. Ba, mai curând, am făcut să circule o poveste.

— Povesteşte-mi-o şi mie.

— Cu bucurie. După ce am început s-o răspândesc în Ghisonaccia, pe coastă e multă lume care şi-a însuşit-o. Am spus că aflasem de la un marinar în instrucţie pe bordul fregatei „Carabiniere” care observase un mic grup de înotători subacvatici ce se mişcau suspect. Dându-şi seama că au fost descoperiţi, înotătorii dispăruseră în neant: nu mai fuseseră văzuţi ieşind la suprafaţă, iar prin împrejurimi

nu fusese văzută nici o barcă ce i-ar fi putut ajuta. Şi aşa cineva a adăugat că, pentru a-i aştepta, sub apă exista, poate, vreun mijloc de transport misterios; alţii câţiva au mers cu exagerarea mai departe, vorbind de-un submarin… în miniatură.

— Şi unde este descoperirea?

— Că acum, carabinierii şi gărzile de serviciu de pe „Carabiniere” şi la Pianosa şi-au dat imediat seama că era vorba de o minciună. În felul ăsta, chiar dacă din întâmplare, sau pentru că cineva vorbeşte, ar ajunge să afle de planul nostru, fiind vorba despre o operaţiune la limitele absurdului, n-or să creadă, înlesnindu-ne astfel acţiunea.

— Care, din câte înţeleg, trebuie să fie demenţială.

— Are o ţintă de atins şi o va atinge la fix. Fii sigur, spune Cristine.

Little Zorba dă semne vădite că nu crede nici o vorbă din cele o mie spuse de Cristine. Fata îşi dă seama şi continuă:

— Nu mă crezi, nu-i aşa? Aşa că acum coborâm în port, facem un tur prin baruri şi vedem dacă ţi-am povestit gogoşi.

Nu-i trebuie mult lui Little Zorba pentru a se lămuri că Cristine n-a minţit. Intrând în primul bar, fata aruncă piatra… şi şeful barului cu doi muşterii o prind din zbor. Cu „rotunjirile” poveştii. Unul spune că aici ar fi amestecate şi serviciile secrete, altul insinuează că înotătorii subacvatici ar fi dispărut ducând deja cu ei la adăpost un „naş”. Little Zorba şi Cristine se întorc zâmbind pe Hydra.

— Care este următoarea mutare? întreabă Little Zorba.

— O să facem să afle garda închisorii de pe Pianosa că vrem să scoatem un „naş” din secţia Agrippa, cea de maximă siguranţă, unde sunt mai mult de şaptezeci de mafioţi. O să le mai dau şi alte informaţii ca să-şi poată da seama de cum este planificat proiectul.

— Explică-te.

— O să le spunem că totul va izbucni în noaptea în care o căpetenie din aripa Agrippa va spune că se simte rău, va arăta simptome de otrăvire şi va trebui să-l transporte la

Pisa. De urgenţă. Cu elicopterul. Şi aici este înşelătoria. O să le spun că elicopterul va fi cel obişnuit, cel adevărat, însă că la conducerea lui vor fi oamenii Mafiei. Că se aşteaptă colaborarea agenţilor civili care, mituiţi aşa cum trebuie, sunt gata să colaboreze, adică se vor face că-i atacă, dar în realitate vor aştepta ca cei din elicopter să-i aranjeze cu câteva lovituri în cap pentru… a salva aparenţele. Între timp, în partea opusă a insulei se va afla o barcă pneumatică cu fund dublu, adică utilă în caz de urgenţă, care va aştepta în umbră un alt „naş”, căruia i se va fi comunicat în prealabil că Palermo îl vrea liber. Şi care vă dispărea, acesta da, cu complicitatea unor gardieni. Cu preţiosul pasager aflat în fundul dublu, barca pneumatică se va îndepărta netulburată, profitând de balamucul iscat în cealaltă parte, între medicii şi infirmierii adevăraţi şi poliţiştii aşa-zis corupţi. Când va fi la câteva mile distanţă, un elicopter cu luminile stinse şi cu tine la bord va zbura deasupra bărcii, tu vei coborî, îmbrăcat într-o salopetă neagră care te va face practic invizibil, îl vei lua pe „naş” şi-l vei duce sus în elicopter. Cinci minute de zbor şi elicopterul va survola barca ta: tu şi „naşul” îmbrăţişaţi veţi coborî pe Hydra. El se va ascunde şi tu vei pleca în iubita ta insulă grecească.

— Şi pe urmă? ce va face „naşul”?

— Partea asta a planului n-o cunosc.

— Mi se pare totul atât de complicat… spune Little Zorba aproape pentru sine.

Cap Ferrat joi 20 august

De aproape trei săptămâni, Ricky străbate Coasta, la vânătoare de staruri. A prins pe mulţi, de la Sean Connery la Michael Caine, de la Alain Delon la Roger Moore. Acuma

se întoarce acasă. De pe autostradă cheamă la el acasă ascultând banda automatului. Printre telefoane este unul al unui avocat. Nu-şi lasă numărul, va chema din nou. Fixează o întâlnire telefonică pentru ora 20, joi 20.

„Peste două ceasuri”, gândeşte Ricky.

— Sunt avocatul… este inutil să vă spun numele meu. Să vă spun motivul. Unul din clienţii mei m-a însărcinat să vă dau un pachet. Nu ştiu ce este înăuntru. Ştiu numai că înainte de a vi-l trimite trebuie să aflu de la dumneavoastră dacă vă interesează. Lucrul mi se pare puţin ciudat, dar şi clientul meu este ciudat.

— Cum îl cheamă pe clientul dumneavoastră? întreabă Ricky.

— Nu mă întrebaţi, că nu ştiu.

— E cu putinţă?

— Este cu putinţă. Pe de altă parte are mereu motive atât de convingătoare, încât nu-l mai întreb deloc. Atunci, ce răspuns îmi daţi?

— Bine, trimiteţi-mi pachetul. Vine de departe?

— Nu ştiu, dacă vă referiţi la clientul meu; nu, dacă vă referiţi la mine. Am studiat la Nisa.

— Atunci vin să-mi iau plicul.

— Nu vă deranjaţi. Prefer să vi-l predau eu. Cu cât mă cunosc mai puţin prieteni de-ai clientului meu, cu atât mai bine. Şi închide receptorul.

Când poştaşul lasă plicul în cutia poştală a lui Ricky, este ora prânzului. Înăuntru, o fotografie („de-acum vreo zece ani”, este scris pe dos), un bilet de avion până la Moscova, rezervarea pentru hotelul Metropol şi 10 000 de dolari („ca acont de cheltuieli”, citeşte în bileţelul însoţitor).

Totul vine de la GGR, dar el nu are nimic la mână despre acel om. Notele de mână, ar paria cu capul, le-a scris avocatul.

Moscova, marţi 25 august, înainte de ora 16

DON nu se emoţionează cu uşurinţă. Ba chiar, de când a murit mama lui, n-a mai plâns. Nici măcar naşterea ultimilor săi fii nu l-a emoţionat. Şi totuşi, întorcându-se la Moscova după atâţia ani... Câte amintiri... din tinereţe. Trecutul îl năpădeşte în timpul lungului traseu de la aeroportul din Sheremetyevo până la hotelul Metropol. Acelaşi traseu care acum treizeci de ani îl îndepărtase, în aceeaşi perioadă, într-un fierbinte sfârşit de august.

Este fericit să se întoarcă în acel hotel, redeschis de curând. Cine ştie de ce, în camerele hotelului i se pare că se simte ca acasă. A ales o cameră cu vedere spre Kremlin în loc de un apartament, nu numai pentru a nu bate la ochi, ci şi pentru a retrăi emoţiile de acum atâţia ani. Emoţiile au început atunci când, coborând din taxi în momentul sosirii, a revăzut Teatrul Balşoi, ce se afla de cealaltă parte a străzii, în faţa hotelului; i-a revenit în minte seara petrecută, privind cum dansează... ce feste îi joacă memoria! Nu-şi mai aminteşte numele. Îşi aminteşte numai că era vorba de o stea de primă mărime a baletului. Şi atunci, decât să coboare şi să intre în hotel, i-a cerut şoferului să-l ducă în Piaţa Roşie, care se găsea la câteva sute de metri: îi mai era dor de strălucirea incredibilelor cupole aurite ale catedralelor şi de cea a Sfântului Vasile.

Acum îşi ia prânzul într-unui din salonaşele particulare ale hotelului, la primul etaj, cu o fereastră care dă în salonul restaurantului Metropol (devenit celebru datorită unei magistrale secvenţe din filmul „Doctor Zhivago”!). A comandat un „borş” ca altădată. Este unul dintre puţinele lucruri ce nu s-au schimbat. Afară au dispărut uriaşele portrete ale părinţilor comunismului, steagurile roşii ce fluturau la fiecare colţ. Nu mai sunt nici băieţaşii care cer să schimbe, la bursa neagră, rublele pe dolari (îşi aminteşte

că atunci când venise, cu treizeci de ani în urmă, rubla, la schimbul oficial, valora mai mult decât un dolar, în vreme ce, pe stradă, la bursa neagră, îţi dădeau trei ruble pentru un dolar). Şi nu mai este nici ea…

Nu-i vreme pentru amintiri? Se află aici ca să lucreze. O muncă delicată. În comerţul atomic, atât de înfloritor după căderea comunismului mai întâi şi a zidului Berlinului după aceea, există un impediment. Iar acest impediment se numeşte Japonia. Ceva anume s-a interpus în relaţiile cu Yakuza, asociaţia „verişoară” care administrează imperiul Soarelui Răsare.

Până acum câteva luni mergea de minune. Afaceri excelente, câştiguri substanţiale, pentru a nu spune imense. Apoi, pe neaşteptate… a descoperit că japonezii aveau un plan diferit de al lui, de al celor din Supercupolă: hotărâseră să-şi ajute guvernul, ce intenţiona să aibă bomba atomică. Desigur, totul era secret, şi guvernul nipon ar fi dezminţit oficial această intenţie, însă el venise aici cunoscând planurile strict secrete care vorbeau clar.

„Peste mai puţin de un an”, spunea raportul ultrasecret şi strict personal pe care-l primise, „adică până la sfârşitul lui 1993, Japonia va fi în măsură să fabrice bomba atomică, chiar dacă aceasta este interzisă de constituţie. O va putea face, gratie instalaţiei Rokkashomura, care va intra în funcţiune în primăvara lui 1993, ultima verigă a ciclului productiv.” În susţinerea acestei ipoteze, o relatare detaliată despre situaţia activităţii nucleare în Japonia: 38 de centrale în funcţiune şi alte 17 care vor intra în funcţiune în scurt timp. Dar mai ales o constatare. În vreme ce naţiunile care folosesc puterea nucleară numai pentru a produce energie electrică recurg la uraniul de slabă calitate (inutilizabil deci în scopuri militare), Japonia a ales calea opusă, recurgând la reactoare ce produc o cantitate de plutoniu cu mult superioară necesităţilor.

Acum se află aici, la Moscova, în inima comerţului atomic, ca să vadă cum stau lucrurile şi pentru a se ocupa de organizare înainte ca cineva, dus în ispită economic, să facă glume proaste.

Cvartetul de coarde cântă piese clasice, relaxante. Ca şi atunci. Ca acum treizeci de ani.

Revede însă şi acum scena. Se plimba, prin faţa hotelului şi deodată se hotărâse să bea ceva la bar. Se aşează undeva, găseşte loc, la o masă cu două fete. Cele două îl privesc, râzând prosteşte. Nu înţelege o vorbă. Îl abordează în nemţeşte. A dat lovitura, şi ele o bâlbâie ca şi el. Conversaţia se însufleţeşte repede. Fetele sunt studente la medicină, mai au puţin până la examenul de licenţă. Între timp fac practică în spital. Îl întreabă dacă nu are vreun prieten. Nu are.

— Atunci, spune una dintre fete, du-te acasă cu ea. Ciao, ne vedem altă dată. Se ridică şi pleacă.

Faptul îl surprinde. Purtarea lor îl pune în încurcătură. Ştie că, cu poliţia sovietică nu-i de glumit, că le este interzis femeilor să frecventeze străinii, că se pedepseşte aspru.

Chiar şi el dacă ar fi prins ar avea de întâmpinat neplăceri, însă ea riscă mai mult.

Fata cu care a rămas este cea mai dulce dintre cele două. Foarte drăguţă, dar mai ales foarte senzuală. Este cu câţiva ani mai tânără decât el şi foarte nesigură pe ceea ce are de făcut. Era limpede că hotărârea prietenei sale o descumpănise, o pusese în mare încurcătură. Şi acum se frământă.

Dintr-o dată se porneşte să vorbească dezlănţuit:

— Ascultă-mă bine. Acuma căutăm un taxi ca să mergem la mine acasă…

— Nu putem să chemăm taxiul?

— Nu, trebuie să-l luăm din mers, când trece. Nu mă întrerupe. În maşină să nu vorbeşti. Nu trebuie să înţeleagă că eşti străin, altminteri vom avea necazuri. Eşti prea elegant îmbrăcat ca să fii unul dintre noi, dar ai putea fi unul din partid şi-atunci nimeni nu va îndrăzni să zică ceva, cu frica de care este stăpânită lumea. Când ajungem la destinaţie, voi trece înaintea ta cu câţiva paşi. Când intrăm în clădire să mă urmezi hotărât. Dacă responsabilul imobilului te strigă să nu te opreşti, nici măcar nu-i

răspunde, mergi hotărât mai departe. Împart apartamentul cu o altă familie. Dormitorul este numai al meu, baia, bucătăria şi camera de zi sunt comune. Să sperăm că nu-i nimeni acasă. Dacă este cineva, să nu vorbeşti.

Dacă fata nu l-ar fi atras teribil de mult, i-ar fi spus „la revedere şi mulţumesc”. Prea multe obstacole, prea multe temeri, prea multă poliţie pretutindeni. În schimb, rămăsese fascinat de intensa ei senzualitate. Şi o urmase.

În casa fetei, un apartament fără-ndoială modest, la extrema periferie a Moscovei (s-a dus acolo fără ca măcar să ştie numele străzii), din fericire nu se afla nimeni. Ea îi arată cu mândrie că are nu numai un frigider (antediluvian fată de cele din Occident), dar şi un casetofon (încă şi mai vechi). Casetofon pe care îl pune în funcţiune atunci când se mută în dormitor.

Toate recomandările fetei referitoare la precauţiile ce erau de luat l-au alarmat îndeajuns de mult. Aşa că făcea dragoste cu ochii şi urechile la uşă. Şi astfel, când aude că muzica a tăcut, sare din pat, îşi ia în braţe hainele şi se îndreaptă spre uşă. O clipă, apoi îşi dă seama că face ceva ridicol, că nu-i nimeni, că nimeni n-a închis casetofonul, ci pur şi simplu s-a terminat banda, la mijlocul cântecului. Atunci se întoarce înapoi, deschide braţele în semn de dezvinovăţire, de iertare pentru gestul făcut. Hainele îi cad pe jos. Încep din nou să facă dragoste.

Îşi aminteşte încă cu spaimă cum a părăsit casa fetei spre miezul nopţii. Nu ştie o vorbă ruseşte, nu ştie unde se află, dacă-l prinde aici politia, are necazuri, dar necazuri cu adevărat. Ştie doar să spună „hotel Metropol”, Moscova.

Cuvânt magic pentru taximetristul singuratic ce se pregătea să se întoarcă acasă şi, luându-l, a întrevăzut posibilitatea unei frumoase lovituri... În dolari. De altfel, înainte de a porni în direcţia hotelului, acesta îi spune:

— Dolari, dolari.

Şi porneşte din nou motorul, plecând ca bolidul numai după ce a pus mâna pe o hârtie de 20 de dolari.

DON îşi aminteşte totul cu multă nostalgie. Şi, chiar dacă nu vrea să recunoască, povestea aceea, sau mai bine spus

amintirea acelei poveşti a fost marele stimulent al actualei sale călătorii la Moscova.

După acea seară, reîncepe să-şi amintească DON, s-au revăzut de încă patru ori, mereu în acelaşi bar, şi mereu în acelaşi fel merseseră la ea acasă. Cu o variantă: că de fiecare dată comandaseră, chiar dacă era interzis, un taxi pentru o anumită oră într-un anumit loc. Bancnotele de 20 de dolari făceau minuni.

Existase un singur moment în care fetei îi fusese frică de el. Când îi spusese că avea maşină. O surprinsese, o speriase.

— Atunci, eşti din partid, îi spusese.

— Nici o legătură, îi răspunsese DON. În Occident sunt mulţi care au maşină. Nu-i nevoie să fii în conducerea partidului ca să ai maşină.

Occidentul! Ea visa să ajungă acolo. Cine ştie, poate într-o zi? Ba chiar cu patru ani înainte ceruse să meargă în Italia, pentru a putea vedea Roma, Veneţia, Florenţa. Era încă în aşteptarea unui răspuns.

De ce în Italia? o întrebase DON.

Şi ea, învingându-şi teama:

— Fiindcă vreau să văd Roma, vreau să-l văd pe Papă. Sunt catolică. Nimeni nu ştie asta, mă rog în tăcere şi pe ascuns, dar sunt catolică. Câteodată, duminica, când se oficiază slujba, trec prin faţa unicei biserici catolice din Moscova, dar nu intru, pentru că ar fi ca şi cum mi-aş mărturisi apartenenţa la religia catolică. Asta ar însemna să dispar în aproximativ câteva zile. Înţeleg că e josnic, dar Dumnezeu va înţelege şi el. Şi-mi va ierta slăbiciunea. Ţin foarte mult la viaţă!

Când s-au despărţit, plânseseră amândoi. Aventura fusese foarte frumoasă, dar se sfârşea aici. Fiecare din ei ştia numai numele de botez al celuilalt. Mai mult ar fi fost primejdios pentru ea.

Şi-au făcut totuşi, reciproc, o promisiune: că în fiecare zi de 25 august, ziua primei lor întâlniri, la ora 4, îşi vor trimite câte un gând de dragoste.

— Iar eu, adăugase ea, la ora 16 în fiecare 25 august, mă voi aşeza la aceeaşi masă din acelaşi bar în care ne-am întâlnit. Promite-mi că dacă te vei întoarce va fi într-un 25 august. Şi că la ora 16 te vei aşeza şi tu la aceeaşi masă, din acelaşi bar. Lasă-mă să nădăjduiesc că într-o zi ne vom întâlni.

Fusese unica poveste duioasă din furtunoasa lui viaţă.

DON a privit ceasul. Este aproape ora 16, cum zboară timpul pe aripile amintirilor!

Se ridică dintr-o dată, părăseşte salonul rezervat. Iese din hotel. Câţiva paşi. Barul este încă aici, renovat. Ochii îi fug spre masa „lor”. Este ocupată de o brunetă ce stă cu spatele. Se apropie, se învârteşte în jurul mesei şi... i se pare că o vede din nou pe ea. Da, este ea, dar timpul aproape... s-a oprit. Este ea... ca atunci... Cu neputinţă. DON se freacă la ochi. Dar bruneta nu îmbătrâneşte, rămâne aceeaşi: o femeie în prag de treizeci de ani.

Chiar dacă ochii lui DON sunt apăraţi de ochelarii de soare, fata citeşte în ei consternarea, nesiguranţa, perplexitatea.

— Vă rog, staţi jos, îi spune ea în germană.

DON se aşează.

— Sunteţi surprins că mă vedeţi. Aşteptaţi pe cineva? îl întreabă bruneta.

— Da... nu... da... se bâlbâie DON.

— Nu va veni, nu mai poate veni. A venit atâţia ani, mereu la această masă, în ziua de 25 august la ora 16. De azi înainte n-am să mai vin nici eu: am rămas credincioasă promisiunii pe care i-o făcusem. Adio... tată! Cum te cheamă? Nu, nu-mi spune. Te-am văzut la faţă. Am citit în tine. Adio!

Încremenit, DON nu are puterea să reacţioneze, s-o oprească pe fata care se îndepărtează.

De la altă masă, cu indiferenţă, Ricky a fotografiat toată scena. Nu a reuşit să plaseze microfoane şi deci nu ştie nimic despre misterioasa brunetă. Dar pe DON, pentru Dumnezeu, l-a recunoscut şi l-a imortalizat.

— Bravo GGR! Începem bine! spune Ricky revenit la vocea misterioasă. Nu e momentul să se felicite cu GGR, pentru că bruneţica este înlocuită de un japonez.

— Şi ăsta cine-o mai fi? se întreabă Ricky. Ce nenorocire fără microfoane! Măcar să le fac o fotografie, pe urmă vom vedea!

Când prietenul lui japonez cu care avea întâlnire, dar în holul hotelului, îl „trezeşte”, chipul lui DON este ameninţător.

— Ce faci aici? îl întreabă Tom, etalând un zâmbet ce transmite veselie. O veselie contagioasă. Mereu şi pretutindeni.

DON se scutură. Îl îmbrăţişează pe Tom şi-şi revine. Ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute? Nu s-a întâmplat nimic: i s-a părut numai.

— Chelner, două beri!

DON şi Tom, prietenul lui japonez, tocmai îşi isprăveau cina în salonaşul rezervat din hotel Metropol. Se cunosc de-o viaţă şi de o viaţă au făcut afaceri împreună. Pentru prima dată, totuşi, Tom este stânjenit. O arată faptul că îşi atinge necontenit ciotul degetului mic: şi-l amputase de bunăvoie pe când era tânăr, ritual pe jumătate sacru al mărturiei perene că aparţine mafiei Yakuza.

— Ce este, Tom? Ce ai să-mi spui şi te încurcă atâta? Gheaţa s-a spart.

— Japonia vrea bomba atomică.

Chelnerul care-i serveşte are o tresărire. Din fericire pentru el, cei doi nu-şi dau seama.

— Bine, foarte bine, o afacere pe cinste!

— Nu, DON, de astă dată nu putem lucra împreună. Nici noi, nici voi, zice Tom, confirmând cu o vodcă rece tot ce-a spus.

— Şi de ce? întreabă surprins DON.

— Pentru că conducerea Yakuza este de acord. Vrea ca şi Japonia să aibă bomba. Se teme ca ţara noastră să nu rămână în afara acestei proliferări nucleare, cu mari riscuri şi pentru noi, cei din Yakuza. Ce mafie galbenă puternică

vom fi, dacă nu suntem în măsură să ne apărăm, să fim puternici din punct de vedere nuclear, ca toţi cei care fac parte din Supercupolă?

DON este mirat de hotărârea guvernului japonez şi de cea a prietenilor din Yakuza.

— O vor în ciuda poporului? Întotdeauna am crezut că japonezii, singurii care au încercat pe pielea lor ce înseamnă bomba atomică, se îngrozesc la cuvântul „nuclear”. Şi-acuma tu…

— Japonezii sunt una şi Japonia e alta. Cei de la conducere au uitat bombardamentul de acum 47 de ani, atrocităţile, suferinţele… poporului. Despre dosarul „bomba atomică” nu ştie nimeni nimic. În afară de noi, cei din Yakuza, bineînţeles. Avem şi sarcina să „apărăm” operaţiunea. În curând, din Franţa va pleca o tonă de plutoniu reciclat, indispensabil testelor nucleare.

Lui DON îi scapă un uşor fluierat.

— O tonă! Ce palmă!

— Şi totul va fi făcut la lumina zilei, adaugă Tom. Aici stă necazul: trebuie să facem cunoscută lumii existenţa acestui plutoniu reciclat şi faptul că va fi transportat pe mare, din Franţa în Japonia. O călătorie intercontinentală, cu toate necunoscutele cazului. Cineva ne sugerase să facem lucrurile cu discreţie, să folosim avionul, să facem drumul „strict secret” dar nu putem risca o catastrofa nucleară mondială. În concluzie, un asemenea transport nu poate fi făcut pe neobservate. Şi chiar dacă s-ar putea, autorităţile noastre nu vor să-şi asume riscul.

Tom se opreşte. Îşi scoate ochelarii cu rame de aur şi-şi şterge lentilele. Lui DON îi scapă un zâmbet.

— De ce râzi? îl întreabă Tom pe DON.

— Pentru că acum ai să-mi ceri ceva. De mare importanţă. Chiar mai important decât faptul că nu-i nimic de lucrat la această fantastică operaţiune.

— Cum de ştii?

— Tom, câţi ani sunt de când ne cunoaştem? Nu-ţi dai seama că îmbătrânim împreună? Şi cu anii, calităţile, cusururile şi obiceiurile se accentuează. Demult am

descoperit că, atunci când încetezi să vorbeşti, când scoţi ochelarii şi îţi ştergi lentilele, înseamnă că îţi iei avânt ca să întrebi ceva de extremă importanţă, să faci o cerere la care nu se poate spune nu.

Chiar şi Tom zâmbeşte.

— DON, atunci nu crezi c-ar fi mai bine să ieşim la pensie?

— Doar pentru atâta lucru? Haide, Tom, dă cărţile pe faţă. Întreabă-mă ce-ţi stă pe suflet şi să nu ne mai gândim la asta.

Chelnerul intră pentru a nu ştiu câta oară, aducând două vodci reci. În vreme ce trebăluia la masă ca s-o debaraseze, reportofonul pus la butonieră înregistrează mai departe. „Păcat!" gândeşte chelnerul. „Dacă aş fi reuşit să plasez un microfon înainte de cină: „ce mare bombă ar fi fost!"

— Cei aflaţi la conducere în Japonia nu sunt cu toţii de acord în privinţa acestei iniţiative, spune Tom. Ca de obicei, ulii şi porumbeii. Şi cineva se teme că lucrurile nu merg în direcţia dorită. Pe scurt, că se pot produce defecţiuni sau accidente tehnice, sau că pe parcurs teroriştii locali sau piraţii pot face nişte gesturi nesocotite. Înţelegi ce vreau să spun?

— Desigur. O catastrofă nucleară, cu milioane de morţi.

— Văd că ai înţeles perfect. Japonia are nevoie de „protecţia" celor din Supercupolă. Iar eu te întreb, în ceea ce te priveşte. Mâine plec într-un tur fulger prin lume: Berlin, Medellin, Palermo. Pot conta pe tine?

— Sigur că da, Tom! Mă interesează totuşi să ştiu ce spun despre asta guvernele chinez, coreean, rus... Şi cel american... dacă spun ceva?

— Acuma nimeni nu spune nimic. Şi pentru că nimeni nu ştie nimic. Şi la momentul potrivit... versiunea oficială a guvernului nostru este gata. „Este vorba de materiale cu întrebuinţare paşnică. Pentru a deveni periculos, ar trebui să fie îmbunătăţit. Operaţiunea care cere instalaţii cu o tehnologic sofisticată, la îndemâna câtorva. Şi pe care, aşadar, câteva state doar sunt în măsură să le controleze?

— Fantastic! Perfect! Păcat că, cu tehnologia pe care o aveţi la îndemână, pentru voi, a pregăti asemenea instalaţii este numai o chestiune de timp... V-aţi gândit de câte luni aţi avea nevoie? spune DON zâmbind.

— Sigur că da: un an. Poate că şi mai puţin, răspunde Tom.

— Şi vasul soseşte...?

— Peste câteva luni, spre sfârşitul lui februarie ’93.

— Şi instalaţia pentru „necesităţile interne de energie electrică” de la Rokkashomura când va începe să lucreze?

— În primăvara lui ’93.

— Mai mult de-un an de-acum încolo, pentru instalaţia de îmbunătăţire... Tom, uitam: cum se va numi vasul care va transporta plutoniul?

— Akatsuki Maru. Şi va descărca plutoniul în portul din Tokio.

— Îmi închipui că aţi şi ales dana...

— Nu mă lua peste picior, DON. Ştii că ne place exactitatea.

— O ultimă întrebare, Tom. Spune-mi, de curiozitate, cu ce cifră am putea lucra?

Tom înalţă privirile ca şi cum ar face socoteli mentale. Apoi:

— Cel puţin cu cinci miliarde de dolari! spune înroşindu-se.

— Îţi iubeşti mult Japonia, e-adevărat, Tom?

Departe de New York, simţindu-se liniştit, DON nu şi-a luat nici o precauţie. Ba chiar s-a dezis, vorbind despre afaceri într-un local public.

Şi Ricky l-a pedepsit.

Insula Pianosa, în larg, marţi 25 august, noaptea

Elicopterul-ambulanţă „Sikorsky S-76” zboară deasupra insulei Pianosa: cineva e pe moarte. Poate otrăvit. Trebuie să se acţioneze degrabă.

— Să sperăm că acolo jos îşi vor aminti să aprindă luminile de pistă, spune pilotul, altminteri nu reuşim să aterizăm.

La bord, lângă operatorul de zbor, un medic anestezist-reanimator şi un infirmier cu înaltă specializare. Elicopterul-ambulanţă este prevăzut cu utilaje aproape ca de spital.

— Cel puţin sunt aprinse luminile, spune pilotul. Prea s-a grăbit. Abia începuse aterizarea, că luminile se sting deodată. Panică în văzduh, agitaţie la sol.

— Nenorocire, zice pilotul, şi-acum cum facem?

Nelinişтea lui ţine câteva secunde. Luminile se reaprind.

Elicopterul-ambulanţă îşi reia coborârea.

La câteva mile distanţă, Little Zorba este pregătit pe puntea ambarcaţiunii sale, splendida Hydra. Negru ca tăciunele. Negru ca noaptea cea mai neagră. Totuşi nu-i aşa. Asta îl preocupă pe Little Zorba.

„În lumina lunii ar putea să mă vadă aici”, se gândeşte. Dar se resemnează: nu poate face nimic. Încă câteva ceasuri şi apoi va ieşi la pensie. După cum i-a promis „*The Italian voice*”. Nu-i vine să creadă. Priveşte marea. Netedă ca uleiul. Lângă el, telefonul portativ deschis. Natural, un aparat furat, cu număr furat. Ca la masacrul din Capaci de acum câteva luni.

Cristine a avut o idee fericită: a ascuns un asemenea telefon în spaţiul câmpului de aterizare al elicopterului-ambulanţă, după ce îl deschisese şi-l pusese în contact cu numărul celui pe care Little Zorba îl ţine în

mână. În acest fel Little Zorba poate să audă, clipă de clipă, cum merg lucrurile. Totul a fost pregătit aşa cum trebuie. Când va ateriza elicopterul-ambulanţă, naşul pe care îl ajută să fugă va ieşi din închisoare şi se va sui în barca pneumatică. În acelaşi moment, elicopterul-pirat care trebuie să-l ia pe Little Zorba va zbura pe deasupra Hydrei.

Elicopterul-ambulanţă atinge pământul la Pianosa.

Nervii lui Little Zorba sunt încordaţi. Din elicopterul-pirat este aruncată pe Hydra o scăriţă.

Din penitenciar iese o umbră. Se îndreaptă spre o barcă pneumatică.

Medicul şi infirmierul coboară din elicopterul-ambulanţă şi se îndreaptă spre marginea pistei unde câţiva gardieni împing o brancardă.

Little Zorba se caţără pe scara de frânghie şi urcă în elicopterul-pirat.

Umbra se urcă în barca pneumatică, ce se depărtează iute de mal.

De sub cuverturile brancardei gardienii scot revolvere şi mitraliere. Medicul şi infirmierul rămân uluiţi.

— Sus mâinile, le strigă un ofiţer. Cei doi se execută.

Pilotul elicopterului-ambulanţă vede scena şi, surprins de primirea făcută, crede că nu este vorba de gărzi adevărate, ci de mafioţi revoltaţi care le-au întins o cursă pentru a fugi de pe insulă. Blochează uşile.

Elicopterul-pirat cu Little Zorba la bord zboară prin noapte către barca pneumatică.

Gărzile îi blochează pe medic şi pe infirmier. Este ceva îngrozitor. La vederea acestei apărări eşuate, pilotul elicopterului-ambulanţă porneşte motorul pentru a se înălţa

din nou. Un om din gardă pune mâna pe o puşcă şi se pregăteşte să tragă, când...

— Nu trage, e de-al nostru, îi strigă un gradat.

Elicopterul-pirat coboară deasupra bărcii pneumatice. Little Zorba coboară pe scara de frânghie, îl apucă pe misteriosul pasager ca pe un balot greu, urcă din nou pe scară şi-l bagă pe oaspete în cabină.

— Ce faceţi? le strigă medicul gărzilor. Aţi înnebunit? Nu trageţi, pentru Dumnezeu!

Pista este luminată ca ziua, elicopterul-ambulanţă se înalţă în zbor.

Zboară să dea alarma pentru revoltă.

Acum, elicopterul-pirat zboară pe deasupra Hydrei. Little Zorba îl ia în cârcă pe pasagerul misterios şi coboară pe puntea bărcii sale. Elicopterul-pirat se îndepărtează în noapte. Little Zorba îl duce pe oaspete sub covertă, îşi scoate salopeta neagră, preia comenzile bărcii şi o îndreaptă spre sud.

În vremea aceasta, la Pianosa este sfârşitul lumii. Neînţelegerea dintre gărzi şi cei de la salvare s-a rezolvat, dar a mai fost descoperită şi fuga unui „naş”. Deţinuţii aplaudă, în vreme ce gărzile pregătesc urmărirea.

Hydra înaintează din plin, când Little Zorba îşi dă seama că o şalupă foarte rapidă îl urmăreşte. Accelerează la maximum, dar duelul este inegal. După câteva minute şalupa îl ajunge.

Little Zorba oftează uşurat: în şalupă este Cristine.

— M-ai speriat, Cristine! Nu-mi vorbiseşi de partea asta a planului. Totul a mers magnific!

— Unde-ţi este oaspetele? îl întreabă în grabă Cristine.

— Sub covertă. Mă duc să ţi-l chem.

Când Little Zorba reapare cu pasagerul misterios, Cristine preia conducerea.

— Veniţi, îi spune naşului. Omul o urmează pe şalupă.

— Adio, Little Zorba, îi strigă Cristine de pe şalupa care într-o clipă dispare la orizont.

Nu înainte, totuşi, ca Little Zorba să fi putut citi inscripţia POLIŢIA. Little Zorba rămâne înmărmurit. Numai o clipă. Ridică din umeri şi porneşte motorul bărcii la maximum.

Totul s-a isprăvit. În sfârşit! Little Zorba se îndreaptă cu iahtul său de 25 de metri către insula fericirii.

Moscova, vineri 4 septembrie

DON plecase de câteva zile, însă Ricky nu ştie ce să facă. Ultima oară când a vorbit cu GGR, „gâtlej gros răguşit” i-a spus că înainte de plecare să-i aştepte telefonul, iar el nu s-a mişcat. Dar şi pentru că, de astă dată, a reuşit să dea o lovitură grozavă: nu numai că a izbutit să-l fotografieze pe DON în vreme ce vorbea despre armamente nucleare cu un japonez, dar le-a şi înregistrat dialogul respectiv. Şi din dialog s-a desprins o ştire senzaţională: Japonia vrea bomba atomică! Şi Yakuza, Mafia cu ochi migdalaţi, sprijină guvernul nipon.

— Asta chiar că e o ştire-bombă, i-a spus Boris când Ricky l-a chemat ca să-l pună la curent.

Pe frontul cercetărilor asupra masacrului de la Capaci şi de pe strada D’Amelio, totul stă pe loc. S-a stabilit de acum că au folosit acelaşi om, aceeaşi regie, poate că şi aceiaşi artificieri, spun ziarele. Pe urmă, careva afirmă că ordinul de atac, pentru amândouă, a venit din străinătate. Din Germania, cred cei mai mulţi.

Portretele-robot ale celor şase membrii ai comandoului care l-a asasinat pe Falcone au făcut înconjurul lumii inutil: numai în America, la New Jersey, cineva a declarat că i-ar fi văzut în carne şi oase, dar totul s-a sfârşit ca un balon de săpun. De Palermo se vorbeşte de-acum ca despre un nou

Beirut. Despre Italia ca naţiunea care, cu Mafia, riscă să contamineze omenirea. Ca şi cum n-ar exista şi Yakuza, Pablo Escobar şi cartelurile drogului, Triadele chinezeşti, Mafia turcească…

Italia este văzută ca sursă a oricărei barbarii. Şi când te gândeşti că cea mai mare parte a naţiunilor care îi atacă acum pe urmaşii lui Leonardo da Vinci şi pe-ai lui Michelangelo au fost civilizate de romani!

În vreme ce Ricky face asemenea consideraţii, sună telefonul.

— *Hello, boy*. A sosit momentul să te mişti. Fii gata să pleci la Roma: poliţia se pregăteşte să facă unele arestări spectaculoase! Dacă te interesează ultimele ştiri, l-au eliberat pe Ignazio Sanna, paznicul de noapte arestat pentru masacrul din strada D'Amelio: n-au scos nimic de la el. La Roma îţi pregătesc o mâncărică delicioasă: destăinuirile unui poliţist din escortă. Unul care a fost cu Falcone şi Borsellino. Şi pe urmă…, şi-i dă drumul unei rafale de informaţii noi. Ce zici de asta, jucăm tare?

Roma, luni 7 septembrie

La sugestia lui GGR, Ricky s-a instalat la hotelul Regina Carlton de pe Via Veneto. Pe celebra Via Veneto. Cea din „*La dolce vita*" de Federico Fellini. Care, totuşi, nu mai există. *La dolce vita*, nu Fellini.

Vedete de cinematograf hărăzite scandalului şi artişti celebri ce veneau, curtenitori, pentru ochii vreunei femei frumoase au fost înlocuiţi ziua de turişti din toată lumea, seara de travestiţi, prostituate şi provinciali de vârstă medie, aflaţi în căutarea amintirilor de tinereţe.

În aşteptarea întâlnirii cu poliţistul din escortă, Ricky se plimbă şi citeşte ziarele.

Din Longare, provincia Vicenza, o ştire ce confirmă marea introducere a lui GGR: „După o urmărire de mai bine de o lună, ieri la ora 11, pe când se urca într-un Mercedes, a fost arestat Giuseppe Madonia, de 46 de ani, zis «Piddu a chiacchiera[6]», numărul 2 din Cosa Nostra după Totò Riina. În momentul arestării, Madonia, care era dezarmat, a căutat să iasă din încurcătură şmechereşte, afirmând că este o confuzie.

— Sunt medic, a spus el.

Actele pe care le avea în buzunar îi confirmau spusele.

Numai că erau false. Demascat, Madonia s-a predat în stilul unui adevărat *boss* mafiot, spunând poliţiştilor:

— Felicitări! Aţi făcut o treabă bună.

Madonia a fost găsit în posesia unei sume mari de mărci. Aceasta face să se creadă că ar fi intenţionat să se mute în Germania. „Holding[7]”-ul familiei Madonia, care controla „racket[8]”-ul din Palermo, între societăţi, magazine, imobile, activităţi comerciale, ar fi avut un patrimoniu de mii de miliarde de lire.”

Roma, marţi 8 septembrie

Ricky s-a instalat în uriaşul hol al hotelului Regina Carlton. Se face că citeşte „Il Messaggero”, cotidianul capitalei. În realitate „fixează” uşa de la intrare şi aşteaptă. Aşteaptă ca misteriosul agent din escortă care a acceptat întâlnirea să apară. I-a mai dat o „plasă” azi dimineaţă, făcându-l să-l aştepte degeaba câteva, ore în piaţa Nova. Când s-a întors la hotel a găsit, totuşi, un mesager: un

[6] Vorbă nu faptă (dial.).

[7] Posesiuni, proprietăţi, bunuri (în engl. În orig.).

[8] Afacere cu gangsteri, afacere necurata (în engl. În orig.).

„Gianni” fantomatic îi spunea că va veni să-l întâlnească după-masă târziu, la hotel.

De astă dată nu-i mai cerea să se facă recunoscut ţinând în mână „Il Messaggero”. Asta însemna că azi dimineaţă poliţistul se afla în piaţa Nova, că îl identificase, îl urmărise, dar că preferase să evite întâlnirea la lumina zilei.

Intrarea principală a hotelului se deschide şi se închide neîncetat. Dar nimeni nu se îndreaptă spre el. Îi este sete. Se ridică, face zece metri şi se duce la bar. Comandă o apă tonică. După ce barmanul i-a turnat apa şi intră într-o odăiţă mititică unde-şi ţine accesoriile, simte că o mână îl apucă de braţ. Strângerea este puternică şi subliniază vorbele.

— Dragă Ricky, ce faci? Ce surpriză să te găsesc aici! Şi vorbind astfel îl trage după el din nou spre holul cel mare.

Ricky se întoarce şi îl priveşte în faţă: vrea să vadă cu cine are de-a face, chiar dacă ştie deja. Dar din interlocutorul său nu vede mai nimic. Pe cap are, adânc înfiptă, o pălărie neagră cu borurile late, ochelari de soare, barbă şi mustăţi cum nu se poate mai stufoase. Numai ochii îi sunt vii, sfredelitori şi se-nvârtesc fără încetare ca un radar. Ca să preîntâmpine o eventuală primejdie. Şi îmbrăcămintea… Ascuns cu totul într-un impermeabil foarte lung.

— Iartă-mă, Ricky, dacă mă vezi dichisit în felul ăsta, dar nu mă simt bine, am o răceală teribilă şi nu vreau să stau în pat cu temperatură, spune agentul de escortă mascat. O spune cu voce tare, ca şi cum ar linişti pe cineva care, eventual, ar sta să asculte.

Ricky nu vrea să afle doar despre viaţa pe care cei din escortă o duc, ci mult mai mult. Vrea să aibă răspunsuri concrete despre fuziunea Mafie-politică, despre traficul de materiale nucleare, cât să dea câteva exemple. Dar o ia încet, întrebându-l pe interlocutorul misterios ce fel de viaţă duce.

— În fiecare dimineaţă când ies din casă îmi sărut copiii ca pentru ultima oară. Şi-n fiecare seară când mă întorc, îi

mulţumesc lui Dumnezeu că mă mai aflu încă în viaţă, mărturiseşte omul.

Prin lentilele întunecate Ricky vede că ochii lui albaştri sunt reci şi hotărâţi. Şi totuşi se citeşte teama. I-o spune.

— E-adevărat, trăiesc în teroare. Cum în teroare trăiesc toţi tovarăşii mei, cei care luptă împotriva organizaţiei Cosa Nostra, împotriva Mafiei, albă, galbenă, cu ochi migdalaţi sau neagră, cum o fi. Am citit frică în ochii lui Falcone şi ai lui Borsellino. Suntem „cadavre ambulante", „ţinte vii" expuse la bunul plac al unei organizaţii ce dispune de toate mijloacele, cele mai moderne şi sofisticate. Ce pot face eu, cu un pistol calibru 9 mm şi cu o mitralieră M12 împotriva unei maşini-capcană puse să explodeze la distanţă?

Este plin de amărăciune şi pentru că, n-o ascunde, simte că îl trimit la înfrângere. Mai mult. Îşi dă seama că prin violenţa însutită în ultimele luni, Mafia i-a redus munca la zero. A făcut-o mai primejdioasă, dar mai cu seamă mai inutilă.

— Şi după ce suntem aruncaţi în aer ciopârţiţi, pentru mai puţin de două milioane pe lună, pentru 9 000 de lire pe oră pentru munca suplimentară, Statul uită de familiile noastre. Oamenii îşi închipuie că suntem nişte superpoliţişti, nişte 007 invincibili, cu nervi de oţel. În schimb, trăim cu nervii mereu încordaţi, ieşim din casă fără să-i spunem soţiei unde mergem, pe cine apărăm, ce zi vom avea, când ne vom întoarce. Întoarcerea este mereu imprevizibilă, pentru că ar putea fi o nechibzuinţă să telefonăm. Şi nechibzuinţele, neatenţiile, greşelile cele mai banale şi prostiile se plătesc cu viaţa în meseria noastră. Gândeşte-te la Falcone şi la soţia lui; ar fi fost încă în viaţă dacă el n-ar fi vrut să conducă maşina în locul şoferului sau dacă, aşezându-se la volan, şi-ar fi pus şi centura. Şi Borsellino? Dacă nu s-ar fi dus la mama lui... aproape numai duminica. Toate, lucruri ce te fac să te simţi victimă predestinată. Azi mai mult ca oricând.

Ricky îl lasă să-şi dea drumul. Agentul are nevoie să dea drumul tensiunilor acumulate în el, iar Ricky să înţeleagă cum trăieşte cineva care în fiece minut ar putea muri.

Celelalte întrebări care-i stau pe suflet le va pune mai târziu, când vor începe mărturisirile.

Trece chelnerul. Ricky comandă o apă tonică pentru sine şi un whisky pentru oaspetele lui. Care spune mai departe:

— Ştiţi ce înseamnă să mergi să te plimbi cu copiii tăi ţinând neîncetat mâna pe trăgaciul pistolului şi urmărind mişcările tuturor celor întâlniţi, bărbaţi, femei, copii, pentru că în fiecare s-ar putea ascunde un pericol? Ştiţi că e de-ajuns o umflătură a hainei, un gest neprevăzut, trecerea unei maşini, ca să ţi se încordeze nervii? Mă veţi întreba de ce nu-mi schimb viaţa. Mi-am pus de nenumărate ori problema, am vorbit despre asta şi cu soţia mea şi cu copiii, dar cu cât vorbeam cu atât mă convingeam că mă aflam de partea cinstită, că şi fiinţa mea, „fantoşă vie”, era importantă pentru viitorul fiilor mei. Muncesc, nădăjduind pentru ei un mâine mai bun, un viitor mai senin. Ştiţi ce le spun? Că dacă unul din fiii mei, atunci când se va face mare, mi-ar spune că vrea să facă meseria mea, aş fi mândru de asta: aş şti că am fost un tată bun, că prin exemplul pe care l-am dat, i-am făcut să înţeleagă că cinstea valorează mai mult decât viaţa. O prostie idealistă în vremurile noastre? Cine a văzut la televizor trupurile ciopârţite ale lui Falcone, ale lui Borsellino şi ale colegilor mei măcelăriţi de Mafie nu poate să mă înţeleagă!

Televiziunea „îndulceşte” totul. Şi după un masacru cu o bombă teleghidată, cu bucăţi de morţi risipite cam peste tot, îţi sugerează maşina pe care nu poţi să n-o ai dacă vrei să fii cineva, îţi arată cât de frumoasă e viaţa în localurile de noapte la modă, cum să fie, în fond, totul la îndemâna ta... dacă ai bani. Chiar acei bani, care au stat la baza masacrului. Dar ce contează! Cu un burete, televiziune şterge într-o clipă chiar şi imaginile cele mai cumplite, lăsând-o numai-pe cea a puterii banului cu orice preţ. N-are nici o importanţă dacă sunt câştigaţi cinstit sau nu.

Îşi aprinde o ţigară, priveşte în jur, pe urmă continuă:

— Când văd anumite scenarii de televiziune sau anumite filme cu Mafia, îmi vine să trag cu puşca în ecran: la sfârşit mafioţii ies mereu bine. Reiese chiar că sunt simpatici.

Gândeşte-te la „Naşul” cu Marlon Brando. Cine n-ar fi vrut un astfel de bunic sau tată? Şi dimpotrivă, sunt fiinţe dezumanizate. Gândeşte-te la sălbăticia lor, la ticăloşia lor, la câte familii au distrus! Numai pentru ca „naşii” să se poată îmbogăţi peste măsură, în vreme ce copiii victimelor lor mor de foame şi de sărăcie. Asta ar trebui să vadă oamenii! Să meargă în casele celor ucişi după explozii! Dimpotrivă, cea mai mare parte oamenilor nu fac nimic pentru combaterea Mafiei, de teamă, dar mai ales pentru că gândesc în mod egoist „atât cât nu mă atinge”. Şi totuşi nu-i aşa.

Furtul din avutul Statului, plata exagerată a antreprizelor „contribuţia” achitată de negustori, cad asupra fiecăruia dintre noi. În ceea ce cheltuim zilnic pentru a trăi şi care ne costă ore de muncă, sacrificii şi suferinţe, este o „taxă”, „contribuţie” care o dăm Mafiei. Cu banii pe care-i plătim fără să ne dăm seama, aceasta devine mai puternică, mai autoritară, în măsură să-şi impună legi din ce în ce mai dure. Şi astfel „taxele” şi „contribuţiile” devin din ce în ce mai apăsătoare, făcând viaţa insuportabilă pentru milioane de persoane.

O filosofie şi un diagnostic de trei parale? Nu, eu am fost în case umile şi sărace, pe unde trecuse „legea Cosa Nostra”, am auzit copii în leagăn plângând de foame; am văzut văduve sfâşiate de durere şi distruse, umilite de neputinţa de a-şi sătura copiii care aveau doar pâine, în vreme ce vedeau trecând în goană prin faţa caselor maşini luxoase, cu asasinii soţilor lor la bord! Este uşor să ţii dizertaţii despre problema Mafiei cu burta plină, într-o casă elegantă, cu copii care merg la Universitate, cu maşină şi cu bani în buzunar!

Se odihneşte în fotoliu. Şi-a uşurat sufletul. Ricky trece la contraatac.

— Este adevărat că Falcone descoperise şi că avea probe în acest sens, că Mafia, chiar şi cu complicitatea oamenilor politici, a intrat în posesia unei cantităţi importante de arme nucleare?

Poliţistul rămâne blocat, ca lovit de-un pumn în stomac.

— Nu ştiu nimic de asta. Şi pe urmă trebuia să vorbim numai despre viaţa pe care-o avem noi, cei din escorte trimişi la moarte.

— Este adevărat că sunt mulţi oameni politici ce călătoresc prin lume, care în schimbul voturilor sau al banilor, fac „servicii” de orice fel Mafiei? continuă imperturbabil Ricky.

Agentul este la strâmtoare. Ricky înţelege că ar vrea să vorbească, dar obligaţia lui e să tacă.

— Este adevărat că multe din aceste nume ajunseseră să fie cunoscute de Falcone şi Borsellino?

Poliţistul continua să tacă. Apoi:

— Nu pot să vorbesc, zice. Nu-mi cere să vorbesc.

— Dar dacă nimeni nu vorbeşte, îl încolţeşte Ricky ridicând şi glasul, în care se simte un început de enervare, totul rămâne mai departe aşa, cu Mafia care-şi face de cap şi ucide pe cine vrea, când şi cum vrea! Chiar cu complicitatea dumneavoastră! Şi nu-mi veniţi să-mi ţineţi discursuri frumoase despre copiii dumneavoastră! Dacă şi dumneavoastră tăceţi, să nu vă mai plângeţi de lumea putredă în care sunt nevoiţi să trăiască băieţii dumneavoastră!

Argumentele lui Ricky par să-l zguduie pe poliţist.

— Spuneţi-mi ceea ce ştiţi, i-a propus el. Dacă la afirmaţiile dumneavoastră tac, înseamnă că-i adevărat. Mai mult nu pot face credeţi-mă.

— Şi dacă spun inexactităţi?

— O să vă fac să înţelegeţi dregându-mi glasul:

— Este adevărat că Falcone şi Borsellino au murit pentru că descoperiseră că doi preşedinţi italieni ai consiliului aveau legături „de afaceri foarte strânse cu oamenii Mafiei?

Tăcere.

— Este adevărat că Totò Riina nu mai reprezintă nimic, şi-ar putea îi arestat dintr-o clipă în alta?

Agentul rămâne perplex. Răspunsul lui nu este nici tăcerea, dar nici dresul glasului. Lui Ricky i se pare o cale de mijloc pe care o interpretează astfel: „Şi la noi reiese asta, dar nu sunt dovezi.”

— Este adevărat că Mafia a hotărât să atace Germania, sau că socoteşte Germania ca principalul obiectiv… să spunem, de a fi încolţit?

Agentul zâmbeşte şi tace.

— E adevărat că Falcone deţinea dovezile, comunicate şi lui Borsellino, ale implicării la nivelul conducerii mondiale mafiote a unor persoane importante din industria internaţională şi că, pentru acest motiv i-au asasinat?

Tăcere.

— Şi dacă am rosti câteva nume… să zicem germanul…

Poliţistul se ridică şi fără ca măcar să-i întindă mâna se îndepărtează. Nu înainte, totuşi, de a-i spune lui Ricky:

— Asta nu ştiu. Dar şi dacă aş şti, n-aş spune-o nimănui. Chiar nimănui. Nici măcar mamei.

Iese pe intrarea principală. O ia spre stânga. Ricky îl urmăreşte. Îl vede că o ia din nou spre stânga, pe strada Ludovisi. „Vrea să ia un taxi," îşi spune Ricky. A nimerit-o. Când intră şi el pe strada Ludovisi, agentul tocmai urca într-o maşină galbenă cu inscripţia „taxi". De cum s-a închis portiera maşina porneşte cu toată viteza, fără să se sinchisească de semaforul galben. Ricky abia are timp să mai vadă cum mâna şoferului iese pe fereastră şi face să dispară tăbliţa cu „taxi".

— Nu te mişca din Roma, nu e momentul. Conţinuă arestările de senzaţie, i-a spus GGR, după ce îl informase despre întâlnirea avută cu agentul din escortă. Şi astfel, vineri 11, în capitală, a aflat despre răsunătorul poker, pus la punct într-o zi doar, al arestărilor personajelor de mare importanţă în lumea interlopă. Prietenii pe care şi-i făcuse printre oamenii forţelor de ordine i-au povestit următoarele:

Când la München, în Bavaria, a fost capturat Antonio Riezzo, 47 de ani, unul dintre căpeteniile din Sacra Corona Unita (Mafia din Puglia) aflat în clandestinitate din 1987, de doi ani în Germania, abia sunase miezul nopţii.

La orele 4.45 a fost blocat în casa lui de la ţară din Scisiano (Neapole) Carmine Alfieri, 48 de ani, numărul unu din Camorra (Mafia napolitană). Omul care controlează un

capital provenit din extorsiuni de 1 500 miliarde de lire pe an, a fost surprins într-un maiou şi pijama, închis sub pământ, într-o cămăruţă de trei metri pe trei, ascunsă de un chepeng.

Câteva minute mai târziu, la Alcamo (Trapani), a căzut în plasă Lorenzo Greco, 25 de ani, *killer* foarte periculos, deşi atât de tânăr: a fost dibuit în ascunzătoarea pregătită anume în locuinţa lui, în spaţiul gol aflat între două ziduri.

Travestiţi în funcţionari de la întreprinderea de gaze, poliţiştii echipei de intervenţii din Roma au pus mâna pe Francesco Cannizzaro, 55 de ani, din Catania, exponent de marcă al nucleului de mafioţi „*cosca*" ce se confruntă cu Nitto Santapaola. Când Cannizzaro şi-a dat seama că erau poliţişti şi nu ucigaşi plătiţi trimişi să-l asasineze, a scos un oftat de uşurare.

Note de ziar. După omorârea lui Falcone şi Borsellino, şi deci în puţine luni au fost arestaţi 31 de mafioţi, aflaţi în clandestinitate, de mare calibru şi 1 700 de voluntari. Cifre record faţă de mediile precedente.

Mai mult. Cu 1 500 miliarde de lire, bani aprobaţi de „cercul de afaceri", Carmine Alfieri este *boss*-ul cel mai bogat din Italia, îl urmează Lorenzo Nuvoletta, 60 de ani, 1 200 miliarde; Salvatore „Totò" Riina, 60 de ani, 1 000 miliarde; Nitto Santapaola, 53 de ani, 900 miliarde; Michele Zaza, 46 de ani, 700 miliarde.

Roma, sâmbătă 12 septembrie, ora 11

Atunci când, cu un zbor special venind din Caracas, Venezuela, fraţii Cuntrera specializaţi în traficul de droguri şi în spălarea banilor murdari pun piciorul pe pământul italian, după douăzeci de ani de despărţire, la aeroportul din Fiumicino se află şi Ricky!

— Cât de ciudată este viaţa, îi spune un om de încredere, la curent cu secretele cercetărilor. După ani întregi de tentative inutile, chiar cu câteva zile înainte de moarte, judecătorul Falcone izbutise să obţină de la autorităţile venezuelene extrădarea.

Pe urmă adaugă:

— Ricky, fii atent! Am aflat că Buscetta a început din nou să vorbească.

New York, într-o casă-buncăr de la periferia oraşului

Afară este frig. Tommaso Buscetta, fostul *boss* a două lumi, „pocăit” intrat în istorie, bine apărat, care cu destăinuirile sale i-a îngăduit lui Giovanni Falcone să-şi redacteze vestita „teoremă Buscetta” (de toate marile delicte responsabili sunt întotdeauna şi în orice caz membrii din Cupola ca vârfuri ale unei organizaţii infracţionale de tip piramidal), îi lasă împietriţi pe cei doi magistraţi sicilieni veniţi să-l supună unui nou interogatoriu. După ce mereu refuzase să vorbească despre relaţiile dintre Mafia şi politicieni („cine se atinge de politicieni moare”, „acuma nu pot, statul italian nu e pregătit”, „o voi face când statul va demonstra că vrea să combată cu adevărat Mafia”) don Masino a hotărât că sosise momentul să vorbească chiar şi despre „al treilea nivel” şi să dea câteva nume.

L-au hotărât în acest sens asasinii judecătorilor Falcone şi Borsellino. Mult legat de primul, căruia îi prezisese că mai devreme sau mai târziu Mafia ar încheia socoteala sau mai exact l-ar ucide (lucru de care se temea, să nu i se întâmple şi lui Borsellino), acum simte „datoria morală” de a contribui la investigaţii. O hotărâre chinuitoare, cum

chinuitoare au fost cele două „mărturisiri” ale sale de când, în 1984, a sărit baricada şi a trecut de partea dreptăţii. Don Masino smulge masca politicianului fără nume şi fără chip căruia i se adresa Mafia când la organizaţie se iveau probleme pe care se duceau să le rezolve la Roma: Salvo Lima. Un nume deloc nou, ba chiar mult bârfit, dar este pentru prima oară când asta se face oficial.

Deputat democrat creştin în Consiliul Europei, fostul primar din Palermo, proconsul în Sicilia făcând parte din curentul ce i se opune puternicului Giulio Andreotti, Salvo Lima, Salvino pentru prieteni, ucis de Mafie la 12 martie anul trecut, „a fost ani de zile”, spune Buscetta, „politicianul de referinţă al Mafiei”, adică omul care la Roma se zbătea să rezolve sau să pună ordine în cazurile care din când în când îi erau prezentate.

— Nu era mafiot, adaugă Buscetta, chiar dacă era fiul unui om de onoare. Tatăl său, Vincenzo, intrat în Mafie cu jurământ şi ritual, aparţinea familiei lui Salvatore La Barbera din zona de centru din Palermo.

Don Masino explică şi de ce Mafia a pus să fie ucis la 12 martie anul trecut:

— Era un garant ce nu mai garanta nimic, un politician care nu mai avea putere politică.

Aceste destăinuiri concordau în acest punct cu ce scrie inventatorul poliţiei antimafia (din care făceau parte Falcone şi Borsellino), judecătorul Antonio Caponnetto: „Lima a început să moară la 30 ianuarie anul acesta (1992)”.

În ziua aceea, de fapt, Casaţia nu numai că a confirmat valul de întemniţări şi de pedepse hotărâte în maxi-proces, decretând astfel totala înfrângere a *cosche*-lor ce sfidează Statul italian, ci a şi dat dreptate pe toate fronturile lui Giovanni Falcone. Un nou K.O. (*knock out*) aplicat *cosche*-lor, ce-l repetă pe cel primit în aula-buncăr din Palermo. Şi la care Cupola, mai exact cei care conduc Cosa Nostra, nu reacţionase imediat numai pentru că era sigură că, graţie tocmai intervenţiei lui Salvo Lima şi a judecătorului Corrado Carnevale, preşedintele primei secţii

a Curţii de Casaţie ce trebuia să hotărască în cunoştinţă de cauză şi care anterior anulase deja numeroase sentinţe de condamnare (după cei mai mulţi îi căutaseră nod în papură, dat fiind că prin chiţibuşurile cele mai subtile distrusese ani de muncă, de cercetări şi condamnări), „teorema Buscetta” va fi demontată, iar sentinţele anulate la Curtea de Casaţie.

În schimb, nu fusese aşa. Lima nu reuşise să dea o „micşorare a sentinţei din maxi-proces”, după cum se pare că făgăduise încă din 1985, poate şi pentru că dosarul fusese luat din mâinile lui Corrado Carnevale, cunoscut ca „judecătorul omoară-sentinţe”. Mai mult. *Boss*-i ca Michele Greco, care cu toate că fuseseră condamnaţi la închisoare grea, ieşiseră din carcera palermitană de la Ucciardone pentru depăşirea termenelor de detenţie, fuseseră întorşi acolo abia după 48 de ore, în virtutea decretului ce interzicea eliberarea din închisori, dat de ministrul Claudio Martelli. Faptul acesta, care-l înfuriase pe Salvatore „Totò” Riina şi pe celelalte căpetenii mafiote, cum comunică un alt „pocăit” ilustru, Leonardo Marino i-a înrăit împotriva aripii „Andreotti” a Democraţiei Creştine şi a grupului craxian care a fost dat jos de ministrul Martelli.

Primul rezultat al acestei furii este tocmai asasinarea lui Salvo Lima, ajuns din urmă şi măcelărit de doi *killer*-i pe motocicletă la ora 9.30, pe Via delle Palme, la Mondello (Palermo), pe când pleca la serviciu cu maşina: un glonte i-a smuls o jumătate de faţă. Pe caldarâm rămâne un cadavru voluminos.

Este însă doar începutul vărsării de sânge, după cum confirmă un telefon anonim dat la Chestura din Palermo la 15.42 din acelaşi 12 martie („lista nu s-a închis cu Lima” spune un necunoscut), ca şi înregistrarea (efectuată cu microinterceptorul) afirmaţiilor făcute, câteva ceasuri după focurile de revolver trase împotriva lui Lima, într-o celulă din închisoarea Spoleto, de către căpetenia mafiotă Salvatore Montalto („*Accuminciaru finalmente*” au început în sfârşit). Ceea ce înseamnă „să-i ucidă pe cei care declară război Mafiei.” Şi uciderii lui Lima (martie) i-au urmat cea a lui Falcone (mai) şi a lui Borsellino (iulie).

Don Masino relatează acţiuni şi complicităţi ce-l privesc pe Lima de când l-a cunoscut, în anii ’60, prin fraţii Nino şi Ignazio Salvo, din Salemi, antreprenori puternici şi arhimiliardari ai încasării taxelor în Sicilia şi „oameni de onoare”, şi între timp spune numele altor oameni politici sicilieni, toţi în legătură cu o persoană de referinţă din Roma, pe care Mafia a putut şi poate conta.

Cap Ferrat luni 14 septembrie, ora 20

Întovărăşirea cu GGR funcţionează de minune. „Gâtlej gros răguşit” îl face să circule prin lume ca un titirez, dar întotdeauna sunt călătorii productive. Singurul lucru care-l chinuie pe Ricky este că rămâne departe de Gloria.

Acum, că abia s-a întors de la Roma, Ricky se gândeşte să-i facă o surpriză plăcută. Să se ducă la ea acasă. O cheamă la telefon.

— Este sub duş, Ricky! îi spune Joe. De ce nu vii la noi la cină?!

— Vroiam să-i fac o surpriză.

— N-o să-i spun nimic. Te aşteptăm!

Peste câteva minute, Ricky sună la vila misterului. I se deschide. Abia se închisese în urma lui poarta grea de fier, că a auzit un zgomot, un mârâit. Se întoarce. Ce spaimă! Îngrozitorul pitbull, câinele lui Joe, îl pândea din spate. Ricky are o clipă de groază, de descumpănire, pe urmă îşi revine. De atâtea ori i s-a întâmplat să se afle în pericol, dar niciodată nu s-a jucat cu viaţa, ca în acest moment. Ca şi alte dăţi, are de jucat doar o carte: flash-ul electronic pe care îl ţine tot timpul în buzunar ca armă de apărare. Pentru orice eventualitate, îl scoate şi-l aprinde în direcţia

ochilor câinelui, chiar în clipa în care acesta îşi ia avânt să-i sară-n gât.

Strigând „Joe”, „Gloria”, Ricky se deplasează din loc şi astfel primul atac al monstrului, rămâne ineficient. Animalul scutură capul pentru a ocoli lamele acelea luminoase care-i intră dureros în ochi şi-l împiedică să-şi vadă obiectivul. Ricky nu-i dă răgaz: este un duel pe viaţă şi pe moarte. Între timp se gândeşte cum să iasă din situaţia asta îngrozitoare. Să, redeschidă poarta, nici discuţie; groaza l-a făcut să uite unde se află butonul electric care o pune în mişcare. Unica soluţie e să se îndrepte spre intrarea principală a vilei, se gândeşte în vreme - ce continuă să-i strige pe Joe şi Gloria, întrebându-se în acelaşi timp de ce nu aleargă-n ajutorul lui. Ţinându-l pe câine mereu departe cu flash-ul, ajunge la uşă. Este închisă. Bate cu pumnii. Dinăuntru nici un semn.

Câinele, căruia-i curg balele, stă nemişcat; nu mai vede nimic. Dar Ricky ştie că e vorba doar de-o orbire trecătoare şi că dacă nu izbuteşte să intre în casă, va fi sfârşitul: bateriile flash-ului se vor descărca iar pitbull-ul o să-l facă praf. Ce sfârşit îngrozitor! Îi este greaţă numai când se gândeşte la asta.

De-acum vine ultimul act, are o singură posibilitate: să intre în casă pe fereastră. Descarcă o nouă rafală de lumină asupra câinelui, îşi ia avânt şi, pe spate, intră în vila misterului. Revenindu-şi din temporara orbire şi nemaifiind hărţuit de lămpile flash-ului, cu un salt câinele se află în aceeaşi încăpere. Soseşte chiar în clipa în care Ricky, după ce a deschis o altă uşă, abia o închisese în urma lui, punându-se la adăpost într-o altă cameră.

Sprijinit de uşa salvatoare, gâfâind, sângerând şi sfâşiat, Ricky simte cum câinele se izbeşte, plin de ură, de uşă. De cealaltă parte.

— Mulţumescu-ţi ţie Doamne, spune Ricky privind spre cer.

Când intră în camera de zi, rănit şi cu cămaşa sfâşiată, Joe este singur. Nici urmă de Gloria. Nici urmă de masă pentru cină. Joe e alb ca varul.

— Ce ţi s-a întâmplat? întreabă cu voce slabă.
— Dulăul dumitale a încercat să mă omoare.

Moscova, vineri 18 septembrie

„Aici sunt de toate şi, pentru toţi”, gândeşte Ricky învârtindu-se prin holul hotelului Metropol. Pe urmă, amintindu-şi o frază care le-a plăcut mult prietenilor la întoarcerea din prima călătorie la Moscova: „Capitala Rusiei, a fostului imperiu sovietic, astăzi supermarket mondial al morţii atomice, este punctul de plecare al unei posibile tragedii”.

Aici vine cine vrea să facă afaceri mari: cumpărarea de mici arme atomice” tactice, de sisteme de manevră a rachetelor balistice ultraspeciale, de „*red mercury*”, adică mercur roşu, de care vorbesc toţi, dar care, oficial, nu există. Cumpărătorii sunt mai cu seamă nemţi, vânzători – personaje legate de KGB, serviciul secret rus, până astăzi viu şi nevătămat. Ba chiar fără KGB, nici astăzi nu se fac marile afaceri nucleare.

Inima acestui supermarket este hotelul Metropol unde, pentru a doua oară în câteva luni, s-a întors DON. Aşezat în hol se uita la cei care însufleţesc incredibilul du-te-vino. O faună extrem de variată: afacerişti, intermediari, ziarişti, diplomaţi, prostituate, manageri, sunt mai mulţi decât turişti. DON, care a obţinut aceeaşi cameră ca data trecută, se află acum aici pentru două motive: pentru traficul nuclear, bineînţeles, dar şi pentru fiica lui: caută să dea de urma ei.

Data trecută a însărcinat pe un detectiv particular de la cercetări. Omul, foarte corect, şi-a exprimat mii de reţineri faţă de reuşita cercetărilor, dată fiind sărăcia indiciilor, dar

DON nu s-a dat bătut şi i-a încredinţat misiunea. Acuma este aici şi aşteaptă rezultatele cercetării.

— Bună ziua. Glasul îl surprinse pe DON cufundat în gândurile lui. Este detectivul particular.

— Ei? îl întreabă DON, evitând introduceri inutile.

— Îmi pare foarte rău. Nimic. Am căutat, m-am dat peste cap ca niciodată, dar rezultatele sunt zero. La drept vorbind, o dată credeam că am găsit-o, într-un modest cvartal de locuinţe la periferia extremă a Moscovei, dar când m-am prezentat la fata sau femeia respectivă şi i-am spus motivul vizitei mele, mi-a spus că sunt nebun. Am jucat atunci totul pe-o carte, zicând că reprezint pe-un avocat care fusese însărcinat să-i înmâneze o mare moştenire. Mă iertaţi dacă v-am omorât înainte de vreme. Ştiţi ce mi-a răspuns?

DON îi aruncă o privire plină de întrebări.

— Că se lipseşte de banii unui asemenea tată. Fără remuşcări. Ce curaj, să trăiască într-o casă ca aceea în care locuieşte!

— Dă-mi numele şi adresa fetei ăsteia, spune DON sculându-se din fotoliu şi făcându-l pe detectiv să înţeleagă limpede că întâlnirea a luat sfârşit.

La ora 16 fix, DON iese din hotelul Metropol. În faţa intrării principale, îl aşteaptă mâna lui dreaptă, coordonatorul tuturor celor angajaţi în sectorul nuclear.

Dacă până la întâlnirea cu detectivul, DON era în cea mai proastă dispoziţie, cea de-acum este de închipuit.

— Este vorba de un necontenit şir de blocaje. Aici e cineva care mai întâi încheie afacerile şi pe urmă, depunând banii în Elveţia sau la Luxemburg, raportează totul la poliţie, spune cu duritate DON, după ce privise-n jur. Trebuie neapărat să descoperi cine sunt păsărelele cântătoare! Blocaje la Sofia, blocaje la Zürich, blocaje la Como! Şi altele, abia evitate la Praga şi Bucureşti!

— DON, piaţa nucleară a înnebunit. Nu mai este ca acum câteva luni: acum s-au băgat în ea cu toţii, chiar şi lume

prost îmbrăcată şi fără bani. Printre ei sunt şi curieri ce traversează graniţele cu materiale radioactive în valiză!

— Chiar şi prietenii noştri care jefuiesc fostele republici sovietice ale Asiei pierd afaceri… spune mai departe DON ca şi cum n-ar fi auzit vorbele interlocutorului său.

— Acolo, în afara problemelor economice, sunt şi acei preoţi. Prietenii noştri musulmani din Kazahstan, care mereu au tratat cu noi fără să se intereseze unde se termină marfa, acuma au relaţii strânse cu Iranul şi Irakul, ţări de care îi leagă crezul religios.

— Şi Kuzin? Ce pune la cale Alexandr Victorovici Kuzin la Viena? Merge şi nu prea holding-ul pe care l-am pus pe picioare după ce „colonelul” a ieşit din KGB?

— Calul ăla nebun a ieşit din circulaţie. Nici eu nu izbutesc să-l mai găsesc de când i-au emis două mandate internaţionale de arestare.

— Frumoasă centrală am întemeiat la Viena! Ce să facă ceilalţi dacă lipseşte Kuzin? Generalul Abramov şi ofiţerii Ilrurin şi Kudeziev se plimbă? Şi Kizov, crede că-l plătim numai pentru că este ginerele primarului Moscovei? Ştii că magazinele noastre nucleare din Germania, Elveţia şi Austria sunt aproape goale? Ştii că Iranul, Irakul, Libia, Siria, Pakistanul, Arabia Saudită ne bombardează cu cereri? Şi ştii că sunt în creştere şi „comenzile”, să le spunem aşa, din Israel, India, Argentina şi Africa de Sud? Şi nu vrei să-i mulţumeşti pe prietenii noştri columbieni? Îţi dai seama câte milioane de dolari pierdem zilnic?

— Adevărul este că furnizorii noştri s-au făcut şmecheri şi s-au unit, au creat un „cartel”. Ştiind care sunt ţările dispuse să cheltuiască sume uriaşe pentru a-şi procura acest tip de material, au strâns rândurile. Da, câteva bande de-ale noastre se aliază ici şi colo cu militari însetaţi de bani, cu spioni dispuşi la orice, chiar şi la câştig, dar nu mai e ca acum câteva luni, când cu un camion şi-un pumn de dolari, un grupuleţ de cinci, şase oameni scoteau dintr-un avanpost pierdut prin Asia sovietică un proiectil de artilerie atomică sau, cu vreun TIR, o mină nucleară. Sunt piese artizanale într-un trafic care pretinde producţii industriale.

— Oricum trebuie o schimbare dacă nu vrem să rămânem în afara comerţului. Noi transportăm încă uraniul cu TIR-uri încărcate cu cherestea, în vreme ce concurenţii noştri pun mâna pe plutoniu şi-l transportă în valizele diplomatice.

— Când concurenţii noştri sunt state suverane, fac ceea ce vor.

— Reiese şi că aceste „state suverane”, cum le numeşti tu, au ascuns într-un munte cehoslovac, la Slušovice ca să fiu mai exact, o uriaşă cantitate de materiale radioactive şi de arme, de vânzare pentru cel mai bun ofertant. Reiese şi că pe navele de lux ce parcurg Marea Baltică şi leagă Petersburgul de Helsinki, Stockholm şi Oslo în cincisprezece-douăzeci de ore de traversare, nu se joacă numai ruletă, nici nu se mulţumesc numai cu cumpărături, au loc chiar adevărate licitaţii nucleare. Cu finlandezi, norvegieni şi suedezi care ne-au eliminat şi s-au alăturat în calitate de experţi „Statelor suverane”, devenind acolo reprezentanţii oficiali ai acestora. Peste puţin timp de-acum încolo nu ne va mai rămâne decât să facem comerţ cu rachete balistice pământ-aer cu nucleele noastre locale de mafioţi.

— Este adevărat, DON, dar numai noi l-am avut pe Falcone.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că numai noi am avut un om care s-a dedicat combaterii noastre, a ţesut împotriva noastră comploturi internaţionale, ne-a descoperit şi denunţat planurile. Urmările muncii lui continuă să ne pricinuiască pagube chiar dacă el nu mai este.

— Ne loveşte şi mort, blestematul. Trebuia să-l aruncăm în aer dinainte. În orice caz trebuie să mai adunăm marfa posibilă. Am primit o ştire confidenţială din partea serviciilor secrete americane: au intenţia să înfăptuiască o „*covert operation*” nucleară pentru fostul imperiu sovietic.

Interlocutorul îl priveşte pe DON cu un aer întrebător.

— În ce constă această „*covert operation*” nucleară?

— Statele Unite ar vrea să-şi asume controlul tuturor instalaţiilor nucleare din fosta URSS, motivându-şi operaţiunea cu raţiuni de securitate mondială. Demonstrând, bunăoară, că instalaţii şi arme, nu numai că nu sunt bine protejate, dar cu siguranţă sunt la dispoziţia primului bandit de trei parale. Pentru spionajul american, „*covert operation*”, operaţiune ascunsă, înseamnă adoptarea unor măsuri speciale, de multe ori chiar ilegale, pentru a manipula afacerile interne ale altor ţări şi a le îndrepta spre propriul interes.

— DON, atunci noi, jefuindu-l pe cel care este jefuit, îi ajutăm.

— Bineînţeles. Nu-i o lovitură grozavă să ne facem treaba şi în acelaşi timp să fim şi bine văzuţi de autorităţile americane? Când ţi s-a mai întâmplat asta, prietene?

DON zâmbeşte. Şi Ricky îl fotografiază aşa, pentru că îi urmărise tot timpul plimbării.

Şi de astă-dată tot imagini fără „audio”.

— Cine-or fi cei doi pe care i-a întâlnit DON? Se întreabă Ricky în vreme ce stinge lampa, înainte de a adormi.

Cap Ferrat luni 28 septembrie

„Roma. Giovanni Falcone n-a putut vedea rezultatele, dar spectaculosul blitz planetar numit «Green Ice» («gheaţă verde», sau «îngheţarea verziturilor») adică a dolarilor proveniţi din traficul cu narcotice) şi declanşat joi 25 septembrie la orele 19, este şi rodul muncii sale. În februarie 1992, de fapt, Falcone participase la fazele preliminare ţinute la Washington, în cursul cărora fusese stabilită strategia (adoptată apoi cu succes) pentru a da o lovitură serioasă traficului cu narcotice care pleacă din Columbia, trece spre Sicilia şi Statele Unite şi atinge practic

toate colţurile lumii. Iată primele rezultate ale maxi-blitz-ului, la care au participat poliţiile din opt ţări: 201 arestaţi, sute de kilograme de drog confiscate (529 kilograme de cocaină în SUA, 40 kilograme la Londra), zeci de milioane de dolari îngheţaţi. Operaţiunea «Green Ice» este încă în curs.”

Ricky nu pierde nici un cuvânt din ceea ce spune crainicul televiziunii, în timp ce-şi pregăteşte valizele, cu destinaţia Frankfurt. O săptămână printre cărţile lui iubite. O săptămână de libertate.

Ce fericire!

Ce fericite au fost ultimele zile, cele petrecute cu Gloria, la întoarcerea de la Moscova. Fericite pentru că se afla alături de ea, fericite pentru că vede crescând materialul „bun” pentru cartea lui.

Frankfurt vineri 2 octombrie, după-amiaza

De trei zile, Ricky se-nvârte curios între standurile celui de-al 44-lea târg de carte. „Buchmesse” din Frankfurt l-a fascinat întotdeauna. Vine aici de ani de zile, pentru lucru, dar şi pentru distracţie. Anul acesta, totuşi, este mai implicat în eveniment: scrie o carte care, cine ştie, anul viitor s-ar putea să fie expusă aici.

Ca în fiece an, o naţiune este oaspete: Mexicul. Vedeta? Cartea „Sex” de Madona. Cântăreaţa, în mărime naturală, din carton, este expusă în faţa standului editurii americane Warner.

În materie de frumuseţe, îi face concurenţă numai un poster uriaş „hit” al concurenţei Random cu o fotografie de Richard Avedon ce arată o femeie foarte frumos îmbrăcată numai cu un „*baby doll*” foarte transparent pe care-l scoate

ca să-şi arate pubisul „*urbi et orbi*”. Fotografie sexy, făcută pentru revista franceză „Egoiste”.

Ricky s-a oprit la standurile aglomerate ale editurii germane Bastei-Luebbe, care în faţa ochiului telecamerelor îşi sărbătoreşte cei treizeci de ani de activitate editorială în lumea cărţilor de buzunar, când, un domn distins, i se adresează în limba lui.

— Viitoarea Buchmesse vă va găzdui cartea? îl întreabă el, cu un puternic accent german.

Ricky îi răspunde cu o privire întrebătoare. Faptul că interlocutorul său spusese „cartea” şi nu „o carte” îl surprinde, înseamnă că merge la sigur, nu pe ghicite.

Domnul cel distins zâmbeşte:

— Ştiu că vă mai lipseşte o piesă. Cea mai importantă. Piesa aceea sunt eu. Să mergem să bem o cafea la biroul de presă.

Zis şi făcut. Într-o clipă, un chelner le toarnă două cafele expres.

Comportamentul domnului îl surprinde pe Ricky: deşi se pregăteşte să facă pe informatorul, nu se refugiază în tot felul de precauţii. Celălalt îi citeşte îndoielile.

— Ce anume vă lasă perplex, comportamentul meu… să spunem… cinic, lipsit de precauţii? Pentru dumneavoastră nu sunt decât unul din „glasurile profunde” pe care le-aţi întâlnit în aceste luni şi care până aici v-a dus de mână prin „Filiera Falcone”. Nu am chip. Nu am nume. Nu exist. De ce-aş putea fi acuzat mâine? Pentru că am dat informaţii?

Ricky îşi dă seama că ceea ce spune este profund adevărat.

— Relaxaţi-vă şi ascultaţi-mă. Înainte de toate, să mă prezint.

Ricky este din ce în ce mai surprins.

— Mă numesc… „Mister K”, spune domnul şi începe să râdă.

Din buzunarul jachetei lui Ricky se iveşte un reportofon.

— Ei, ei, obişnuitul viciu! Nici o înregistrare. Nici o fotografie, nici o notiţă. Sunt regulile jocului.

Micul reportofon dispare.

— Aşa mai merge. De unde să începem? De la ansamblu, sau de la detalii?

— Adică? întreabă Ricky.

Omul nici măcar nu-l ascultă.

— Şi dacă i-am da drumul fără teamă? spune apoi. Ba bine că nu, puţină fantezie! Chiar şi noi, contabilii seci, avem fantezie. Nu prea multă ce-i drept, altminteri am putea avea o mulţime de necazuri, dar un picuţ... Este ultima noastră salvare. Mă prezint: sunt secretarul general al holding-ului ce administrează capitalurile tuturor mafiilor din lume.

Un bancher? îl întrerupse Ricky.

— Să spunem între un director de bancă şi un bancher. Entitate a cifrelor pe care le mânuiesc separat, spune cu un ton pe jumătate serios. Pe urmă:

— Sunt persoana la care se varsă şi ajung toate fondurile negre, toţi banii murdari din lume. Cei care sunt pentru investiţii, natural, mai exact suma care rămâne din cheltuieli.

Face o scurtă pauză, apoi reîncepe:

— Câteva cifre indicative?

Ricky încuviinţează din cap, Tonul interlocutorului devine foarte serios:

Să începem la întâmplare. Columbienii: patru mii de milioane de dolari americani.

Ricky rămâne uluit de cifră, a cărei pronunţare este anevoioasă.”

— Pa-tru-mii-de-mi-li-oa-ne de dolari americani! Bilanţul unui stat mic.

— Se poate spune aşa. Yakuza, una dintre cele trei mafii existente în Japonia: are un profit între 20 şi 30 de mii de milioane de dolari, din care o treime provin din vânzarea drogurilor. Cele trei clanuri mai mari ale acesteia, puternica Yamaguchi-gumi, supla Sumiyoshi-kai, sofisticata şi moderna Inagawa-kai, cea mai infiltrată în înalta lume a finanţelor şi în politică, numără în total 100 000 de afiliaţi. O armată de oameni gata de orice. Un lucru curios, că veni

vorba de Yakuza: numele ei derivă de la numerele 8-9-3, combinaţie cheie a unui joc străvechi japonez.

Dar să mergem mai departe. Tot fără o ordine precisă. Mafiile fostei URSS: se poate afirma liniştit că toţi laolaltă ceceni, uzbeci, ruşi şi c... controlează o treime din tot bănetul care circulă în fostul imperiu sovietic.

Vă apucă durerea de cap dacă vă spun cifrele privind câştigurile „Triadelor" chineze ce exploatează faimosul „Triunghi de aur". Situat între Birmania, Laos şi Thailanda, primul producător de heroină din lume, 2 600 tone rafinate în 1992, acolo se cultivă 70% din opiumul consumat în lume. Triadele nu se opresc aici, dirijează şi traficul mondial de „*white*", heroina cea mai pură comercializată mai cu seamă, dar nu numai, în toate cartierele chinezeşti (Chinatown) risipite pe toate continentele. Rezultatele economice? Numai unul dintre numeroasele căpetenii ale „Triadelor", Lui Loc, este numit „omul de 600 de milioane de dolari". Nu uitaţi că vorbim numai de profituri recunoscute. O ciudăţenie legată de numele „Triade"? Derivă din triunghiul ce uneşte Cerul, Pământul şi Omul.

Ca să guste efectul produs asupra unui interlocutor copleşit de avalanşa de cifre megagalactice, „Mister K" îşi permite o pauză. Ricky profită de ea pentru a se adânci în meandrele altor calcule şi pentru a avea o imagine concretă a dimensiunilor fenomenului. Dar gândul lui se pierde. Renunţă la asta. Acuma ascultă doar.

— Vă par un contabil nebun, adevărat? Vă întrebaţi unde vreau să ajung, nu? spune omul cu mult calm. Urmăriţi-mă şi-o să vă daţi seama.

Ia o foaie de hârtie şi desenează pe ea o mică hartă ce cuprinde Afganistanul şi Pakistanul.

— Această zonă, reîncepe el să povestească, este numită Semiluna de aur. În acest an, ruta Kabul-Moscova a văzut deja trecerea a circa o mie de tone de drog.

Întoarce foaia de hârtie şi face un alt desen, ce înfăţişează Marea Neagră şi ţările ce i se învecinează, Istanbulul cu podurile lui peste Bosfor, Dardanelele şi Marea de Marmara.

— Mii de vase comerciale trec în fiecare an pe sub podurile Bosforului, singurul drum de ape ce leagă naţiunile scăldate de Marea Neagră şi Mediterana; sute de TIR-uri traversează în fiece lună Bulgaria, România, Cehoslovacia, Austria, acestea două din urmă devenite de primă importanţă după izbucnirea războiului din Iugoslavia. Şi toate, TIR-uri şi nave, transportă, aproape întotdeauna, în funduri duble, chintale de droguri, morfină bază, arme uşoare şi grele. Chiar dacă numerele de înmatriculare ale TIR-urilor şi steagurile navelor sunt siriene, cipriote, iraniene, aproape toate ajung la foarte puternica Mafie turcească. Un amănunt al acestui tur de afaceri? Mafia turcească şi cea bulgărească, împreună, reciclează anual numai în băncile elveţiene, printr-o agenţie de schimb din Zürich, ceva cam de domeniul a 10 miliarde de dolari. Ca să nu mai vorbim de Mafia americana.

„Mister K” se întrerupe. Mare actor, se pregăteşte pentru lovitura de teatru. Şi de fapt…

— Toate astea au fost cât pe ce să dispară, să se producă un uriaş faliment. Şi ştiţi de ce? Din vina unui singur om. Giovanni Falcone. Un grăunte de nisip ce era cât pe ce să facă să dispară zeci de mii de miliarde pe an.

Ricky rămâne descumpănit.

— Totul să dispară numai graţie lui Falcone? Este de necrezut.

— De necrezut şi totuşi adevărat. Mare anchetator, minte strălucită, Falcone a intuit că dacă statele ar fi continuat să acţioneze separat n-ar mai fi înfrânt Mafia. Şi prin mafie înţeleg toate organizaţiile din lume. Ba mai mult: Falcone a înţeles primul că situaţia mondială a delincvenţei avea să se schimbe rapid, odată cu fărâmiţarea uriaşului imperiu sovietic. În sfârşit, judecătorul dumneavoastră şi-a dat seama că, dacă fiecare naţiune nu şi-ar pune la dispoziţia celorlalte propriile cunoştinţe, propriile experienţa, unele iniţiative n-ar mai fi avut nici un efect. Atunci a început să colinde lumea, incitându-i pe toţi să acţioneze, cerând şi oferind informaţii şi colaborare.

Faţă de iniţiativa şi impetuozitatea lui, faţă de entuziasmul şi convingerile sale, chiar şi cele mai somnolente şi corupte birocraţii şi-au înălţat capul, au început să se mişte. Şi astfel, câteva mari afaceri s-au pierdut. Micii *boss*-i au sfârşit în mod neaşteptat în dosul gratiilor. A fost un iureş. Punerea în mişcare a început să zdrobească intenţii, picioare, trupuri, câştiguri, averi. Nu numai atât, ci magistraturile din întreaga lume, înregistrând câteva succese, s-au simţit încurajate şi au început să arunce în puşcărie până şi *boss*-ul unui imperiu peste care „nu apunea niciodată soarele”, ca cel italo-american, pe John Gotti, regele New York-ului. În acelaşi timp, din zi în zi se deschidea, din ce în ce mai mult, şi în toate emisferele, plaga „pocăiţilor”. Cheia succesului lui Falcone. Trebuia să se pună o frână. Dacă se mai aştepta încă, ar fi fost o sinucidere. Astfel că într-o zi…

Ce putea oare un singur om împotriva tuturor acestor puteri? Dacă şi-ar fi limitat raza de acţiune la Italia… ar fi fost o problemă de Cosa Nostra. Dar necontenitele „încălcări de teritorii”, presiunea constantă sub care ţinea poliţiile şi magistraturile din lume… au făcut ca problema să-i atingă pe toţi. Punct în care nu se mai putea aştepta. De pe toate continentele se făceau presiuni ca Falcone să fie ucis. Prin orice mijloc. Cu cât mai spectaculos, cu atât mai bine, pentru a demonstra mare eficienţă tehnico-tactică.

„Mister K” face un semn din cap a dojană către o entitate misterioasă care a întârziat să ia hotărârea de a-l ucide pe magistrat.

— Întârzierea cu care s-a hotărât eliminarea lui Falcone a creat o altă problemă: Borsellino. Căruia Falcone îi dezvăluise totul în legătură cu anchetele în curs din lume.

Trece chelneriţa, o grecoaică tânără, foarte graţioasă. Ricky şi „Mister K” reînnoiesc comenzile.

— Dar să ne întoarcem la Falcone. Iată alte câteva dovezi ale pagubelor provocate de activitatea lui. Pleacă în România şi îi previne pe colegii români că Mafia siciliană a şi făcut demersuri pentru a cuceri o parte consistentă din

antreprizele referitoare la restaurarea unor blocuri din capitală şi din oraşele mai importante; că tot Cosa Nostra vede cu ochi buni investiţiile imobiliare de la Mamaia, localitate turistică la Marea Neagră, pentru spălarea banilor murdari. Marea Neagră care reprezintă şi un punct strategic în drumul drogului ce soseşte din Turcia, şi Bulgaria punct nevralgic al tuturor rutelor din Orientul Mijlociu şi Extremul Orient.

La Ankara, Giovanni Falcone izbuteşte să-l facă să vorbească în închisoare pe Behçet Cantürk, puternicul naş supranumit „Omul cu tocuri de argint", care-i confirmă ipoteza relaţiilor foarte strânse, şi până atunci necunoscute, între grupurile mafiote palermitane şi cele ale mafioţilor turci. O lovitură de acelaşi calibru izbuteşte s-o înregistreze la Bangkok, în Thailanda, făcându-i să „cânte" pe „pocăitul" chinez Koh Bah Kin, care în Orient procura morfina bază pentru clanurile siciliene. La DEA (agenţia statelor unite împotriva drogurilor) Falcone le oferă pe tavă de argint dovezile înfrăţirii mafiilor turcă şi bulgară. Bulgarilor ajunge de-a dreptul să le sugereze formarea unei noi structuri a poliţiei, după exemplul „poliţiei antimafia". Falcone consideră indispensabilă o organizaţie antimafia eficientă în România şi Bulgaria: axa Bucureşti-Sofia reprezintă noua graniţă a Mafiei, aspirând, la cucerirea acelei uriaşe pieţe a drogului ce-o reprezintă ţările din est, care primesc din belşug şi-n linişte drogul, din Afganistan şi din câteva ţări asiatice, înainte de a fi răspândit în toată Europa.

Pe urmă se duce la Menem, preşedintele Republicii Argentina şi-i înfăţişează şi lui planurile de a-i învinge pe mafioţii de acolo. Inutil de spus câtă perturbare produce Falcone şi în Statele Unite şi în Japonia de fiecare dată când se duce şi comunică noutăţi privitoare la acţiunile Mafiei.

În acest moment, managerii crimei dintr-o jumătate de lume se simt în pericol. Unii, cum sunt columbienii Pablo Emilio Escobar, fratele lui, Roberto, vărul lui, Juan Gaviria, Jorge Luis Ochoa, toţi din cartelul de la Medellin; José Santacruz Londono şi fraţii „în costum la două rânduri"

Rodriguez Orejuela din cartelul de la Cali; sau ca noul „naş” turc Fevzi Öz, 34 de ani, care i-a luat locul lui Avni Musullulu, de 50 de ani, zis Sari Avni, Avni blondul, asta ca să vă dau câteva nume, dintre cele cunoscute la nivel internaţional, aud că s-ar putea ca fără veste să le fugă pământul de sub picioare.

În vreme ce unele plăpânde, tinere democraţii, care erau pe cale să se constituie, cu resemnare, ca „narcodemocraţii”, găsesc orgoliul şi forţa să se opună triumfului Mafiei. Acum vă daţi seama cât a costat „ciclonul Falcone”! Frumuseţea este că totul se întâmpla pe şoptite, privind mai mult substanţa decât aparenţa. Toate acestea, dar nu numai acestea sunt „Filiera Falcone”.

— Ce altceva mai este? întreabă Ricky ahtiat să memoreze cât mai multe detalii şi nume cu putinţă.

— Este că totul ducea spre insinuarea lor, într-un anumit moment, în viaţa Mafiei de pe toate continentele. *Boom*-ul consumului de droguri făcea să intre avalanşa de bani în casele lor; războaiele şi luptele din Orientul Mijlociu, din Africa, din Centrul şi Sudul Americii îi îmbogăţeau cu comerţul cu arme, în vreme ce continuau să înflorească „traficurile de bază”: prostituţia, estorcările, jafurile. Mafiile nu mai erau mici întreprinderi la nivel local. Se transformau în adevărate industrii chiar, în întreprinderi multinaţionale ale crimei. Pentru ele, se năşteau deci, noi exigenţe, nu numai aceea de „spălare” a banului murdar, de a-l face din nou „cinstit” şi de a-l investi în cel mai rentabil dintre moduri, dar chiar de-a îmbrăca haina şi cravata, de-a transforma bandele în societate pe acţiuni. Începea să se vorbească de finanţe de înalt nivel, de programare economică, de investiţii, de burse mondiale, de „nenorociri” monetare, de paradisuri fiscale. Toate, sectoare care cereau o înaltă profesionalitate, o pregătire nu numai extraordinară, dar şi extrem de complicată.

Cum puteau să se ocupe de asta foştii ciobani, foştii hoţi de maşini, mitocani ai lumii interlope ridicaţi în ierarhie prin crime şi violenţă, dar lipsiţi de orice instrucţie şi pregătire? Pe scurt, iscusiţi la crimă, dar slabi la socoteli? Şi astfel

ne-am născut noi, s-a născut HOLDING-ul nostru. Mondial. Mai întâi ne-am luat mii de feţe pentru a câştiga încrederea marilor *boss*-i, pentru a le învinge bănuielile. Pe urmă, în timp, le-am sustras patrimoniile. Mulţi sunt convinşi că posedă cine ştie ce! Ce-o să mai râdem când îşi vor da seama că nu este aşa! Dar înainte de-a deschide toate cutiile financiare în care au fost pecetluite…

Profitând de faptul că „Mister K” îşi trage sufletul, Ricky intervine cu o întrebare:

— Din cine este format HOLDING-ul dumneavoastră? Şi-apoi, prevenindu-l pe „Mister K”: Bineînţeles, nu sunt atât de naiv să cer numele şi schema organizaţiei dumneavoastră.

— Conducerea este alcătuită din câteva persoane. Şapte mai exact, care dau viaţă „consiliului director”. Din care fac parte un italian, un neamţ, un japonez, un columbian, un american, un turc şi un chinez. Apoi este ceea ce ar putea fi comparat cu consiliul de administraţie al unei societăţi. Alte 14 persoane. În total 21. De ce nivel însă! Cele mai bune creiere ale economiei mondiale, premii Nobel, câţiva oameni politici dotaţi în chip deosebit… Pe scurt, maximum de inteligenţă şi de putere. Şi inima acestei puteri bate chiar aici, în Germania, la Frankfurt. Nu este ciudat?

— Aşadar, care este astăzi schema, organigrama puterii mondiale a Mafiei? întreabă Ricky.

— În vârf se află HOLDING. Sub HOLDING este SUPERCUPOLA internaţională. Şi sub SUPERCUPOLA internaţională, diferite CUPOLE locale, adică Yakuza în Japonia, Cosa Nostra în Italia, Triadele în China şi aşa mai departe.

Lui Ricky i se pare că visează. Se freacă la ochi ca şi cum în acea clipă s-ar fi trezit.

— O fi adevărat tot ce-mi povesteşte domnul ăsta? se întreabă. Înţelege că nu sunt de pus la îndoială nici cifrele nici motivele care au dezlănţuit „Filiera Falcone”. Dar acel HOLDING, deasupra tuturor…

Un glas blând, feminin, îl readuce cu picioarele pe pământ.

— Domnule, vă cheamă la telefon.

Ricky îşi cere scuze, se ridică, se duce în cabină. Când se întoarce la masă, „Mister K” nu mai este.

Cap Ferrat marţi 6 octombrie, ora 24

— Ricky! se aude strigat, în vreme ce ridică oblonul garajului de-acasă. Se întoarce instinctiv: suficient să vadă două lumini orbitoare ce explodează în întuneric, să simtă picioarele că i se înmoaie pe neaşteptate şi că un glas zice:

— Data viitoare ţintesc în inimă!

Pe când Ricky se prăbuşeşte, o umbră dispare în noapte, pe valul acelui ceva ce trimite lumini orbitoare spre razele de lună. Poate o pereche de pantofi foarte bine lustruiţi.

Durerea este sfâşietoare, sângerează din belşug la ambele picioare. Oasele sunt întregi. Doar un profesionist putea să-l împuşte astfel, în picioare. Se îndreaptă spre ascensor, dar nu reuşeşte să se ţină drept. Se lasă în genunchi. Se târâie, se ajută cu mâinile. Pe unde trece lasă o dâră de sânge. Îşi sfâşie haina şi-şi tamponează cele două răni. Deodată este cuprins de spaima că o să moară după ce i se va scurge sângele. Prea multe lucruri trebuie să facă: să intre în ascensor, să urce la etajul al doilea, să deschidă uşa, să intre în casă... Îi trebuie o eternitate. Simte că nu va izbuti. Nu poate să facă toate astea.

„Ce moarte cretină!” gândeşte. Pe urmă îşi dă una peste frunte: ca şi cum nu s-ar fi gândit la asta înainte. Deschide sacul aparatului de fotografiat şi scoate telefonul portativ. Formează numărul punctului de prim-ajutor. Pe urmă, pe cel al Gloriei. Abia îi ajunge timpul. Îndată îşi pierde cunoştinţa.

Când şi-o recapătă, se află într-un pat de spital. Prins în acele şi tuburile de la transfuzia de sânge.

— Ai noroc, Ricky, nu ai nimica rupt, îi spune Joe.

— Sigur că am avut un noroc porcesc, răspunde ironic Ricky. Cine se duce repede să-mi ia zece bilete de loterie?

— Tata voia să spună... intervine Gloria.

— Că am avut noroc! Şi poate că data viitoare nu voi mai fi atât de norocos! răspunde Ricky. Lăsaţi-mă să dorm! Nu vreau să vorbesc!

Şi le întoarce spatele interlocutorilor lui. O dată cu mişcarea, privirile lui alunecă spre pardoseală.

— Joe, îi vine deodată să spună, întotdeauna ai pantofii lustruiţi... de neconfundat! Ar străluci chiar şi în lumina lunii.

Joe zâmbeşte şi nu răspunde.

Marsilia, vineri 9 octombrie, ora 10

— Expediţiile Dupont. Cine vorbeşte? Vocea este de rutină.

— Charles, eu sunt.

Vocea de la celălalt capăt al firului se gâtuie. Charles Dupont, de surpriză amestecată cu spaimă, aproape că-şi înghite trabucul pe care-l ţine mereu stins în colţul drept al gurii, moştenire a trecutului său american.

— Sal, chiar tu eşti? Întrebarea este pusă pentru a câştiga timp. Charles ar recunoaşte vocea lui Sal dintr-o mie: au muncit împreună în anii care... sperase că sunt morţi şi îngropaţi.

— Aflasem că ai dispărut din circulaţie... cineva zicea chiar că ai murit...

Vocea lui Sal este glacială:

— Trebuie să-mi faci o expediţie... particulară.

— Sal, am ieşit din circuit…

— Astă seară la 9 te aştept la Nisa.

— Cum… eşti atât de-aproape?

— N-am timp de pierdut. Astă-seară la 9, pe Promenade des Anglais, în faţă la Negresco.

Convorbirea se întrerupe.

Charles scuipă trabucul pe care, în cădere îl trimite cu călcâiul într-un zid.

A lucrat împreună cu Sal, în tinereţe, în America. Numai amintiri despre moarte! Pentru că Sal, aşa cum a spus mereu DON, poartă moartea cu sine.

Acum a reapărut, ieşit din infern.

— Ce urâtă toamnă te-aşteaptă, Charles! îşi spune domnul Dupont.

Nisa, în aceeaşi zi, ora 21, Promenade des Anglais

Serile de toamnă sunt calde încă pe Coasta de Azur. Şi totuşi lui Charles îi clănţăne dinţii. De frică. Sal a fost întotdeauna un *killer* nemilos, care nu iartă. Şi în ochii lui a citit, de mai multe ori, un suflu de nebunie. Era de-ajuns să-i spui nu, chiar şi pentru o nimica toată, ca s-o sfârşeşti sub pământ.

— Ce rău am făcut ca să-l reîntâlnesc pe Sal? se-ntreabă Charles, văzându-l că vine de departe. Pasul lui viclean nu s-a schimbat. Aerul este tot distins. Chiar dacă faţa îi este schimbată, şi-a păstrat înfăţişarea şi atitudinea de om disponibil, deschis, aproape cu inima în mână. Cea a celorlalţi, însă. O atitudine care a indus în eroare sute de persoane, care acum zac moarte. Pentru că, dacă vreunul îşi dădea seama că Sal nu este cel care părea, nu rămânea în viaţă atât cât să o poată povesti.

— Unde ai camioneta? îl întreabă Sal, fără ca măcar să-l salute.

— Fe strada Massena.

— Urcă-te-n maşină.

— Arăţi bine, Sal, relaxat, zice Charles, minţind. Ochii bătrânului *killer*, mereu reci şi hotărâţi îi par că aruncă ură şi nebunie cu tonele.

Sal nu răspunde. După câteva minute de tăcere:

— În America trebuie să ajungă casele de bani. Uite adresa. Dacă ceva n-o să funcţioneze…

— Stai liniştit, Sal, o să funcţioneze totul aşa cum trebuie.

— Şi nu trebuie să fie deschise sub nici un motiv, orice zgomot… ar ieşi. Arăţi bine, Charles!

Cum ar fi spus: „Dacă vrei să rămâi sănătos, ştii ce trebuie să faci”.

Două ore mai târziu, Charles pleacă din nou spre Marsilia. Cu şase case de… nu ştie ce. Sal a fost extrem de darnic. I-a dat o grămadă de bani. El nu-i voia, i-a dat înapoi, în numele vechii prietenii. Sal însă a fost categoric.

— Ia-i, treaba pe care o faci meritã. Aş vrea numai să nu fiu constrâns să vin să ţi-i iau înapoi… cu dobândă!

Charles simţise că moare.

Nisa, miercuri 15 octombrie

Pentru Ricky, zilele trec alene. Poliţiei, care l-a interogat, n-a avut ce să-i spună despre nenorocirea lui. Când l-a întrebat limpede comisarul dacă bănuia vreun suspect, înainte şi-a muşcat limba, pe urmă l-a luat în râs:

— Nu mai puţin de-o sută de soţi… numai de pe Coasta de Azur!

Tăcere absolută şi despre „Filiera Falcone”, despre întâlnirile lui, despre cartea pe care-o scria, despre ameninţările pe care le primise.

— Comisare, dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine: astăzi, femei goale şi soţi înşelaţi sunt nenumăraţi. Şi cu cinci mii de franci se găsesc astfel de oameni, dispuşi să-i răzbune!

— Ricky, noi ne cunoaştem de ani de zile şi amândoi ştim că s-ar putea să fie aşa. Dar de astă dată nu este, îi spune comisarul. Prudenţă! Te joci cu focul! Cheamă-mă dacă-ţi vine cheful să vorbeşti.

Câteva zile mai târziu

— Gloria, citeşte aici: „Începe ieşirea din tunel. Buncărul Cosei Nostra nu mai este invulnerabil”, spune Ricky. „Graţie a şase magistraţi din noua poliţie antimafia – substituţii Giusto Sciacchitano, Gioacchino Natoli, Guido Lo Forte, Roberto Scarpinato, Giuseppe Pignatone şi judecătorul pentru cercetări preliminare, Agostino Gristina, membru GIP[9], s-a ajuns să se dea de cap asasinării parlamentarului european, democrat-creştinul Salvo Lima. Dacă motivaţiile se cunosc ca şi cei care au ordonat-o, în schimb rămân necunoscute chipurile executorilor materiali”.

— Era timpul să se ajungă la nişte concluzii, spune Gloria.

— Asasinarea lui Lima reiese a fi strâns legată de cele ale lui Falcone şi Borsellino, spune rar Ricky. Totul este sintetizat în cele 139 de pagini, semnate de procuratura antimafie din Palermo. În sfârşit, cade vălul care a acoperit

[9] GIP – Gruppi di Impegno Politico – grupări cu însărcinare politică.

până acum complicitatea dintre Mafie şi politică şi sunt puse sub reflectoare nemaipomenitele delicte din 1992.

Aşezat în fotoliul de lângă fereastră, Ricky se întrerupe:

— Gloria, iartă-mă, vrei să-mi aduci nişte apă caldă? Vreau să-mi fac o tizană!

Pe urmă, dându-şi seama că nu-i acasă la el:

— Întreabă dacă-mi fac ei. O priză de hasmaţuchi, una de eucalipt, două de cimbrişor şi cu astea cred că o să-mi treacă iute gripa!

Cât o cheamă Gloria pe infirmieră, Ricky reia discuţia:

— Documentul dezvăluie şi o infinitate de alte lucruri, înainte de toate că delictul Lima a schimbat organigrama Cosei Nostra. Apoi că a fost reînnoită conducerea organizaţiei criminale celei mai cumplite din lume, o „conducere puternic militarizată", cum a definit-o Luciano Violante, preşedintele comisiei antimafia: cu toţii corleonezi de fier, numărul unu fiind Totò Riina, zis „Fiara", care ar fi putut hotărî orice, în afară de a susţine oameni politici. Riina totuşi, după prietenii lui GGR, ar fi în dizgraţie... Cine înţelege ceva din toate astea este cineva! Documentul vorbeşte şi despre noile legi în favoarea „pocăiţilor", care se dovedesc pe zi ce trece mai eficace. Mare-a fost Falcone! Mare Borsellino! Dacă n-ar fi fost ei... chiar şi în acest caz „pocăiţii" joacă iar un rol de primă importanţă.

Intră infirmiera cu tizana.

— Cercetările, de fapt, se bazează pe declaraţiile unor „pocăiţi" de tot respectul. În afară de Buscetta au vorbit: corleonezul Giuseppe Marchese, 29 de ani, condamnat, la ocnă în maxi-procesul pentru Cosa Nostra, foarte apropiat de „dictatorul" Totò Riina, care, el însuşi l-a „iniţiat", la 17 ani. Giuseppe zis Pino colaborează de-abia de-o lună: o „pocăinţă" datorată, după unii, dificultăţilor de trai în penitenciarul din insula Pianosa, după spusele lui, datorată celor spuse de văduva agentului Schifano în timpul funeraliilor pentru soţul ei şi pentru ceilalţi oameni din escortă morţi o dată cu Falcone. Să fie el *boss*-ul ajutat să fugă din aripa Agrippa? Ştii ce element este Marchese ăsta? La cererea lui Riina l-a omorât în carceră, lovindu-l în somn

cu un cuţit de măcelărie pe tovarăşul lui de celulă, Vincenzo Puccio! Altă pasăre care a cântat, traficantul de droguri Gaspare Mutolo, 59 de ani, fostul şofer al lui Totò Riina, care ani de zile a împărţit celula cu boss-ul Luciano Liggio şi care, printre altele, a spus că este adevăratul autor al tablourilor semnate de Liggio. I s-a dezlegat limba şi lui Rosario Spatola, om de onoare din Campobello di Mazara din Trapani, alături de cei doi *boss*-i, Mariano Agate şi Toto Messina, aliaţii corleonezilor. În sfârşit, Leonardo Messina, de 37 de ani „şef de bandă" (capodecina) din San Cataldo (Caltanissetta), a cărui colaborare pare-se că a fost cauza capturării lui Giuseppe „Piddu" Madonia, numărul doi al Mafiei. Numele şi faptele pe care cei cinci le-au povestit de-a fir-a-păr au fost supuse la minuţioase confruntări şi confirmări de către o parte din magistraţi. Rezultatul? Sunt 24, identificaţi, cei care au ordonat asasinarea lui Lima, care ar putea fi aceiaşi ca pentru Falcone şi Borsellino. Dintre aceştia, cinci au fost capturaţi, zece sunt deja în închisoare, în vreme ce alţi nouă se află în clandestinitate.

— Cazul e închis? întreabă Gloria.

— Închipuie-ţi! Cazul este mai deschis ca oricând. Numai dacă nu vor să-l închidă cu orice preţ.

Gloria îl ascultă, însă este vădit distrată.

— Ce ai, Gloria? o întreabă Ricky. Mi se pare că nu eşti în apele tale. Ba chiar, ca să fiu sincer, în ultimele zile mi s-a părut că-ţi merge din ce în ce mai rău.

Fata rămâne câteva secunde tăcută, pe urmă spune:

— Ricky, isprăveşte de citit articolul, o să vorbim pe urmă despre asta.

— Nu putem, vorbi imediat?

— Nu.

Ricky începe din nou să citească. Tot cu glas tare.

„Dezvăluirile lui Buscetta îl incomodează pe Giulio Andreotti, fostul preşedinte al Consiliului, punct de referinţă în Roma pentru Salvo Lima în calitate de şef al curentului căruia îi aparţinea deputatul în parlamentul european, adică andreottienii. Leoluca Orlando, fostul primar din Palermo, îl acuză pur şi simplu public că este «girantul»

Mafiei la Roma. Andreoti, însă, nu se pierde cu firea: îl apără pe Lima, prieten ca un frate, de acuzaţiile de a fi mafiot şi afirmă sus şi tare că Falcone gândea ca el. I-auzi! Această declaraţie a lui Andreotti o înfurie la culme pe sora lui Falcone, Maria."

În vreme ce citeşte, Ricky continuă să se uite, cu coada ochiului, la Gloria. Fata e gata să plângă.

— Şi-acum, Gloria, vreau să-mi spui ce ţi s-a întâmplat?

— Tata este îngrozitor de schimbat. În ultimele, luni, mai cu seamă de când ai apărut tu, a devenit mojic, irascibil, chiar violent. Aseară, pentru prima dată, m-a bătut!

Ricky ar vrea să-i spună mai multe despre tatăl ei, dar nu ştie dacă fata este gata să-l asculte.

— Vino lângă mine! Atât cât o să trăiesc eu, nimeni n-o să-ţi facă rău. Nici măcar tatăl tău.

New York, miercuri 28 octombrie

— Ce fiu de târfă mai e şi Tom ăla! exclamă DON închizând ziarul. În care a citit, într-un articolaş abia vizibil, tot ceea ce-i fusese comunicat la Moscova de prietenul lui din Yakuza în legătură cu arma atomică japoneză. Punct cu punct. Inclusiv declaraţiile oficiale ale guvernului. Cu un mic amănunt: tonele de plutoniu îmbogăţit transportat de nava Akatsuki Maru ar fi două. Nu doar una!

Se duce în antecameră. Pe o tavă de argint printre scrisorile de dimineaţă, este un plic ce vine de la Moscova. Îi dau lacrimile: cu siguranţă că este răspunsul aceleia care ar putea fi fiica lui, la scrisoarea plină de mâhnire pe care i-o scrisese la întoarcerea de la Moscova. Da, ea este! Sunt puţine rânduri:

„Da, este adevărat, sunt fiica ta. Felicitări detectivului. Nu eşti niciodată în pas cu vremea: nu am ce să fac cu

banii tăi. Trebuia să fii aici când mama avea nevoie de tine iar eu de un tată! Şi numai în filme lumea uită. Adio!”

Cap Ferrat vineri 30 octombrie, ora 9

— Tată, tată, strigă Gloria de bucurie intrând în casă, urmată de Ricky. Unde eşti tată? Am o surpriză!

Nici un răspuns. Gloria trece dintr-o încăpere într-alta, mereu mai agitată. Nimeni. Casa e goală.

— Nu ţi se pare ciudat că tata a dispărut aşa, deodată, fără să-mi spună ceva?

Ricky nu ştie ce să răspundă, ca să potolească ardoarea Gloriei. În tăcerea tovarăşului ei, fata ghiceşte întrebări şi îndoieli.

— Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva! continuă Gloria. Pe de altă parte şi tu... În lunile astea... ţi-ai dat seama că tata nu se mişca deloc de-aici!

Ricky ar vrea să-i spună că tatăl ei... Dar se opreşte. O posibilitate dintr-o mie ar fi aceea că se înşeală şi de aceea nu vrea să-i dezvăluie Gloriei că a descoperit un adevăr despre tatăl ei, adevăr care nu-i dă pace: el este GGR, adică „gâtlej gros răguşit”. Este sigur de asta 999 la mie! Dovezile? Foarte multe! Începând cu inflexiunile vocii. Şi pe urmă... Telefonul lui GGR avea un fond muzical aproape imperceptibil. Era „Rapsodia albastră” de George Gershwin. Aceeaşi bucată îndrăgită de nenea Joe. Ricky era gata să pună mâna în foc că versiunea era aceeaşi cu cea ascultată şi reascultată în casa lor. Nu reuşise s-o înregistreze în timpul convorbirii telefonice (se aflau la Praga, iar Gloria era lângă el), dar nu se îndoia.

Şi câinele? Lătratul câinelui? Auzise şi lătratul. Iar Joe avea în casă patru câini, doi pitbull-i şi doi bandog-i!

Nu-i de-ajuns? Mai departe. O dată „gâtlej gros răguşit” întrerupsese brusc şi fără vreun motiv convorbirea: pesemne că-i venise să tuşească. Era pe când nenea Joe răcise.

Toate coincidenţe? Se îndoia. Altă „coincidenţă”: o dată, în timpul a nu ştiu câtei convorbiri cu GGR, auzise două „sirene de vapor” din cele cu care navele, când se află în rada portului, îi anunţă pe pasageri că sunt gata de plecare. Bine, „sunetul” era acelaşi cu cel emis de o navă de croazieră care, la fiecare opt zile se oprea la casa lor, Golful Esplanadelor.

Nu ajungeau toate-acestea? Atunci, luând taurul de coarne, exista o uşoară, aproape inobservabilă imperfecţiune la pronunţarea literei p.

Numai un surd ar fi putut avea îndoieli în această privinţă şi-ar fi putut vorbi chiar de coincidenţe. El nu. Pentru Ricky „gâtlejul gros răguşit” şi nenea Joe erau una şi aceeaşi persoană.

Din clipa în care făcuse această descoperire, mintea i se înţesase de întrebări. Una le domina pe toate: DE CE? Deşi se gândise şi se răzgândise de mii de ori la asta, nu reuşise să-şi dea un răspuns. Nici plauzibil, nici fantezist.

Dar era altceva, mai rău, în legătură cu Joe, descoperit de Ricky.

Afară, toamna s-a dezlănţuit. Anul acesta a venit mai devreme. Ultimul sfârşit de săptămână a plouat fără-ncetare. De necrezut! Şi acum plouă torenţial.

Gloria era nervoasă, crispată, îi este frică de ceva. Dar de ce anume? Se învârteşte prin casă lovindu-se de mobile, ca şi când nu le-ar vedea. O clipă, Ricky are impresia că a rămas de-a dreptul răscolită de lipsa tatălui ei. Sau mai bine zis „dispariţia”?

— Ricky, nu vreau să stau aici, îi spune deodată. Să ieşim. Am nevoie de o gură de aer. Să beau o cafea.

Parchează maşina în port. Din strada Mermoz, merg pe jos până în piaţa Clémenceau. Nume pompoase pentru cincizeci de metri de mers. Intră la „La Civette”. Barul este

gol. Se face curăţenia de dimineaţă. Pentru ei este devreme. Nu suntem în sezon.

Dus pe gânduri, Ricky aproape că se frige cu cappuccino.

„La dracu”, îşi zice, „ce manie au francezii ăştia să facă cafeaua şi cappuccino fierbinţi! Odată şi-odată o să-mi ard maţele.”

Gloria pare furată de gânduri. Prin uşa deschisă pătrund bătăile de clopot ale bisericii şi ajung la inima lui Ricky, dându-i un sentiment adânc de seninătate, de blândeţe, de fericire.

— Gloria, auzi clopotele? o-ntreabă Ricky pentru a recâştiga atenţia fetei. Îmi place Cap Ferrat şi pentru că aici guşti încă plăcerea de a auzi bătând clopotele.

Gloria nu răspunde. E absentă. Deodată se întoarce, îl priveşte-n ochi pe Ricky. Deschide gura să-i spună ceva, pe urmă se opreşte.

— Vroiai să-mi spui…?

— Nu. Doar gânduri.

— Ce fel de gânduri?

Gloria nu răspunde: pare că o chinuiesc îndoieli. Pune ceaşca de cafea pe tejghea, salută şi iese. Afară, ploaia a mai stat. Pe când se întorc la maşină, fără să-l privească, începe să vorbească.

— Vezi tu, Ricky, este ceva ce nu ţi-am mărturisit. Ceva care mă chinuie. Eu nu am un trecut ca oricare.

Ricky nu înţelege. O lasă să vorbească. Intuieşte că Gloria este pe punctul de a se destăinui, să-i mărturisească ceva important. Pentru ea, dar şi pentru el.

— Nu am un trecut, înţelegi? Memoria mea, amintirile mele se opresc la mai puţin de-acum un an, de când am venit aici. Dar eram mare, şi despre ceea ce mi s-a întâmplat în anii dinainte n-am nici o urmă de amintire. L-am întrebat de-atâtea ori pe tata, dar niciodată nu mi-a dat un răspuns precis, a fost mereu evaziv. Mi s-a întâmplat chiar să mă întreb cine sunt cu-adevărat. Dacă sunt Gloria sau cine sunt. Dacă Joe este tatăl meu sau nu, Ce anume este atât de îngrozitor de-l ţin ascuns cu atâta

încăpăţânare? Nu-mi amintesc nimic. Înţelegi, nu-mi amintesc nimic!

Izbucneşte în plâns.

Cu maşina urcă iarăşi spre Cap. Pe stânga, prestigioasa agenţie imobiliară John Taylor, hotelul Panoramic, splendida vilă a mamei unui politician italian şi ulicioarele ce coboară spre mare. Pe dreapta stadionul şi străduţele ce urcă şi pătrund în inima verde a localităţii. Vilele, una mai frumoasă ca alta, sunt toate închise. Pe stradă nu-i nimeni. Străbat bulevardul General de Gaulle. Trecând pe lângă Grand Hotel, cel mai luxos şi cel mai frumos din Cap, cu faţa spre mare, cu plajă privată şi cu piscină pe stânci (când înoţi în bazin ţi se pare că eşti într-un balcon şi că aluneci dintr-o clipă în alta direct în mare, aflată la zece metri dedesubt), Ricky observă că nu se mai numeşte „de Cap Ferrat”, ci „Bel Air”.

— L-au cumpărat americanii, sau japonezii, gândeşte, pentru a se smulge o clipă din drama Gloriei, care îl implică emotiv până-ntr-atât, încât simte un nod în gât.

Sunt aproape la înălţimea lui Chemin du Phare, când Gloria îi spune:

— Să coborâm la far. Simt o dorinţă nebună să privesc marea, să străbat nemărginirea.

Chiar în afara sezonului, farul poate fi vizitat, dar numai acum se poate ajunge la el cu maşina. Se opresc în faţa porţii de la intrare. Este un loc de parcaj. Cel mult pentru trei maşini. Lasă acolo maşina. O coborâre scurtă şi marea le umple ochii. Sunt chiar pe extremitatea Cap Ferrat. Privirea lor se-ntinde dincolo de orizont. Ce senzaţie fantastică! Ploaia a contenit. Aerul este limpede. Marea, calmă, se zdrobeşte leneş de stânci la picioarele lor.

— Te iubesc, mare, strigă Gloria. E tare frumos să-ţi poţi exprimă cu voce tare fericirea. Gloria o face, conştientă că n-o aude nimeni. Nici măcar din vila din dreapta care se degradează pe stânci, unde nu-s urme de fiinţe omeneşti.

O apucă pe drumul din dreapta. Preferatul lor. Nu numai pentru că aici s-au iubit pentru prima oară, dar şi pentru că la câţiva metri mai înainte, sprijinită de stânci şi apărată de

plante de nopal, se află o nişă naturală unde s-au ascuns de mai multe ori să se giugiulească. Nu mai mult. Astăzi în schimb…

Dar hainele şi umbrela îi încurcă.

— Este îngrozitor să fim cuprinşi amândoi de dorinţă şi… doar să ne zgândărim. Să te exciţi în toate felurile şi pe urmă să spui gata, zice Gloria.

Apoi:

— Nu mai fac aşa ceva: haidem la tine.

În aceeaşi clipă, în avionul Paris — New York

Joe citeşte „Nice Matin” în avionul Concorde care îl duce la Marele Măr. A ieşit devreme ca să prindă avionul ce pleacă de la Nisa la 7.55, soseşte la Paris la 9.25 şi oferă posibilitatea, legăturii pentru New York. N-a zburat niciodată cu un Concorde, dar de astă-dată se grăbeşte. Şi pe urmă…

Din fericire Gloria nu era acasă. Dormise la spital cu Ricky, cum a făcut aproape tot timpul de când intrase el acolo. Asta l-a scutit de neplăcerea de a-i da explicaţii asupra plecării, pentru ei instantanee şi neaşteptată, dar pe care el o programase demult şi în cele mai mici amănunte.

Este senin. Dur şi hotărât cum nu i se mai întâmplase de ani de zile. Îşi dă seama că de-acum încolo, toată viaţa lui a rămas în urmă. Şi nu-i pasă deloc. Acuma trebuie să o încheie cum nădăjduise.

Doamna, nu tânără dar încă frumoasă, de pe scaunul de-alături ar vrea să stea de vorbă cu el. Cine ştie, poate că este dispusă ca, odată sosită la New York, să-şi uite bărbatul şi să-şi îngăduie o distracţie. Să trăieşti o aventură fulger care să-ţi adauge în bagaje nişte amintiri. Sau poate

doar plictiseala o face să-şi mişte buzele. Să-şi mişte buzele. Dar, pentru că el nu ascultă nu aude ce-i povesteşte femeia.

— Îmi pare rău, dar nu pot face conversaţie, îi spune, în vreme ce cu un deget îi face semn că este surd. Femeia are un gest de mânie. Pe urmă se întoarce şi-l acostează pe pasagerul din stânga ei. Cum ar spune: „Pentru intenţiile mele… e totuna…”

„Distracţie plăcută”, gândeşte Joe. Nici măcar nu se întreabă cum ar fi putut fi la pat acea maură cu sânge „*caliente*” prins pe de-a-ntregul, cum se află de gândurile lui. De ceea ce îl aşteaptă.

Din nou la Cap Ferrat, în casa lui Ricky

Gloria şi Ricky au stat în pat aproape toată ziua. Trecând de la cel mai desfrânat sex la giugiulelile cele mai dulci. De la strigătele ei de plăcere „temperate” de mâna lui, la horcăielile lui blocate din când în când de gura, de sexul şi de sânul ei. Au stat şi îndelung înlănţuiţi. În tăcere. Să privească marele acvariu aşezat la picioarele patului. Fascinaţi de mişcările şi splendoarea unor peşti.

Acvariul lui Ricky este plin cu apă sărată. Cere multă îngrijire şi tot atâta pasiune, dar este într-adevăr splendid. Nu trece zi fără ca el, fie singur, fie când e cu cineva, n-are importanţă, să nu dialogheze cu peştii, câteva minute. Sau mai bine zis, să ţină un monolog care îl face să uite de lume.

Acuma e seară. Prin peretele în întregime din sticlă al dormitorului, văd că afară plouă încă. A fost o zi cu ropote îngrozitoare ce-au alternat cu pauze de linişte. Ploaia însă este încă regină.

Ricky şi Gloria s-au gândit numai să facă dragoste. Nici un cuvânt despre dispariţia lui „papà” Joe, tăcere absolută despre spaimele fetei şi despre „inexistenţa trecutului”. Dragostea şi sexul au fost pe primul loc. Înaintea oricui. Chiar şi-a foamei.

— Astă-seară dormi la mine? întreabă Ricky ridicându-se.

— Nu. Vino tu la mine. Dacă telefonează tata… răspunde Gloria în timp ce se îmbracă.

La ea acasă ajung pe jos.

„Tot mai mult vila misterului”, gândeşte Ricky, mai ales când…

…în biroul lui papă îşi dă seama că tapetul este dat la o parte, că două scândurele din parchet au fost luate, că în ascunzătoarea ce se deschide este un bilet; înainte de a-l scoate de-acolo, Ricky o cheamă pe Gloria. Fata dă fuga, priveşte uimită casa de bani secretă, în miniatură, bagă mâna înăuntru şi scoate un plic. Fără îndoială: este scrisul, tatălui ei.

Fata rupe plicul. Şi citeşte. În spatele ei, Ricky face acelaşi lucru. Cuvânt după cuvânt, Gloriei i se pare aproape că aude glasul lui Joe care-i spune ce aşternuse pe hârtie:

„Dragă Gloria, după cum ştii, nu-s tare la scris. Ce vroiam să-ţi spun… De câte ori m-ai întrebat despre trecutul tău… despre copilăria ta… de când erai copil… zicând că nu-ţi aduci aminte nimic. A venit momentul să ştii. Chiar dacă vei rămâne pentru totdeauna ceea ce eşti astăzi, adevărata ta identitate este alta, adevăratul tău nume este altul. Dar n-o să ţi le dezvălui nici pe unul, nici pe celălalt. Nu vreau ca, mergând în căutarea adevăratei tale identităţii să distrugi tot ceea ce am clădit pentru tine în aceşti ani.

Ceva mai mult: eu nu sunt tatăl tău. Mai bine aşa, pentru tine, pentru că eu… am fost un *killer* al Mafiei. Te-am văzut în faţa mea. Ba încă eram gata să te ucid, după ce-i omorâsem, cu sânge rece, pe părinţii tăi, pe care nici nu-i cunoşteam măcar. Curajoşi oameni, cu singura vină de a fi văzut cum arată executanţii unui asasinat barbar. Dar când m-am apropiat de leagăn şi te-am ţintit cu pistolul, cu o clipă înainte de-a apăsa pe trăgaci pentru a te trimite pe

lumea cealaltă, ai încetat să plângi şi te-ai deschis într-un zâmbet. Aveai, poate, câteva luni. Eu nu aveam copii. Am dat deoparte revolverul. Te-am învelit într-o cuvertură şi te-am dus la mine acasă.

Din acea zi n-am mai reuşit să omor pe nimeni cu mâinile mele. Şi m-am dedicat, ţie, să te cresc cum se cuvine, să-ţi pregătesc o viaţă fericită, înstărită, altfel decât a mea. Totul s-a desfăşurat fără nici o problemă ani de zile. Până când într-o cumplită seară, acum doi ani, ai avut un... accident. Nu ştiu cum să-ţi spun. Ai fost violată, omorâtă aproape şi aruncată de pe podul Brooklyn în East River. Te-a salvat ca prin minune din apele îngheţate, după un zbor de 90 de metri, un pescar. Rănile şi şocul au determinat un blocaj mental şi ţi-ai şters din minte tot ce ţi se întâmplase înainte.

Am tăcut astfel încât din toată această poveste să nu rămână nici o urmă nici birocratică, nici în amintirea cuiva. Ba chiar acei câţiva care ştiu şi care sunt încă în viaţă, adică autorii distrugerii trupului tău, au ceasurile numărate. Este aşadar inutil să-ncepi să-ţi dezgropi trecutul. N-ai să găseşti absolut nimic. Dar ceea ce trebuie să-ţi spun nu se opreşte aici, într-o zi din primăvara trecută, fără veste, nu ştiu de ce, nu te-am mai văzut cu ochi de tată, ci cu cei de îndrăgostit. A fost îngrozitor! Am făcut totul ca să nu accept această stare de spirit, dar n-am izbutit. La puţin timp după asta, în viaţa ta a apărut Ricky. Şi pentru mine a început infernul. De ce, dacă e adevărat că nu toleram prieteniile tale feminine, dacă este adevărat că mă rugam să întâlneşti un băiat care să ţi se potrivească, atunci când s-a întâmplat asta, mi s-a părut că înnebunesc?

Ca primă reacţie, am căutat să-l îndepărtez pe Ricky de tine cu «Filiera Falcone»: eu sunt GGR «gâtlej gros răguşit», cum l-aţi botezat pe misteriosul informator. Pe urmă, văzând că dragostea ta pentru el se intensifică, demonstrând că nu este un capriciu, m-am gândit mai întâi şi-am căutat mai apoi sisteme puternice ca să-l înlătur: într-o seară am asmuţit pe el un pitbull, în alta l-am

împuşcat. Da, eu sunt cel care l-am rănit la picioare. Vroiam să-l omor, dar mi-a lipsit hotărârea.

Acum dispar. Nu înainte de a vă cere iertare, ţie şi lui. Uită că am existat. Dar dacă mă ierţi, şi crezi că în ciuda celor scrise merit un pic de apreciere din partea ta, aminteşte-ţi despre mine numai lucrurile frumoase. Unde mă voi duce voi fi fericit să ştiu că o faci. Îmi făgăduieşti? Lasă-mă să mă iluzionez că vei spune da. De-acum încolo gândeşte-te numai la viitorul tău. Fii fericită. Şi pentru mine."

Şi dedesubt semnătura: „Joe, care te-a iubit din suflet."

Gloria izbucneşte în plâns. Ricky are un nod în gât. Amândoi sunt înspăimântaţi. Joe, aşa de dulce şi blând, un *killer* sângeros! Nici mai mult nici mai puţin decât asasinul părinţilor Gloriei... omul care-l vroia pe Ricky mort! De necrezut! Şi acum e gata iarăşi să ucidă. La New York. Pe cei care-au violat-o pe Gloria.

New York în aceeaşi zi, câteva ore mai târziu

Joe coboară din avion. După aproape doi ani pune iar piciorul în America. Şi se întoarce ca să fie Sal. Sal care este pregătit sufleteşte la orice, ca să încheie o dată pentru totdeauna partida cu DON şi cu fiii lui. Şi chiar cu Mafia. Giovanni Falcone şi Paolo Borsellino n-au murit degeaba! Dimpotrivă, ucigându-i, Mafia neomenoasă şi-a decretat şi propriul sfârşit. Joe-Sal o crede din tot sufletul. Pe urmă aruncă o privire afară din aeroportul Kennedy, vede zgârie-norii, vede maşinile şi revine în mod clar la dorinţa puternică de a avea. De a avea fără limite, fără reguli sau moralitate. Unde pe altarul zeului ban totul este sacrificat. Îl încearcă un dezgust. Se obişnuise prea bine în splendida

singurătate de la Cap Ferrat! Are o spaimă în suflet. La ora asta Gloria o fi descoperit totul. Ce-o fi spus? Cum o fi reacţionat la acele dezvăluiri cumplite? Nu izbuteşte să-şi închipuie. Dar un singur lucru este sigur: Gloriei nu va mai trebui să-i fie ruşine de originile ei. Deja se gândise la asta.

Trecând prin faţa unui telefon, simte cum o putere tainică îl trage spre aparat. Este un glas care-i spune:

„Telefonează-i Gloriei, cere-i să te ierte! Uită *vendetta!* Lasă-i pe alţii să-l judece pe unul din cei care-au trimis asasinii să-i omoare pe Falcone şi Borsellino. Întoarce-te la Cap Ferrat. Întoarce-te la viaţa ta! Gândeşte-te la ce renunţi!”

Dar durează doar o clipă. O clipă de slăbiciune (sau de luciditate?). Ultimul act de slăbiciune. S-a întors maşinăria de crime de-acum douăzeci de ani.

Fără să aştepte bagajele pe care nu le are, se-ndreaptă spre taxiuri. Înainte de a ieşi, se opreşte, se duce la telefon şi formează un număr. Răspunde Charlie, unul din fiii lui DON.

— Sunt Sal. M-am întors. Ca să mă răzbun. Ca s-o răzbun pe Sally, pe Falcone, pe Borsellino şi pe toate victimele asasinilor ca tine, ca fraţii tăi, ca tatăl tău. Pregătiţi-vă. Fiţi gata să aflaţi ce înseamnă să muriţi. Masacraţi.

Şi închide, fără să aştepte răspunsul.

Planul pe care-l are-n minte a fost studiat luni de zile. Până în cele mai mici amănunte. Şi nu merge pe surpriză, ci pe teroare. Şi unul ca DON ştie că trebuie să-i fie frică atunci când un *killer* sălbatic ca el a hotărât să-l omoare.

Şoferului de taxi îi dă adresa hotelului Waldorf Astoria. Ajuns la destinaţie, plăteşte, intră, urcă scăriţa ce-l duce la recepţie şi traversează cu aer hotărât uriaşul salon ca şi cum s-ar duce direct la lifturi. Dar, în loc să urce la etajele de sus merge mai departe, şi peste puţin părăseşte hotelul printr-o uşă laterală. Ia un taxi din mers şi-i spune să-l ducă la Intreprid Sea-Air Space Museum. Se îndreaptă alene către casa de bilete până ce-vede taxiul dispărând la orizont. Atunci face drumul îndărăt, părăseşte malul fluviului Hudson şi-o apucă pe o stradă mai puţin circulată.

În faţa unei case neobişnuit de înguste, care a văzut vremuri mai bune, se opreşte. Sună de trei ori la o sonerie fără nume. Uşa se deschide. În faţa lui o scară de lemn, care scârţâie sub paşii lui. La primul etaj uşa este întredeschisă. Sal intră cu hotărâre şi-nchide uşa după el.

— Cât sunt de fericit să te văd, Sal! îi spune un bărbat cu părul alb îndreptându-se spre el şi îmbrăţişându-l. Văd că eşti bine. Aerul Europei te-a întinerit!

— Măcar să fie cum zici tu, Jack! răspunde Sal întorcându-i îmbrăţişarea afectuoasă.

Jack este cel mai vechi şi mai bun prieten. Singurul în care a avut întotdeauna încredere. Chiar şi-atunci când era *killer* şi nu avea încredere în nimeni. Se cunoscuseră de copii, îşi împărţiseră foamea, primele furtişaguri, primii bani. Pe urmă, când jocul devenise apăsător, când furturile de îndemânare au fost înlocuite cu jafurile armate, Jack se retrăsese din escaladarea violenţei şi continuase să trăiască făcând pe hoţul de buzunare.

— Nu-s făcut să mor de indigestie de plumb, îi spusese comunicându-i intenţia lui de a nu merge mai departe. Gândeşte-te bine şi tu, Sal, înainte de a o apuca pe drumul ăsta. Este o cale fără întoarcere. Sfârşeşte mereu în aceiaşi fel. Că te omoară poliţiştii sau că o fac duşmanii tăi. Nu, eu vreau să mor în patul meu!

De atunci, Sal l-a folosit mereu în pregătirea „contractelor” mai dificile. Adică atunci când omorârea cuiva cerea o grijă deosebită, o adevărată organizare chiar. Ca în cazul „acţiunii” ce intenţiona s-o încheie acum.

— Jack, şi tu eşti neschimbat.

— Pe dinăuntru, poate, dar pe-afară… Să nu ne mai gândim, Sal. Asta-i viaţa! Apoi, ca şi cum ar fi alungat miile de amintiri ale unei existenţe precare: Să ne întoarcem la noi, ţi-am pregătit totul.

— Călătoria caselor de bani din Europa? întreabă Sal.

— Totul este perfect, totul este gata. Casele sunt în camionetă. Şi camioneta, în siguranţă. Când vrei s-o iei…

— Şi pentru îmbrăcăminte? întreabă Sal, chiar dacă cunoaşte răspunsul, adică „totul e gata.”

Jack deschide un dulap care, ca şi casa, a văzut vremuri mai bune. Înăuntru, un costum cenuşiu de talia lui Sal. Un costum banal, cât mai banal cu putinţă. Alături se află tot ce trebuie pentru a îmbrăca din cap până-n picioare o persoană de sex masculin: pantofi, ciorapi, cămaşă, cravată, curea, batiste, chiloţi, pălărie şi un pardesiu cenuşiu-banal ca şi costumul. Chiar şi pălăria este dintre acelea care nu-l scot în evidentă pe cel ce le poartă.

Totul este riguros fără marcă, fără etichetă, de calitatea şi de tipul cel mai comun în Satele Unite.

Sal se îmbracă şi se duce în baie, sub duş. Până şi şamponul şi săpunul de ras sunt made în S.U.A. Când iese din baie a redevenit american sută la sută.

Jack adună tot ceea ce a risipit Sal prin cameră şi prin baie, aruncă în cadă şi-i dă foc. În câteva minute totul se transformă în scrum. După aceea, este rândul robinetelor să intre în acţiune. Cinci minute mai târziu nu a mai rămas nici măcar amintirea celor purtate de Sal în clipa venirii. Fusese ştearsă orice urmă.

În timpul „operaţiunii de recurăţire”, nici unul dintre cei doi n-a vorbit. Jack este cel care rupe tăcerea.

— Sal, eşti sigur de ceea ce vrei să faci? Nu ţi se pare că eşti prea bătrân de-acum şi că-ţi lipseşte exerciţiul pentru aşa ceva?

Sal nu răspunde.

— M-ai auzit, Sal? întreabă atunci Jack.

— Bineînţeles că te-am auzit.

— Şi de ce nu-mi răspunzi?

— Pentru că nu am ce să-ţi răspund.

Jack înţelege că este inutil să insiste.

New York, podul Brooklyn, noaptea de Halloween 1992 (31 octombrie – 1 noiembrie)

Orele 3.15. Omul de la Serviciul Poduri coboară din camionetă şi aranjează un „*red flag*”, un steag roşu, şi un grilaj la capul podului, făcându-l inaccesibil celui care, venind dinspre Brooklyn, se îndreaptă înspre Manhattan. Apoi se urcă iar în maşină şi străbate pasarela în direcţia Manhattan, oprindu-se din când în când ca să aşeze câte un „*yellow flag*”, un steag galben, urmând indicaţiile unei pagini-ghid, punându-i astfel în gardă pe cei care traversează că punctul acela nu este dintre cele mai sigure.

În acea clipă, pe „mitul Domnului”, cum a definit poetul Hart Crane podul Brooklyn, nu-i nici un suflet de om. Dar chiar dacă ar fi, nimeni n-ar da atenţie omului de la Serviciul Poduri, sector de întreţinere. Newyorkezii, ce-i drept, sunt obişnuiţi de ani de zile să convieţuiască cu podurile lor bolnave. Nu numai pentru că mereu, pe rând, este închis câte unul dintre cele care leagă Manhattanul de uscat, dar şi pentru că nu trece o zi să nu fie anunţate cârpituri la Brooklyn, la Manhattan, la Queensboro, la Williamsburg etc., pentru că se descoperă că traversele de metal care susţin pavajul sunt uzate, că nişte crăpături periculoase ameninţă armăturile, că rugina riscă să atace structurile de rezistenţă.

După ce a plantat un frumos număr de steguleţe galbene ce indicau „primul pericol”, adică un pericol redus şi că într-un anume caz să se meargă pe un traseu impus, omul de la Serviciul Poduri pune mâna pe un alt steag roşu şi cu un gărduleţ închide podul definitiv, oprind traficul. Acuma, nici măcar cine vine dinspre Manhattan nu mai poate merge spre Brooklyn.

„Cât de ciudată este viaţa!” gândeşte, uitându-se pe de o parte la băncile de pe Wall Street (Lower East Side) şi pe de alta la vechile locuinţe din Brooklyn Hights. Înainte de a

exista podul, adică până în 1883, cei bogaţi trăiau pe versantul Brooklyn, iar săracii în East Side din Manhattan. Astăzi este invers.

Bate vântul, podul vibrează. Din cavităţile lui se iscă un sunet dulce, ca cel de harpă.

Peste câteva ceasuri lucrul minuţios al celui de la Serviciul Poduri va crea haos, dar pe el asta nu-l priveşte. Mai mult se interesează să-şi lustruiască pantofii, care sunt plini de praf de-acum câteva ore, când a asistat la măreaţa paradă cu măşti pentru sărbătorirea Halloween-ului. Ce spectacol! Mare născocire, noutatea lui ’92: spectacolul celor patruzeci de balerini care au pus în scenă un dans în timpul paradei. Genială ideea lui de ă cumpăra hainele de lucru pe care le poartă acum, de la Abracadabra, magazinul de mărunţişuri şi îmbrăcăminte cel mai aprovizionat din New York.

În vreme ce-şi curăţă cu drag mocasinii cu o bucată de lână, omul priveşte în jur. Circumspect. Nimeni. Numai vreo doi automobilişti care, ajunşi la capul podului pentru a trece din Manhattan în Brooklyn, înjură dezorganizarea Primăriei şi pe lucrătorii ei improvizaţi.

Omul se întoarce pe urmele lui şi aşează casele de bani pe care le descarcă anevoie din camionetă. Scunde, bondoace, înscriu un triunghi dreptunghic, cu latura mai lungă cam de treizeci de metri.

Totul în jur este tăcut. Noaptea nu este deosebit de frumoasă. Ba chiar, norii reduc vizibilitatea.

„E mai bine aşa”, gândeşte omul descărcând şi aşezând în interiorul triunghiului, pe latura mai mică, înspre partea Manhattanului, la mică distanţă una de cealaltă, două siluete omeneşti, care abia se deosebesc dintre casele de bani. Pe urmă se depărtează câţiva zeci de metri, priveşte la treaba făcută, cum ar vedea-o cineva care vine dinspre Brooklyn şi zâmbeşte satisfăcut.

„Bună treabă, şefule! îşi zice lui însuşi. Cele două siluete sunt chiar omeneşti! Îi amintesc, de fapt, acele figuri desenate pe lemn care permit turiştilor să se întoarcă acasă, după o călătorie la Washington, cu o fotografie în

care-i vezi la braţ cu preşedintele sau, după o oprire la Hollywood, că se apară de asaltul insistent al vedetei sexy din acel moment.

— Într-adevăr, frumoasă treabă, repetă pentru sine satisfăcut. Se duce aşadar la camionetă, ia un sandviş, două sticle mari de bere şi o valiză. Apoi se-ntoarce pe unde a venit. Sprijinit de valiză, începe să mănânce. Se uită la ceas.

Este ora 3.50. Zâmbeşte satisfăcut. În aceeaşi clipă, într-o cabină ascunsă din Brooklyn, la un sfert de ceas de mers cu maşina, se declanşează un dispozitiv automat. Receptorul telefonului se ridică şi o mână ortopedică formează numărul. Unul dintre cele care nu apar în cărţile de telefon. Când de cealaltă parte răspunde cineva, se pune în funcţiune o bandă înregistrată şi o voce spune: „Mangusta s-a întors. Dacă te grăbeşti, mai ai încă timp să-ţi vezi băieţii murind pe podul Brooklyn”. Convorbirea se sfârşeşte aici.

Omul de la Serviciul Poduri îşi închipuie scena. Odată recunoscut glasul şi înţeleasă perfect fraza „mangusta s-a întors”, DON (numai el răspunde la acel număr, numărul de urgenţă absolută) se ridică şi fuge acasă în căutarea băieţilor săi. Când îşi dă seama că nici unul din cei cinci nu este în patul lui, nu se îndoieşte o singură clipă că pot avea necazuri. Necazuri serioase. Mangusta, adică Sal, *killer*-ul s-a întors ca să se răzbune. Şi numai el ştie ce înseamnă când îşi ia numele de „mangustă”: că moartea „condamnatului” sau a „condamnaţilor” nu este numai sigură, ci şi îngrozitoare. DON este străbătut de un fior de groază. Coboară în garaj, ia maşina şi, aproape smulgând dispozitivele electronice care-i apără vila, iese în stradă şi se îndreaptă cu toată iuţeala spre podul Brooklyn.

— Mâna mecanică formând numărul de telefon! Ce curvăsărie, gândesc mulţi. În schimb, nu, este o invenţie a mea pentru a condimenta seara cu un fior de spaimă, spuse Sal cu voce tare. Ar fi fost prea simplu să-l chem cu telefonul portativ!

Omul de la Serviciul Poduri nu a sfârşit să ciugulească sandvişul, când zăreşte în depărtare siluetele a cinci persoane care se îndreaptă spre el. Se uită la ceas. E 4.

„Punctuali, băieţii!” gândeşte. Cel puţin în privinţa asta DON i-a crescut bine. Într-o jumătate de ceas totul se va sfârşi. Şi mai dă un pic de lustru pantofilor.

Cei cinci înaintează hotărâţi. Dându-şi aere.

„Bravo, continuaţi tot aşa. Veniţi în gura lupului!” gândeşte omul, aproape cu voce tare.

Glasul metalic al unui megafon îi opreşte în loc, în vreme ce sunt în centrul triunghiului desenat de casele de bani.

— Staţi! Opriţi-vă unde sunteţi.

Cei cinci se opresc.

— Sunteţi neînarmaţi, după înţelegere? reia glasul care iese din megafon.

Da, suntem neînarmaţi, spune John. Şi tu? Eşti şi tu neînarmat?

— Revolverul meu îl aveţi în faţa voastră, în pachetul acela, la câţiva metri mai înainte.

Este tot glasul care iese din portavoce.

— Dar tu unde şti? îl întreabă Charlie, pe când toţi cinci scrutează în semiîntuneric să vadă de unde vine vocea metalică, unde se ascunde proprietarul ei.

— Înainte de asta aruncaţi pistoalele. Aruncaţi-le lângă al meu, în pachetul acela de pe jos, din fata voastră.

Cei cinci scot respectivele pistoale şi, în vreme ce le aruncă spre pachet, Iron îi spune:

— N-o să ne tragi pe sfoară…

— Nu, dacă şi voi sunteţi corecţi.

— Atunci, ce vrei de la noi? întrebă Joseph.

— Vă amintiţi ce-am scris cu sânge în seara în care voi, zicând că sunteţi îndureraţi şi dispuşi să-mi cereţi iertare, aţi încercat în schimb să mă omorâţi?

— Da, că te vei răzbuna, îşi aminteşte Fatty.

— Şi ce-aţi crezut, azi dimineaţă, când am fixat întâlnirea asta?

— Că o să te omorâm, răspunde John cu hotărâre. Că a venit în sfârşit momentul să-ncheiem definitiv această

afacere. Ai ostenit, Sal. Eşti bătrân şi terminat. Şi te afli în cursă.

Înainte ca Sal să poată răspunde, Iron adăugă:

— Am vrea chiar să-ţi spunem că suntem mulţumiţi de ceea ce i-am făcut fetei tale. Ba chiar mai mult: ne-ar plăcea să-i mai facem tot aşa. Ne-am distrat straşnic.

— Băieţi, intervine Joseph. Nu vă grăbiţi. Să-i dăm timp să se pregătească de moarte. Un pic de respect pentru cei bătrâni, pentru Dumnezeu! Şi pe urmă, de ce să-l mai faceţi să sufere amintindu-i că i-am dezvirginat fata!

Odată cu vorbele, din megafon iese un râs înăbuşit şi lugubru.

— Păcat, băieţi! V-aţi făcut prost socotelile. Nu eu am să mor. De astă dată voi o să aveţi sfârşitul fiicei mele. Cu un amănunt în plus. Că voi o să muriţi, în vreme ce fiica mea e vie şi fericită.

Aproape la unison, cei cinci, încep să râdă cu mojicie.

— Să murim, noi? Şi cum o să faci să ne omori dacă nu ai nici măcar pistol? îl întreabă Fatty.

— Şi dacă ai avea vreunul ascuns în buzunar, cum ai să faci să ne omori pe toţi cinci? adaugă John. Sal, eşti terminat! Roagă-te şi pregăteşte-te să apari în faţa lui Dumnezeu!

Deodată Charlie le strigă celorlalţi fraţi:

— Uitaţi-l, uitaţi-l acolo, în stânga. Vedeţi silueta aia? El este! L-am văzut mişcând.

Într-o clipă, fiecare din cei cinci şi-a scos pistolul de rezervă, ţinut ascuns la spate şi începe să tragă spre una din cele două siluete. Care zboară în bucăţi. Ba chiar se transformă în milioane de albine care, înnebunite, atrase de mişcare şi de miros, se-ndreaptă sălbatice spre cei cinci. O clipă. Băieţii lui DON sunt învăluiţi de un nor. O scenă îngrozitoare! Băieţii încearcă să se apere cum pot de albinele care-i atacă din toate părţile, să le alunge cu mâinile, să le omoare.

— Băieţi, sunt fericit să vă anunţ că a început ultimul vostru spectacol, spune glasul care iese din megafon. Căiţi-vă şi vă rugaţi! Sunteţi pe moarte!

— Blestematule! Tu ai să mori, îi strigă Iron care, văzând cealaltă siluetă le-o arată fraţilor săi: Trageţi la dreapta! Acolo e, se ascunde. Vedeţi silueta?

Rafala de gloanţe, chiar dacă era trasă de cei cinci care, încercând cu disperare să se salveze de albine, nu ţintesc cu precizie, atinge cea de-a doua siluetă. Un nou roi de albine, îngrozitor, iese din figurină şi se îndreaptă spre fiii lui DON.

— Nu ştiu dacă ţineţi s-o ştiţi, dar vă informez că albinele care vă asaltează se numesc „asasine”: cât vă desfigurează şi vă distrug mâinile, vă şi otrăvesc. Distractiv, nu? Şi din megafon iese un râs sarcastic.

Surprinşi. Descumpăniţi. Despărţiţi. Cei cinci nici măcar nu izbutesc să se întâlnească în vreme ce se zbat printre roiurile de albine. Pentru una care cade moartă, altele o sută vin la atac. Cu răutate şi hotărâre.

Megafonul reia:

— Acum mi-ar fi uşor să vă omor, unul câte unul, ca pe nişte câini râioşi ce sunteţi. Dar ar fi prea simplu, aţi suferi prea puţin. În schimb am un mic program pentru voi, care este un deliciu. O să vă înfuriaţi şi mai mult dacă vă spun că spectacolul abia a început? Da? Magnific! Fantastic!

— S-o luăm la fugă, băieţi, strigă John. O să-l omorâm altă dată!

— Dar ce faceţi, vreţi să scăpaţi? Ce ruşine pentru cinci ca voi care au dat dovadă de gloanţe şi curaj extraordinar, reuşind chiar să ucidă aproape o fată neapărată! Fugiţi din faţa unui bătrân şi pe deasupra neînarmat... Dacă ar şti ce rasă de curajoşi sunteţi, aceia pe care îi supuneţi samavolniciilor de tot felul şi pe care-i măcelăriţi numai pentru că îi înfruntaţi cinci contra unul...

— Blestematule! Blestematule! Data viitoare o să plăteşti! zbiară la el Fatty.

— Atunci chiar că nu ne-am înţeles! E neplăcut, dar nu va mai fi o altă dată, spune iar megafonul, în vreme ce băieţii fac front în spate şi se îndreaptă în fugă spre Brooklyn, dând mereu din mâini pentru a-şi îndepărta de pe obraz şi de pe mâini înfiorătoarele albine.

— Sunt bătrân, cum ziceţi voi, nu mai am timp să aştept!

Şi zicând acestea aruncă spre ei, una după alta, cele două sticle de bere pe care le ţine în mână. Ochirea nu este perfectă. Sticlele îşi greşesc ţinta şi se zdrobesc de pământ, la picioarele celor care fug, împroşcându-le pantalonii cu conţinutul lor: sânge!

Cu chipurile tumefiate, cu mâinile preschimbate în plăgi, urlând de durere şi de răzbunare, dar cu speranţa de salvare în inimă, băieţii tocmai se îndepărtează de raza privirii omului de la Serviciul Poduri, când acesta apasă pe butonul unei cutiuţe negre pe care abia a scos-o dintr-un buzunar. Una din cele patru case de bani se deschide şi dintr-însa izbucneşte o minge de muşchi şi ură care, tăcută, se năpusteşte asupra celor cinci care fug fără să vrea în întâmpinarea ei.

Cuprins de groază, Charlie se opreşte instinctiv: în masa de muşchi care-l asaltează pe el şi pe fraţii săi a recunoscut un pitbull, câinele-*killer*, unul din cei de care au şi ei acasă, folosit de-atâtea ori pentru a-i teroriza pe consumatorii de droguri care plătesc anevoie dozele.

Glacial ca în vremurile de aur, Joe redevenit Sal apasă pe un al doilea buton. Din cealaltă casă, în linie cu precedenta, iese glonţ un al doilea pitbull. Şi el se năpusteşte spre băieţi. Sângele ţâşneşte din rănile care, din ce în ce mai numeroase, înseamnă trupurile celor cinci fii ai lui DON. Este o luptă inegală. Câinii, care se excită la vederea sângelui, par înnebuniţi. Şi atacă cu furie, neluând în seamă durerea provocată de ucigătoarele împunsături ale albinelor, care-i înţeapă şi pe ei. Nimic nu-i mai opreşte.

Tot mai îngroziţi, cei cinci trag asupra câinilor. Este un spectacol îngrozitor, neomenesc. Oricine ar fugi la vederea lui. Nu însă Sal-Joe. Care, ciugulind mai departe din sandviş, se uită indiferent la ceas şi se gândeşte la DON.

„Acum aleargă încoace”, gândeşte. Peste puţin o să asiste la masacrarea fiilor lui. Pe care îi iubeşte atât. Cum o iubesc eu pe Sally-Gloria. Şi din care cei cinci ticăloşi au făcut un dezastru”.

Un foc de pistol îl distrage pe Sal-Joe de la gândurile lui şi-l loveşte pe Iron, care se prăbuşeşte.

— Ce-ai făcut, John, l-ai omorât pe Iron, îi strigă Charlie în vreme ce dulăul îi sare în gât. Strigătul i se transformă într-un horcăit de moarte.

Sângele ţâşneşte în toate părţile. Câinii savurează plăcerea sângelui şi pe cea a victoriei. Porneşte un alt foc de pistol. Un pitbull este lovit de moarte.

— Hai Joseph, că ne descurcăm. Am omorât unul, trage în celălalt, spune John. Împuşcătura porneşte. Ba chiar pornesc mai multe împuşcături. Câinele se prăvăleşte. Când îl văd la pământ, cei trei fraţi plini de răni, sângerând şi cu ochii injectaţi de sânge, deloc îmblânziţi, se întorc şi trag iarăşi în direcţia umbrei unde cred că este ascuns Sal. Care, cu răceală, apasă pe alte două butoane. Din două case de bani închise încă ies alţi doi câini, tot atât de sălbatici, dar de două ori mai mari. „Bandog”-ii. O specie obţinută de crescătorii de vite americani din încrucişarea unui Rottweiler (câini ai trupelor SS nemţeşti) şi „pitbull”-ul american cu ciobăneşti englezi şi rhodezieni.

Cei trei fii ai lui DON cu ochii acoperiţi şi injectaţi de sânge îşi dau prea târziu seama de aceste noi „cartuşe” ucigătoare, pe care Sal le-a tras împotriva lor. Dresaţi să sară la gât, bandogii îi lovesc şi-i ucid pe John şi Joseph fără să scoată un chelălăit. Pe când se năpusteau spre Fatty, care între timp căzuse sfâşiat de durerea rănilor, asupra lor cad în rafală focuri de pistol. Trase de DON.

Gâfâie îngrozitor bătrânul tată. Din cauza scenei care îi întunecă privirile şi îi sfâşie inima. Din cauza cursei pe care a trebuit s-o facă pe jos, nevoit să lase maşina la capătul podului.

La vederea trupurilor sfârtecate ale fiilor săi, DON înalţă către cer un urlet disperat, un „NUUUUUUU” îngrozitor. De fiară rănită. Clocoteşte de ură, de răzbunare. Priveşte în jur ca să vadă unde se află Sal. Este sigur că-i acolo, dar nu-l vede. Trage focuri de armă în toate direcţiile.

— Tată, ajută-mă! te rog, ajută-mă! îi strigă lui DON Fatty, singurul fiu rămas în viaţă care zace într-o baltă de

sânge. DON se avântă spre grămada aceea de trupuri moarte, de sânge, de veşminte sfâşiate, de fâşii de carne.

Apărat de întuneric, Sal observă scena şi se întoarce să se uite la ceas: 4.23.

Peste două minute cel mult soseşte poliţia, gândeşte satisfăcut. Acum trei minute, de fapt, s-a declanşat un alt dispozitiv de-al său infernal. Cel pregătit dinainte special ca să anunţe poliţia. A pregătit lucrurile cu grijă, ca de obicei. Poliţistul care a răspuns, într-adevăr, a auzit un glas de femeie care striga înspăimântată:

— Ajutor... vor să mă violeze... vor să mă omoare... podul Brooklyn...

Ce idee! Cum să nu, telefonul portativ!

Sal nu are vreme să se gândească la toate astea pentru că în depărtare aude un sunet de sirenă.

Zâmbeşte satisfăcut.

Reia megafonul şi vorbeşte cu voce blândă, convingătoare:

— DON, ai ajuns la capătul liniei. Povestea s-a isprăvit, cum se spune în Sicilia. Îţi închei socotelile. Ai semănat suferinţă şi moarte, culegi suferinţă şi moarte. Aş putea să te omor. Dar n-o fac. Vreau să suferi până la sfârşitul zilelor tale. Vreau ca scena asta îngrozitoare să-ţi rămână în ochi până la moarte.

DON întoarce capul în toate părţile şi trage ca un nebun în toate direcţiile.

— Inutil, DON. Risipeşti gloanţele degeaba. Dacă n-ai fi laşul care eşti, ţi-ai întrebuinţa gloanţele ca să te omori. Acum soseşte poliţia. Adio chiar şi respectabilităţii tale. Să nu te mai văd vreodată, DON! În megafon răsună declicul unui microfon care se închide.

Într-un gest de extrem dispreţ, Sal desprinde de la curea grenada pe care era hotărât s-o folosească atunci când s-ar fi precipitat lucrurile şi vrea s-o arunce spre DON şi spre fiul care a rămas în viaţă. Pe urmă se răzgândeşte. Şi o atârnă din nou la curea.

De-acum încolo nu mai are mult timp. Trebuie să fugă. Poliţia soseşte. Ba chiar e în spatele lui.

„Drace, am pierdut prea mult timp”, îşi spune.

Poliţiştii coboară din maşină. Când văd masacrul, cheamă imediat întăriri. DON a aruncat pistolul la pământ, pentru a susţine capul ultimului său fiu. Un ajutor inutil. Fatty îi moare în braţe.

Sal stă ascuns. Înţelege că a intrat singur în colivie. Se gândeşte cum să iasă din ea. Aude că mai vin şi alte maşini ale poliţiei. Se trânteşte pentru a se îndepărta. Un metru, doi metri, cinci metri, zece metri... „Hai, Sal, ce faci”, îşi zice în sine ca să-şi dea putere. Alţi zece metri... alţi douăzeci de metri... nu l-au văzut... se depărtează. „O să reuşesc, o să reuşesc”, continuă să se îmboldească. A depăşit de-acum grămada de trupuri peste care DON plânge. Îl vede în stânga sa. „Câţiva metri încă şi eşti în afara câmpului de vedere al poliţiei.” Câţiva metri sunt parcurşi într-o eternitate. Se uită în jur. Şi deodată îşi încrucişează privirile cu cel de-al doilea pitbull pe care-l trimisese la atac şi care căzuse sub focurile de pistol ca mort. În schimb însă, se mişcă. Sal e cuprins de groază. Ştie că într-o asemenea împrejurare, câinele nu-şi mai recunoaşte stăpânul. Unda lui de nebunie, exasperată la maximum ca să-l facă crud, îl conduce numai la omor. Câinele se ridică cu greu şi, în tăcere, se târăşte spre el.

— Blestematule, pleacă de-aici, îi porunceşte Sal cu un fluierat uşor. Câinele continuă să înainteze. Lent, dar inexorabil. Şi Sal se târăşte, dar este mai lent, nu trebuie să se trădeze. Sal vede fălcile ucigaşe şi dantura dezvelită a dulăului ce-ţi dă fiori, căci, din colţii lui picură sânge. Simte respiraţia câinelui la o jumătate de metru de picioarele lui.

— Nu, nu pot să mor chiar acum! Face o ultimă tentativă de a se îndepărta, dar câştigă puţin teren. Priveşte în jur. Dacă vrea să nu fie devorat de câine sau împuşcat de poliţie, are numai o cale de scăpare. Să se arunce de pe pod. Un zbor de 90 de metri. Ca să sfârşească în apele îngheţate ale lui East River. Numai o minune ar putea să-l salveze. Cum s-a întâmplat cu Sally-Gloria. Îşi ia avânt. Sare pe parapet. Dulăul îşi mârâie turbarea pentru prada care-i scapă. Când Sal a trecut cu un picior de parapet şi

tocmai face la fel cu celălalt, dulăul chelălăie, un poliţist îl vede. Îl ocheşte. Ţinteşte la picioare. Nu vrea să-l omoare, doar să-l oprească. Şi celălalt picior a trecut de obstacol. Sal e gata să-şi pornească saltul tocmai când porneşte glonţul.

Atins în zbor, în plină centură, Sal explodează în aer. Miile de bucăţi din trupul său cad în fluviu în dezordine.

Mai lentă la coborâre, o fâşie îngustă de mătase albastra. O brăţară rudimentară pe care Sally-Gloria i-o făcuse cu mâna ei şi i-o dăruise când avea doar zece ani.

Fâşia cea îngustă unduie pe apă. Torţele poliţiei care scrutează fluviul o luminează. Fetiţa scrisese pe ea: „Îţi mulţumesc că exişti, tată. Te iubesc atât de mult. Sally.”

Berlin, marţi 1 decembrie 1992, ora 10

— A telefonat cineva? întreabă avocatul intrând în birou.

— Nu, nimeni, răspunde secretara.

— Sunteţi sigură? o întreabă încă o dată avocatul. Nu cumva aţi lipsit dumneavoastră şi…

— Nu, domnule avocat, nu m-am mişcat. N-a telefonat nimeni.

Avocatul se duce în biroul lui, deschide casa de bani şi scoate de-acolo un plic. Sigilat. De când i-a fost încredinţat în mână de un coleg francez din partea unui client misterios, n-a mai avut pace. Ordinul înregistrat pe-o bandă de casetofon era precis: „Dacă în decurs de treizeci de zile nu-mi mai auziţi glasul, nici fraza codificată «mangusta s-a întors», luaţi imediat acest plic şi duceţi-l la poliţie. Nu puneţi întrebări, nu încercaţi să descoperiţi despre ce e vorba. Să ştiţi că, dacă n-o s-o faceţi, în 24 de ore veţi îmbrăca un veşmânt de lemn. Veţi fi ucis de un *killer* care vă urmăreşte. Ştiu că-i o prudenţă excesivă, că sunteţi un

avocat de onoare, că vă veţi comporta cum v-am cerut. Dar eu sunt meticulos şi neîncrezător şi vreau să fiu liniştit că totul va merge cum am stabilit.”

Fireşte, banda se termina cu ordinul ca imediat după ce o ascultă să o distrugă. Ceea ce avocatul făcuse. Pentru a confirma totul, pentru a plăti riscul, un plic cu 100 000 de dolari. Bani lichizi.

O afacere ce nu putea fi refuzată.

Avocatul se uită la calendar. Îşi controlează agenda personală. Nu vrea să greşească, este prea bine situat ca să alerge după riscuri inutile. Nu, nu greşeşte. Au trecut treizeci de zile de când a auzit pentru ultima oară fraza codificată „mangusta s-a întors”.

La început crezuse că-i o glumă, dar hotărârea cu care îi vorbise glasul înregistrat şi cei 100 000 de dolari bani lichizi îl făcuseră să înţeleagă că lucrul era serios. Că o eroare l-ar fi costat într-adevăr viaţa.

În plus, simţul datoriei foarte nemţesc… Păi, acela fusese nesocotit de mai multe ori, de când devenise unul dintre avocaţii de renume care apără Mafia.

Chiar şi acum, cu acel plic misterios în mână, simte că este ceva de mafiot în toată punerea asta în scenă. Poate că e vorba de câteva amintiri, de dovezi ale delictelor pe care i le-a încredinţat careva în nădejdea că-şi apără spatele, că-şi salvează pielea. Dar ce a făcut să dea greş obiectivul, de ce n-a dat semne de viaţă?

„Poate că este mort”, gândeşte avocatul, privind afară pe geam ca şi cum ar scruta să vadă pe stradă pe cineva care să pară suspect.

„Sau nu, vrea doar să dispară în neant răzbunându-se de câteva nedreptăţi recente. Şi m-a însărcinat să-i fiu, mai întâi custode şi apoi mesager al răzbunării sale. Ce minţi sucite au mafioţii ăştia.”

Plicul îi frige mâinile din ce în ce mai tare. Se ridică, îl bagă într-o „24 de ore” iese din birou, o saluta pe secretară şi se îndreaptă spre cel mai apropiat post de poliţie.

New York, Roma, Paris, Londra

O scenă asemănătoare se desfăşoară, aproape în acelaşi timp, în încăperile (rezervate studiului legilor) cele mai elegante din aceste oraşe. La câteva minute distanţă unul de celălalt, patru avocaţi, fiecare cu câte o „24 de ore” în mână ce conţine plicul misterios, ies din birouri. Destinaţia, poliţia.

Cap Ferrat, vineri 1 ianuarie 1993

Ricky şi Gloria au sărbătorit, între ei, venirea Anului Nou. Cu multă tristeţe şi infinite întrebări: înainte de toate, ce sfârşit va fi avut oare, Joe? Odată cu dispariţia sa, firul care-i ducea la posibilitatea de a descoperi deznodământul operaţiunii „Filiera Falcone” s-a rupt. Şi dacă Ricky încă nu şi-a revenit în fire că i-a scăpat printre degete „bomba publicistică”, Gloria nu se refăcuse după depresia în care căzuse după dispariţia lui Joe.

Între timp, zilele trec. Una egală cu cealaltă. Până când...

Palermo, vineri 15 ianuarie 1993, ora 8.30

— Dar ce fac tâmpiţii ăştia! îşi spune bărbatul aflat la volanul Citroën-ului ZX care, ieşind din şoseaua Leonardo

da Vinci, a ocolit terasa Motelului Agip, pentru a o lua pe şoseaua ce duce spre Catania. Două maşini îl flanchează, obligându-l să frâneze.

— Cum dracu' conduc! crede că e o manevră întâmplătoare. Doar o clipă. De fapt, din cele două maşini coboară, cu revolvere în mână, câţiva inşi cu feţe hotărâte. Nu numai atât. Două maşini Alfa mici vin de se aşează chiar în botul Citroen-ului.

Omul de lângă şofer nici măcar nu tresare. Spătos, îmbrăcat neglijent, cu înfăţişare umilă, are totuşi nervi de oţel. Cum ar putea fi altfel? Este Salvatore „Totò" Riina, numărul unu în Cosa Nostra, care de la poreclă din tinereţe de „*Totò u curtu*" (cu chiu cu vai ajunsese la un metru şaizeci) a căpătat-o pe cea de „Fiara" pentru „merite profesionale".

Cui aparţin cei care l-au blocat, poliţiei sau vreunui clan rival?

Când îi cer actele, Riina mai că zâmbeşte. În cei 23 de ani de clandestinitate a trecut, fără să fie prins, printr-un necontenit şir de astfel de controale, fluturând mereu acte false. Şi de astă dată la întinde actul: pe actul lui de identitate stă scris „muncitor agricol". În buzunar se află dolarul care-i poartă noroc. O să-i poarte şi de astă dată.

Oamenii nu-l cred. Îi spun că l-au recunoscut: este Salvatore Riina.

— Mă confundaţi, răspunde el hotărât.

De astă dată însă, jocul nu reuşeşte. Oamenii cu pistoale îl invită să-i urmeze în cazarmă. Este sfârşitul. Atunci, ca toate marile căpetenii mafiote, şi „Fiara" acceptă înfrângerea.

— Într-adevăr, sunt Riina, admite el.

Astfel se încheie „operaţiunea Fiara" cu care de luni de zile fuseseră însărcinaţi 35 de inşi pregătiţi special şi ultraechipaţi.

Salvatore Riina, *boss*-ul *boss*-ilor, împărat peste Cosa Nostra, sanguinarul născut la Corleone la 16 noiembrie 1930, omul acuzat de 300 de delicte, lasă, liniştit, să i se pună cătuşele. Nu încearcă să opună nici măcar o minimă

rezistenţă. Ştie că ar fi inutil, că ar putea să-şi piardă viaţa. Numai tâmpiţii, ţopârlănimea Mafiei reacţionează, are gesturi nechibzuite.

Cei care l-au prins, din Departamentul Operativ Special al Carabinierilor, oamenii lui Ros, exultă. Ia astfel sfârşit o clandestinitate incredibilă, nu atât pentru că a durat 23 de ani, ci pentru că în acest răstimp Salvatore Riina nu numai că a avut cum să se căsătorească religios cu Antonietta Bagarella zisă Ninetta (cel care a oficiat slujba, într-un apartament din cartierul San Lorenzo, parohul din Carini, Agostino Coppola, a ajuns până la urmă în închisoare, acuzat că face parte din cercurile mafiote), dar a devenit şi tată de patru ori, „la lumina zilei”, dat fiind faptul că copiii s-au născut la prima clinică din Palermo, „Noto”, şi au fost declaraţi regulamentar cu adevăratul nume de familie: Maria Concetta în 1974, Giovanni în ’76, Giuseppe în ’77, Lucia în ’80.

Vestea prinderii lui Riina face înconjurul lumii.

Este răzbunarea postumă a lui Giovanni Falcone şi Paolo Borsellino.

Cap Ferrat sâmbătă 16 ianuarie, ora 10

— Cu aceasta se încheie operaţiunea „Filiera Falcone”? îl întreabă Gloria pe Ricky, după ce au citit împreună ziarele.

— Cu siguranţă că nu. Riina nu este altceva decât un braţ al organizaţiei HOLDING. Planul rămâne, aşadar, încă în picioare, tot mai concret, şi-anume, ca cea de a cincisprezecea putere economică a lumii, adică Mafia, să devină şi o putere nucleară. O mulţime de armament nuclear a trecut deja din depozitele ţărilor fostei Uniuni Sovietice în cele ale Mafiei. Şi „mutatul” continuă. Şi pe

urmă, mereu în picioare, tot mai puternic, se află cel de-al treilea duşman al Mafiei, judecătorul Antonio di Pietro. Acesta zguduie cu cercetările sale Italia şi, ceea ce este mai important, a făcut câţiva paşi importanţi mai departe, în operaţiunea de dezvăluire a secretului bancar elveţian. Este adevărat că o face în cadrul cercetărilor „Tangentopoli", adică a corupţiei la Milano, dar s-a ocupat de asta. Iar Mafia, se ştie, are memoria lungă.

După entuziasm, nu puţini sunt cei care se întreabă dacă Riina a fost prins datorită abilităţii anchetatorilor, conduşi de căpitanul „Ultimul" (numele conspirativ al ofiţerului care a condus atacul hotărâtor), sau dacă nu cumva „l-a vândut" Mafia, după cum spunea, câteva zile după aceea, soţia Antonietta, care apare pe neaşteptate la Corleone, cu cei patru copii, ca să trăiască în casa surorilor necăsătorite.

Cine să fi fost Iuda?

Roma, luni 18 ianuarie, închisoarea din Rebibbia

Într-o italiană plată şi chinuită, cu pauze şi gesturi pline de importanţă, Salvatore Riina răspunde judecătorilor care îl interoghează, GIP[10] Agostino Gristina şi substituţilor de procurori Guido Lo Forte şi Gioacchino Natoli. Trei ceasuri de ironii şi răspunsuri, trei ceasuri de stat faţă-n faţă, folosite de *boss* pentru a lansa mesaje şi ameninţări. Spune, pe scurt, numărul unu din Cosa Nostra: 1. Eu sunt încă conducătorul; 2. În masacrele de la Capaci şi din strada D'Amelio (adică ale lui Falcone şi Borsellino) Mafia nu este implicată: „sunt masacre organizate de oameni foarte competenţi, nu de cei care cultivă pământul, ca mine"; 3. Pocăiţii nu sunt demni de luat în seamă sau sunt

[10] Prescurtare pentru „Grupul cu însărcinări politice"

manipulaţi. În sfârşit, un avertisment care i-a îngheţat pe toţi, lansat cu privire la un nenumit lider al unui mare partid: „Să fie atent! Există persoane care au memoria lungă şi cărora nu le-a plăcut”.

Numele celui care l-a „vândut” pe Riina este rostit după câteva zile. Mai întâi cu amănunte fragmentare, apoi mai desluşite şi mai limpezi. Este vorba de Baldassare „Balduccio” Di Maggio, fostul şofer al lui Riina, care, arestat la 9 ianuarie, după şase zile făcea să fie prins fostul lui şef, care-i dăduse o pâine.

Cap Ferrat miercuri 31 martie, ora 10

Pentru Ricky este zi de odihnă, dedicată punerii în ordine a arhivei. Cinci tăieturi din ziare din ultima vreme, toate legate de „Filiera Falcone”, îi atrag atenţia. Unul este datat Davos (Elveţia), al doilea Istanbul, al treilea Moscova, al patrulea Palermo, al cincilea insula Aruba în Antilele Olandeze. Sorbind dintr-o cafea, le reciteşte pe toate.

Davos (Elveţia), marţi 2 februarie 1993

Adrian Năstase, oaspetele întâlnirilor internaţionale în calitate de Preşedinte al Parlamentului român, este înconjurat de ziariştii italieni care-l supun unei rafale de întrebări. Licenţiat în drept şi sociologie, 42 de ani, înfăţişare tinerească, Năstase este, pentru început, surprins de atâta interes. Apoi îi este dezvăluit motivul: deputatul

italian Leoluca Orlando fostul primar din Palermo, îl acuză pe Giulio Andreotti, marele lider al creştin-democraţilor, socotit de el ca fiind politicianul care a apărat întotdeauna Mafia, şi care, deci, trage iţele „Filierei Falcone” şi care, împreună cu fostul ministru de justiţie Claudio Martelli şi cu fostul maestru de onoare al lojii masonice P2, Licio Gelli, sunt proprietarii „celei de-a doua bănci române”.

— Sunt întemeiate aceste dezvăluiri? îl întreabă ziariştii pe Năstase. Nu doar răzbunări pentru scrisoarea de dezminţire a preşedintelui Andreotti şi pentru chemarea în judecată a fostului primar din Palermo, intentată de Martelli?

Năstase iese din încurcătură în chip strălucit.

— Sper să fie adevărat, avem nevoie, de investitori străini.

Dar ziariştii nu se dau bătuţi. Şi-atunci, Năstase adaugă:

— Voi da dispoziţii să fie efectuate controale. În orice caz, nu mi se pare imposibil. Greutatea, constă în a stabili care anume este cea de-a doua bancă română.

Ricky îşi mai toarnă o ceaşcă de cafea. Atenţia îi este atrasă de o mierlă, aşezată pe balcon, pe care Ricky visează să o urmărească de cum îşi va relua zborul. Doar o clipă. Apoi, se întoarce la tăieturile lui din ziare.

Istanbul, miercuri 10 februarie 1993

O mare de heroină şi morfină, produse în Afganistan şi Pakistan şi rafinate în împrejurimile capitalei turceşti, este gata să invadeze Europa. Datorită alianţei dintre războinicii Kurzi şi PKK, puternica Mafie turcă „înrudită” cu cea italiană, se intenţionează ca partea leului din furnizarea produsului să fie dată toxicomanilor europeni, care consumă lunar de la două la patru tone de heroină doar.

După DEA, serviciul american anti-drog, „partea leului” ar corespunde cu 70% din întreaga marfă.

Ricky dă ochii peste cap la gândul fluviului de bani în care vor fi transformate toate aceste chintale de drog şi lansează un „blestemaţii” la adresa celor care ţin în mână iţele afacerii, indiferenţi la morţile şi suferinţele pe care le provoacă. Fără ca cineva să încerce, în vreun fel, să-i oprească. Ba nu, există cineva: Boris Elţin.

Ricky se joacă cu un articol.

Moscova, sâmbătă 13 februarie 1993

În timpul unui colocviu desfăşurat la Kremlin, Boris Elţin a lansat un strigăt: „Declarăm război Mafiei!” Şi, a adăugat, din punct de vedere legislativ, şi pentru că „în Rusia nu se pedepseşte crearea de bande mafiote. Trebuie s-o facem cât mai repede”.

— Câtă dreptate avea Giovanni Falcone atunci când se străduia să coordoneze o acţiune comună în toată lumea! spune Ricky, aproape cu voce tare. Era un glas care striga în pustiu. Mafia nu putea decât să-i vrea moartea cu orice preţ. Acum, într-adevăr, nu este nimeni în lume care să acţioneze „pe toate fronturile”. Iar Mafia se simte din nou o putere mondială.

O confirmare îi vine din articolul care vorbeşte despre procesul lui Totò Riina.

Palermo, joi 4 martie 1993, aula-buncăr a închisorii din Ucciardone

Cea de-a doua şedinţă a procesului, protagonist Salvatore Riina. *Boss*-ul *boss*-ilor îi atacă pe ziariştii ce încearcă sa descifreze „mesajele” pe care le lansează în decursul interogatoriilor.

Preşedintele tribunalului, Gioacchino Agnello, îl întreabă cum de ştie asemenea lucruri, dat fiind faptul că de atâtea zile este izolat, adică nu poate vedea pe nimeni, nici măcar pe avocatul care îl apără.

Şi Riina răspunde pe un ton ironic:

— Necunoscute sunt căile Domnului.

Pentru Ricky, ultima tăietură din ziar care-i cade în mâini cuprinde incredibilul. Ştirea publicată în „Corriere della sera” poartă data de joi 4 martie 1993. Vine din Venezuela şi vorbeşte despre familia mafiotă Cuntrera-Caruana, specializată în spălarea – la nivel mondial – a banilor proveniţi din traficul cu droguri, care şi-a cumpărat practic o insulă în Antilele Olandeze, minunata Aruba (ceva mai mult de şaizeci de mii de locuitori), aflată în faţa coastei venezuelene. Acolo, clanul a cumpărat din 1988 până în 1992 tot ce se putea cumpăra, susţinând, cu mijloace nelimitate, campania primului ministru.

Scandalos: Cosa Nostra a ajuns să stăpânească un stat. Lui Ricky i se face greaţă. Nu se mai poate. Închide arhiva şi hotărăşte să se ducă să facă câţiva paşi. Să coboare ţărmul spre mare.

Ia din cutia poştală corespondenţa primită. Un plic cu timbru german îi atrage atenţia. Îl deschide. O scrisoare bătută la maşină. Vine din Frankfurt.

„Lucrurile au decurs după cum am spus. Acum, îmi îngădui o altă anticipare. Locul lui Riina va fi luat de Mariano Tullio Troia, aflat în clandestinitate din octombrie

trecut. Primul obiectiv va fi judecătorul Antonio Di Pietro. Va fi doborât între lunile mai şi septembrie. În acest an? Da, tot ce este posibil. O facem numai în această perioadă pentru că este nevoie de un anotimp frumos. Nu putem risca să greşim. Mai cu seamă de astă dată, pentru că suntem nevoiţi să acţionăm în afara Siciliei. Mister K.”

Cine ştie de ce, semnătura „Mister K” îi reaminteşte de GGR, „gâtlejul gros răguşit”. Cum o fi isprăvit? În vreme ce-i vin astfel de gânduri, simte că-i ard degetele: scrisoarea lui „Mister K” se transformă în cenuşă.

Roma, anul? (semnul de întrebare nu este o eroare: aşteaptă un an pe care nu-l cunosc)

Patru carabinieri sună la o uşă. Când li se deschide, cel cu grad mai mare face un pas în faţă şi spune:

— Domnule Preşedinte, vreţi să ne urmaţi?

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: RUXANDRA VASILESCU
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU
Apărut: 1993, Bucureşti
Coli tipar: 16. Format 16/54 x 84
Tiparul executat sub comanda 30 355
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

8 ORA

Tot ce aţi dori să ştiţi despre *Filiera Falcone* şi nimeni n-a mai scris vreodată

Falcone, Borsellino, Di Pietro. Iată obstacolele care îi împiedică pe cei care ţin în mână firele ***Filierei Falcone*** să-şi realizeze înspăimântătorul plan de putere şi moarte. O minte diabolică şi nemiloasă care, pentru a atrage poliţia pe o pistă falsă, merge până la a i-l oferi ca pradă pe celebrul Toto Riina, numărul 1 din Cosa Nostra, după aproape treizeci de ani de clandestinitate. Dar cine se află cu adevărat în spatele ***Filierei Falcone***? De ce a dezlănţuit îngrozitoarele masacre? Care îi sunt următoarele obiective? De ce îşi pune în practică acţiunile cele mai spectaculoase în lunile mai şi septembrie? Şi ce rol au „stidde"-le şi GGR? Întrebări neliniştitoare la care dă un răspuns acest thriller care se desfăşoară între Palermo, Praga, Berlin, Monte Carlo, Frankfurt, Roma şi Cap Ferrat.

Giorgio Cajati, *ziarist, autor şi realizator de emisiuni radio şi TV, este autorul unui bestseller, „**Ierburi şi fantezie**" (aflat timp de 10 săptămâni pe primul loc în clasamentul librarilor) şi al hit-ului „**Un an în... preună**", scris în colaborare cu **Pippo Baudo**.*

„**Filiera Falcone**" este publicată în Italia de *Fast-Press*, în Germania de *Bastei-Luebbe*, în Turcia de *E Publishers*.

ISBN 973-9144-70-5

PRET 1198 + 2 T.L. = 1200 LEI